EMANUEL SWEDENBORG

CELE PATRU DOCTRINE ALE NOULUI IERUSALIM

1. Doctrina Noului Ierusalim despre domnul
2. Doctrina Noului Ierusalim despre sfânta scriptură
3. Doctrina vieții pentru Noul Ierusalim, după preceptele decalogului
4. Doctrina Noului Ierusalim despre credință

Cuprins

Prefața autorului.....4

1. Doctrina Noului Ierusalim despre Domnul

Capitolul I.....4
Întreaga Scriptură Sacră vorbeşte despre Domnul; iar Domnul este Cuvântul
Capitolul II.....14
Prin împlinirea de către Domnul a tuturor Faptelor Legii se înțelege că El a împlinit toate Lucrările Cuvântului
Capitolul III.....17
Domnul a venit în Lume pentru a îngenunchea iadurile şi pentru a preaslăvi Natura Sa Umană; iar Patimile Crucii au fost Ultima înfruntare prin care El a cucerit pe deplin Iadurile şi a preaslăvit pe deplin Natura Sa Umană
Capitolul IV.....21
Prin Patimile Crucii Domnul nu a luat Păcate, ci le-a răbdat
Capitolul V.....25
Atribuirea Meritului Domnului nu este altceva decât Iertarea Păcatelor ce urmează Pocăinței
Capitolul VI.....26
În cele privitoare la Umanitatea Divină, Domnul este numit Fiul lui Dumnezeu; iar în cele privitoare la Cuvânt, Fiul Omului
Capitolul VII.....32
Domnul Şi-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El Însuşi şi, prin aceasta, a devenit Una cu Tatăl
Capitolul VIII.....41
Domnul este Însuşi Dumnezeu, de la Care provine Cuvântul şi despre Care el vorbeşte
Capitolul IX.....47
Dumnezeu este Unul, iar Domnul este Dumnezeu
Capitolul X.....48
Sfântul Duh este Lucrarea Divină a Domnului şi aceasta este Domnul Însuşi
Capitolul XI.....55
Doctrina Crezului Athanasian este în conformitate cu Adevărul, dacă prin Trinitatea Persoanelor se înțelege Trinitatea acelei Persoane care este Domnul
Capitolul XII.....59
În Apocalipsa, prin Noul Ierusalim se înțelege o Nouă Biserică

2. Doctrina Noului Ierusalim despre Sfânta Scriptură

Capitolul I.....62
Sfânta Scriptură, sau Cuvântul, este chiar Adevărul Divin
Capitolul II.....64
Cuvântul ascunde o semnificație spirituală, rămasă necunoscută omului
Capitolului.....78
Sensul literal al Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul semnificației spirituale şi a celei celeste
Capitolul IV.....81
Din perspectiva semnificației literale a Cuvântului, Adevărul divin apare reprezentat în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa
Capitolul V.....87
Doctrina bisericii derivă din semnificația literală a Cuvântului şi este confirmată de aceasta
Capitolul VI.....93
Semnificația literală a Cuvântului permite fuziunea omului cu Domnul şi asocierea lui cu îngerii Săi
Capitolul VII.....95
Cuvântul se regăseşte în toate cerurile şi este sursa înțelepciunii Divine
Capitolul VIII.....97
Biserica există datorită Cuvântului. Natura ei depinde de înțelegerea Cuvântului
Capitolul IX.....99
Cuvântul descrie până la ultimul detaliu al sau fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit fuziunea dintre bine şi adevăr
Capitolul X.....105
Ereziile pot fi formulate pornind de la semnificația literală a Cuvântului, dar confirmarea lor este periculoasă
Capitolul XI.....109
Domnul a venit în lumea noastră pentru a împlini toate afirmațiile din scriptură (Cuvânt), pentru ca acestea să devină astfel un Adevăr Divin până la ultimele detalii
Capitolul XII.....110
Înaintea Cuvântului care există la ora actual în lume a mai existat un Cuvânt, care s-a pierdut
Capitolul XIII.....112
Cuvântul le permite şi celor din afara bisericii, care nu îl dețin, accesul la lumină
Capitolul XIV.....114
Fără Cuvânt, nimeni nu ar putea cunoaşte nimic în legătură cu Dumnezeu, cu cerul şi cu iadul, cu viața de după moarte, şi încă şi mai puțin în legătură cu Domnul

3. Doctrina Vieții pentru Noul Ierusalim, după preceptele Decalogului

Capitolul I.....117
Credința înseamnă viața, iar viața credinței înseamnă să faci bine
Capitolul II.....121
Nimeni nu poate face cu adevărat bine, de la el însuşi
Capitolul III.....124
Atât timp cât omul se leapădă de rău şi nu păcătuieşte, el face bine, însă nu de la el, ci de la Dumnezeu
Capitolul IV.....128
Atâta vreme cât evităm răul ca fiind păcat, înseamnă că iubim Adevărul

Capitolul V.....130
Câtă vreme cineva evită răul ca fiind păcat, va avea credinţă şi va fi un om spiritual
Capitolul VI.....132
Decalogul ne învaţă ce rău reprezintă păcatele
Capitolul VII.....135
Crime, adultere, furturi şi minciuni de toate felurile, care sunt îndemnate de senzualitate, sunt faptele rele care ar trebui ocolite precum păcatele
Capitolul VIII.....137
Iubirea pentru aproape înseamnă a privi uciderea de orice fel ca un păcat şi a-l evita
Capitolul IX.....139
Cel ce nu păcătuieşte preacurvind se află de partea castităţii
Capitolul X.....141
Cel ce nu păcătuieşte furând se află de partea sincerităţii
Capitolul XI.....143
Cel care nu păcătuieşte mărturisind strâmb, acela se află de partea Adevărului
Capitolul XII.....144
Nu este posibil ca păcatele să fie evitate, decât dacă le privim cu aversiune şi luptăm împotriva lor
Capitolul XIII.....146
Omul ar trebui să nu păcătuiască şi să lupte împotriva păcatelor, de la el însuşi
Capitolul XIV.....147
Omul care se abţine de la fapte rele doar pentru că ştie că acelea sunt păcate, el nu renunţă cu adevărat la a păcătui, ci o face doar de ochii lumii

4. Doctrina Noului Ierusalim despre Credinţă

Capitolul I.....149
Credinţa este recunoaşterea interioară a adevărului
Capitolul II.....151
Recunoaşterea interioară a adevărului nu poate exista decât la cei care sunt caritabili
Capitolul III.....154
Cogniţiile referitoare la adevăr şi bine nu sunt în legătură cu credinţa, înainte ca omul să fie caritabil; dar ele reprezintă o acumulare din care poate lua naştere credinţa bazată pe caritate
Capitolul IV.....156
Principiile universale ale credinţei creştine
Capitolul V.....157
Principiile universale ale credinţei din zilele noastre
Capitolul VI.....159
Natura credinţei care este separată de caritate
Capitolul VII.....160
Cei a căror credinţă este separată de caritate sunt reprezentaţi în Sfânta Scriptură de filisteni
Capitolul VIII.....162
Cei a căror credinţă este separată de caritate sunt simbolizaţi în Apocalipsă de balaur
Capitolul IX.....164
Cei aflaţi în credinţa separată de caritate sunt numiţi capre în Daniel şi în Matei
Capitolul X.....167
Credinţa separată de caritate distruge Biserica şi tot ceea ce este în legătură cu ea

Prefața autorului

Cu ani în urmă au fost publicate cinci lucrări de mici dimensiuni, şi anume:
Raiul şi Iadul;
Doctrina Noului Ierusalim;
Judecata de apoi;
Calul alb;
Planetele şi pământurile din univers.
A doua venire a lui Hristos
Despre credință
Despre simbolismul din Biblie
Despre Domnul Iisus Hristos
Despre iubirea în cuplu
Din tainele universului ceresc
În aceste lucrări au fost arătate multe lucruri necunoscute până atunci.

Acum, din porunca Domnului, care mi S-a revelat, următoarele lucrări vor fi date spre publicare:

Doctrina Noului Ierusalim despre Domnul;
Doctrina Noului Ierusalim despre Scripturile Sacre;
Doctrina vieții pentru Noul Ierusalim, după poruncile decalogului;
Doctrina Noului Ierusalim despre credință;
O continuare despre judecata de apoi;
Înțelepciunea angelică despre providența Divină;
Înțelepciunea angelică despre omnipotența, omniprezența, omniscienta, infinitatea şi eternitatea Divină[1];
Iubirea Divină şi despre Înțelepciunea Divină;
Divina Viață.

Doctrina Noului Ierusalim se referă la Doctrina pentru Noua Biserică ce este acum instituită de către Domnul; căci Vechea Biserică a ajuns la capăt, aşa cum apare din ceea ce se spune în tratatul despre *Judecata de Apoi* (nr. 33-39), precum şi din ceea ce se va afirma mai departe în tratatele enumerate mai sus.

Prin Noul Ierusalim, a cărui apariție după Judecată este prezisă în *Apocalipsă* (capitolul 21), se înțelege Noua Biserică. Aceasta se poate vedea în ultimul capitol al acestui tratat.

Umilul slujitor al Domnului nostru Iisus Hristos,
Emanuel Swedenborg

1. Doctrina Noului Ierusalim

Despre Domnul

Capitolul I

Întreaga Scriptură Sacră vorbeşte despre Domnul; iar Domnul este Cuvântul

1. Citim în *Ioan:*

[1] Aceste lucrări n-au fost publicate sub formă de tratate separate, ci subiectele sunt discutate pe larg în *Adevărata Religie Creştină.*

La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor: şi lumina luminează în întuneric, dar întunericul n-a înţeles-o. (*Ioan* 1:1-5)

Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plină de graţie şi adevăr. (*Ioan* 1: 14)

Odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. (*Ioan* 3:19)

Câtă vreme aveţi lumina printre voi, credeţi în lumină, ca să fiţi fiii luminii [...] Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. (*Ioan* 12: 36, 46)

Din aceste pasaje este evident că Domnul este Dumnezeu în eternitate şi că Dumnezeu Însuşi este Domnul care S-a născut în lume. Căci se spune că Cuvântul era cu Dumnezeu şi că Dumnezeu era Cuvântul; de asemenea, se spune că fără El nimic n-a fost făcut din ceea ce a fost făcut; şi iarăşi, se spune că Cuvântul a devenit trup... şi oamenii L-au privit.

De ce Domnul este numit Cuvântul este foarte puţin înţeles în Biserică. El este numit Cuvântul deoarece Cuvântul semnifică Adevărul Divin sau Înţelepciunea Divină; şi Domnul este Însuşi Adevărul Divin sau Însăşi Înţelepciunea Divină. Din acest motiv El mai este numit şi Lumina, despre care de asemenea se spune că a venit în lume. Întrucât Înţelepciunea Divină şi Iubirea Divina sunt una, iar în Domnul au fost una din eternitate, se mai spune şi că „În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor": viaţa este Iubirea Divină şi lumina este Înţelepciunea Divină. La această unitate se referă afirmaţia că la început Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. Cu Dumnezeu înseamnă în Dumnezeu, căci înţelepciunea este în iubire şi iubirea în înţelepciune.

În alt loc din Ioan se spune:

Şi acum, o Tată, proslăveşte-Mă la Tine Însuţi, cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea. (*Ioan* 17: 5)

La Tine Însuţi înseamnă în Tine Însuţi. Astfel, se mai spune:

„şi Cuvântul era Dumnezeu"; şi în altă parte, că Domnul este în Tatăl şi Tatăl în El; şi, de asemenea, că Tatăl şi El sunt una.

Acum, întrucât Cuvântul este Înţelepciunea Divină (*Fiul, n.r.*) a Iubirii Divine, (*Tatăl, n.r.*) rezultă că el este Însuşi Iehova şi astfel Domnul, prin care toate au fost făcute din câte au fost făcute; căci toate au fost create de la Iubirea Divină (*Tatăl*) prin intermediul Înţelepciunii Divine (*Fiul*).

2. Cuvântul despre care se vorbeşte aici în mod specific este acelaşi cu cel care s-a manifestat prin Moise, prin Profeţi şi prin Evanghelişti, fapt care rezultă cu claritate din aceea că acest Cuvânt este Însuşi Adevărul Divin, din care apare toată înţelepciunea îngerilor şi inteligenţa spirituală a oamenilor. Căci îngerii au în ceruri exact acelaşi Cuvânt pe care îl au oamenii pe pământ; cu singura menţiune că în lume, la oameni, el este natural, pe când în ceruri este spiritual. Mai mult, întrucât Cuvântul este Adevărul Divin, el face să apară ceea ce este Divin; şi el este nu doar de la Domnul, ci este deopotrivă Domnul Însuşi, întrucât acest Cuvânt este Însuşi Domnul, toate lucrurile în general şi în particular ale Cuvântului[2] sunt scrise doar cu privire la El: de la *Isaia* şi până la *Maleahi* nimic nu există care să nu fie despre Domnul sau, în sens contrar, împotriva Domnului.

Faptul că aşa stau lucrurile n-a fost observat până acum de nimeni; cu toate acestea, oricine poate observa aceasta dacă este conştient de acest lucru, se gândeşte la el în timp ce

[2] Întrucât în limba engleză termenul *Word* întruneşte sensul spiritual *(logos)* şi sensul material *(Sfânta Scriptură)* ale Cuvântului, am preferat la rândul nostru o traducere unitară, chiar dacă uneori el se referă strict la Biblie (n. t.)

citeşte şi mai ştie că în Cuvânt nu există doar un sens natural, ci şi un înţeles spiritual; şi că, în această accepţiune spirituală, prin numele de persoane şi de locuri se indică ceva ce ţine de Domnul şi, deci, ceva legat de cer sau de Biserica Lui ori ceva de sens contrar. Acum, întrucât toate lucrurile în general şi în particular ale Cuvântului sunt legate de Domnul şi întrucât Cuvântul, fiind Adevăr Divin, este Domnul, apare clar de ce se spune „şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi şi noi am privit slava Lui"; de asemenea, apare clar de ce se spune „câtă vreme aveţi lumina printre voi, credeţi în lumină, ca să fiţi fiii luminii [...] Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric". Lumina este Adevărul Divin şi, deci, Cuvântul. În consecinţă, oricine, chiar şi în ziua de astăzi, care, în timp ce citeşte Cuvântul, se gândeşte numai la Dumnezeu şi se roagă Lui, primeşte lumina.

3. De asemenea, se va enunţa aici, în câteva cuvinte, despre ce se vorbeşte în general şi în particular cu privire la Domnul în toţi Profeţii *Vechiului Testament,* de la *Isaia* şi până la *Maleahi*:

a. Domnul va veni în lume la plinirea vremii; adică, atunci când El nu va mai fi cunoscut de către iudei şi, deci, când nimic nu va mai fi rămas din Biserică; şi dacă El nu va veni atunci în lume şi nu Se va revela, omenirea va pieri în moartea veşnică; aşa cum El Însuşi spune în *Ioan:*

Dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre. (*Ioan* 8:24)

b. Domnul va veni în lume pentru a realiza o ultimă judecată şi a supune iadurile care atunci vor predomina. Aceasta se produce prin lupte, adică prin ispitele admise în Natura Sa Umană de la mamă, şi apoi prin biruinţele continue; iar dacă iadurile nu ar fi astfel biruite, nici un om n-ar putea fi mântuit.

c. Domnul va veni în lume pentru a-Şi slăvi Natura Umană, adică pentru a o uni cu Natura Divină care era în El de la concepţie.

d. Domnul va veni în lume pentru a pune bazele unei noi Biserici, care îl va recunoaşte ca Izbăvitor şi Mântuitor şi care, prin iubire şi credinţă faţă de El, va fi izbăvită şi mântuită.

e. De asemenea, el va face după aceea ordine în rai, pentru ca acesta să fie una cu Biserica.

f. Patimile crucii vor fi ultima luptă sau ispită, iar prin intermediul ei El va birui complet iadurile şi Îşi va slăvi deplin Natura Umană.

Faptul că Cuvântul nu vorbeşte despre nici un alt subiect se va vedea în micul tratat ce va urma, privitor la Sfânta Scriptură.

4. Mărturie la aceasta voi aduce, în acest prim capitol, doar acele pasaje din Cuvânt unde se vorbeşte despre *ziua aceea, în ziua aceea* şi în *vremea aceea,* unde *zi* şi *vreme* se referă la Venirea Domnului.

În *Isaia:*

Se va întâmpla în ultimele zile că muntele (casei) lui Iehova[3] va fi întemeiat în vârful munţilor. (2:2)

Doar Iehova va fi înălţat în ziua aceea.

Ziua lui Iehova Savaot va fi asupra tuturor celor care sunt mândri şi trufaşi. (2:11, 12)

În ziua aceea, oamenii îşi vor arunca idolii de argint şi de aur. (2:20)

În ziua aceea Domnul Iehova le va lua podoabele. (3:18)

În ziua aceea se va arăta mlădiţa lui Iehova în podoabă şi în slavă. (4:2)

[3] Jehovah. Acesta era cuvântul folosit de iudei pentru a desemna numele Lui, dar aceştia evitau să-l folosească, cu excepţia unor situaţii speciale. Din acest motiv, în unele versiuni ale Vechiului Testament s-a folosit cuvântul Domnul în loc de Jehovah, care apare în original. În ce ne priveşte, folosim transliteraţia românească Iehova, cu menţiunea că doctrina lui Swedenborg nu are nici o legătură cu mişcarea „martorilor lui Iehova" din zilele noastre (n. t).

ÎN VREMEA ACEEA VA FI UN VUIET ÎMPOTRIVA LUI ŞI TOŢI VOR ARUNCA PRIVIREA SPRE PĂMÂNT ŞI, IATĂ, ÎNTUNERIC ŞI NELINIŞTE, ŞI LUMINA SE VA ÎNTUNECA ÎNTOCMAI CA O NOAPTE. (5:30)

În vremea aceea Iehova va rade trecerile râului.

În vremea aceea [omul] va hrăni [o junincă şi două oi]. (7:20, 21)

În vremea aceea tot locul va fi... plin de spini şi de bălării. (7:23)

Ce veți face în acea vreme de cercetare... care va veni? (10:3)

În vremea aceea... Israel... se va sprijini pe Iehova, Sfântul lui Israel, întru adevăr. (10:20)

În vremea aceea va exista o rădăcină din Iesei, care va fi ca un steag pentru popoare; [*V.T.* pe ea] o vor căuta popoarele şi sălaşul Lui va fi plin de slavă.

Mai ales în acea vreme Domnul va căuta din nou pe cei rămaşi din poporul Său. (11:10, 11)

În vremea aceea veți zice: O, Iehova, Te voi lăuda. [...] În vremea aceea vei zice: Lăudați-L pe Iehova, chemați numele Lui. (12:1, 4)

Vremea lui Iehova este aproape; ea va veni ca o pustiire de la Shaddai[4] [*V.T.* cel Atotputernic]. (13:6)

Voi scutura cerul şi pământul se va clătina din locul lui în ziua pustiirii şi mâniei Lui. (13:13)

Vremea este aproape şi va veni, iar zilele ei nu vor zăbovi! (13:22)

Va fi în ziua aceea că mărirea lui Iacov se va împuțina. (17:4)

În vremea aceea omul îşi va întoarce privirea către Ziditorul său şi ochii... către Sfântul lui Israel. (17:7)

În vremea aceea, cetățile de adăpost vor fi precum ramurile pustiite. (17:9)

În vremea aceea va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului. (19:18, 19)

În vremea aceea va fi un drum din Egipt până în Asiria, iar Israel va fi... în mijlocul pământului. (19:23, 24)

Locuitorii insulei vor zice în ziua aceea: Iată, izbăvirea noastră. (20:6)

O zi de tulburare, de zdrobire şi de uluire de la Domnul Iehova Savaot. (22:5)

În ziua aceea... Iehova va pedepsi oştirea celor de sus şi împărații pământului.

După multe zile vor fi ei cercetați. Luna se va uimi şi soarele se va ruşina. (24: 21-23)

În ziua aceea se va cânta cântarea aceasta în pământul lui Iuda: «Avem o cetate întărită.» (26:1)

În vremea aceea Iehova va cerceta cu sabia Sa. În ziua aceea i se va răspunde [*V.T.* cânta] ei: «O vie cu vin pur.» (27:1, 2)

În vremea aceea, Iehova Savaot va fi o cunună de glorie şi o diademă. (28:5)

Şi în vremea aceea surzii vor auzi cuvintele Cărții şi ochii celor orbi vor vedea... în întuneric. (29:18)

Vor fi... pâraie de apă în ziua măcelului groaznic, când turnurile vor cădea. Mai mult, lumina lunii va fi precum lumina soarelui... în ziua când Iehova va lega rana poporului Său. (30:25, 26)

Ziua răzbunării lui Iehova şi anul răsplăților Sale. (34:8)

Aceste două lucruri vor da peste tine... într-o singură zi: pierderea copiilor şi văduvia. (47:9)

Poporul Meu va cunoaşte numele Meu; ei vor şti în ziua aceea că Eu sunt Cel care zice: Iată-Mă! (52:6)

Iehova M-a uns... să vestesc anul bucuriei celei bune [*V.T.* anul acceptabil] a lui Iehova şi ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe cei îndoliați. (61:1, 2)

[4] Această denumire ebraică a Domnului este mereu tradusă în Vechiul Testament prin „Atotputernic”. O explicare a folosirii acestei denumiri se găseşte în A.C. 1992.

Ziua răzbunării este în inima Mea şi anul răscumpărării Mele a sosit. (63:4)

În *Ieremia*:

În zilele acelea nu vei mai spune [*V.T.* nu se va mai spune]: Chivotul aşezământului lui Iehova. În vremea aceea Ierusalimul se va numi tronul lui Iehova. În zilele acelea casa lui Iuda va merge la casa lui Israel. (3:16-18)

În ziua aceea... va încremeni inima regelui şi inima căpeteniilor; preoţii se vor îngrozi şi profeţii [se vor minuna]. (4:9)

Ei vor cădea printre cei ce cad în ziua cercetării lor. (8:12)

Iată, vin zile când voi cerceta pe toţi cei tăiaţi [*V.T.* şi pe cei netăiaţi] împrejur. (9:25)

Nu va scăpa nici unul din ei; căci voi aduce nenorocirea asupra lor... în anul când îi voi pedepsi. (11:23)

Îi voi privi în gât şi nu în faţă [*V.T.* le voi arăta spatele şi nu faţa] în ziua nenorocirii lor. (18:17)

Iată, vin zile... când voi da acest loc pustiirii. (19:8)

Iată, vin zile... când voi ridica lui David Odraslă dreaptă care va ajunge Rege.

În zilele acelea [*V.T.* în zilele lui], Iuda va fi izbăvit şi Israel va trăi în linişte. (23:5, 6)

În zilele ce vin veţi înţelege inteligenţa [*V.T.* o veţi considera perfectă]. (23:20)

Iată, vin zilele când voi readuce [robia]. (30:3)

O, vai, căci ziua aceea e mare, şi nu va mai fi alta ca ea. În ziua aceea... îi voi sfărâma jugul... şi îi voi rupe lanţurile. (30:7, 8)

Va veni o zi când străjile de pe muntele Efraim vor striga: Sculaţi-vă şi să ne suim în Sion, la Iehova, Dumnezeul nostru. (31:6)

Iată, vin zilele... când voi încheia un legământ nou. (31:31)

Iată, vin zilele... când cetatea se va zidi întru slava lui Iehova. (31:38)

Iată, vin zilele... când voi împlini cuvântul bun [*V.T.* acel lucru bun]. (33:14)

Voi împlini cuvintele Mele spre răul cetăţii acesteia... în ziua aceea.

Dar pe tine te voi izbăvi în ziua aceea. (39:16, 17)

Aceasta este ziua Domnului Iehova Savaot, o zi de răzbunare, ca să Se răzbune pe vrăjmaşii săi. (46:10)

Ziua pieririi lor a venit asupra lor, şi timpul pedepsirii lor. (46:21)

Voi aduce din nou pe Moab în robie în zilele din urmă. (48:47)

Vor cădea tinerii lui pe ulițele lui şi toţi bărbaţii de război vor pieri în ziua aceea. (49:26)

În zilele acelea şi în vremea aceea... vor veni fiii lui Israel şi împreună cu ei vor merge şi fiii lui Iuda... şi vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor. (50:4)

În zilele acelea şi în vremea aceea... se va căuta nedreptatea lui Israel şi nu se va afla. (50:20)

Ei sunt plini de vanitate, lucrare a rătăcirii: în vremea pedepsirii lor ei vor pieri. (51:18)

În *Iezechiel:*

Un sfârşit a venit, sfârşitul a venit... A sosit nenorocire asupra ta... a venit vremea, ziua tulburării este aproape. (7:6, 7)

Iată ziua, iată, a venit; dimineaţa a trecut; toiagul înfloreşte, trufia înmugureşte. (7:10)

A venit ziua, se apropie vremea:... peste toată mulţimea lor. (7:12)

Argintul şi aurul lor nu-i va scăpa în ziua mâniei lui Iehova. (7:19)

Ei au zis (cu privire la prooroc): Viziunea profetică pe care a avut-o el se va împlini după multe zile şi el proorocește pentru nişte vremuri îndepărtate. (12:27)

Ei nu vor sta tare la luptă în ziua mâniei lui Iehova. (13:5)

Şi ţie, căpetenie nelegiuită şi rea a lui Israel, căreia ţi-a venit ziua acum, când nelegiuirea ta a ajuns la culme... (21:25, 29)

Cetatea varsă sânge în mijlocul ei, ca să-i vină vremea... şi tu ţi-ai apropiat zilele şi ai ajuns la sfârşitul anilor tăi. (22:3, 4)

În ziua când le voi fi luat puterea lor... Nu în ziua aceea va veni la tine cel scăpat de acolo, care îţi va aduce ştirea?

În ziua aceea se va deschide gura ta către cel scăpat. (24:25-27)

În ziua aceea voi face să crească cornul casei lui Israel. (29:21)

Plângeţi, vai zilei aceleia! Căci se apropie ziua lui Iehova, ziua lui Iehova e aproape, ziua cea întunecată; vine vremea neamurilor. (30:2, 3)

În ziua aceea vor merge vestitori de la mine. (30:9)

În ziua aceea, când vei coborî în iad (*V.T.* când s-a coborât el în locuinţa morţilor). (31:15)

Îmi voi căuta turma... în ziua când aceasta e în mijlocul turmei tale... şi o voi scăpa din tot locul, chiar de va fi fost împrăştiată, în ziua înnourată şi a întunericului greu. (34:11, 12)

În ziua aceea, când vă voi curăţa de toate fărădelegile voastre. (36:33)

Profeţeşte şi spune [lui Gog]... Nu este aşa că în ziua când poporul meu Israel va trăi în siguranţă, tu vei şti aceasta? (38:14)

În zilele din urmă te voi ridica împotriva ţării mele. În ziua aceea, când Gog va veni împotriva ţării... în focul mâniei mele [am spus]. Cu siguranţă în ziua aceea va fi un mare cutremur de pământ în ţara lui Israel. (38:18, 19)

Iată, a venit... aceasta este ziua despre care am vorbit. (39:8)

În ziua aceea voi da lui gog loc de mormânt în ţara lui Israel... şi casa lui Israel va cunoaşte că eu sunt Iehova, dumnezeul lor, din ziua de astăzi înainte. (39:11, 22)

În *Daniel:*

Dumnezeu din ceruri a descoperit taine... despre ce se va întâmpla în vremurile din urmă. (2:28)

A venit vremea ca împărăţia să fie sub stăpânirea sfinţilor. (7:22)

Ia aminte... căci viziunea arată vremea sfârşitului. El a zis: Iată, îţi voi face cunoscut ceea ce se va întâmpla în vremea din urmă a mâniei: căci în vremea stabilită va fi sfârşitul. (8:17, 19)

Viziunea serii şi dimineţii... este adevărată: pecetluieşte această viziune; căci va fi după multe zile. (8:26)

Am venit să-ţi fac cunoscut ce se va întâmpla cu poporul tău la sfârşitul zilelor; căci viziunea este pentru acele zile. (10:14)

Unii dintre înţelepţi vor fi încercaţi (*V.T.* vor cădea), pentru a se curăţa şi a se albi până în vremea sfârşitului: căci mai este încă până la vremea rânduită. (11:35)

În vremea aceea se va scula Mihail, marele prinţ care ocroteşte pe fiii poporului tău; şi va fi vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele... Dar în vremea aceea poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte. (12:1)

Iar tu, Daniele, ţine ascunse cuvintele şi pecetluieşte cartea până în vremea sfârşitului. (12:4)

Din vremea când va înceta jertfa zilnică şi va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. (12:9)

Tu te vei ridica între ai tăi la sfârşitul zilelor. (12:13)

În *Osea:*

[Puţină vreme mai este... şi] voi sfârşi regatul casei lui Israel.

Şi atunci voi sfărâma arcul lui Israel. (1:4, 5)

Mare va fi ziua lui Izreel. (1:11[5])

În acea zi... tu îmi vei spune: Bărbatul meu. (2:16)

[5] În Biblia editată de B.O.R., Osea cap. 1 are doar 9 versete. Este doar un exemplu şi, pentru a nu îngreuna lectura, nu vom specifica toate neconcordanţele dintre varianta folosită de autor şi Biblia ortodoxă (n. t.).

În ziua aceea voi face un legământ pentru ei. (2:18)

Copiii lui Israel se vor întoarce şi vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor, şi pe David, regele lor... în zilele din urmă. (3:5)

Veniţi, să ne întoarcem către Iehova. După două zile El ne va da din nou viaţă, iar în ziua a treia El ne va ridica iarăşi şi vom trăi în faţa Lui. (6:1, 2)

Sosit-au zilele de pedeapsă, venit-au zilele de răsplată. (9:7)

În *Ioil*:

O, ce zi! Căci aproape este ziua lui Iehova şi vine ca o pustiire de la Shaddai *(V.T.* Cel Atotputernic). (1:15)

Vine ziua lui Iehova, căci iată ea este aproape; o zi de întuneric şi de beznă, zi cu nori şi cu negură deasă. (2:1, 2)

Ziua lui Iehova este mare şi foarte înfricoşătoare; şi cine va putea sta împotriva ei? (2:11)

Asupra slujitorilor şi slujnicelor îmi voi pogorî duhul în acele zile. (2:29)

Soarele se va întuneca şi luna va fi roşie ca sângele înaintea zilei celei mari şi înfricoşătoare a venirii lui Iehova. (2:31)

Iată, în zilele acelea şi în vremea aceea voi duce din nou pe Iuda şi Ierusalimul în robie. (3:1)

Ziua lui Iehova este aproape. (3:14)

În-vremea aceea, din munţi va curge must. (3:18)

În *Avdie:*

În ziua aceea îi voi pierde pe înţelepţii Edomului. Nu te veseli de aceştia în ziua pierderii lor; ...sau a suferinţelor lor. Căci aproape este ziua lui Iehova pentru toate neamurile. (8, 12, 15)

În *Amos*:

Cel viteaz... va fugi dezbrăcat în ziua aceea. (2:16)

În ziua în care voi pedepsi fărădelegile lui Israel. (3:14)

Vai de cei ce doresc ziua lui Iehova! Ce este ziua lui Iehova pentru voi? Este o zi de întuneric şi nu de lumină. Nu va fi oare ziua lui Iehova întuneric şi nu lumină, beznă şi nu strălucire? (5:18-20)

Cântările templului se vor preface în tânguiri în ziua aceea. (8:3)

În ziua aceea... voi face soarele să apună în miezul zilei şi voi întuneca pământul în plină zi. (8:9)

În ziua aceea, fecioarele cele frumoase şi flăcării vor leşina de sete. (8:13)

În ziua aceea voi ridica cortul cel căzut al lui David. (9:11)

Iată, vine ziua... când munţii vor picura vin dulce. (9:13)

În *Miheia:*

În ziua aceea... vă veţi lamenta... Suntem nimiciţi cu toţii. (2:4)

În zilele cele de pe urmă [se va petrece că] muntele casei lui Iehova se va înălţa peste vârful munţilor. (4:1)

În ziua aceea... voi aduna pe cei chinuiţi. (4:6)

În ziua aceea... voi tăia caii tăi... şi voi distruge carele tale. (5:10)

Ziua vestită de străjile tale şi ziua pedepsirii tale a sosit. (7:4)

Vine ziua când zidurile vor fi zidite. În ziua aceea el va veni la tine. (7:11, 12)

În *Avacum:*

Este o vedenie pentru un timp hotărât şi ea se va împlini la sfârşit... Chiar dacă întârzie, aşteapt-o; căci ea va veni fără greş, nu va întârzia. (2:3)

O Iehova, fă lucrarea Ta în mijlocul anilor; cu trecerea anilor fă-o cunoscută... Dumnezeu va veni. (3:2)

În *Sofonie:*

Ziua lui Iehova este aproape.

În ziua sacrificiului lui Iehova, voi pedepsi pe căpetenii şi pe fiii regelui.

În ziua aceea voi scormoni Ierusalimul cu făclii.

Ziua cea mare a lui Iehova este aproape. Zi de mânie este ziua aceea, zi de strâmtorare şi de jale, zi de pustiire şi de nimicire, zi de întuneric şi de beznă, zi de nori şi de negură. Zi cu sunet de trâmbiță şi strigăte de război.

În ziua mâniei lui Iehova; tot pământul va fi mistuit... şi El va pierde într-o clipă pe toți locuitorii pământului. (1:7, 8, 12, 14-16, 18)

Înainte ca furia zilei lui Iehova să vină peste voi. Poate veți fi feriți în ziua mâniei lui Iehova. (2:2, 3)

Aşteptați-Mă... până în ziua când Mă voi scula ca mărturie; căci este judecata Mea. În ziua aceea nu te vei mai ruşina de toate faptele tale. În ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme. În vremea aceea voi stârpi pe toți asupritorii tăi.

În vremea aceea vă voi aduce înapoi; în vremea aceea vă voi aduna: căci vă voi face de laudă si cu nume. (3:[8], 11, l6, 19, 20)

În *Zaharia:*

Atunci multe popoare se vor uni întru Iehova în ziua aceea. (2:11)

Într-o singură zi voi îndepărta nedreptatea din țara aceasta.

În ziua aceea... fiecare bărbat dintre voi va pofti pe aproapele său sub vița şi sub smochinul său. (3:9, 10)

În zilele acelea zece bărbați ... vor apuca pe un bărbat iudeu de cămaşă. (8:23)

Şi Iehova, Dumnezeul lor, îi va izbăvi în acea zi, ca pe turma poporului Său. (9:16)

Legământul Meu a fost stricat în acea zi. (11:11)

În ziua aceea voi preface Ierusalimul în piatră de povară pentru toate popoarele.

În ziua aceea... voi lovi toți caii cu spaimă.

În ziua aceea voi face pe conducătorii lui Iuda ca un vas cu jăratec în mijlocul lemnelor.

În ziua aceea Iehova va întinde ocrotirea Sa asupra celor ce locuiesc în Ierusalim.

În ziua aceea Mă voi sârgui să pierd toate popoarele.

În ziua aceea va fi plângere mare în Ierusalim. (12:3, 4, 6, 8, 9, 11)

În ziua aceea va fi un izvor cu apă curgătoare pentru casa lui David şi pentru locuitorii Ierusalimului.

În vremea aceea... voi stârpi din țară numele idolilor.

În ziua aceea se vor ruşina proorocii. (13:1, 2, 4)

Iată, vine ziua lui Iehova.

Picioarele Sale se vor sprijini în ziua aceea pe Muntele Măslinilor.

În ziua aceea nu va mai fi lumină şi strălucire: ci va fi o zi deosebită pe care Iehova singur o ştie, nici zi nici noapte... în vreme de seară va fi lumină.

În ziua aceea ape vii vor izvorî din Ierusalim.

În ziua aceea va fi Iehova unul singur şi tot aşa şi numele Său unul singur.

În ziua aceea va fi [scris] pe copitele cailor: Sfințenie lui Iehova.

În ziua aceea nu va mai fi poporul lui Canaan în casa lui Iehova. (14:1, 4, 6-[9] 13, 20, 21)

În *Maleahi:*

Cine va putea îndura ziua venirii Lui? Şi cine se va putea ține bine când El se va arăta?

Şi vor fi aceştia pentru Mine... în ziua în care îmi voi face bijuteriile [*V.T.* comoara]. (3:2, 17)

Iată, vine ziua care arde ca un cuptor.

Iată, vă trimit [*V.T.* vă voi trimite] pe Ilie proorocul înaintea venirii zilei celei mari şi înfricoşătoare a lui Iehova. (4:1, 3)

În Psalmi:

În zilele Sale cei drepți vor prospera şi pacea va fi deplină... El va domina de la o mare la alta şi de la râu până la marginile pământului. (62:7, 8) Şi aşa mai departe.

5. În aceste pasaje, prin *zi* şi *vreme* se înțelege Venirea Domnului. Prin expresiile *o zi* sau *o vreme de întuneric, de beznă, de întunecime, de lipsă de lumină, de pustiire, de sfârşit al nedreptății,* şi *de nimicire* se înțelege Venirea Domnului atunci când El nu va mai fi cunoscut şi, deci, când nu va mai rămâne nimic din Biserică. Prin expresiile *o zi crudă şi înfricoşătoare, o zi de groază, de mânie, de zgomot mare, de pedeapsă, de sacrificiu, de răsplată, de dezolare, de luptă şi de strigăte* se înțelege Venirea Domnului la judecată. Venirea Sa pentru a institui o nouă Biserică, care îl va recunoaşte ca Salvator şi Mântuitor, este numită prin expresia *ziua în care singur Iehova va fi adorat, în care El va fi Unul şi Unul va fi numele Său; în care Neamul lui Iehova va fi destinat grației şi gloriei; în care cei drepți vor prospera; în care El îşi va salva turma, o va căuta* şi *va face un nou legământ; în care din munți va curge must şi în Ierusalim vor apărea izvoare cu apă vie; în care oamenii vor trebui să caute pe Dumnezeul lui Israel;* şi alte expresii similare.

6. La aceste pasaje pot fi adăugate altele în care se vorbeşte mai limpede despre Venirea Domnului, cum ar fi:

Domnul Însuşi îți va da un semn; iată, o fecioară va avea în pântece şi va naşte un Fiu, şi numele Lui va fi „Dumnezeu cu noi" [*V.T.* Emanuel]. *Isaia* 7:14; *Matei* 1: 22, 23.

Un Prunc ni s-a născut nouă şi un Fiu ni s-a dat; şi stăpânirea se află pe umărul Lui; şi se cheamă numele Lui: Cel Minunat, Sfetnic, Dumnezeu, Erou [*V.T.* Dumnezeu Atotputernic], Părinte al Eternității, Domn al Păcii. Mare va fi stăpânirea Lui şi pacea Lui nu va avea hotar. Va împărați pe tronul şi peste împărăția lui David... ca s-o întemeieze prin judecată şi prin dreptate, de acum şi până-n veac. *Isaia* 9: 6, 7.

O Mlădiță va ieşi din tulpina lui Iesei şi un Lăstar din rădăcinile lui va da.

Şi Se va odihni peste El duhul lui Iehova, duhul înțelepciunii şi al înțelegerii, duhul sfatului şi al tăriei.

Dreptatea va fi ca o cingătoare pentru rărunchii Lui şi adevărul ca un brâu pentru coapsele Lui.

Şi în vremea aceea Mlădiță cea din rădăcina lui Iesei va fi precum un steag pentru popoare; pe Ea o vor căuta neamurile şi sălaşul Ei va fi plin de slavă. *Isaia* 11: 1, 2, 5, 10.

Trimiteți miei stăpânitorului țării, trimiteți-i din Petra, prin pustiu, la muntele fiicei Sionului.

Jilțul lui se va întări prin milostivire şi pe el va şedea în cortul lui David un judecător apărător al pricinei drepte şi râvnitor dreptății. *Isaia* 16: 1, 5.

Se va zice în ziua aceea: iată Dumnezeul nostru; pe El L-am aşteptat şi El ne va mântui. Acesta este Iehova: în El am nădăjduit că ne vom bucura şi ne vom veseli de mântuirea Lui. *Isaia* 25: 9.

Glasul celui care strigă în deşert: Pregătiți calea lui Iehova, drepte faceți în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru.

Căci se va arăta slava lui Iehova şi tot trupul o va vedea.

Iată, Domnul Iehova vine cu putere şi brațul Lui supune tot... iată, răsplata Lui este cu El. El va paşte turma Sa ca un păstor. *Isaia* 40: 3, 5, 10, 11.

...alesul Meu, întru care binevoieşte sufletul Meu. Eu, Iehova, te-am chemat întru dreptate... şi te voi da ca un legământ poporului, spre luminarea neamurilor;

Ca să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți şi din adâncul închisorii pe cei ce trăiesc în întuneric. Eu sunt Iehova şi acesta este numele Meu; şi nu voi da nimănui slava Mea. *Isaia* 42: l, 6-8.

Cine va crede mărturia noastră? Şi cui i se va descoperi braţul lui Iehova?

El nu are formă... şi când îl vom vedea nu va fi frumuseţe. El a luat asupră-Şi durerile noastre şi cu suferinţele noastre S-a împovărat. *Isaia* 53: 1, 2, 4.

Cine este Cel ce vine de la Edom, cu podoabe din Bozra... mergând în deplinătatea puterii Lui? Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea şi puternic este să răscumpere. Căci ziua răzbunării este în inima Mea şi anul răscumpărării Mele a venit. Deci, El a fost Mântuitorul lor. *Isaia* 63: 1, 4, 8.

Iată numele Său cu care El va fi numit: Iehova, dreptatea noastră. *Ieremia* 33:15, 16.

Bucură-te foarte, fiică a Sionului; veseleşte-te, fiică a Ierusalimului: iată, împăratul tău vine la tine drept şi biruitor... El va vesti pacea popoarelor şi împărăţia Lui se va întinde de la o mare până la cealaltă mare şi de la râu până la marginile pământului. *Zaharia* 9: 9, 10.

Cântă şi veseleşte-te, fiică a Sionului, căci iată vin şi voi locui în mijlocul tău...

Atunci, multe popoare se vor uni întru Iehova în ziua aceea şi vor fi poporul meu. *Zaharia* 2: 10, 11.

Dar tu, Betleeme Efrata, deşi eşti mic între miile lui Iuda, din tine va ieşi Stăpânitor peste Israel, iar obârşia Lui este dintru început, din zilele veşniciei.

Şi El va fi voinic şi va paşte poporul prin puterea lui Iehova. *Mihea* 5: 2, 4.

Iată, Eu îmi trimit vestitorul şi el va pregăti calea înaintea Mea şi va veni îndată în templul Său, Domnul pe Care îl căutaţi şi îngerul legământului pe Care îl doriţi. Iată, vine... Cine va putea îndura ziua Venirii Lui? *Maleahi* 3: 1, 2.

Iată, Eu vă trimit pe Ilie proorocul înaintea Venirii zilei celei mari şi înfricoşătoare a lui Iehova. *Maleahi* 4:5.

Am văzut... şi iată, cineva ca Fiul Omului venea pe norii cerului. Şi Lui I s-a dat stăpânirea, slava şi împărăţia, ca toate popoarele, neamurile şi limbile să-I slujească Lui. Stăpânirea Lui este stăpânirea unei vremi care nu va trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită. Şi toate stăpânirile îi vor sluji şi I se vor supune Lui. *Daniel* 7:13, 14, 27.

Şaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău şi pentru cetatea ta cea sfântă până ce se va ispăşi fărădelegea, vedenia şi proorocia se vor pecetlui şi se va unge Sfântul Sfinţilor. Să ştii, deci, şi să înţelegi că de la ieşirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului şi până la Mesia Stăpânitorul vor fi şapte săptămâni. *Daniel* 9: 24, 25.

Voi pune mâna Lui în mare şi dreapta Lui în râuri. El va striga către mine: Tu eşti Tatăl meu, Dumnezeul meu şi Piatra mântuirii mele. Şi voi face din El întâiul meu născut, mai mare decât regii pământului. Voi face ca sămânţa Lui să dureze veşnic şi tronul Lui precum zilele cerului. *Psalmul 89:* 25-27, 29.

Iehova a zis Domnului meu: Şezi la dreapta mea şi voi face din duşmanii tăi scaunul picioarelor tale. ...Tu eşti Preot pentru totdeauna după ordinul lui Melchisedec. *Psalmul 110:* 1, 2, 4; *Matei* 22: 44; *Luca* 20: 42.

Mi-am uns Împărat peste Sion, muntele sfinţeniei mele. Voi zice: Iehova mi-a spus: Tu eşti Fiul meu, Eu astăzi te-am născut. ...Îţi voi da neamurile moştenirea Ta şi stăpânirea Ta peste toate părţile pământului. Sărutare daţi Fiului, ca nu cumva să Se mânie şi să pieriţi din calea cea dreaptă... Fericiţi toţi cei ce nădăjduiesc în El. *Psalmul 2:* 6-8, 12.

Micşoratu-L-ai pe dânsul cu puţin faţă de îngeri, cu mărire şi cu cinste L-ai încununat pe el. Pusu-L-ai pe dânsul peste lucrul mâinilor tale, toate le-ai supus sub picioarele lui. *Psalmul 8:* 5, 6.

Iehova, aminteşte-ţi de David... cum a jurat el lui Iehova şi s-a legat faţă de Cel Atotputernic al lui Iacov. Desigur, eu nu voi intra în cortul casei mele, nici nu voi urca deasupra culcuşului patului meu. Nu voi da ochii mei somnului... până ce nu voi găsi un loc pentru Iehova, locuri pentru Cel Atotputernic al lui Iacov. Iată, am auzit de El în Efrata, L-am găsit în câmpiile păduroase. Vom merge în locurile Lui; ne vom închina la picioarele Lui... îmbracă-ţi preoţii în veşmintele dreptăţii şi fie ca sfinţii tăi să chiuie de bucurie. *Psalmul 132:*1-9.

Aceste pasaje sunt însă doar câteva din cele care ar putea fi citate.

7. Din cele ce urmează şi, mai ales, din ceea ce va fi prezentat în lucrarea de mici dimensiuni Despre simbolismul din Biblie[6] va apărea şi mai clar faptul că întreaga Sfântă Scriptură tratează, de fapt, numai despre Domnul. Din acest fapt, şi nu din altul, îşi trage Cuvântul sfinţenia sa. Aceasta este exprimat şi de următoarele cuvinte din *Apocalipsă:*

Mărturia lui Iisus este duhul proorociei. *Apocalipsă* 19: 10.

Capitolul II

Prin împlinirea de către Domnul a tuturor Faptelor Legii se înţelege că El a împlinit toate Lucrările Cuvântului

8. Mulţi cred în ziua de astăzi că, atunci când se spune că Domnul a împlinit Legea, aceasta înseamnă că El a desăvârşit toate poruncile Decalogului şi a devenit astfel Virtutea; şi că scopul oamenilor în această lume este atins prin credinţa în această realizare, însă nu la aceasta se referă; sensul afirmaţiei este acela că El a împlinit toate lucrurile care sunt scrise despre El în Lege şi în Prooroci, adică în întreaga Scriptură Sacră. Motivul pentru care mulţi oameni au o părere diferită este acela că nu studiază Scriptura şi nu înţeleg ce înseamnă Lege în aceasta.

Prin Lege se înţelege:

1. În sens restrâns, cele Zece Porunci ale Decalogului;
2. Într-un sens mai larg, tot ce a scris Moise în cele cinci cărţi ale sale;
3. Iar în sensul cel mai larg, toate lucrările Cuvântului.

9.1) în sens restrâns, Lege înseamnă cele Zece Porunci ale Decalogului. Acest lucru este, în general, binecunoscut.

9.2) ÎNTR-UN SENS MAI LARG, LEGE ÎNSEAMNĂ TOT CE A SCRIS MOISE ÎN CELE CINCI CĂRŢI ALE SALE. Aceasta reiese cu claritate din următoarele pasaje:

În Luca:

Legea şi Proorocii au fost până la Ioan: de atunci se predică Împărăţia lui Dumnezeu. Avraam a zis către bogatul din iad: Au pe Moise şi pe Prooroci; să asculte de ei...

Dacă ei nu ascultă de Moise şi de Prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morţi. (16:16, 29, 31)

În *Ioan:*

Filip a zis către Natanael: L-a, găsit pe Cel despre care a scris Moise în Lege, precum şi Proorocii, (1: 45)

În *Matei:*

Să nu socotiţi că am venit să stric Legea şi Proorocii: n-am venit să stric, ci să împlinesc. (5:17, 18)

Toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor, că aceasta este Legea şi Proorocii, (7:12)

Toţi Proorocii şi Legea au proorocit până la Ioan. (11:13)

[6] „Despre simbolismul din Biblie" de Emanuel Swedenborg: http://www.scribd.com/doc/61303897 ; http://www.docstoc.com/docs/87765264 ; http://en.calameo.com/books/000027980b690824562e6 ; http://issuu.com/billydea/docs/despre_simbolismul_din_biblie ; http://pdfcast.org/pdf/despre-simbolismul-din-biblie-emanuel-swedenborg , n. red.

Iisus a zis: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău...

Şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți.

În aceste două porunci se cuprind toată Legea şi Proorocii. (22: 37, 39, 40)

În aceste locuri, prin *Moise şi Prooroci,* precum şi prin *Lege şi Prooroci,* se înțelege tot ce s-a scris în Cărțile lui Moise şi în cele ale Proorocilor. Faptul că termenul *Lege* se referă în mod specific la ceea ce s-a scris prin Moise apare încă şi mai evident din următoarele pasaje:

În *Luca:*

Când s-au împlinit zilele curățirii lor, după Legea lui Moise, L-au adus pe Iisus la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului.

(Căci este scris în Legea Domnului: Orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului.)

Şi să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele şi doi pui de porumbel...

Şi părinții au dus pe Iisus în templu, ca să facă pentru El după obiceiul Legii...

Şi după ce au săvârşit toate lucrurile după Legea Domnului... (2: 22-24, 27, 39)

În *Ioan:*

Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. (8: 5)

Legea s-a dat prin Moise. (1: 17)

Este evident de aici că uneori se vorbeşte despre Lege şi alteori despre Moise, atunci când e vorba despre lucrurile scrise în Cărțile sale.

Multe lucruri poruncite sunt numite de Moise *Legea,* fiind în legătură cu:

ofrandele în foc, *Levitic* 6: 9; 7: 37;

sacrificiile, *Levitic* 6: 25; 7:1-11;

ofranda de carne, *Levitic* 6:14;

lepra, *Levitic* 14, 2;

gelozia, *Numerii* 5: 29, 30;

nazireii, *Numerii* 6:13, 21.

Moise însuşi şi-a numit Cărțile Legea:

ŞI MOISE A SCRIS ACEASTĂ LEGE ŞI A DAT-O PREOȚILOR, FIII LEVIȚILOR, CARE PURTAU CHIVOTUL LEGII LUI IEHOVA.

Şi el a zis către ei: Luați această Carte a Legii şi puneți-o lângă chivotul legii lui Iehova. *Deuteronom* 31: 9, 11, 26.

A fost pusă alături pentru că în interiorul chivotului erau tablele de piatră care reprezintă, în sens strict, Legea. După aceea, Cărțile lui Moise sunt numite Cartea Legii:

Şi Marele Preot Hilchiah a zis către scribul Şafan: Am găsit Cartea Legii în casa lui Iehova.

Când regele a auzit cuvintele Cărții Legii, şi-a sfâşiat hainele. *2 Regi* 22: 8, 11; 23: 24.

10.3) PRIN LEGE, ÎN SENSUL CEL MAI LARG, SE ÎNȚELEGE TOATE LUCRĂRILE CUVÂNTULUI. Aceasta apare din următoarele pasaje:

Iisus a zis: Nu stă scris în Legea voastră că: «Eu am zis: zei sunteți»? *Ioan* 10: 34.

Aceasta stă scris în *Psalmul 82:* 6.

Mulțimea I-a răspuns: Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne pentru totdeauna. *Ioan* 12: 34.,

Aceasta stă scris în *Psalmul 89*: 29; *Exod* 4; *Daniel* 7:14

Pentru a se împlini Cuvântul ce s-a scris în Lege: M-au urât pe nedrept. *Ioan* 15: 25.

Aceasta stă scris în *Psalmul 35:*19.

Fariseii au zis: A crezut cumva în El... cineva dintre căpetenii?

Dar mulțimea aceasta care nu cunoaşte Legea. *Ioan* 7:48, 49.

Mai lesne e să treacă cerul şi pământul decât să cadă din Lege un corn de literă. *Luca* 16:17.

În aceste pasaje, prin *Lege* se înțelege întreaga Sfântă Scriptură.

11. Prin *împlinirea tuturor lucrurilor Legii* de către Domnul se înțelege faptul că El a împlinit toate lucrările Cuvântului. Aceasta reiese cu claritate din pasajele în care se spune că Scriptura a fost împlinită de către El şi că toate lucrurile au fost încheiate, aşa cum rezultă din următoarele pasaje:

Iisus a mers la sinagogă... şi s-a ridicat să citească.

Şi I s-a dat Lui cartea proorocului Isaia. Şi, deschizând El cartea, a găsit locul unde era scris:

DUHUL DOMNULUI ESTE PESTE MINE, CĂCI EL M-A UNS SĂ PROPOVĂDUIESC SĂRACILOR EVANGHELIA. M-A TRIMIS SĂ VINDEC PE CEI ZDROBIȚI CU INIMA, SĂ PROPOVĂDUIESC ROBILOR DEZROBIREA ŞI CELOR ORBI VEDEREA...

Să vestesc anul plăcut Domnului.

Apoi El a închis Cartea... şi a zis:

Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre. *Luca* 4:16-21.

Cercetați Scripturile... şi ele mărturisesc despre mine. *Ioan* 5: 39.

Ca să se împlinească Scriptura: Cel ce mănâncă pâinea cu mine a ridicat călcâiul împotriva mea. *Ioan* 13:18.

N-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. *Ioan* 17:12.

Ca să se împlinească Cuvântul ce l-a spus El: Dintre cei pe care mi i-ai dat, n-am pierdut pe nici unul. *Ioan* 18: 9.

Iisus i-a zis lui Petru: Pune sabia ta la locul ei...

Dar cum se vor împlini Scripturile, că aşa trebuie să fie?

Toate acestea s-au făcut ca să se împlinească Scripturile proorocilor. *Matei* 26: 52, 54, 56.

Fiul Omului merge precum este scris despre El... ca să se împlinească Scripturile. *Marcu* 14: 21, 49.

Aşa s-a împlinit Scriptura care zice: Cu cei fără de lege a fost socotit *Marcu* 15: 28; *Luca* 22: 37.

Ca să se împlinească Scriptura: împărțit-au hainele mele loruşi şi pentru cămaşa mea au aruncat sorții. *Ioan* 19: 24.

După aceea, ştiind Iisus că toate s-au săvârşit acum, ca să se împlinească Scriptura. *Ioan* 19: 28.

După ce a luat oțetul, El a zis: Săvârşitu-s-a, adică: S-a împlinit. *Ioan* 19: 30

S-au făcut acestea ca să se împlinească Scriptura: Nu I se va zdrobi nici un os.

Şi iarăşi altă Scriptură zice: Vor privi la Acela pe care L-au împuns. *Ioan* 19: 36, 37.

Mai sunt şi alte locuri în care se citează pasaje din Prooroci şi în care nu se precizează că s-a împlinit Legea sau Scripturile. Înainte de a pleca, Domnul a spus şi El apostolilor Lui că întregul Cuvânt a fost scris cu privire la El, iar El a venit în lume pentru a-l împlini. Aceasta apare evident din cuvintele următoare:

Adresându-se apostolilor Iisus a zis: O, nepricepuților şi zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii!

Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa?

Şi începând de la Moise şi de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor din toate Scripturile cele despre El. *Luca* 24: 25-27.

Mai departe, Iisus le-a zis apostolilor: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în Psalmi. *Luca* 24:44.

In timp ce era în lume, Domnul a împlinit toate faptele Cuvântului, până în cele mai mici detalii. Aceasta s-a arătat cu propriile Sale cuvinte:

Adevărat zic vouă: înainte de a trece cerul şi pământul, nici o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor împlini toate. *Matei* 5:18.

Se poate înțelege acum cu claritate din aceste pasaje că împlinirea de către Domnul a tuturor faptelor Legii nu se referă la împlinirea de către El a poruncilor Decalogului, ci la împlinirea tuturor faptelor Cuvântului.

Capitolul III

Domnul a venit în Lume pentru a îngenunchea iadurile şi pentru a preaslăvi Natura Sa Umană; iar Patimile Crucii au fost Ultima Înfruntare prin care El a cucerit pe deplin iadurile şi a preaslăvit pe deplin Natura Sa Umană

12. Se cunoaşte în cadrul Bisericii că Domnul a cucerit moartea, adică iadul, şi că apoi El a urcat în slavă la cer. Dar încă nu se cunoaşte faptul că Domnul a cucerit moartea, sau iadul, prin lupte, care sunt ispitele, şi în acelaşi timp şi-a preaslăvit prin acestea Natura Sa Umană; şi că patimile crucii au fost ultima înfruntare sau ispită prin care El a încheiat această luptă şi preaslăvire. Aceste lupte sunt discutate pe larg în Prooroci şi în Psalmi, dar nu la fel de mult în Evanghelii. Aici, tentațiile prin care a trecut încă din copilărie sunt descrise sub forma scurtă a ispitelor din pustiu; şi după aceea sunt descrise tentațiile diavolului şi ultimele ispite cauzate de suferințele din grădina Ghetsimani şi de pe cruce. Ispitele din pustiu şi apoi tentațiile diavolului sunt relatate în *Matei* 4: 1-11; în *Marcu* 1: 12, 13; şi în *Luca* 4: 1-13. Însă acestea sunt prezentate ca şi cum ar fi fost toate ispitele Sale până la sfârşit. Apostolilor Săi El nu le-a revelat mai multe despre ele; căci se spune în *Isaia:*

Chinuit a fost... dar nu Şi-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere s-a adus, şi ca o oaie fără glas înaintea celor ce o tund, aşa nu Şi-a deschis gura Sa. *Isaia* 53: 7.

Ispitele din grădina Ghetsimani sunt relatate în *Matei* 26: 36-44; în *Marcu* 14:32-42; şi în *Luca* 22: 39-46.

Iar ispitele de pe cruce în *Matei* 27: 33-56; în *Marcu* 15: 22-38; în *Luca* 23: 33-49; şi în *Ioan* 19:17-37.

Ispitele nu sunt altceva decât lupte împotriva iadurilor. Cu privire la ispitele sau luptele Domnului, vezi lucrarea de mici dimensiuni *Noul Ierusalim Şi Doctrina Sa Cerească,* publicată la Londra, nr. 201 şi 302; iar cu privire la ispite în general, nr. 187 până la 200 din aceeaşi lucrare.

13. Faptul că prin patimile crucii Domnul a cucerit pe deplin iadurile este arătat de El Însuşi în *Ioan:*

Acum este judecata acestei huni; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi alungat afară. 12: 31.

Domnul a spus aceste cuvinte cu puțin timp înaintea patimilor crucii.

Stăpânitorul acestei lumi a fost judecat. 16:11.

Îndrăzniți; Eu am cucerit lumea. 16: 33.

Şi în *Luca:*

Iisus a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzut din cer. 10: 18

În aceste pasaje *lume, stăpânitorul lumii, satana* şi *diavol* înseamnă iadul.

Faptul că prin patimile crucii Domnul Şi-a preaslăvit, de asemenea, deplin Natura Sa Umană este arătat de El în Ioan:

După ce a ieşit Iuda, Iisus a zis: Acum este preaslăvit Fiul Omului şi Dumnezeu este preaslăvit în El.

Dacă Dumnezeu a fost preaslăvit întru El, şi Dumnezeu Îl va preaslăvi întru El Însuşi şi îndată Îl va preaslăvi. 13: 31, 32.

Părinte, a venit ceasul! preaslăveşte pe fiul tău, ca şi fiul SĂ TE PREASLĂVEASCĂ. 17: l, 5.

Acum sufletul meu e tulburat.

Şi a zis El: Părinte, preaslăveşte-Ţi numele. Atunci a venit un glas din cer, zicând: Şi L-am preaslăvit şi iarăşi îl voi preaslăvi. 12: 27, 28.

În *Luca:*

Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa? 24: 26.

Acestea sunt cele spuse despre patimile Sale. Preaslăvirea este unirea dintre Natura Divină şi Natura Umană; de aceea se zice: „Dumnezeu Îl va preaslăvi în El Însuşi."

14. S-a prevestit în multe pasaje din Prooroci că Domnul va veni în lume pentru a rândui toate cele din ceruri şi, prin ele, de pe pământ; şi că aceasta se va realiza prin lupte împotriva iadurilor, care murdăreau pe atunci fiecare om la intrarea şi la ieşirea din lume; şi, mai mult, că odată cu aceasta El va deveni dreptatea şi va salva omenirea, care altfel n-ar fi putut fi salvată. Doar câteva dintre aceste pasaje vor fi citate aici:

În *Isaia:*

Cine este Cel ce vine de la Edom, cu podoabe din Bozra? Cel ce umblă în mândre veşminte, în deplinătatea puterii Lui? Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea şi puternic este să răscumpere.

Pentru ce ai îmbrăcămintea roşie şi veşmântul tău este roşu ca al celui care calcă în teasc?

Singur am călcat în teasc şi dintre popoare nu era nici un bărbat cu mine; căci i-am călcat în mânia mea şi i-am strivit în urgia mea, încât victoria lor a ţâşnit pe veşmintele mele.

Căci ziua răzbunării este în inima Mea şi anul răscumpărării Mele a venit... Propriul meu braţ mi-a adus mântuirea... Victoria lor am împrăştiat-o pe pământ.

El a zis: Cu adevărat ei sunt poporal meu, copii [care nu mint]. Şi El le-a fost Mântuitor, întru iubirea Lui şi întru îndurarea Lui, El i-a răscumpărat. (63:1-9)

Aceste cuvinte sunt scrise cu privire la înfruntările Domnului cu forţele iadului. Veşmintele în care El este glorificat şi care sunt de culoare roşie se referă la Cuvântul faţă de care poporul evreu a fost plin de violenţă. Lupta însăşi împotriva puterilor iadului şi învingerea lor este descrisă prin călcarea lor cu mânie şi strivirea lor de către urgia Lui. Faptul că El a luptat singur şi cu forţe proprii este arătat de aceste cuvinte: Dintre popoare nu era nici un bărbat cu mine... propriul meu braţ mi-a adus mântuirea... Victoria lor am împrăştiat-o pe pământ. Faptul ca prin aceasta El a mântuit şi a răscumpărat omenirea este descris prin aceste cuvinte: Şi El le-a fost Mântuitor, întru iubirea Lui şi întru îndurarea Lui, El i-a răscumpărat. Faptul că aceasta a fost cauza Venirii Sale este descris prin aceste cuvinte: Ziua răzbunării este în inima Mea şi anul răscumpărării Mele a venit.

Din nou în *Isaia*:

A văzut că nu este nici un om şi s-a mirat că nimeni nu mijloceşte. Atunci braţul Lui I-a venit în ajutor şi dreptatea Sa a fost sprijinul Său.

S-a îmbrăcat cu dreptatea ca şi cu o platoşă şi a pus pe capul Său coiful izbăvirii. S-a îmbrăcat cu răzbunarea ca şi cu o haină şi s-a înfăşurat în râvna Sa ca şi într-o mantie. ...Apoi El a venit la Sion, ca un Mântuitor. (59:16, 17, 20)

Aceste cuvinte s-au scris, de asemenea, despre luptele Domnului împotriva forțelor iadului în vremea vieții Sale în lume. Faptul că El a luptat singur împotriva lor, cu forțele Sale proprii, este menționat cu aceste cuvinte: „El a văzut că nu este nici un bărbat: astfel, propriul Său braț I-a adus mântuirea." Faptul că prin aceasta El a devenit dreptatea este descris prin cuvintele: „Dreptatea Sa a fost sprijinul Sau: căci El S-a îmbrăcat cu dreptatea ca şi cu o platoşă"; iar faptul că în felul acesta El a răscumpărat omenirea, prin cuvintele: „Apoi, El a venit la Sion, ca un Mântuitor."

În *Ieremia*:

Ei s-au înspăimântat... cei puternici ai lor au fost zdrobiţi şi fug fără a se uita înapoi...

Căci aceasta este ziua Domnului Iehova Savaot, zi de răzbunare, ca El să se răzbune pe vrăjmaşii Săi. Şi sabia va devora şi se va sătura. (46: 5, 10)

Lupta Domnului împotriva forțelor iadului şi victoria Sa asupra acestora sunt descrise prin aceste cuvinte: Ei s-au înspăimântat... cei puternici ai lor au fost zdrobiţi şi fug fără a se uita înapoi. *Cei puternici ai lor* şi *vrăjmaşii* se referă la iaduri, pentru că toți aceştia întreţin ura împotriva Domnului. Venirea Sa în lume pentru acest scop este arătată prin aceste cuvinte: Aceasta este ziua Domnului Iehova Savaot, zi de răzbunare, ca El să se răzbune pe vrăjmaşii Săi.

Vor cădea tinerii ei pe ulițele ei şi toți bărbații apți de război vor pieri în ziua aceea. (49: 26)

În *Ioil:*

IEHOVA ÎŞI FACE AUZIT GLASUL ÎN FRUNTEA OŞTIRILOR SALE... CĂCI ZIUA LUI IEHOVA ESTE MARE ŞI FOARTE ÎNFRICOŞĂTOARE ŞI CINE VA PUTEA STA ÎMPOTRIVA EI? (2:11)

În *Sofonie:*

În ziua sacrificiului lui Iehova, voi pedepsi pe căpetenii şi pe fiii regelui şi pe toți cei care se îmbracă în veşminte străine.

Acea zi este o zi... de suferință... o zi cu sunet de trâmbiță şi strigăte de război, (1: 8, 15, 16)

În *Zaharia:*

Atunci Iehova va ieşi la luptă împotriva acestor popoare, aşa cum S-a luptat în vreme de război.

Şi în vremea aceea se vor sprijini picioarele Sale pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului.

Atunci voi veți alerga prin valea munților mei...

În ziua aceea nu va mai fi lumină şi strălucire.

Şi Iehova va fi împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Iehova unul singur şi tot aşa şi numele Său unul singur. (14: 3-6, 9)

În aceste locuri se vorbeşte, de asemenea, despre înfruntările Domnului: prin *acea zi* se înțelege Venirea Sa. Muntele Măslinilor, care era în fața Ierusalimului, a fost locul unde Domnul obişnuia să locuiască. Vezi *Marcu* 13: 3; 14 : 26; *Luca* 21: 37; 22: 39; *Ioan* 8: 1; şi alte locuri.

În *Psalmi:*

Cuprinsu-M-au durerile morții... Durerile iadului M-au înconjurat; întâmpinatu-M-au lațurile morții.

DE ACEEA, EL A TRIMIS SĂGEȚILE SALE... ŞI MULTE FULGERE ŞI I-A TULBURAT PE EI.

Urmări-voi pe vrăjmaşii mei şi-i voi prinde pe dânşii şi nu mă voi întoarce până ce se vor sfârşi, şi îi voi zdrobi până ce nu se vor mai putea ridica.

Şi m-ai încins cu putere spre război şi pe vrăjmaşii mei i-ai făcut să fugă.

Şi-i voi sfărâma pe ei ca praful în faţa vântului, ca tina uliţelor îi voi zdrobi pe ei. *Psalmul 18: 4,* 5, 14, 37-40, 42.

Laţurile şi *durerile morţii care cuprind* şi *înconjoară* semnifică tentaţiile care, provenind din iad, mai sunt numite şi lanţurile iadului. Aceste versete şi tot psalmul vorbeşte despre luptele şi victoriile Domnului. Astfel, se mai spune:

Pusu-M-ai căpetenie neamurilor. Poporul pe care nu L-am cunoscut mi-a slujit mie. *Psalmul 18:*43.

Încinge-te cu sabia ta peste coapsa ta, o Atotputernice...

Săgeţile tale ascuţite sunt în inima duşmanilor împăratului; popoarele sub tine vor cădea.

SCAUNUL TĂU ESTE ÎN VEACUL VEACULUI... IUBIT-AI DREPTATEA... PENTRU ACEASTA TE-A UNS DUMNEZEU PE TINE... *Psalmul 45:* 3, 5-7.

Aceste cuvinte vorbesc şi ele despre lupta împotriva iadurilor şi despre supunerea lor. Căci întregul psalm vorbeşte despre Domnul, adică despre înfruntările Lui, preaslăvirea Lui şi mântuirea de către El a celor credincioşi.

Foc înaintea Lui va merge şi va arde împrejur pe vrăjmaşii Lui.

Pământul va vedea şi se va cutremura. Munţii ca ceara se vor topi de faţa Domnului a tot pământul.

Cerurile vor vesti dreptatea Lui şi toate popoarele vor vedea slava Lui. *Psalmul* 97: 3-6.

Acest psalm vorbeşte tot despre Domnul şi despre aceleaşi subiecte ca şi precedentul.

Zis-a Iehova Domnului meu: Şezi de-a dreapta mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii tăi aşternut picioarelor tale.

Stăpâneşte în mijlocul vrăjmaşilor tăi.

Domnul este de-a dreapta ta; sfărâmat-a în ziua mâniei Sale împăraţi...

Va umple tot locul cu cadavre; va zdrobi capetele lor de pământ. *Psalmul 110:* 1, 2, 5, 6.

Faptul că aceste cuvinte s-au spus cu privire la Domnul apare evident din propriile Sale cuvinte în *Matei* 22:44; în *Marcu* 12:36; şi în *Luca* 20:*42.. A şedea de-a dreapta* semnifică omnipotenţa; prin *vrăjmaşi* se înţelege iadurile; prin *regi,* cei cuprinşi de înşelăciunile răului. *A face din ei aşternut pentru picioare, a-i sfărâma în ziua mâniei Domnului* şi *a umple cu cadavre tot locul* înseamnă a le distruge puterea; iar prin *zdrobirea capetelor lor de pământ* se înţelege distrugerea tuturor şi a fiecăruia.

Întrucât Domnul a cucerit iadurile singur, fără ajutorul nici unui înger, El e numit Erou şi Bărbat Războinic, Împăratul slavei, Iehova Atotputernicul, Eroul în Luptă, Cel Atotputernic al lui Iacov, şi, în multe locuri, Iehova Savaot, adică Iehova al Puterilor Cereşti.

Venirea Sa mai este numită ziua cea înfricoşătoare a lui Iehova, zi aprigă, zi de indignare, de mânie, de furie, de răzbunare, de pustiire, de război, ziua sunetelor de trâmbiţă, a strigătelor de luptă şi a urletelor; aşa cum se poate vedea în pasajele citate la Nr. 4. Întrucât Domnul a îndeplinit o ultimă judecată pe când era în lume, prin confruntări cu iadurile şi prin supunerea lor, despre judecata pe care El urma să o facă se vorbeşte în multe locuri; cum ar fi în *Psalmi:*

Iehova vine să judece pământul. Judeca-va lumea întru dreptate şi popoarele întru adevăr. *Psalmul* 96:13.

La fel în multe alte locuri. Aceste citate sunt din fragmentele profetice ale Cuvântului, în fragmentele istorice ale Cuvântului, însă, aceleaşi lucruri sunt reprezentate prin războaiele avute de Fiii lui Israel cu diferite popoare; căci tot ce este scris în Cuvânt, atât în părţile sale profetice cât şi în cele istorice, este despre Domnul; în consecinţă, Cuvântul este Divin. Multe arcane de preaslăvire a Domnului se găsesc în ritualurile Bisericii Israelite, cum ar fi în ofrandele şi sacrificiile sale; de asemenea, în sabaturi şi sărbători, precum şi în preoţia lui Aaron şi

a leviților; la fel stau lucrurile şi cu alte subiecte înregistrate în Cărțile lui Moise, numite legi, judecăți şi rânduieli. Aceasta se înțelege şi din cuvintele adresate de Domnul apostolilor:

Că El trebuia să împlinească toate cele scrise despre El în Legea lui Moise. *Luca* 24: 44;

precum şi din cuvintele Sale către evrei:

Că Moise a scris despre El. *Ioan* 5: 46.

Aşadar, din toate acestea apare evident ca Domnul a venit în lume pentru a supune iadurile şi pentru a-Şi preaslăvi Natura Umană; şi că patimile crucii au reprezentat ultima înfruntare prin care El a învins pe deplin iadurile şi Şi-a preaslăvit pe deplin Natura Umană. Acest subiect va fi abordat mai pe larg în tratatul *Despre Sfânta Scriptură*[7], care va urma după acesta. În acesta vor fi adunate toate pasajele din Cuvântul Profetic ce vorbesc despre înfruntările Domnului cu iadurile şi victoria Sa asupra lor, sau, ceea ce este acelaşi lucru, pasajele care tratează despre Judecata de Apoi înfăptuită de Domnul pe când era în lume; precum şi pasajele legate de patimile Sale şi de preaslăvirea Naturii Sale Umane. Acestea sunt atât de numeroase încât, dacă ar fi citate toate, ar umple multe pagini.

Capitolul IV

Prin Patimile Crucii Domnul nu a luat Păcate, ci le-a răbdat

15. Există în cadrul Bisericii unii care cred că, prin patimile crucii, Domnul a luat păcatele şi a adus bucurie Tatălui, răscumpărând astfel omenirea. Unii mai cred că El a transferat asupra Lui Însuşi păcatele celor ce cred în El, şi că El le-a purtat şi le-a aruncat în profunzimile mării, adică în iad. Ei îşi justifică aceste credințe prin aceste cuvinte ale lui Ioan privitoare la Iisus:

Iată Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatele lumii! *Ioan* 1: 29;

precum şi prin cuvintele Domnului din *Isaia:*

El a luat asupră-Şi durerile noastre şi cu suferințele noastre S-a împovărat.

El fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile Lui noi ne-am vindecat.

Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.

Chinuit şi năpăstuit a fost, dar S-a supus şi nu Şi-a deschis gura Sa. Ca un miel spre junghiere s-a adus.

S-a luat de pe pământ viața Lui. Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte.

Mormântul Lui a fost pus lângă cei fărădelege şi cu cei făcători de rele, după moartea Lui.

Va vedea rodul ostenelilor Sale şi de mulțumire Se va sătura.

Prin cunoaşterea Sa... va îndrepta pe mulți, căci va lua asupra Sa fărădelegile lor.

Şi El a purtat fărădelegile multora şi pentru cei păcătoşi Şi-a dat viața.

Aceste pasaje se referă amândouă la ispitele şi patimile Domnului; iar luarea de către El a păcatelor şi durerilor, precum şi împovărarea Sa cu nedreptățile noastre ale tuturor, înseamnă răbdarea suferințelor şi nedreptăților.

Astfel, mai întâi trebuie lămurit ce se înțelege prin *a răbda nedreptăți* şi, apoi, ce se înțelege prin a *le prelua. A răbda nedreptăți* nu înseamnă nimic altceva decât a suporta ispite cumplite; de asemenea, înseamnă a accepta ca evreii să-I facă ceea ce făcuseră şi Cuvântului şi să-L trateze în acelaşi fel, întrucât El era Cuvântul. Căci Biserica evreilor din vremea aceea fusese distrusă îngrozitor; distrusă în sensul ca toate cele ale Cuvântului fuseseră pervertite

[7] În limba română „Despre simbolismul din Biblie", n. red.

într-o asemenea măsură, încât nu mai rămăsese nimic adevărat; din acest motiv ei nu l-au recunoscut pe Domnul. Aceasta este semnificaţia tuturor circumstanţelor patimilor Domnului. Proorocii fuseseră şi ei trataţi în aceeaşi manieră, întrucât în cele privitoare la Cuvânt şi, deci, la Biserică, ei erau reprezentanţii Domnului; şi Domnul a fost El Însuşi Proorocul.

Faptul că Domnul a fost El Însuşi Proorocul rezultă din următoarele pasaje:

Iisus a zis: Nu este prooroc disprețuit decât în patria lui şi în casa lui. *Matei* 13: 57; *Marcu* 6: 4; *Luca* 4: 24.

Iisus a zis: Nu este cu putință să piară prooroc afară din Ierusalim. *Luca* 13: 33

Ei au zis despre Iisus: Acesta este El, proorocul din Nazaret. *Marcu* 21:11; *Ioan* 7: 40.

Şi frica i-a cuprins pe toţi şi slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi. *Luca* 7:16.

Prooroc se va ridica din mijlocul tău şi din fraţii tăi: pe acela să-l ascultaţi. *Deuteronom* 18:15-19.

Este evident, din cele ce urmează, că acelaşi lucru s-a făcut şi cu proorocii.

Proorocul Isaia a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii,

Dezbrăcând sacul de pe coapsele sale şi descălţând încălţămintele sale, mergând trei ani gol şi desculţ, ca un semn şi o prevestire. (20:2, 3)

Proorocul Ieremia a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii,

cumpărându-şi un brâu de in şi încingându-şi-l peste mijloc; şi i s-a poruncit să nu-l bage în apă, ci să-l ascundă în crăpătura unei stânci lângă Eufrat. Şi după câteva zile l-a găsit stricat. (13:1-7)

Acelaşi prooroc a ilustrat starea Bisericii,

neluându-şi femeie în locul acela, neintrând în casa celor ce jelesc, neducându-se să plângă şi să jelească cu ei şi neintrând în casa ospățului. (16: 2, 5, 8)

Proorocul Iezechiel a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii:

trecând un brici de bărbierit pe capul său şi pe barba sa şi apoi împărțind părul în trei părți şi arzând cu foc a treia parte din el în mijlocul cetății, a doua treime tăind-o cu sabia, iar cealaltă treime spulberând-o în vânt; şi, în plus, oprind câteva fire din părul său şi legându-le în poala hainei sale şi apoi aruncându-le în foc şi arzându-le. (5:1-5)

Acelaşi prooroc a primit poruncă să ilustreze starea Bisericii,

pregătindu-şi toate cele de trebuință pentru pribegie şi plecând în altă parte sub ochii Fiilor lui Israel; scoţând lucrurilor ca pentru o vreme de pribegie, în timpul zilei, şi plecând seara cum se pleacă în surghiun, acoperindu-şi faţa ca să nu vadă pământul. Aceasta pentru ca el să fie un semn pentru casa lui Israel şi să le poată spune: O, eu sunt un semn pentru voi: ceea ce fac eu, aceea li se va face şi lor. (12: 3-7, 11)

Proorocul Osea a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii,

luând de nevastă o femeie desfrânată. După aceea, ea i-a făcut trei copii, dintre care primul a fost numit Izreel, al doilea Cea neiubită, iar al treilea Nu este poporul meu. (1: 2-9)

Iarăşi, i s-a poruncit să meargă şi să iubească o femeie îndrăgită de un prieten, şi totuşi desfrânată, pe care el a cumpărat-o pe preț de cincisprezece sicii de argint. (3: l, 2)

Proorocul Iezechiel a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii, luând o cărămidă şi săpând pe ea o cetate, apoi rânduind împresurare, ridicând întărituri şi val şi rânduind tabără împotriva ei; punând o tablă ca un zid de fier între el şi cetate şi culcându-se pe partea stângă pentru trei sute nouăzeci de zile şi apoi pe partea dreaptă [patruzeci de zile]. Apoi luând grâu, orz, bob, linte şi mei, făcându-şi pâine din ele şi mâncând din timp în timp; şi, de asemenea, făcându-şi turte de orz cu necurățenie de om. Rugându-se însă să nu facă asta, i s-a poruncit să folosească balegă de vacă. (4:1-15)

Mai mult chiar, proorocii şi-au permis şi alte ilustrări, cum ar fi Zedechia, prin coarnele de fier pe care şi le-a făcut, *1 Regi* 22:11;

şi alt profet, fiind lovit şi rănit şi punându-şi aşchii pe ochi. *1 Regi* 20: 35, 38.

în general, proorocii au reprezentat Cuvântul în sens ultim, adică în Literă, [purtând] veşmânt de păr. *Zaharia* 13: 4.

Astfel, Ilie se îmbrăca cu un asemenea veşmânt şi îşi încingea mijlocul cu o cingătoare de piele. *2. Regi* 1: 8.

La fel Ioan Botezătorul care avea îmbrăcămintea lui din păr de cămilă şi cingătoare de piele în jurul mijlocului, iar hrana lui era lăcuste şi miere sălbatică. *Matei* 3:4.

Din acestea apare evident că proorocii reprezentau starea Bisericii, precum şi Cuvântul; căci cel care o reprezintă pe cea dintâi îl reprezintă şi pe cel din urmă, pentru că Biserica vine de la Cuvânt şi este în conformitate cu primirea Cuvântului în viaţă şi în credinţă. De aceea, menţiunile privitoare la prooroci din ambele Testamente se referă la doctrina Bisericii primită de la Cuvânt. Domnul, însă, fiind cel mai mare Prooroc, este însăşi Biserica şi însuşi Cuvântul.

16. Starea Bisericii în raport cu Cuvântul, aşa cum este ea ilustrată de către Prooroci, este ceea ce vrea să zică *purtarea* sau *răbdarea nedreptăţilor şi păcatelor oamenilor.* Aceasta apare evident din ceea ce se spune despre proorocul Isaia,

că a umblat gol şi desculţ vreme de trei ani, ca un semn şi o prevestire. (20: 3);

şi despre proorocul Iezechiel, că a scos cele de trebuinţă pentru pribegie... şi şi-a acoperit faţa ca să nu vadă pământul. Că astfel el a fost un semn pentru casa lui Israel şi că a şi zis: Eu sunt un semn pentru voi. (12: 3-11)

Faptul că aceasta înseamnă a *le răbda nelegiuirile* apare clar în Iezechiel, atunci când i s-a poruncit să se culce vreme de trei sute nouăzeci de zile pe partea sa stângă şi patruzeci de zile pe partea sa dreaptă, în faţa Ierusalimului, şi să mănânce turte de orz făcute cu balegă de vacă:

Să te culci pe partea stângă, punând pe ea nelegiuirile casei lui Israel; şi vei purta nelegiuirile ei atâtea zile câte vei sta culcat pe partea stângă. Căci Eu am să-ţi număr atâtea zile câţi ani au ţinut nelegiuirile ei, adică ai să porţi tu nelegiuirile casei lui Israel trei sute nouăzeci de zile.

IAR DUPĂ CE VEI ÎMPLINI ACESTE ZILE, SĂ TE CULCI PE PARTEA DREAPTĂ ŞI VEI PURTA NELEGIUIRILE CASEI LUI IUDA TIMP DE PATRUZECI DE ZILE. (4: 4-6)

Din cele ce urmează în acelaşi capitol este evident că, prin *purtarea* sau *răbdarea nelegiuirilor casei lui Israel* şi *ale casei lui Iuda,* proorocul nu le-a luat şi nu le-a ispăşit, ci doar le-a reprezentat şi le-a ilustrat:

Iehova a zis: Aşa îşi vor mânca Fiii lui Israel pâinea lor necurată printre popoarele la care îi voi izgoni...

Iată, voi trimite foamete în Ierusalim...

CĂCI VA FI LA EI LIPSĂ DE PÂINE ŞI DE APĂ; SE VOR UITA CU GROAZĂ UNUL LA ALTUL ŞI VOR PIERI PENTRU NELEGIUIRILE LOR. (4: 13, 16, 17)

Aşadar, atunci când acelaşi prooroc se arată zicând: Eu sunt un semn pentru voi, el adaugă: Ceea ce fac eu, aceea li se va face şi lor. (12: 6, 11)

Semnificaţia este similară acolo unde se spune despre Domnul: El a luat asupră-Şi durerile noastre şi cu suferinţele noastre S-a împovărat.

...Iehova a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor...

Prin cunoaşterea Sa... va îndrepta pe mulţi, căci va lua asupra Sa fărădelegile lor. *Isaia* 53: 4, 6, 11.

Aici se vorbeşte despre patimile Domnului de-a lungul întregului capitol.

Faptul ca Însuşi Domnul, fiind Cel mai mare Prooroc, a reprezentat starea Bisericii în raport cu Cuvântul, apare din particularităţile patimilor Sale. Faptul că a fost trădat de Iuda a însemnat că a fost trădat de poporul evreu, cu care era Cuvântul în vremea aceea; căci Iuda

este reprezentantul acestui popor. Faptul că a fost luat şi condamnat de preoţii şi superiorii templului a însemnat că a fost condamnat de toată Biserica aceea. Biciuirea Lui, scuiparea în faţa Lui, lovirea şi pocnirea capului Lui cu o trestie înseamnă că ei au făcut aceleaşi lucruri Cuvântului şi adevărurilor sale Divine, care toate vorbesc despre Domnul. Punerea unei coroane de spini (pe capul Lui) a însemnat faptul ca ei falsificaseră şi violaseră aceste adevăruri, împărţirea între ei a veşmintelor Sale şi faptul că au dat la sorţi pentru cămaşa Sa înseamnă că ei au aruncat toate adevărurile Cuvântului, dar nu şi direcţia lui spirituală, căci cămaşa Domnului simbolizează această latură a Cuvântului. Crucificarea Lui a semnificat faptul că ei au distrus şi au profanat întregul Cuvânt. Faptul că I-au dat să bea oţet arată că totul era îngrozitor de strâmb şi de falsificat; de aceea, El nu l-a băut, iar după aceea a zis: S-a sfârşit. Străpungerea trupului Său arată că ei au distrus complet tot adevărul Cuvântului şi tot ce era bun în el. Înmormântarea Lui arată respingerea a ceea ce mai rămăsese din Natura Sa Umană primită de la mamă. Învierea Sa după trei zile semnifică preaslăvirea Sa. La fel se vorbeşte despre aceste lucruri şi în Prooroci şi în Psalmi, atunci când sunt prevestite.

De asemenea, din acest punct de vedere, după ce a fost biciuit şi scos afară purtând coroana de spini şi soldaţii au pus pe EI mantia purpurie, El[8] a zis: Iată Omul! *(Ioan* 19: 1-5). S-a spus aceasta deoarece omul semnifică Biserica, căci Fiul Omului înseamnă adevărul Bisericii şi, în consecinţă, Cuvântul. Acum a devenit clar din aceste lucruri că purtarea sau răbdarea nelegiuirilor se referă la reprezentarea şi oglindirea în El Însuşi a păcatelor comise împotriva adevărurilor Divine ale Cuvântului.

Faptul că Domnul a îndurat şi a suferit un asemenea tratament în calitate de Fiu al Omului, şi nu de Fiu al lui Dumnezeu, se va învedera în cele ce urmează; căci Fiul Omului înseamnă Domnul în raport cu Cuvântul.

17. Acum vom spune ceva cu privire la semnificaţia *luării păcatelor. Luarea păcatelor* înseamnă acelaşi lucru cu răscumpărarea omului şi mântuirea lui; căci Domnul a venit în lume pentru ca omul să fie mântuit. Fără Venirea Sa, nici un muritor n-ar fi putut fi îndreptat, înviat şi, deci, mântuit; dar aceasta a devenit posibil după ce Domnul a luat de la diavol, adică de la iad, toată puterea, şi Şi-a preaslăvit Natura Umană, unificând-o cu Natura Divină a Tatălui Său. Dacă acestea nu ar fi fost făcute, nici un om nu ar fi putut primi nici un adevăr Divin care ar fi rămas cu el, ba mai puţin, nici un bine Divin; căci diavolul, care înainte de aceasta avea mai multă putere, i-ar fi aruncat din inima lui.

Din aceste consideraţii apare evident că prin patimile crucii Domnul nu a luat păcate; ci El le ia, adică le îndepărtează, la cei care cred în El şi trăiesc în conformitate cu poruncile Sale. Aceasta propovăduieşte Domnul şi în Matei:

Să nu socotiţi că am venit să stric Legea şi Proorocii... Cel ce va strica una din aceste porunci, şi va învăţa aşa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăţia cerurilor; iar cel ce va respecta aceste porunci şi le va propovădui, acesta mare se va chema în împărăţia cerurilor. *Matei* 5:17, 19.

Oricine poate să înţeleagă, folosindu-şi raţiunea, dacă este cât de cât luminat, că păcatele nu se pot lua de la un om decât printr-o adevărată pocăinţă; iar aceasta constă în faptul că acel om îşi vede şi îşi înţelege păcatele, imploră ajutorul Domnului şi se leapădă de ele. A înţelege, a crede şi a propovădui altfel nu este conform Cuvântului, nici nu provine dintr-o raţiune sănătoasă şi temeinică, ci din dorinţe inferioare şi dintr-o voinţă pervertită, ce constituie natura proprie[9] a omului, cu care el îşi năuceşte inteligenţa.

Capitolul V

[8] Biblia adaugă „Pilat", în italice. În originalul grecesc nu se menţionează nici un subiect.

[9] Cuvântul latinesc *proprium* înseamnă „ceea ce este propriu". Swedenborg îl foloseşte într-un sens special, însemnând „ceea ce este de la sine".

Atribuirea Meritului Domnului nu este altceva decât Iertarea Păcatelor ce urmează Pocăinței

18. În cadrul Bisericii se crede că Domnul a fost trimis de către Tatăl pentru a răscumpăra rasa umană şi că aceasta, s-a realizat prin împlinirea de către El a Legii şi prin patimile crucii; şi că astfel El a luat asupra Sa osânda veşnică şi a ispăşit. Mai mult, se crede că fără această răscumpărare, ispăşire şi împăciuire, rasa umană ar fi pierit în moartea veşnică; şi aceasta cu dreptate, pe care unii chiar o numesc dreptate răzbunătoare. Este adevărat că, dacă Domnul nu ar fi venit în lume, întreaga omenire ar fi pierit, însă felul în care trebuie înțeles faptul că Domnul a împlinit toate faptele Legii şi, de asemenea, de ce a suferit patimile crucii se poate vedea mai sus, în capitolele respective.

Din acestea se poate vedea că nu a fost vorba de nici o dreptate răzbunătoare [din partea lui Dumnezeu], căci acesta nu este un atribut Divin. Dreptatea, iubirea, compasiunea şi binele sunt atribute Divine; şi Dumnezeu este dreptatea însăşi, iubirea însăşi, compasiunea însăşi şi binele însuşi; iar acolo unde sunt acestea nu poate exista răzbunare şi, în consecință, nici dreptate răzbunătoare.

Împlinirea Legii şi patimile crucii au fost până acum înțelese de mulți ca implicând faptul că Domnul a răscumpărat rasa omenească prin intermediul acestor două lucruri şi a luat de la oameni osânda veşnică ce îi fusese prevestită sau destinată. Astfel, din legarea acestor două lucruri şi în acelaşi timp din principiul că omul este mântuit doar prin credința că aşa este, a rezultat dogma atribuirii meritului Domnului prin acceptarea acestor două lucruri, care erau de meritul Domnului, ca o ispăşire. Această dogmă este însă infirmată de ceea ce s-a zis cu privire la împlinirea de către Domnul a Legii şi la patimile Sale de pe cruce. Mai mult, se poate vedea acum că atribuirea meritului este o expresie fără sens dacă prin ea nu se înțelege iertarea păcatelor ce urmează pocăinței. Căci nimic din cele ale Domnului nu i se poate atribui omului; însă mântuirea îi poate fi acordată de către Domnul după ce a făcut lucrarea pocăinței, adică după ce şi-a înțeles şi recunoscut păcatele, şi apoi s-a lepădat de ele; şi aceasta prin intermediul Domnului. Astfel i se oferă mântuirea: nu că omul ar fi mântuit prin meritul şi dreptatea proprie, ci prin Domnul, care a luptat şi a supus iadurile singur, şi care încă luptă singur pentru om şi supune iadurile pentru el.

Aceste lucruri reprezintă meritul şi dreptatea Domnului, care în nici un caz nu i se pot atribui omului; căci dacă i s-ar atribui, atunci omul şi-ar însuşi meritul şi dreptatea Domnului ca fiind ale sale; şi aceasta nu se poate face niciodată. Dacă ar fi posibilă atribuirea, arunci un om slab şi impenitent şi-ar putea atribui lui însuşi meritul Domnului şi prin aceasta s-ar considera pe el însuşi scuzat şi îndreptățit, însă aceasta ar însemna să profaneze ceea ce este sacru, precum şi numele Domnului; căci ar însemna să-şi păstreze gândul la Domnul şi voința, dacă o mai are, în iad. Există o credință care vine de la Dumnezeu şi o credință de om. Cei ce se pocăiesc au credință de la Dumnezeu; însă cei care nu se pocăiesc şi totuşi se gândesc la merite au credință de om; iar credința de la Dumnezeu este o credință vie, pe când credința de om este o credință moartă.

Faptul că Însuşi Domnul şi apostolii Lui au propovăduit pocăința şi iertarea păcatelor apare evident din următoarele pasaje:

Iisus a început să propovăduiască şi să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor. *Matei* 4:17.

Ioan[10] a zis: Faceți, dar, roade vrednice de pocăință...

[10] În ediția inițială, aceste cuvinte îi sunt atribuite lui Iisus.

Acum securea stă la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc. *Luca* 3: 8, 9.

Iisus a zis: Dacă nu vă veți pocăi, veți pieri cu toții. *Luca* 13: 3, 5.

Iisus [a venit] propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu,

Şi zicând: S-a împlinit vremea şi s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu: Pocăiți-vă şi credeți în Evanghelie. *Marcu* 1: 14, 15.

Iisus Şi-a trimis apostolii care, ieşind, propovăduiau să se pocăiască. *Marcu* 6:12.

Iisus le-a zis apostolilor să propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. *Luca* 24:47.

Ioan propovăduia botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. *Luca* 3: 3; *Marcu* 1: 4.

Prin *botez* se înțelege spălarea spirituală, adică o spălare de păcate numită reînviere.

Pocăința şi iertarea de către Domnul a păcatelor sunt astfel descrise în Ioan:

Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.

Dar celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fiii lui Dumnezeu,

Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. *Ioan* 1: 11-13.

Prin *ai Săi* se referă la cei ce erau atunci ai Bisericii unde era Cuvântul; prin ai *lui Dumnezeu* şi *cei ce cred în numele Său* se referă la cei ce cred în Domnul şi în Cuvânt. Prin sânge se înțelege denaturările Cuvântului şi dezvăluirea acestor denaturări prin intermediul Cuvântului. *Pofta trupească* (voința cărnii) este natura proprie a omului, care în sine este rea; *pofta bărbătească* este natura proprie intelectuală a bărbatului, care în sine este falsitate; iar cei care s-au născut *de la Dumnezeu* sunt cei înviați prin Domnul.

Din acestea apare evident că sunt mântuiți cei ce se află în binele iubirii şi în adevărurile credinței Domnului, iar nu cei ce se afla în natura lor proprie.

Capitolul VI

În cele privitoare la Umanitatea Divină, Domnul este numit Fiul lui Dumnezeu; iar în cele privitoare la Cuvânt, Fiul Omului

19. În cadrul Bisericii nici o idee nu este atât de întreținută ca aceea că Fiul lui Dumnezeu este o a doua Persoană a Divinității, distinctă de persoana Tatălui; de unde a rezultat credința într-un Fiu al lui Dumnezeu născut din veci. Întrucât această credință a fost universal acceptată şi datorită faptului că ea se referă la Dumnezeu, nimeni nu s-a mai obosit şi nici nu şi-a mai luat libertatea de a se gândi cât de mult înțelege din asta, nici măcar cât să-şi pună întrebarea: Ce poate să însemne a fi născut din veci? Căci oricine se gândeşte la aceasta îşi spune cu siguranță în sinea sa: Asta mă cam depăşeşte; dar voi continua să afirm acest lucru, pentru că-l spun şi alții, şi să-l cred, pentru că şi alții îl cred. Trebuie să se ştie, totuşi, că nu există Fiu din veci, dar ca Domnul este din veci. Abia după ce ai înțeles ce este Domnul şi ce este Fiul poți să gândeşti din perspectiva înțelegerii Tri-unicului Dumnezeu, iar nu înainte de aceasta.

Faptul că Natura Umană a Domnului, concepută de Iehova Tatăl şi născută de Fecioara Maria, este Fiul lui Dumnezeu, apare evident din următoarele pasaje:

În *Luca:*

Îngerul Gabriel a fost trimis de la Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret,

Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.

Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, cea care eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei.

Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?

Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Maria, căci ai aflat har la Dumnezeu.

Iată, vei lua în pântece... şi vei naşte un Fiu şi vei chema numele Lui Iisus.

Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema...

Dar Maria a zis către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat)?

Şi răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine

şi puterea Celui Preaînalt te va umbri, pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema. *Luca* 1: 26-35.

Aici se spune: Vei lua în pântece şi vei naşte un Fiu. El va fi mare şi se va numi Fiul Celui Preaînalt. Şi din nou, Sfântul care se va naşte din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Este evident de aici că Omul conceput de Dumnezeu şi născut de Fecioara Maria este ceea ce poartă numele de Fiul lui Dumnezeu.

În *Isaia*:

Domnul Însuşi vă va da un semn: Iată, o fecioară va lua în pântece şi va naşte un Fiu şi vor chema numele Lui: Dumnezeu cu noi (Emanuel). *Isaia* 7:14.

Este limpede că Fiul conceput de Dumnezeu şi născut de fecioară este Cel care urma să se numească Dumnezeu cu noi, deci Cel ce este Fiul lui Dumnezeu. Acest fapt este confirmat în *Matei* 1: 22, 23.

Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui şi se cheamă numele Lui: Sfetnic minunat, înger de mare sfat, Dumnezeu tare, Erou (*V.T.* Cel Atotputernic), Părinte al Eternităţii, Domn al Păcii. *Isaia* 9: 6, 7.

Aici se spune cu claritate acelaşi lucru; căci se zice: Un Prunc ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, care nu e un Fiu din veci, ci Fiul născut în lume. Acest lucru este evident şi din cuvintele proorocului din versetul următor, nr. 7, cuvinte care sunt similare celor spuse Mariei de arhanghelul Gabriel în *Luca* 1*:* 32, 33.

În *Psalmi:*

Voi vesti porunca: Iehova a zis... Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut... Luaţi învăţătură de la Fiul, ca nu cumva El să se mânie şi să pieriţi din calea cea dreaptă. *Psalmul 2:* 7, 12.

Acest fragment nu se referă la nici un Fiu din veci, ci la Fiul născut în lume; căci aceasta este o profeţie despre Domnul ce urma să vină; şi de aceea se numeşte poruncă ceea ce Iehova i-a dezvăluit lui David. *Astăzi* nu înseamnă din veci, ci în timp.

Din nou în *Psalmi:*

Voi pune peste mare mâna Lui...

Acesta mă va chema: Tatăl meu eşti Tu,

Şi îl voi face pe El întâi-născut. *Psalmul 89:*25, 26, 27.

Întreg Psalmul acesta vorbeşte despre Domnul ce va să vină. Astfel, despre El se spune că îl va numi pe Iehova Tatăl Său şi că va fi întâiul-născut şi, deci, este Fiul lui Dumnezeu. La fel şi în alte pasaje, unde El e numit: O Mlădiţă din tulpina lui Iesei. *Isaia* 11:1;

Odrasla lui David. *Ieremia* 23:5, 6;

Sămânţa femeii. *Geneză* 3:15;

Unul-Născut. *Ioan* 1:18;

Preot în veac şi Domn. *Psalmul 110:*4,5.

În Biserica Evreiască, prin Fiul lui Dumnezeu se înţelegea Mesia, pe care ei îl aşteptau şi despre care ştiau că se va naşte în Betleem. Faptul că prin Fiul lui Dumnezeu se înţelegea Mesia este limpede din pasajele următoare:

În *Ioan:*

Petru a zis: Noi credem şi suntem siguri că tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. 6:69.

Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume. 11:27.

În Matei:

Arhiereul L-a întrebat pe Iisus dacă El este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Iisus a zis: Eu sunt. *Matei* 26:63, 64; *Marcu* 14:62.

În *Ioan:*

Acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. *Ioan* 20:31; şi *Marcu* 1:1.

Hristos este un cuvânt grecesc şi înseamnă Cel Uns, la fel ca Mesia în limba ebraică; şi astfel se zice în *Ioan:*

L-am găsit pe Mesia (care se tâlcuieşte: Hristos). 1:41;

Femeia a zis: Ştiu că va veni Mesia, care se cheamă Hrist. 4:25.

S-a subliniat în primul capitol faptul că Legea şi Proorocii, altfel spus întregul Cuvânt al Vechiului Testament, tratează despre Domnul. Astfel, prin Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină nu se poate înțelege altceva decât Natura Umană pe care Domnul şi-a asumat-o în lume. De aici rezultă că, la botezul Său, la această Natură Umană se referea cuvântul Fiu rostit de o voce din ceruri în momentul când Iisus a fost botezat:

Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit. *Matei* 3:17; *Marcu* 1:11; *Luca* 3- 22; căci Natura Sa Umană era cea botezată; şi când S-a schimbat-la față:

Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L. *Matei* 17:5; *Marcu* 9:7; *Luca* 9:35.

20. Întrucât prin Fiul lui Dumnezeu se înțelege Domnul în cele privitoare la Natura Umană pe care El şi-a asumat-o în lume şi care este Umanitatea Divină, e limpede ce semnifică cuvintele Domnului, repetate atât de adeseori, că El a fost trimis în lume de către Tatăl şi că s-a născut din Tatăl. Faptul că El a fost trimis în lume de către Tatăl înseamnă că a fost conceput de Iehova Tatăl. El a făcut voia şi lucrările Tatălui Său. Aceste lucrări au constat în cucerirea iadurilor, preaslăvirea Naturii Sale Umane, propovăduirea Cuvântului şi întemeierea unei noi Biserici; iar acestea nu ar fi putut fi înfăptuite decât de un Om conceput de Iehova şi născut de o fecioară; adică doar de Dumnezeu devenit Om. Veți înțelege aceasta dacă veți studia acele pasaje în care sunt folosite cuvintele *trimis* şi *fiind trimis* şi, de asemenea, toate pasajele în care Domnul Îl numeşte pe Iehova *Tată.*

21. În ziua de azi mulți se gândesc la Domnul doar ca la un om obişnuit ca şi ei, întrucât iau în considerare doar Natura Sa Umană şi ignoră Natura Sa Divină; când, de fapt, Natura Sa Divină şi Natura Sa Umană nu pot fi separate. „Căci Domnul este Dumnezeu şi Om; şi Dumnezeu şi Omul în Domnul nu sunt doi, ci sunt o singură Persoană; cu adevărat sunt una, aşa cum sufletul şi trupul reprezintă un singur om." Aceasta este conform doctrinei, numită Crezul Athanasian, ce domneşte în toată lumea creştină şi care a fost primită de la Conciliile sale. De aceea, dacă cineva are tendința să separe în minte Natura Divină de Natura Umană a Domnului, îl rog cu stăruință să citească pasajele din *Luca* citate mai sus, precum şi următorul din *Matei:*

Naşterea lui Iisus Hristos aşa a fost. Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif, dar înainte să fi fost ei împreună, ea s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt. Iosif, logodnicul ei, drept fiind şi nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns. Şi cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un Fiu şi vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor...

Apoi Iosif, trezindu-se din somn, a făcut întocmai ceea ce i-a poruncit îngerul Domnului şi a luat la el pe soția sa; şi nu a cunoscut-o până ce ea nu a născut pe unicul ei Fiu. Şi a pus numele Lui: Iisus. *Matei* 1:18-25.

Din aceste cuvinte este evident că Fiul lui Dumnezeu este Iisus, care a fost conceput de Iehova Tatăl şi născut de Fecioara Maria, cel despre care au prezis toți Proorocii şi Legea până la Ioan.

22. Cel care cunoaşte ce anume din Domnul e desemnat prin expresia Fiul lui Dumnezeu şi ce anume prin Fiul Omului este capabil să înțeleagă multe arcane ale Cuvântului, pentru că Domnul vorbeşte uneori despre Sine Însuşi ca fiind Fiul, alteori ca fiind Fiul lui Dumnezeu şi alteori ca fiind Fiul Omului, întotdeauna conform subiectului despre care vorbeşte. Atunci când este vorba despre Divinitatea Sa, despre unitatea Sa cu Tatăl, despre puterea Sa Divină, despre credința în El şi despre viața ce izvorăşte din El, El vorbeşte despre Sine Însuşi ca fiind Fiul şi Fiul lui Dumnezeu, ca în *Ioan* 5:17-26 şi în alte locuri. Iar atunci când este vorba despre patimile Sale, Judecata, Venirea Sa şi, în general, despre răscumpărare, mântuire, transformare şi reînviere, El vorbeşte despre Sine Însuşi ca fiind Fiul Omului, pentru că atunci se referă la relația Sa cu Cuvântul.

Domnul este desemnat în multe feluri în *Vechiului Testament.* El e numit acolo Iehova, Iah, Domnul, Dumnezeu, Domnul Iehova, Iehova Savaot, Dumnezeul lui Israel, Sfântul al lui Israel, Cel Atotputernic al lui Iacov, Şadai, Stânca; de asemenea, Creatorul, Ziditorul, Mântuitorul şi Răscumpărătorul; numele este întotdeauna în conformitate cu subiectul despre care se vorbeşte. La fel stau lucrurile în *Noul Testament,* unde El e numit Iisus, Hristos, Domnul, Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Proorocul, Mielul şi alte nume, de asemenea întotdeauna în conformitate cu subiectul despre care se vorbeşte.

23. S-a lămurit deja pe ce temei Domnul este numit Fiul lui Dumnezeu; acum se va explica pe ce temei se numeşte El Fiul Omului. El este numit Fiul Omului atunci când e vorba despre Patimile Sale, Judecata, Venirea Sa şi, în general, despre răscumpărare, mântuire, transformare şi reînviere. Motivul este acela că Fiul Omului este Domnul în cele privitoare la Cuvânt; şi în calitate de Cuvânt El a pătimit, judecă, vine în lume, răscumpără, mântuieşte, transformă şi reînvie.

24.1) DOMNUL ESTE NUMIT FIUL OMULUI ATUNCI CÂND E VORBA DESPRE PATIMI. ACEST LUCRU APARE EVIDENT DIN URMĂTOARELE PASAJE:

Iisus a zis către apostoli: Iată, ne suim la Ierusalim şi Fiul Omului va fi predat arhiereilor şi cărturarilor; şi-L vor osândi la moarte şi-L vor da în mâna păgânilor.

Iar ei... Îl vor biciui şi-L vor scuipa şi-L vor omorî, dar după trei zile va învia. *Marcu* 10:33, 34.

Iisus a zis către ucenici... Iată, s-a apropiat ceasul şi Fiul Omului va fi dat în mâinile păcătoşilor. *Matei* 26:45.

Îngerul a zis femeilor care veniseră la mormânt: Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit El... zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învie. *Luca* 24:6, 7.

Domnul S-a numit atunci pe Sine Însuşi Fiul Omului pentru că El a răbdat să fie tratat în acelaşi fel cum ei trataseră Cuvântul, aşa cum s-a arătat mai sus în multe pasaje.

25.2) DOMNUL ESTE NUMIT FIUL OMULUI ATUNCI CÂND E VORBA DESPRE JUDECATĂ.

Aceasta apare cu claritate din următoarele pasaje:

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa... atunci El va şedea pe tronul slavei Sale.

Şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. *Matei* 25:31, 33.

Când Fiul Omului va şedea pe tronul slavei Sale... judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. *Matei* 19:28.

Fiul Omului va veni întru slava Tatălui Său... şi arunci El va răsplăti fiecăruia după faptele sale. *Matei* 16:27.

Privegheaţi dar în toată vremea... ca să fiţi socotiţi vrednici... în faţa Fiului Omului. *Luca* 21:36.

În ceasul în care nu gândiţi Fiul Omului va veni. *Matei* 24:44; *Luca* 12:40.

Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului... pentru că este Fiul Omului. *Ioan* 5:22, 27.

Motivul pentru care Domnul Se numeşte pe El Însuşi Fiul Omului atunci când e vorba de judecată este acela că toată judecata se face în conformitate cu Adevărul Divin, care este în Cuvânt. Faptul că acesta îi judecă pe toţi este spus de Însuşi Domnul în Ioan:

Dacă aude cineva cuvintele Mele şi nu le crede, nu Eu îl judec; căci n-am venit ca să judec lumea...

Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi. *Ioan* 12:47, 48;

şi în alt Ioc:

Fiul Omului n-a venit ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.

Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a şi fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu. Ioan 3:13, 17, 18.

Faptul că Domnul nu judecă pe nimeni şi nu aruncă pe nimeni în iad, ci că duhul rău se prăbuşeşte singur, a fost lămurit în lucrarea *Raiul şi Iadul*[11], nr. 545-550, 574. Numele Iehova, Domnul şi Fiul lui Dumnezeu se referă la Adevărul Divin şi, în consecinţă, la Cuvântul ce provine din El şi este despre El, fiind astfel El Însuşi.

26-3) DOMNUL ESTE NUMIT FIUL OMULUI ATUNCI CÂND E VORBA DESPRE VENIREA SA. ACEASTA ESTE EVIDENT DIN PASAJELE CARE URMEAZĂ:

Ucenicii au zis către Iisus: Care este semnul Venirii Tale şi al sfârşitului veacului?

Atunci Domnul le-a prezis etapele succesive ale Bisericii până la sfârşit; iar cu privire la sfârşit EI a zis:

Atunci se va arăta semnul Fiului Omului... şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă. *Matei* 24:3, 30; *Marcu* 13:26; *Luca* 21:27.

Sfârşitul veacului înseamnă ultima etapă a Bisericii; Venirea [Fiului Omului] în slavă pe norii cerului înseamnă deschiderea Cuvântului şi vădirea faptului că Cuvântul s-a scris numai despre Domnul.

În *Daniel:*

Am văzut... şi, iată, pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului. (7:13)

În *Apocalipsa:*

Iată, El vine cu norii şi orice ochi Îl va vedea. (1:7)

Am privit şi iată un nor alb şi Cel ce şedea pe nor era asemenea Fiului Omului. (14:14)

Faptul că Domnul se referea la un lucru atunci când Îşi zicea Fiul lui Dumnezeu şi la altul atunci când Îşi spunea Fiul Omului apare evident din răspunsul dat de El arhiereului:

Arhiereul a zis către Iisus: Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă de eşti Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.

Iisus i-a răspuns: Tu ai zis. Eu sunt. Şi vă spun încă: De acum veţi vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta puterii şi venind pe norii cerului. *Matei* 26:63, 64.

[11] „*Raiul şi Iadul*” de Emanuel Swedenborg, de asemenea şi pe: http://www.docstoc.com/docs/52736779 , http://en.calameo.com/books/000027980fa71ff7ba66b , http://issuu.com/billydea/docs/raiul__i_iadul_-_emanuel_swedenborg , http://pdfcast.org/pdf/raiul-i-iadul-emanuel-swedenborg , etc. n.r.

Aici, El a mărturisit mai întâi că este Fiul lui Dumnezeu şi apoi a zis că ei vor vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta puterii şi venind pe norii cerului. Aceasta înseamnă că, după patimile crucii, El va avea puterea Divină de a deschide Cuvântul şi de a întemeia Biserica. Acest lucru nu putea fi făcut înainte, pentru că El încă nu cucerise iadul şi nu-Şi preaslăvise Natura Umană. Semnificaţia faptului de a şedea pe norii cerului şi a veni în glorie este explicată în lucrarea *Raiul şi Iadul*, nr. 1.

27. DOMNUL ESTE NUMIT FIUL OMULUI ATUNCI CÂND E VORBA DESPRE RĂSCUMPĂRARE, MÂNTUIRE, TRANSFORMARE ŞI REÎNVIERE.

Aceasta este evident din fragmentele care urmează: Fiul Omului a venit... să-Şi dea viaţa răscumpărare pentru mulţi. *Matei* 20:28; Marcu 10:45.

Fiul Omului a venit pentru a mântui şi nu pentru a distruge. *Matei* 17:11; *Luca* 9:56.

Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut. *Luca* 19:10.

Fiul Omului a venit pentru ca, prin El, lumea să se mântuiască. *Ioan* 3:17.

Cel ce seamănă sămânţa cea bună este Fiul Omului. *Matei* 13:37.

Aici se vorbeşte despre Răscumpărare şi Mântuire; întrucât Domnul realizează acestea prin intermediul Cuvântului, El se numeşte pe Sine Fiul Omului.

Domnul spune că:

Fiul Omului are puterea de a ierta păcate. *Marcu* 2:10; *Luca* 5:24,

adică puterea de a mântui; de asemenea, El mai spune că:

El este Domnul sâmbetei (sabatului), pentru că este Fiul Omului. *Matei* 12:8; *Marcu* 2:28; *Luca* 6:5;

căci El este Cuvântul pe care îl propovăduieşte.

Mai mult, în Ioan El spune:

Lucraţi nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru hrana ce rămâne spre viaţa veşnică şi pe care o va da vouă Fiul Omului. *Ioan* 6:27.

***Hrana* se referă aici la tot adevărul şi binele doctrinei ce provine de la Cuvânt şi, deci, de la Domnul**. La acelaşi lucru se referă mana şi pâinea ce coboară din cer, precum şi următoarele cuvinte:

Dacă nu veţi mânca trupul Fiul Omului şi nu-I veţi bea sângele, nu veţi avea viaţă în voi. *Ioan* 6:53.

Carnea sau pâinea reprezintă binele iubirii provenind de la Cuvânt; sângele sau vinul reprezintă binele credinţei provenind de la Cuvânt, iar ambele sunt de la Domnul.

LA ACELEAŞI LUCRURI SE REFERĂ SINTAGMA FIUL OMULUI ŞI ÎN ALTE PASAJE, cum ar fi următorul:

Vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi; Fiul Omului nu are însă unde să-Şi pună capul. *Matei* 8:20; *Luca* 9:58.

Aceasta înseamnă că Cuvântul nu are loc între evrei, după cum spune Domnul şi în *Ioan* 8:37; de aceea, Cuvântul nici nu a rămas cu ei, întrucât nu L-au recunoscut, *Ioan* 5:38, 39. De asemenea, în *Apocalipsă* prin Fiul Omului se înţelege Domnul în raport cu Cuvântul:

Am văzut în mijlocul sfeşnicelor pe Cineva asemenea cu Fiul Omului, îmbrăcat în veşmânt lung până la picioare şi încins pe sub sân cu un brâu de aur. (1:13).

Aici, prin diferite lucruri este reprezentat Domnul în cele privitoare la Cuvânt; de aceea, El mai este numit Fiul Omului.

În *Psalmi:*

Să fie mâna Ta peste Bărbatul dreptei Tale şi peste Fiul Omului pe care L-ai întărit Ţie.

Şi nu ne vom depărta de Tine; însufleţeşte-ne. *Psalmul 80:*17, 18.

Aici, Bărbatul mâinii drepte este şi el tot Domnul în cele privitoare la Cuvânt; la fel şi Fiul Omului, El este numit Bărbatul mâinii drepte pentru că Domnul are putere datorită Ade-

vărului Divin, care şi el este Cuvântul. Mai mult decât atât, El a avut putere Divină atunci când a împlinit întregul Cuvânt. De aceea, El a mai zis că ei vor vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta Tatălui şi având putere. *Marcu* 14:62.

28.5) FIUL OMULUI ÎNSEAMNĂ DOMNUL ÎN CELE PRIVITOARE LA CUVÂNT ÎNTRUCÂT ŞI PROOROCII ERAU NUMIŢI FII AI OMULUI. Proorocii au fost numiți fii ai omului deoarece îl reprezentau pe Domnul în cele privitoare la Cuvânt şi, deci, semnificau doctrina Bisericii provenind de la Cuvânt. Acolo unde, în Cuvânt, apare numele proorocilor, aceasta este semnificația lor; căci sensul spiritual al cuvântului Prooroc, ca şi al celui de Fiu al Omului, este doctrina Bisericii ce provine de la Cuvânt; şi atunci când Domnul este numit Prooroc, aceasta se referă la Cuvânt. Proorocul Daniel a fost numit Fiu al Omului, aşa cum se poate vedea în *Daniel* 8:17. Proorocul Iezechiel a fost numit Fiu al Omului, aşa cum se poate vedea în *Iezechiel* 2:1. Din toate fragmentele citate apare evident acum că Domnul este numit Fiul lui Dumnezeu în cele privitoare la Umanitatea Divină şi Fiul Omului în cele privitoare la Cuvânt.

Capitolul VII

Domnul Şi-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El Însuşi şi, prin aceasta, a devenit Una cu Tatăl

29. Conform doctrinei Bisericii acceptate în lumea creştină, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu şi Om; şi, deşi El este Dumnezeu şi Om, totuşi nu sunt doi, ci un singur Hrist. El este unul pentru că Natura Divină a luat la sine Natura Umană; cu adevărat, El este unul, fiind o singură persoană, căci aşa cum sufletul şi trupul formează un singur om, la fel Dumnezeu şi Om formează un singur Hristos.

Aceste cuvinte aparțin Crezului Athanasian, care este acceptat în întreaga lume creştină. Ele reprezintă elementul esențial al învățăturii despre uniunea dintre Natura Divină şi Natura Umană în Domnul. Ceea ce se spune mai departe în acest Crez cu privire la Domnul va fi explicat la locul potrivit. Din aceste cuvinte reiese cu claritate că este în conformitate cu credința Bisericii Creştine faptul că Natura Divină şi Natura Umană în Domnul nu sunt două, ci una, la fel cum sufletul şi trupul formează un singur om, precum şi faptul că Natura Divină din El şi-a asumat Natura Umană.

De aici rezultă că Natura Divină nu poate fi separată de Natura Umană, nici Natura Umană de Natura Divină, căci a le separa e ca şi cum s-ar separa sufletul de trup. Că aşa stau lucrurile poate vedea oricine care a studiat citatele oferite mai sus, *Luca* 1:26-35 şi *Matei* 1:18-25, cu privire la naşterea Domnului. Aceste pasaje arată că Iisus a fost conceput de Iehova Dumnezeu şi născut de Fecioara Maria, aşa încât Natura Divină era în El, fiind sufletul Său. Aşadar, sufletul Său fiind Însăşi Natura Divină a Tatălui, rezultă că trupul Său, sau Natura Sa Umană, a fost şi ea făcută Divina; căci acolo unde una este Divină, trebuie să fie şi cealaltă. Astfel sunt Tatăl şi Fiul una; Tatăl în Fiul şi Fiul în Tatăl; de asemenea, toate cele ce aparțin Fiului sunt ale Tatălui şi toate cele ce aparțin Tatălui sunt ale Fiului, căci Domnul Însuşi propovăduieşte în Cuvântul Său.

Însă felul cum s-a realizat această uniune va fi explicat în ordinea următoare:

Domnul din veci este Iehova.

Domnul din veci, sau Iehova, Şi-a asumat Natura Umană pentru a mântui pe oameni.

El Şi-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El Însuşi.

El a făcut Divină Natura Umană acceptând să fie ispitit.

Uniunea deplină dintre Natura Divină şi Natura Umană din El a fost realizată prin patimile crucii, care a fost ultima dintre ispite.

El a lepădat mai întâi Natura Umană primită de la mamă şi apoi a îmbrăcat o Natură Umană provenind de la Divinul din El Însuşi. Aceasta reprezintă Omul Divin şi Fiul lui Dumnezeu.

Astfel, Dumnezeu S-a făcut Om, atât în cele dintru început, cât şi în cele dintru sfârşit.

30.1) DOMNUL DIN VECI ESTE IEHOVA. SE CUNOAŞTE ACEASTA DE LA CUVÂNTUL, CĂCI DOMNUL A ZIS EVREILOR:

Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam. *Ioan* 8:58;

şi, în altă parte:

O, Tată, preaslăveşte-Mă cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. *Ioan* 17:5.

Aceasta se referă la Domnul din veci şi nu la un Fiu din veci; căci Fiul este Natura Sa Umană, concepută de Iehova Tatăl şi născută de Fecioara Maria în timp, aşa cum s-a mai arătat. Faptul că Domnul din veci este Iehova Însuşi apare din multe pasaje ale Cuvântului, dintre care acum vor fi citate doar câteva:

Se va zice în ziua aceea: Acesta este Dumnezeul nostru în Care nădăjduiam ca să fim mântuiţi. Acesta este Iehova, în care am nădăjduit, să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea Lui. *Isaia* 25:9.

Din aceste cuvinte reiese în mod evident că cel aşteptat era Însuşi Dumnezeu, Iehova.

Glasul celui ce strigă în pustiu: Pregătiţi calea lui Iehova, drepte faceţi în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru.

Se va arăta slava Domnului şi tot trupul o va vedea.

Iată, Domnul Iehova vine cu braţul puternic. *Isaia* 40:3, 5, 10.

Aici, Domnul care urma să vină este numit tot Iehova.

Eu, Iehova... Te-am dat ca legământ al poporului, spre luminarea neamurilor.

Eu sunt Iehova şi acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea. *Isaia* 42:6, 8.

Legământul dat poporului şi luminarea neamurilor reprezintă Domnul în cele privitoare la Natura Umană, întrucât aceasta este din Iehova şi s-a făcut una cu Iehova, se spune: Eu sunt Iehova şi acesta este numele Meu, iar slava Mea n-o voi da nimănui. Adică, nimănui în afară de El Însuşi. A da slava înseamnă a preaslăvi sau a uni cu Sine Însuşi.

Va veni îndată în templu Domnul pe Care Îl căutaţi. *Maleahi* 3:1.

Prin templu se înţelege templul trupului Său, ca în *Ioan* 2:19, 21.

Răsăritul cel de sus ne-a vizitat pe noi. *Luca* 1:78.

Răsăritul cel de sus este, de asemenea, Iehova sau Domnul din veci.

Din aceste pasaje apare evident că prin Domnul din veci se înţelege Natura Sa Divină originară, care în Cuvântul este Iehova. Cu toate acestea, din pasajele ce vor fi citate mai jos va deveni limpede faptul că prin Domnul, precum şi prin Iehova după ce Natura Sa Umană a fost preaslăvită, se înţelege Natura Umană şi Natura Divină împreună, ca fiind una; şi că prin Fiul singur se înţelege Omul Divin.

31.2) DOMNUL DIN VECI, SAU IEHOVA, ŞI-A ASUMAT NATURA UMANĂ PENTRU A MÂNTUI PE OAMENI. Aceasta s-a confirmat de către Cuvânt în capitolele precedente, iar în altă parte se va arăta că omul nu ar fi putut fi salvat altfel. Faptul că El Şi-a asumat Natura Umană apare, de asemenea, din acele pasaje ale Cuvântului în care se spune că El a ieşit din Dumnezeu, că a coborât din cer şi că a fost trimis în lume; de exemplu:

Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume. *Ioan* 16:28.

De la Dumnezeu am ieşit şi am venit, pentru că n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis. *Ioan* 8:42.

Însuşi Tatăl vă iubeşte pe voi pentru că... aţi crezut că de la Dumnezeu am ieşit. *Ioan* 16:27.

Nimeni nu s-a suit la cer, decât Cel ce S-a coborât din cer. *Ioan* 3:13.

Pâinea lui Dumnezeu este Cel care se coboară din cer şi care dă viaţă lumii. *Ioan* 6:33.

Cel ce vine de sus este deasupra tuturor. *Ioan* 3:31.

Eu Îl ştiu pe Tatăl, căci de la El sunt şi El M-a trimis pe Mine. *Ioan* 7:29.

Se poate vedea mai sus, la nr. 20, că *a fi trimis de către Tatăl în lume* înseamnă asumarea Naturii Umane.

32.3) DOMNUL ŞI-A FĂCUT DIVINĂ NATURA UMANĂ PRIN INTERMEDIUL DIVINULUI DIN EL ÎNSUŞI. Aceasta apare cu claritate din multe pasaje ale Cuvântului, dintre care acum vor fi date citatele ce confirmă următoarele afirmaţii:

(1) Aceasta s-a realizat progresiv.

IISUS CREŞTEA ŞI SE ÎNTĂREA ÎN DUH ŞI ÎN ÎNŢELEPCIUNE, IAR HARUL LUI DUMNEZEU ERA ASUPRA LUI. *Luca* 2:40.

Iisus sporea cu înţelepciunea şi cu vârsta şi cu harul la Dumnezeu şi la oameni. *Luca* 2:52.

(2) *Natura Divină lucra prin intermediul Naturii Umane, aşa cum lucrează sufletul prin intermediul trupului.* Aceasta rezultă din următoarele pasaje:

Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând. *Ioan* 5:19.

De la Mine Însumi nu fac nimic, ci precum M-a învăţat Tatăl, aşa vorbesc.

Şi Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur. *Ioan* 8:28, 29; 5:30.

Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc. *Ioan* 12:49, 50.

Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl - Care rămâne întru Mine - face lucrările Lui. *Ioan* 14:10, 11.

Nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine. *Ioan* 16:32.

(3) *Natura Divină şi Natura Umană lucrau împreună.* Aceasta apare din pasajele următoare:

Cele ce face Tatăl, acestea le face şi Fiul întocmai. *Ioan* 5:19.

După cum Tatăl scoală pe cei morţi şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul da viaţă celor ce voieşte. *Ioan* 5:21.

Precum Tatăl are viaţă în Sine, aşa I-a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine. *Ioan* 5:26.

Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine. *Ioan* 17:7.

(4) *Natura Divină este unită cu Natura Umană şi Natura Umană cu Natura Divină.* Aceasta apare din pasajele ce urmează:

Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, şi pe Tatăl Meu L-aţi fi cunoscut; dar de acum... L-aţi şi văzut.

Iisus a zis către Filip, care dorea să-L vadă pe Tatăl: De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl...

Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl este întru Mine?...

Credeţi Mie că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl întru Mine. *Ioan* 14; 6-11.

Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu credeţi în Mine.

Dar dacă le fac... credeţi în aceste lucrări, ca să ştiţi şi să cunoaşteţi că Tatăl e în Mine şi Eu sunt în Tatăl. *Ioan* 10:37, 38.

Ca toţi să fie una, după cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu sunt în Tine. *Ioan* 17:21.

În ziua aceea voi veţi cunoaşte că Eu sunt întru Tatăl Meu. *Ioan* 14:20.

Nimeni nu poate să răpească oile Mele din mâna Tatălui Meu. Eu şi Tatăl Meu una suntem. *Ioan* 10:29, 30.

Tatăl iubeşte pe Fiul şi toate le-a dat în mâna Lui. *Ioan* 3:35.

Toate câte are Tatăl ale Mele sunt. *Ioan* 16:15.

Toate ale Mele sunt ale Tale şi ale Tale sunt ale Mele. *Ioan* 17:10.

Tu ai dat Fiului stăpânire peste tot trupul. *Ioan* 17:2.

Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer şi pe pământ. *Matei* 28:18.

(5) *Omul Divin este cel de care trebuie să te apropii.* Aceasta se arată în următoarele pasaje:

Ca toţi să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. *Ioan* 5:23.

Dacă M-aţi şti pe Mine, aţi şti şi pe Tatăl Meu. *Ioan* 8:19.

Cel ce Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. *Ioan* 12:45.

Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, şi pe Tatăl Meu L-aţi fi cunoscut; dar de acum îl cunoaşteţi pe El şi L-aţi şi văzut. *Ioan* 14:7.

Cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine. *Ioan* 13:20.

Motivul este că nimeni nu poate vedea Divinitatea Însăşi, care este numită Tatăl, dar poate să vadă Omul Divin. Căci Domnul zice:

Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel unul-născut, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. *Ioan* 1:18.

Nimeni nu L-a văzut pe Tatăl decât numai Cel ce este de la Tatăl; Acesta L-a văzut pe Tatăl. *Ioan* 6:46.

Glasul Tatălui nu l-aţi auzit niciodată, nici faţa Lui n-aţi văzut-o. *Ioan* 5:37.

(6) *Întrucât Domnul Şi-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El Însuşi şi întrucât Omul Divin, care e Fiul lui Dumnezeu, este Cel de care trebuie să ne apropiem, este aşadar necesară să credem în Domnul, care este atât Tată cât şi Fiu.* Aceasta se arată în următoarele pasaje:

Iisus a zis: Celor câţi L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu. *Ioan* 1:12.

Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. *Ioan* 3:15.

Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său cel unul-născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. *Ioan* 3:16.

Cel ce crede în Fiul nu este judecat, dar cel ce nu crede a şi fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui unuia-născut, Fiul lui Dumnezeu. *Ioan* 3:18.

Cel ce crede în Fiul are viaţă veşnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el. *Ioan* 3:36.

Pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer şi dă viaţă lumii...

Cel ce vine la Mine nu va flămânzi niciodată şi cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. *Ioan* 6:33, 35.

Aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. *Ioan* 6:40.

Ei au zis către Iisus: Ce să facem ca să săvârşim lucrările lui Dumnezeu?

Iisus le-a răspuns: Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeţi în Acela pe care El L-a trimis. *Ioan* 6:28, 29.

Adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine are viaţă veşnica. *Ioan* 6:47.

Iisus a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea.

Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apa vie vor curge din pântecele lui. *Ioan* 7:37, 38.

Dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre. *Ioan* 8:24.

Iisus a zis... Eu sunt învierea şi viaţa; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.

Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată. *Ioan* 11:25, 26.

Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric. *Ioan 12:*46; 8:12.

Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumina, ca să fiţi fii ai Luminii. *Ioan* 12:36.

Adevărat zic vouă... morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia. *Ioan* 5:25.

Rămâneți în Mine şi Eu în voi...

Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cei ce rămâne în Mine şi Eu în el, acela aduce multă roadă, căci fără Mine nu puteți face nimic. *Ioan* 15:4, 5.

Ei trebuie să rămână în Domnul şi Domnul în ei. *Ioan* 14:20; 17:23.

Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. *Ioan* 14:6.

Aceste pasaje, precum şi toate cele în care se vorbeşte despre Tatăl, se referă la Natura Divină care era în Domnul încă de la concepție, Natură care, conform credinței creştine, era acolo aşa cum este sufletul în trupul omului, Însăşi Natura Umană care provine de la această Natură Divină este Fiul lui Dumnezeu. Aşadar, întrucât această Natură Umană a fost şi ea făcută Divină şi lăsând deoparte situația în care omul se apropie singur de Tatăl, Domnul arată mai departe că trebuie să credem în El şi că omul este mântuit prin credința îndreptată către El.

Faptul că Natura Umană a Domnului a fost făcută Divină este un adevăr despre care majoritatea creştinilor nu-şi pot face nici o idee, în principal din cauză că ei concep omul ca fiind acest trup material şi nu corpul spiritual, deşi toți îngerii, care sunt ființe spirituale, sunt şi oameni, chiar perfecți în formă, şi tot ce este Divin izvorând din Iehova Tatăl, de la primele lucruri cereşti şi până la ultimele lucruri lumeşti, are tendința de a lua formă umană. Îngerii au formă umană şi orice este Divin tinde către această formă, aşa cum se poate vedea în lucrarea *Raiul şi Iadul*, numerele 73-77 şi 453-460, şi cum se va arăta mult mai pe larg în lucrările ce urmează, în care înțelepciunea îngerilor tratează despre Domnul.

33.4) DOMNUL ŞI-A FĂCUT DIVINĂ NATURA UMANĂ ACCEPTÂND SĂ FIE ISPITIT ŞI APOI OBȚINÂND BIRUINȚĂ DUPĂ BIRUINȚĂ. Ispitele nu sunt altceva decât lupte duse împotriva răului şi neadevărului şi, întrucât acestea provin din iad, sunt lupte duse împotriva iadului. Mai mult, în cazul oamenilor care trec prin tentații spirituale, există spirite rele din iad care ispitesc. Omul nu ştie că spiritele rele sunt cele care induc tentațiile, dar realitatea acestui fapt mi-a devenit familiară în urma unei experiențe bogate. Astfel, atunci când cu ajutorul Domnului omul biruieşte împotriva tentațiilor, el este scos din iad şi ridicat în rai. Aşadar, ispitele sau luptele împotriva răului sunt cele prin intermediul cărora omul devine spiritual şi, deci, înger (sfânt). Domnul, însă, a luptat cu propriile Sale puteri împotriva tuturor iadurilor, biruindu-le şi subjugându-le deplin. Astfel, faptul că în acelaşi timp El Şi-a preaslăvit Natura Umană face ca iadurile să fie biruite şi subjugate pentru totdeauna.

Căci, înainte de Venirea Domnului, iadurile crescuseră într-o asemenea măsură încât au început să hărțuiască până şi pe îngerii cerului şi, în acelaşi fel, să bântuiască orice om care venea în lume sau care o părăsea. Iadurile crescuseră atât de mult pentru că Biserica era pustiită de tot, iar oamenii din lume, prin practici idolatrice, trăiau în spiritul răului şi al neadevărului; căci iadurile provin de la oameni. Astfel, dacă Domnul nu ar fi venit în lume, nimeni nu ar fi putut fi salvat. Despre aceste confruntări ale Domnului se spun multe lucruri în Psalmii lui David şi în Prooroci, dar puține în Evanghelii. Aceste confruntări se referă la ispitele prin care a trecut Domnul, ultima dintre ele fiind patimile crucii; şi de la ele s-a ajuns ca El să fie numit Mântuitor şi Răscumpărător.

În cadrul Bisericii, oamenii spun că Domnul a cucerit moartea sau pe diavol, adică iadul, şi că El S-a ridicat victorios; de asemenea, se mai spune că fără Domnul nu există mântuire. Mai mult, se va vedea în cele ce urmează că El Şi-a preaslăvit Natura Umană şi prin aceasta a devenit în veci Mântuitorul, Răscumpărătorul, Reformatorul şi Regeneratorul. Faptul că prin confruntările sau ispitele Sale Domnul a devenit Mântuitorul apare evident din numeroasele pasaje citate mai sus, la Numerele 12, 13, 14, precum şi din următorul fragment din *Isaia*:

Ziua răzbunării este în inima mea şi anul răscumpărării mele a sosit.

În mânia mea i-am călcat în picioare... Le-am călcat în picioare biruința (*V.T.* puterea)...

Deci, El le-a devenit Mântuitor. *Isaia* 63:4, 6, 8.

Şi în *Psalmi:*

Ridicați-vă capul, voi porți; şi voi, porțile lumii (*V.T.* cele veşnice), vă ridicați, şi va intra Împăratul slavei.

Cine este acest împărat al slavei? Iehova Cel tare şi puternic, Iehova Cel tare în război. *Psalmul 24:*7, 8.

34.5) UNIUNEA DEPLINĂ DINTRE NATURA DIVINĂ ŞI NATURA UMANĂ DIN DOMNUL A FOST REALIZATĂ PRIN PATIMILE CRUCII, CARE A FOST ULTIMA DINTRE ISPITE. Aceasta s-a vădit mai sus în capitolul în care s-a arătat faptul că Domnul a venit în lume pentru a supune iadurile şi pentru a-Şi preaslăvi Natura Umană, precum şi faptul că patimile crucii au reprezentat ultima confruntare prin care El a cucerit pe deplin iadurile şi Şi-a preaslăvit pe deplin Natura Umana. Aşadar, întrucât prin patimile crucii Domnul Şi-a preaslăvit pe deplin Natura Umană, adică a unificat-o cu Natura Sa Divină şi a făcut ca şi Natura Sa Umană să fie Divină, rezultă că El este Iehova şi Dumnezeu în raport cu ambele aceste naturi. De aceea, în multe pasaje ale Cuvântului El este numit Iehova, Dumnezeu şi Sfântul lui Israel, Răscumpărătorul, Mântuitorul şi Făcătorul; de exemplu:

Maria a zis: Măreşte sufletul meu pe Domnul,

Şi s-a bucurat sufletul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu. *Luca* 1:46, 47.

Îngerul a zis către păstori... Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.

Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. *Luca* 2:10, 11.

Ei au zis... Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii. *Ioan* 4:42.

Aşa zice Iehova Ziditorul tău, Iacove, şi Creatorul tău, Israele... căci Eu te-am răscumpărat. *Isaia* 43:1.

Eu sunt Iehova, Sfântul vostru, Ziditorul lui Israel, Împăratul vostru. Isaia 43: 15.

Atunci toată făptura va şti că Eu, Iehova, sunt Mântuitorul tău şi Răscumpărătorul tău, Viteazul lui Iacov. *Isaia* 49:26.

Pentru Sion El va veni ca un Mântuitor. *Isaia* 59:20.

Iehova, Piatra (*V.T.* puterea) mea şi Răscumpărătorul meu. *Psalmul 19:*14.

Şi şi-au adus aminte că Dumnezeu este Piatra lor şi Dumnezeul cel Preaînalt este Izbăvitorul lor. *Psalmul 78:*35.

Aşa zice Iehova, Izbăvitorul tău şi Care te-a zidit din sânul maicii tale. *Isaia* 44:24.

Izbăvitorul nostru, Iehova Savaot este numele Său, Sfântul lui Israel. *Isaia* 47:4.

În îndurarea Mea cea veşnică Mă voi milostivi de tine, zice Iehova, Răscumpărătorul tău. *Isaia* 54:8.

Răscumpărătorul lor este puternic şi numele Lui este Iehova [Savaot]. *Ieremia* 50:34.

Să nădăjduiască Israel în Iehova, că la Iehova este mila şi multă mântuire la El.

Şi El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui. *Psalmul 130:7,* 8.

Iehova Dumnezeu este piatra mea şi fortăreața mea, şi puterea izbăvirii mele, Mântuitorul meu. *2 Regi* 22:2, 3.

Aşa grăieşte Iehova, Răscumpărătorul şi Sfântul lui Israel... regii vor vedea şi se vor ridica... pentru Iehova Cel credincios şi pentru Sfântul lui Israel, Cel Care te-a ales. *Isaia* 49:7.

Dumnezeu este în tine şi nu există nici un alt Dumnezeu.

Cu adevărat Tu eşti Dumnezeu ascuns, Dumnezeul lui Israel Cel izbăvitor. *Isaia* 45:14, 15.

Aşa zice Iehova Regele lui Israel şi Izbăvitorul său, Iehova Savaot... Nu este alt Dumnezeu afară de Mine. *Isaia* 44:6.

Eu sunt Iehova şi nu este izbăvitor afară de Mine. Isaia 43:11.

Eu sunt Iehova Dumnezeul tău... să nu cunoşti un alt dumnezeu decât pe Mine, căci în afară de Mine nu este izbăvitor. *Osea* 13:4.

Întoarceți-vă către Mine şi veți fi mântuiți, voi cei ce locuiți toate ținuturile cele mai îndepărtate ale pământului; că Eu sunt Dumnezeu şi nu este altul. *Isaia* 45:21, 22.

Din aceste pasaje se poate vedea că Natura Divină a Domnului, numita Tatăl şi Iehova şi Dumnezeu, pe de o parte, şi Natura Umană Divină, numită Fiul şi Răscumpărătorul şi Mântuitorul, precum şi Făcătorul, adică Reformatorul şi Regeneratorul, pe de altă parte, nu sunt două, ci una. Căci nu doar se vorbeşte despre Iehova, Dumnezeu, Sfântul lui Israel, Răscumpărătorul şi Mântuitorul, ci se spune şi faptul că Iehova este Răscumpărătorul şi Mântuitorul; într-adevăr, se mai spune că Iehova este Mântuitorul şi că nu există nici un altul în afară de El. De aici rezultă cu claritate că Natura Divină şi Natura Umană în Domnul sunt o singură Persoană şi că Natura Umană este şi ea Divină, căci Răscumpărătorul şi Mântuitorul lumii nu este altul decât Domnul în ipostaza Sa de Om Divin, numită Fiul. Mai mult decât atât, răscumpărarea şi mântuirea constituie atributul Naturii Sale Umane, care este numit merit şi dreptate; căci Natura Sa Umană este cea care a îndurat ispitele şi patimile crucii. Astfel, prin intermediul Naturii Sale Umane, El a răscumpărat şi a mântuit omenirea.

35.6) DOMNUL A LEPĂDAT MAI ÎNTÂI NATURA UMANĂ PRIMITĂ DE IA MAMĂ ŞI APOI A ÎMBRĂCAT NATURA UMANĂ PROVENIND DE LA DIVINUL DIN EL ÎNSUŞI. ACEASTA REPREZINTĂ OMUL DIVIN ŞI FIUL LUI DUMNEZEU. Se cunoaşte faptul că Domnul a avut o Natură Divină şi o Natură Umană, şi anume o Natură Divină de la Iehova Tatăl şi o Natură Umană de la Fecioara Maria, în consecință, El a fost simultan Dumnezeu şi Om. De aici rezultă că El era egal cu Tatăl în cele ce privesc Natura Divină şi inferior Tatălui în cele ce privesc Natura Umană. Mai mult decât atât, El nu a transmutat această Natură Umană primită de la mamă în Esență Divină şi nici nu a amestecat-o cu Esența Divină. Aceasta este ceea ce susține învățătura de credință numită Crezul Athanasian. Căci Natura Umană nu poate fi transmutată în Esența Divină, nici amestecată cu această Esență.

Cu toate acestea, în conformitate cu acelaşi Crez, învățătura noastră spune că Natura Divină a asumat Natura Umană, ceea ce înseamnă că a unit-o cu ea, la fel cum sufletul se uneşte cu trupul său, aşa încât ele nu erau două, ci o singură Persoană. De aici rezultă că Domnul a lepădat Natura Umană primită de la mamă, care în sine era asemănătoare cu natura umană a oricărui alt om şi, deci, materială, şi a îmbrăcat Natura Umană de la Tatăl, care în sine era asemenea Naturii Sale Divine şi, deci, substanțială[12]; astfel că Natura umană a fost şi ea făcută Divină. Aşa se face că, în Cuvântul Proorocilor, Domnul este numit, chiar şi în cele privitoare la Natura Umană, Iehova şi Dumnezeu; iar în Evanghelii El e numit Domnul, Dumnezeu, Mesia sau Hristos, precum şi Fiul lui Dumnezeu, în care oamenii trebuie să creadă şi pe care El îi va mântui.

Aşadar, întrucât Domnul a avut de la început o Natură Umană primită de la mamă, pe care El a lepădat-o mai apoi, rezultă că în timp ce era în lume El a avut două stări, numite starea de umilire sau de exinanițe[13] şi starea de preaslăvire sau de uniune cu Natura Divină numită Tatăl. În starea de umilire, El S-a rugat Tatălui ca şi cum Acesta ar fi fost distinct de El Însuşi, însă în starea de preaslăvire El a vorbit cu Tatăl ca şi cum ar fi vorbit cu Sine Însuşi. În această din urmă stare, El a spus că Tatăl era în El şi El în Tatăl şi că Tatăl şi El sunt una, pe când în starea de umilire El S-a confruntat cu ispite şi cu patimile crucii şi S-a rugat Tatălui

[12] Substanțială, formată din substanță; ceea ce este sub ceva ce o precede şi asupra căreia lucrul precedent se coboară şi se manifestă într-o stare posterioară. Astfel, lumea spirituală este o lume substanțială, diferitele ei niveluri de viață apărând gradat din Soarele spiritual, care la rândul său este o manifestare a Divinului Originar. Cf. material, format din materie, ultima sau cea mai de jos manifestare a substanței, în lumea fizică sau naturală.

[13] Exinanițe (engl. exinanition), starea în timpul căreia a fost lepădată ereditatea maternală.

să nu-L părăsească: căci Natura Divină nu putea să fie ispitită şi cu atât mai puţin să treacă prin patimile crucii. Din aceste consideraţii este acum evident că, prin ispite şi prin izbânda perpetuă asupra lor, precum şi prin patimile crucii, care au reprezentat ultima dintre ispite, El a cucerit pe deplin iadurile şi Şi-a preaslăvit pe deplin Natura Umană, aşa cum s-a arătat mai sus.

Faptul că Domnul a lepădat Natura Umană primită de la mamă şi a îmbrăcat Natura Umană provenind de la Natura Divină din El Însuşi, numită Tatăl, apare clar şi din constatarea că, ori de câte ori a vorbit cu mama Sa, El nu a numit-o Mamă, ci *Femeie.* În Evangheliile sunt reţinute doar trei momente în care Domnul vorbeşte cu sau despre mama Sa. În două dintre acestea El o numeşte *Femeie,* iar în al treilea nu o recunoaşte ca fiind mama Sa.

Mama lui Iisus a zis către El: Nu mai au vin. A zis ei Iisus: Femeie, ce am Eu a face cu tine? Încă n-a venit ceasul Meu. *Ioan 2:*[3], 4.

Pe cruce fiind, Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!

Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! *Ioan* 19:26, 27.

I s-a zis lui Iisus: Mama Ta şi fraţii Tăi stau afară şi voiesc să Te vadă.

Iar El, răspunzând, a zis către ei: Mama Mea şi fraţii Mei sunt aceştia care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l îndeplinesc. *Luca* 8:20, 21; *Matei* 12:46-49; *Marcu* 3:31, 35.

În alte locuri Maria este numită mama Sa, dar nu cu gura Lui.

Aceasta se confirmă şi prin faptul că El nu Şi-a recunoscut calitatea de Fiu al lui David; căci citim în Evangheliile:

Iisus i-a întrebat pe farisei, zicând: Ce credeţi de Hristos? Al cui Fiu este El? Ei au zis către El: Fiul lui David.

El a spus către ei: Atunci cum de Îl numeşte David în duh Domnul său, zicând:

„Zis-a Domnul Domnului meu: Şezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale”?

Dacă David Îl numeşte pe El Domn, de unde dar este Fiul lui?

Şi nimeni n-a putut să-I răspundă. *Matei* 12:41, 46; *Marcu* 12:35-37; *Luca* 20:41-44; *Psalmul 110:*1.

Din aceste pasaje apare evident faptul că Domnul, în cele privitoare la Natura Sa Umană preaslăvită, nu este nici Fiul Mariei nici al lui David. Natura Sa Umană preaslăvită a arătat-o lui Petru, lui Iacov şi lui Ioan atunci când El S-a schimbat la faţă înaintea lor şi a strălucit faţa Lui ca soarele, iar veşmintele Lui s-au făcut albe ca lumina... Şi un glas din nor a zis: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultaţi-L. *Matei* 17:1-8; *Marcu* 9:2-8; *Luca* 9:28-36.

Şi Ioan L-a văzut pe Domnul:

ca soarele când străluceşte în puterea lui. *Apocalipsă* 1:16.

Faptul că Natura Umană a Domnului a fost preaslăvită apare evident din Evangheli:

în Ioan:

A venit ceasul ca să fie preaslăvit Fiul Omului.

El a zis: Părinte, preaslăveşte-Ţi numele. Atunci a venit glas din cer: Şi L-am preaslăvit şi iarăşi Îl voi preaslăvi. 12:23, 28.

Întrucât Domnul a fost preaslăvit treptat, se spune: „Şi L-am preaslăvit şi iarăşi îl voi preaslăvi.”

După ce Iuda a ieşit, Iisus a zis: Acum este preaslăvit Fiul Omului, şi Dumnezeu este preaslăvit întru El... Şi Dumnezeu Îl va preaslăvi întru El şi îndată Îl va preaslăvi. 13:31, 32;

Iisus a zis: Tată, a venit ceasul. Preaslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul Tău să Te preaslăvească. 17:l, 5.

în Luca:

Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa? 24:26.

Aceste cuvinte vorbesc despre Natura Sa Umană.

Domnul a zis că Dumnezeu este preaslăvit în El şi, de asemenea, că Dumnezeu Îl va preaslăvi în Sine Însuşi; mai mult, a zis: Preaslăveşte-L pe Fiul Tău, ca şi Fiul Tău să Te preaslăvească. Domnul a spus aceste lucruri pentru că unirea Naturii Divine cu Natura Umană şi a Naturii Umane cu Natura Divina era reciprocă. Astfel, El mai zisese:

Eu sunt în Tatăl şi Tatăl în Mine. *Ioan* 14:10, 11;

Toate, ale Mele sunt ale Tale şi ale Tale sunt ale Mele. *Ioan* 17:20.

Astfel, această unire a fost completă. La fel este cu orice unire: nu poate fi completă dacă nu e reciprocă. Aşa ar trebui să fie şi unirea Domnului cu omului şi a omului cu Domnul, după cum învaţă El în Ioan:

În ziua aceea veţi şti că... voi sunteţi în Mine şi Eu în voi. *Ioan* 14:20;

Rămâneţi în Mine şi Eu în voi...

Cel ce rămâne în Mine şi Eu în el aduce roadă multă. *Ioan* 15:4, 5.

Întrucât Natura Umană a Domnului a fost preaslăvită, adică a fost făcută Divină, El a înviat a treia zi după moarte, cu tot cu trupul Său. Aceasta nu i se petrece oricui, pentru că omul învia din nou doar în duh, nu şi cu trupul. Pentru ca lumea să creadă şi nimeni să nu se îndoiască de faptul că Domnul a înviat cu tot cu trup, El nu numai că a spus aceasta prin intermediul îngerilor care erau în mormânt, dar S-a şi arătat în trupul Său uman înaintea ucenicilor Săi, zicându-le, atunci când ei au crezut că văd un duh:

Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu sunt; pipăiţi-Mă şi vedeţi, că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeţi pe Mine că am. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale. *Luca* 24:39, 40; *Ioan* 20:20.

Iisus a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios...

Atunci, Toma a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu. *Ioan* 20:27, 28.

Pentru ca Domnul să dovedească mai departe că nu e duh, ci Om, El le-a spus ucenicilor:

Aveţi aici ceva de mâncare?

Iar ei I-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere.

Şi luând, a mâncat înaintea lor. *Luca* 24:41-43.

Întrucât trupul Său acum nu era material, ci substanţial Divin:

El a venit la ucenici, uşile fiind încuiate. *Ioan* 20:19, 26.

Şi după ce îl văzuseră,

El a devenit invizibil (n.t. S-a făcut nevăzut de ei). Luca 24:31.

Întrucât Domnul avea acum această natură [Divină], a fost înălţat şi aşezat de-a dreapta Tatălui; căci se spune în *Luca:*

Şi pe când Iisus îi binecuvânta pe ucenici, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. 24:51;

Iar în *Marcu*:

După ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu. 26:19.

A şedea de-a dreapta lui Dumnezeu semnifică Omnipotenţa Divină.

Întrucât Domnul S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu, fapt care semnifică Omnipotenţa Divină, având Natura Divină şi Natura Umană unite în una singură, rezultă că substanţa sau esenţa Naturii Sale Umane este precum Esenţa Sa Divină. A crede că lucrurile stau altfel ar însemna să crezi că Natura Sa Divină a fost înălţată la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu, pe când Natura Sa Umană nu. Aceasta intră, însă, în contradicţie cu Scriptura şi cu învăţătura creştină care spune că Dumnezeu şi Om sunt în Hristos precum sufletul şi trupul omului, iar a le separa e un nonsens. La această unire dintre Tatăl şi Fiul şi dintre Natura Divină şi Natura Umană se referă şi următoarele pasaje:

Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume; iarăşi las lumea şi Mă duc la Tatăl. *Ioan* 16:28.

Plec şi Mă duc la Cel ce M-a trimis. *Ioan* 7:33; 16:5, 16; 17:11, 13; 20:17.

Dacă veți vedea pe Fiul Omului suindu-Se acolo unde era mai înainte? *Ioan* 6:62.

Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer. *Ioan* 3:13.

Orice om care este mântuit se înalță la cer, dar nu prin sine însuşi, ci cu ajutorul Domnului. Doar Domnul se înalță prin Sine Însuşi.

36.7) ASTFEL, DUMNEZEU S-A FĂCUT OM ATÂT ÎN CELE DINTRU ÎNCEPUT, CÂT ŞI ÎN CELE DINTRU SFÂRŞIT. DUMNEZEU ESTE OM ŞI ORICE ÎNGER ŞI DUH ESTE UN OM DE LA DUMNEZEU. Aceasta s-a arătat în mai multe locuri în lucrarea *Raiul şi Iadul*; şi se va arăta mult mai pe larg în lucrările de mici dimensiuni despre înțelepciunea angelică. Dumnezeu a fost dintotdeauna Om în cele dintru început, dar nu în cele dintru sfârşit, dar după ce Şi-a asumat Natura Umană în lume a devenit Om şi în cele dintru sfârşit. Aceasta rezultă din ceea ce tocmai am stabilit, şi anume că Domnul Şi-a unit Natura Umană cu Natura Divină şi astfel Şi-a făcut Divina şi Natura Umană. De aceea se spune că Domnul este Începutul şi Sfârşitul, Primul şi Ultimul, Alfa şi Omega, cum ar fi în *Apocalipsă:*

Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Atotțiitorul. 1:8, 11.

Când Ioan L-a văzut pe Fiul Omului în mijlocul celor şapte sfeşnice... a căzut la picioarele Lui ca un mort.

Dar El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând... Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă. 1:13, 17; 2:8; 21:6.

Iată, vin curând... ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui.

Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul, Cel dintâi şi Cel de pe urmă. 22:12, 13;

şi în *Isaia*:

Aşa zice Domnul, Regele lui Israel şi Izbăvitorul sau, Iehova Savaot: Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă. 44:6; 48:12.

Capitolul VIII

Domnul este Însuşi Dumnezeu, de la Care provine Cuvântul şi despre Care el vorbeşte

37. În primul capitol am început prin a arăta că întreaga Sfântă Scriptură vorbeşte despre Domnul şi că Domnul este Cuvântul. Aceasta se va demonstra acum mai departe şi prin alte pasaje ale Cuvântului, în care Domnul este numit Iehova, Dumnezeul lui Israel şi al lui Iacov, Sfântul lui Israel, Domn şi Dumnezeu, precum şi Rege, Unsul lui Iehova şi David. E bine de precizat de la început că am studiat cu atenție toți *Proorocii* şi *Psalmii lui David* şi am cercetat fiecare verset pentru a vedea despre ce vorbeşte; am simțit că toate acestea vorbesc numai despre Biserică aşa cum era organizată şi cum urma să fie rânduită de către Domnul la Venirea Sa, despre înfruntările şi preaslăvirea Sa, despre răscumpărare şi mântuire, şi despre cerul care provine de la El, precum şi despre opusul acestora. Deoarece toate acestea sunt lucrările Domnului, este evident că toată Sfânta Scriptură se referă la El şi, în consecință, că Domnul este Cuvântul.

Acest lucru nu poate fi înțeles, însă, decât de cei iluminați de Domnul şi care, în plus, au ceva cunoştințe legate de simțul spiritual al Cuvântului. Toți îngerii cerului au acest simț; aşadar, **atunci când un om citeşte Cuvântul, nu-l poate înțelege decât prin intermediul acestui simț**. Căci duhurile şi îngerii sunt în permanență alături de om şi, fiind ființe spirituale, înțeleg în mod spiritual ceea ce omul înțelege în mod natural. Faptul că întreaga Sfântă

Scriptură vorbeşte despre Domnul se poate vedea, deşi doar obscur şi incert, din pasajele Cuvântului citate în capitolul I, nr. 1-6, şi din cele care vor fi citate acum cu privire la Domnul, arătând cât de adeseori este El numit Domn şi Dumnezeu. De aici apare cu claritate că El este Cel care vorbeşte prin Prooroci atunci când ei afirmă că Iehova a vorbit, că Iehova a spus şi când discută despre „cuvintele lui Iehova".

Domnul era, încă dinaintea Venirii Sale în lume. Aceasta apare din pasajele care urmează:

Ioan Botezătorul a zis despre Domnul: Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost şi Căruia eu nu sunt vrednic sa-I dezleg cureaua încălţămintei.

Acesta este Cel despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era. *Ioan* 1:27, 30.

În *Apocalipsă:*

Ei au căzut cu feţele la pământ în faţa tronului pe care era Domnul, Zicând: Mulţumim Ţie, o Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, Cel ce eşti şi Cel ce erai şi Cel ce vii. 11:16, 17.

Şi în *Miheia*:

Şi tu, Betleeme Efrata, deşi eşti mic între miile lui Iuda, din tine va ieşi Stăpânitor peste Israel, iar obârşia Lui este dintru început, din zilele veşniciei. (5:2)

Mai mult decât atât, din afirmaţiile Domnului în Evanghelii rezultă că El era înainte de Avraam, că a fost slăvit de Tatăl înainte de întemeierea lumii, că a ieşit din Tatăl, că de la începuturi Cuvântul era cu Dumnezeu, Cuvântul era Dumnezeu şi Cuvântul s-a întrupat.

Cele ce urmează vor statornici faptul că Domnul este numit Iehova, Dumnezeul lui Israel şi al lui Iacov, Sfântul lui Israel, Dumnezeu şi Domn, precum şi Rege, Unsul lui Iehova şi David.

38.1) DOMNUL ESTE NUMIT IEHOVA. Aceasta apare din următoarele pasaje:

Aşa zice Iehova, Ziditorul tău, Iacove, şi Creatorul tău, Israele: O Israel... căci te-am răscumpărat.

Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău. *Isaia* 43:1, 3.

Şi toată făptura va şti că Eu, Iehova, sunt Mântuitorul tău şi Răscumpărătorul tău, Cel viteaz al lui Iacov. *Isaia* 49:26.

Iehova Care te-a zidit din pântecele maicii tale. *Isaia* 49:5.

Iehova, Stânca mea cea de scăpare şi Răscumpărătorul meu. *Psalmul 19:*14.

Aşa zice Iehova, Făcătorul şi Ziditorul tău din pântecele maicii tale.

Aşa zice Iehova, Regele lui Israel şi Izbăvitorul său, Iehova Savaot. Isaia 44:2, 6.

În îndurarea Mea veşnică Mă voi milostivi de tine, zice Iehova Răscumpărătorul tău. *Isaia* 54:8.

Răscumpărătorul lor este puternic; Iehova [Savaot] este numele Lui. *Ieremia* 1:34.

Iehova Dumnezeu este Stânca mea cea de scăpare şi scutul meu. ...scăparea mea... Mântuitorul meu. *2 Regi* 22:2, 3.

Aşa grăieşte Iehova, Răscumpărătorul lui Israel şi Sfântul lui... regii te vor vedea. *Isaia* 49:7.

Eu sunt Iehova şi nu este izbăvitor afară de Mine. *Isaia* 43:11.

Oare nu sunt Eu Iehova?... nu este altul afară de Mine şi nu este Mântuitor altul decât Mine.

Întoarceţi-vă către Mine şi veţi fi mântuiţi, voi cei ce locuiţi toate ţinuturile cele mai îndepărtate ale pământului. *Isaia* 45:21, 22.

Eu sunt Iehova Dumnezeul tău... şi nu este alt mântuitor afară de Mine. *Osea* 13:4.

Tu m-ai răscumpărat, o Iehova [Dumnezeu] al adevărului. *Psalmul 31:*5.

Să nădăjduiască Israel spre Iehova, că la Iehova este mila şi multă mântuire la El.

Şi El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui. *Psalmul 130:*7, 8.

Iehova Savaot este numele Lui, şi Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel; Dumnezeul a tot pământul se cheamă. *Isaia* 54:5.

În aceste pasaje, Iehova este numit Răscumpărător şi Mântuitor şi, întrucât Domnul este Singurul Răscumpărător şi Mântuitor, El este Cel numit Iehova.

De asemenea, din pasajele următoare apare evident că Domnul este Iehova, adică Iehova este Domnul:

Şi Se va odihni peste El duhul lui Iehova. *Isaia* 11:2.

Se va zice în ziua aceea: Iată, acesta este Dumnezeul nostru, pe Care îl aşteptam ca să fim mântuiţi. Acesta este Iehova, în Care am nădăjduit, să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea Lui. *Isaia* 25:9.

Glasul celui care strigă în deşert: Pregătiţi calea lui Iehova, drepte faceţi în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru.

Căci se va arăta slava lui Iehova şi tot trupul o va vedea...

Iată, Domnul Iehova vine cu putere şi braţul Lui supune tot. *Isaia* 40:3, 5, 10.

Eu sunt Iehova şi acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea. *Isaia* 42:8.

Iată vin zile, zice Iehova, când voi ridica lui David Odraslă dreaptă care va ajunge rege şi va prospera; va face judecată şi dreptate pe pământ.

...şi numele Său cu care El va fi numit: Iehova, dreptatea noastră. *Ieremia* 23:5, 6; 33:15, 16.

Dar tu, Betleeme Efrata... din tine va ieşi Stăpânitor peste Israel...

Şi El va fi voinic şi va paşte poporul prin puterea lui Iehova. *Mihea* 5:2, 4.

Un Prunc ni s-a născut nouă şi un Fiu ni s-a dat; şi stăpânirea se află pe umărul Lui; şi se cheamă numele Lui... Dumnezeu Atotputernic, Părinte al Eternităţii... peste împărăţia lui David... ca s-o întemeieze prin judecată şi prin dreptate, de acum şi până-n veac. *Isaia* 9:6, 7.

Atunci Iehova va ieşi la luptă împotriva acestor popoare...

Şi se vor sprijini picioarele Sale... pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului. *Zaharia* 14:3, 4.

Ridicaţi-vă capul, voi porţi; şi voi, porţile lumii (*V.T.* cele veşnice), vă ridicaţi, şi va intra Împăratul slavei.

Cine este acest Împărat al slavei? Iehova Cel tare şi puternic, Iehova Cel tare în război. *Psalmul 24:*7-10.

În vremea aceea, Iehova Savaot va fi o cunună strălucitoare şi o strălucită găteală pentru cei ce au mai rămas din poporul Său. *Isaia* 28:5.

Iată, Eu vă trimit pe Ilie proorocul înaintea Venirii zilei celei mari şi înfricoşătoare a lui Iehova. *Maleahi* 4:5;

pe lângă alte pasaje în care se vorbeşte de ziua cea mare a lui Iehova, care este aproape.

39.2) DOMNUL ESTE NUMIT DUMNEZEUL LUI ISRAEL ŞI DUMNEZEUL LUI IACOV. Aceasta apare cu claritate din pasajele care urmează:

Luând Moise sângele, a stropit poporul, zicând: Acesta este sângele legământului pe care l-a încheiat Iehova cu voi...

Şi ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era ceva ce semăna cu un lucru de safir, curat şi limpede ca seninul cerului. *Exod* 24:8, 10.

Mulţimea se minuna văzând pe muţi vorbind, …pe şchiopi umblând şi pe orbi văzând; şi slăveau pe Dumnezeul lui Israel. *Matei* 15:31.

Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său.

Şi ne-a ridicat putere de mântuire în casa lui David. *Luca* 1:68, 69.

Îți voi da ție visterii ascunse şi bogății îngropate în pământ, ca să ştii că Eu, Iehova, Cel Care te-a chemat pe nume, sunt Dumnezeul lui Israel. *Isaia* 45:3.

Voi, cei din casa lui Iacov... care vă jurați pe numele lui Iehova şi... al Dumnezeului lui Israel.

Căci voi purtați numele cetății celei sfinte şi vă bizuiți pe Dumnezeul lui Israel, al cărui nume este Iehova Savaot. *Isaia* 48:1, 2.

Fi-va în vremurile cele de pe urmă... multe popoare vor veni şi vor zice: Veniți să ne suim în muntele lui Iehova, în casa Dumnezeului lui Iacov, ca El să ne învețe căile Sale şi să mergem pe cărările Sale. *Isaia* 2:2, 3; *Mihea* 4:1, 2.

De fața Domnului s-a cutremurat pământul, de fața Dumnezeului lui Iacov. *Psalmul 114:*7.

Davis s-a jurat lui Iehova şi a făgăduit Viteazului lui Iacov:

Nu voi intra în lăcaşul casei mele... până ce nu voi afla loc lui Iehova, locaş Celui Viteaz al lui Iacov.

În Efrata (Betleem) am auzit de El. *Psalmul 132:*2, 3, 5, 6.

Binecuvântat fie Dumnezeul lui Israel...

Tot pământul se va umple de slava Lui. *Psalmul 72:*18, 19.

40.3) DOMNUL ESTE NUMIT SFÂNTUL LUI ISRAEL. Aceasta apare cu claritate din fragmentele următoare:

Îngerul a zis către Maria: Sfântul care Se va naşte din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu. Luca 1:35.

În vedenie fiind... am văzut, iată, un înger şi un Sfânt s-au coborât din cer. *Daniel* 4:13, 23.

Dumnezeu vine din Teman, şi Cel Sfânt din muntele Paran. *Avacum* 3:3.

Izbăvitorul nostru, Iehova Savaot este numele Său, Sfântul lui Israel. *Isaia* 47:4.

Au ispitit pe Dumnezeu... şi pe Sfântul lui Israel. *Psalmul* 78:41.

Ei au părăsit pe Iehova, tăgăduit-au pe Sfântul lui Israel. *Isaia* 1:4.

Căci ei zic: Grăbească Domnul să-Şi facă lucrul Său curând, ca să vedem şi să se plinească planul Sfântului lui Israel. *Isaia* 5:19.

În ziua aceea... ei se vor sprijini, în credință, pe Iehova, Sfântul lui Israel. *Isaia* 10:20.

Săltați şi vă veseliți, locuitori ai Sionului, căci mare este în mijlocul vostru Sfântul lui Israel. *Isaia* 12:6.

Aşa zice Dumnezeul lui Israel: În ziua aceea, omul îşi va întoarce privirea către Zidito-rul său şi ochii lui către Sfântul lui Israel se vor întoarce. *Isaia* 17: 7.

Cei smeriți se vor bucura întru Iehova şi cei săraci se vor veseli de Sfântul lui Israel. *Isaia* 29:19; 41:16.

Popoare... vor alerga la tine pentru Iehova, Dumnezeul tău, şi pentru Sfântul lui Israel. *Isaia* 55: 5.

Corăbiile îşi vor pune credința în Mine, ca să aducă de departe pe feciorii tăi... pentru numele lui Iehova Savaot (*V.T.* numele Dumnezeului tău) şi pentru Sfântul lui Israel. *Isaia* 60: 9.

El s-a ridicat împotriva... Sfântului lui Israel. *Ieremia* 50:29;

precum şi în multe alte locuri.

Prin *Sfântul lui Israel* se înțelege Domnul în cele privitoare la Natura Umană Divină; căci arhanghelul Gabriel a zis către Maria:

Sfântul care Se va naşte din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu. *Luca* 1:35.

Faptul că Iehova şi Sfântul lui Israel sunt Unul singur, deşi sunt numiți separat, apare evident şi din fragmentele citate mai sus, în care se spune că Iehova este Sfântul lui Israel.

41.4) DOMNUL ESTE NUMIT DOMN ŞI DUMNEZEU. Aceasta rezultă din atât de multe pasaje încât, dacă ar fi citate toate, ar umple multe pagini; de aceea, sunt suficiente doar câteva:

Atunci când, la porunca Domnului, Toma I-a privit mâinile I-a atins coasta, el a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu. *Ioan* 20:27, 28.

Şi-au adus aminte că Dumnezeu este Piatra lor şi Dumnezeul cel Preaînalt este Izbăvitorul lor. *Psalmul 78:*35.

Iehova Savaot este numele Său şi Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel. Dumnezeul a tot pământul va fi El numit. *Isaia* 54:5.

Aceasta se înțelege şi din faptul că ei îl venerează şi cad cu fețele la pământ în fața Lui. *Matei* 9:18; 14: 33; 15: 25; 28:9; *Marcu* 1:40; 5:22; 7:25; 10:17; *Luca* 17:15, 16; *Ioan* 9:38;

precum şi din *Psalmi:*

Am auzit vorbindu-se despre El la Efrata...

Vom pleca la locuința Lui şi ne vom închina înaintea aşternutului picioarelor Lui. *Psalmul 132:*7.

Domnul este venerat în acelaşi fel şi în cer, după cum citim în Apocalipsă:

Îndată am fost în duh; şi iată un tron era în cer şi pe tron şedea Cineva.

...semăna la vedere cu piatra de iasp şi de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățişarea smaraldului.

Cei douăzeci şi patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce şedea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor şi aruncau cununile lor înaintea tronului. *Apocalipsa* 4: 2, 3, 10.

Am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceți.

Şi nimeni... nu putea să deschidă cartea...

Apoi, unul dintre bătrâni a zis... Iată, a biruit Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, ca să deschidă cartea şi cele şapte peceți ale ei.

Şi am privit şi iată, în mijlocul tronului stătea un Miel...

Şi a venit şi a luat cartea...

Şi bătrânii căzură şi se închinară în fața Mielului, care este viu în vecii vecilor. *Apocalipsa* 5:1, 3, 5-8, 14.

42,5) DOMNUL ESTE NUMIT REGELE ŞI UNSUL. Aceasta deoarece El era Mesia, sau Hristos; iar Mesia, sau Hristos, înseamnă Regele şi Unsul. De aceea, în Cuvânt Domnul este numit Rege, precum şi David, care a fost regele lui Iuda şi al lui Israel. Faptul că Domnul este numit Rege şi Unsul lui Iehova apare din multe pasaje ale Cuvântului.

Mielul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor şi Regele regilor. *Apocalipsa* 17:14.

Cel ce şedea pe calul alb avea scris pe haina Lui un nume: Regele regilor şi Domnul domnilor. *Apocalipsa* 19:11, 16.

Deoarece Domnul este numit Rege, cerul şi Biserica poartă numele de împărăția Lui, iar Venirea Sa în lume este numită Evanghelia împărăției *Matei* 4:23; 9:35; 24:14.

Faptul că cerul şi Biserica sunt numite împărăția lui se poate vedea şi în *Daniel:*

Dumnezeu va ridica un regat care nu va fi nimicit niciodată.

El va sfărâma şi va nimici toate celelalte regate şi singur el va rămâne în veci. 2: 44.

Am privit în vedenia de noapte şi iată, pe norii cerului venea Cineva ca Fiul Omului...

Şi Lui I s-a dat stăpânirea, slava şi împărăția, şi toate popoarele, neamurile şi limbile îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veşnică... iar împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. 7:13, 14, 27.

43.6) DOMNUL ESTE NUMIT DAVID. Aceasta se vădeşte din următoarele fragmente:

În ziua aceea... ei vor sluji lui Iehova, Dumnezeul lor, şi lui David, Regele lor, pe care îl voi pune pe tron. *Ieremia* 30:8, 9.

Copiii lui Israel se vor întoarce şi vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor, şi pe David, Regele lor; şi ei se vor apropia cu înfricoşare de Iehova şi de bunătatea Lui, în zilele din urmă. *Osea* 3:5.

Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.

Iar robul Meu David va fi Rege peste ei; ei vor avea un singur Păstor...

Vor locui în ţara aceea... ei şi copiii lor, şi copiii copiilor lor, în veci... iar David va fi Rege peste ei în veac.

Voi încheia cu ei un legământ al păcii, legământ veşnic voi avea cu ei. *Iezechiel* 37:23-26.

Voi face cu voi legământ veşnic, dându-vă îndurările Mele cele făgăduite lui David.

Iată, L-am făcut mărturie popoarelor, Căpetenie şi Legiuitor peste neamuri. *Isaia* 55:3, 4.

În ziua aceea voi ridica cortul cel căzut al lui David şi voi drege spărturile lui şi dărâmăturile lui le voi ridica la loc şi-l voi zidi ca-n vremurile cele dintru început. *Amos* 9:11.

Casa lui David va fi ca Însuşi Dumnezeu, ca îngerul lui Iehova care merge înaintea lor.

În vremea aceea va fi un izvor cu apă curgătoare pentru casa lui David. *Zaharia* 12:8, 13:1

44. Cel ce ştie că prin David se înţelege Domnul este capabil să înţeleagă de ce în Psalmi David a scris atât de multe lucruri despre Domnul, când de fapt este vorba doar despre el Însuşi; iată, de pildă, *Psalmul 89* care spune:

Făcut-am legământ cu aleşii Mei, juratu-M-am lui David, robul Meu: Până în veac voi întări semiţia ta şi voi zidi din neam în neam scaunul tău.

Lăuda-vor cerurile minunile Tale... şi adevărul Tău, în adunarea sfinţilor...

Atunci ai grăit în vedenii Cuvioşilor Tăi şi ai zis: Dat-am ajutor

Celui puternic, înălţat-am pe Cel ales din poporul Meu.

Aflat-am pe David, robul Meu; cu untdelemnul cel sfânt al Meu L-am uns pe El.

Pentru că mâna Mea Îl va ajuta şi braţul Meu Îl va întări şi, adevărul Meu şi mila Mea cu El vor fi şi în numele Meu se va înălţa puterea Lui.

Şi voi pune peste mare mâna Lui şi peste râuri dreapta Lui. Acesta Mă va chema: Tatăl Meu eşti Tu, Dumnezeul Meu şi sprijinitorul mântuirii Mele.

Şi Îl voi face pe El Întâi-născut, mai înalt decât împăraţii pământului.

...legământul Meu credincios Îi va fi.

Şi voi pune în veacul veacului semiţia Lui şi scaunul Lui ca zilele cerului.

O dată M-am jurat pe sfinţenia Mea şi nu voi minţi pe David.

Semiţia Lui în veac va rămâne şi scaunul Lui ca soarele înaintea Mea, şi ca luna întemeiată în veac şi martor credincios în cer. *Psalmul 89*:3-5, 19-21, 24-29, 35-37.

Capitolul IX

Dumnezeu este Unul, iar Domnul este Dumnezeu

45. Din numeroasele pasaje ale Cuvântului citate în capitolul anterior se vădeşte că Domnul este numit Iehova, Dumnezeul lui Israel şi al lui Iacov, Sfântul lui Israel, Domnul şi Dumnezeu, precum şi Regele, Unsul şi David. Mai mult, din toate acestea se poate întrevedea,

deşi într-un mod incert, faptul că Domnul este Dumnezeu Însuşi, de la Care provine Cuvântul şi despre Care acesta vorbeşte. Se ştie însă în toată lumea că Dumnezeu este Unul; nici un om cu mintea întreagă nu neagă aceasta. Aşadar, rămâne ca acest fapt, precum şi acela că Domnul este chiar acest Dumnezeu, să se confirme cu ajutorul Cuvântului.

1. DUMNEZEU ESTE UNUL. Aceasta se confirmă din următoarele fragmente ale Cuvântului:

Iisus a zis: întâia dintre porunci este: Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.

Şi: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău. *Marcu* 12: 29, 30.

Ascultă, Israele, Iehova Dumnezeul nostru este Singurul Iehova.

Şi: Să iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu toi sufletul tău. *Deuteronom* 6: 4, 5.

Şi venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule învăţător, ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică?

Iar Iisus i-a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. *Matei* 19: 16, 17.

Ca să ştie toate împărăţiile pământului că Tu singur eşti Iehova. *Isaia* 37: 20.

Eu sunt Iehova şi nimeni altul, afară de Mine nu este Dumnezeu...

Ca să se ştie, de la răsărit şi până la apus că Eu sunt unicul Dumnezeu. Eu sunt Iehova şi nimeni altul. *Isaia* 45:5, 6.

O Iehova Savaot, Dumnezeul lui Israel, care locuieşti printre heruvimi, Tu singur eşti Dumnezeu al tuturor regatelor de pe pământ. *Isaia* 37: 16.

Este oare un alt dumnezeu afară de Mine? Este un alt adăpost ca Mine? Eu nu cunosc nici unul. *Isaia* 44:8.

Cine este Dumnezeu afară de Iehova? Cine este adăpost afară de Dumnezeul nostru? *Psalmul 18:*31.

2. DOMNUL ESTE DUMNEZEU. Aceasta se confirmă din următoarele fragmente ale Cuvântului:

Dumnezeu este în tine şi nu există nici un alt Dumnezeu.

Cu adevărat Tu eşti Dumnezeu ascuns, Dumnezeul lui Israel Cel izbăvitor. *Isaia* 45:14, 15.

Nu sunt Eu Iehova? Nu este alt dumnezeu afară de Mine. Dumnezeu drept şi izbăvitor nu este altul decât Mine.

Întoarceţi-vă către Mine şi veţi fi mântuiţi, voi cei ce locuiţi toate ţinuturile cele mai îndepărtate ale pământului; că Eu sunt Dumnezeu şi nu este altul. *Isaia* 45:21, 22.

Eu sunt Iehova şi nu este Izbăvitor afară de Mine. *Isaia* 43:11.

Eu sunt Iehova Dumnezeul tău... să nu cunoşti un alt dumnezeu decât pe Mine, căci în afară de Mine nu este Izbăvitor. *Isaia* 13:4.

Aşa zice Iehova Regele lui Israel şi Izbăvitorul său, Iehova Savaot: Eu sunt Primul şi Ultimul, şi afară de Mine nu este alt Dumnezeu. *Isaia* 44:6.

Iehova Savaot este numele Său şi Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel. Dumnezeul a tot pământul va fi El numit. *Isaia* 54:5

(în vremea aceea) va fi Iehova Împărat peste tot pământul, în vremea aceea va fi Iehova unul singur şi tot aşa şi numele Său unul singur. *Zaharia* 14:9.

Întrucât Domnul singur este Mântuitorul şi Răscumpărătorul şi întrucât se spune că Iehova este Mântuitorul şi Răscumpărătorul şi că nu mai este nici unul afară de El, rezultă că Unul Dumnezeu nu este altul decât Domnul.

Capitolul X

Sfântul Duh este Lucrarea Divină a Domnului şi aceasta este Domnul Însuşi

46. Iisus a zis în Matei:

Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer şi pe pământ.

Drept aceea, mergând, luaţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh,

Învăţându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. *Matei* 28:18-20.

S-a arătat deja faptul ca Natura Divină numită Tatăl şi Natura Divină numită Fiul sunt Una în Domnul; în continuare, se va arăta că Sfântul Duh este acelaşi cu Domnul.

Raţiunea pentru care Domnul şi-a îndemnat ucenicii să boteze în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh este acela că în Domnul se găseşte o triplă persoană sau o trinitate. Natura Divină care este Tatăl şi Natura Divină care este Fiul reprezintă Natura Divină originară, iar **Lucrarea Divină care este Sfântul Duh reprezintă Natura Divină operantă.** Nu există nici o altă lucrare Divină provenind de la Domnul decât Natura Divină care este El Însuşi, aşa cum se va vedea în cărţile despre Providenţa, Omnipotenţa, Omniprezenţa şi Omniscienţa Divine, căci acesta este un subiect care necesită aprofundare.

Faptul că în Domnul există o triplă persoană se poate ilustra prin intermediul unei comparaţii cu un înger; acesta are un suflet şi un trup, precum şi o [sferă de] acţiune; iar acţiunea sau lucrarea ce provine de la el este el însuşi în afara lui. Mi s-a dat să cunosc multe detalii legate de această [sferă de] acţiune, dar nu este locul potrivit pentru ele.

După moarte, orice om care are credinţă în Dumnezeu este mai întâi instruit de îngeri cu privire la faptul că Duhul Sfânt nu este altul decât Domnul şi că a ieşi şi a lucra nu înseamnă decât luminarea şi învăţătura primite prin prezenţa Domnului alături de om, în funcţie de receptivitatea acestuia faţă de El. De aceea, după moarte majoritatea oamenilor renunţă la ideea legată de Duhul Sfânt pe care şi-au făcut-o în lume şi acceptă ideea că prezenţa Domnului alături de om, prin intermediul îngerilor şi duhurilor, este aceea de la care şi conform căreia omul ajunge să fie luminat şi învăţat.

Mai mult, în Cuvânt se obişnuieşte numirea a două, uneori chiar a trei Naturi Divine, care sunt totuşi una singură, de exemplu Iehova şi Dumnezeu, Iehova şi Sfântul lui Israel, Iehova şi Cel puternic al lui Iacov sau Dumnezeu şi Mielul. Întrucât toate acestea sunt Una, se mai spune în alte locuri că Iehova singur este Sfânt, că El este Sfântul lui Israel şi că nu este altul în afară de El. Mai mult, numele de Miel este folosit uneori pentru Dumnezeu şi Dumnezeu pentru Miel, al doilea în Apocalipsa şi primul în Prooroci.

Faptul că, în *Matei* 28:19, prin Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh se înţelege Domnul apare evident din versetele dinaintea şi de după acesta. În versetul precedent, Domnul zice: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer şi pe pământ; iar în cel de după: Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Astfel, El vorbeşte doar despre El Însuşi şi a folosit aceste cuvinte pentru ca ucenicii să cunoască faptul că Trinitatea este în El.

Pentru a se înţelege faptul că Duhul Sfânt nu este vreo altă Natură Divină distinctă de Domnul Însuşi, se va arăta în continuare ce se înţelege, în cărţile Cuvântului, prin Duh. Anume:

Viaţa omului în general.

Viaţa omului fiind diferită în funcţie de starea sa, prin duh se înţelege diferitele caracteristici ale vieţii omului.

Duh mai înseamnă viaţa omului reînviat, care este numită viaţă spirituală.

Atunci însă când cuvântul Duh se referă la Domnul, el înseamnă Viaţa Sa Divină şi deci Domnul Însuşi.

În mod special, înseamnă Viaţa Înţelepciunii Sale, numită Adevărul Divin.

Iehova Însuşi, adică Domnul, este Cel care a rostit Cuvântul prin intermediul Proorocilor.

47.1) PRIN DUH SE ÎNȚELEGE VIAȚA OMULUI. Aceasta apare cu claritate chiar şi din vorbirea curentă, când se spune despre un om care a murit că şi-a dat duhul; în acest sens, duh (spirit) înseamnă viața dată de respirație. Cuvântul spirit provine şi el de la respirație[14], iar în limba ebraică există un singur cuvânt pentru spirit (respirație) şi vânt. În om există două izvoare ale vieții: mişcarea inimii şi respirația plămânilor.

Prin spirit sau duh, precum şi prin suflet, se înțelege propriu-zis viața care provine de la respirația plămânilor. Aceasta acționează la unison cu gândul ce provine din minte, în timp ce viața ce apare prin mişcarea inimii acționează la unison cu iubirea voluntară, aşa cum se va vedea la locul potrivit. Faptul că prin duh (sau respirație) se înțelege în Cuvânt viața omului rezultă cu claritate din următoarele fragmente:

Lua-vei duhul lor şi se vor sfârşi şi în țărână se vor întoarce. *Psalmul 104:*29.

Şi-a adus aminte că trup sunt ei, suflare ce trece şi nu se mai întoarce. *Psalmul 78*:39.

Ieşi-va duhul lor şi se vor întoarce în pământ. *Psalmul 146:*4.

Iezechia se tânguieşte să iasă din el viața duhului său. *Isaia* 38:16.

S-a înviorat duhul lui Iacov. *Geneză* 45:27.

Chipurile turnate de el nu sunt decât minciună şi n-au nici o suflare în ele. *Ieremia* 51:17.

Aşa grăieşte Domnul Iehova oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh şi veți învia...

Vino din cele patru vânturi şi suflă peste morții aceştia şi vor învia. ...şi a intrat în ei duhul şi au înviat. *Iezechiel* 37:5, 6, 9, 10.

Iisus a apucat-o pe copilă de mână.

Şi duhul ei s-a întors şi a înviat îndată. *Luca* 8:54, 55.

48.2) VIAȚA OMULUI FIIND DIFERITĂ ÎN FUNCȚIE DE STAREA SA. PRIN DUH SE ÎNȚELEGE DIFERITELE CARACTERISTICI ALE VIEȚII OMULUI.

De pildă:

(1) *Duhul înțelepciunii.*

Beţaleel s-a umplut de duhul înțelepciunii, priceperii şi cunoaşterii. *Exod* 31:3.

Să spui dar, la toți cei iscusiți, pe care i-am umplut cu duhul înțelepciunii. *Exod* 28:3.

Iosua... s-a umplut de duhul înțelepciunii. *Deuteronom* 34:9.

Nabucodonosor spune despre Daniel că în el era duhul cunoaşterii, priceperii şi înțelepciunii. *Daniel* 4:8; [5:11, 12, 14].

Cei rătăciți cu duhul vor căpăta înțelepciune. *Isaia* 29:24.

(2) *Impulsul vieții.*

Iehova a trezit duhul regilor Mediei. *Ieremia* 51:11.

Şi a deşteptat Iehova duhul lui Zorobabel... şi duhul poporului care mai rămăsese. *Agheu* 1:14.

Voi pune peste regele Asiriei un astfel de duh, că va primi o veste şi se va întoarce în țara lui. *Isaia* 37:7.

Iehova a îndărătnicit duhul regelui Sihon. *Deuteronom* 2:30.

Ceea ce vă frământă duhul nu se va împlini nicidecum. *Iezechiel* 20:32.

(3) *Libertatea vieții.*

[14] În latină, *spiro*, eu respir; *spiritus*, respirație, spirit.

Cele patru creaturi vii, care erau heruvimi văzuți de Prooroc, mergeau... încotro îi dădea duhul să meargă, *Iezechiel* 1:12, 20.

(4) *Duhul fricii, supărării şi mâniei.*

Toată inima se va tulbura, toate mâinile vor slăbi şi tot duhul se va înmuia. *Iezechiel* 21:7.

Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. *Psalmul 142:*3; *143*:4.

A slăbit duhul meu. *Psalmul 143:*7.

Pentru aceasta, eu, Daniel, am fost tulburat cu duhul meu. *Daniel* 7:15.

S-a tulburat duhul lui Faraon. *Geneză* 41:8.

Nabucodonosor a zis: Duhul meu este tulburat. *Daniel* 2:3.

Și am mers eu amărât în mânia aprigă a duhului meu, *Iezechiel* 3:14.

(5) *Duhul diferitelor stări negative.*

El a zis către proorocii cei mincinoşi, care urmează duhul lor. (13:3).

Fericit bărbatul în gura căruia nu este vicleşug. *Psalmul* 32:2

Iehova a aruncat peste ei un spirit pervers. *Isaia* 19:14

El a zis către proorocii cei mincinoşi, care urmează duhul lor. *Iezechiel* 13:3

Profetul este un nebun, omul duhului aiurează. *Osea* 9:7

Aveți respect pentru duhul vostru, ca să nu mai săvârşiți înşelătorie. *Maleahi* 2:16.

Duhul desfrânării i-a făcut să rătăcească. *Osea* 4:12.

Duhul desfrânării sălăşluieşte înlăuntrul lor. *Osea* 5:4.

Când duhul geloziei va cădea asupra lui. *Numerii* 5:14.

Un om purtat de duhul născocirilor şi care spune cuvinte mincinoase. *Mihea* 2:12.

Un neam care nu şi-a îndreptat duhul său către Dumnezeu. *Psalmul 78:*8.

Peste ei a fost turnat duh de toropeală. *Isaia* 29:10.

Zămislit-ați fân şi ați născut paie; cât priveşte duhul vostru, focul vă va mistui. *Isaia* 33:11.

(6) *Viața infernală.*

Voi da afară din țară pe duhul cel spurcat. *Zaharia* 13:2.

Când duhul cel necurat a ieşit din om, umblă prin locuri fără apă...

Apoi se duce şi ia cu sine alte şapte duhuri mai rele decât el şi, intrând; sălăşluiesc aici. *Matei* 12:43, 45.

Babilonul a ajuns... închisoarea tuturor duhurilor necurate. *Apocalipsă* 18:2.

(7) Mai mult, prin cuvântul duh se face referire la înseşi *spiritele infernale prin care omenirea este dusă la nenorocire;* de exemplu, în *Matei* 8:16; 10:l; 12:43, 44, 45; *Marcu* 1:23-27; 9:17-29; *Luca* 4:33, 36; 6:17, 18; 7:21; 8:2, 29; 9:39, 42, 55; 11:24-26; 13:11; *Apocalipsă* 13:15; 16:13, 14.

49.3) PRIN DUH SE ÎNȚELEGE VIAȚA OMULUI ÎNVIAT, NUMITĂ VIAȚĂ SPIRITUALĂ.

Iisus a zis: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. *Ioan* 3:5.

Vă voi da inimă noua şi duh nou vă voi da...

Pune-voi înăuntrul vostru Duhul Meu şi voi face ca să umblați după legile Mele. *Iezechiel* 36:26, 27.

Le voi da aceeaşi inimă şi duh nou voi pune în ei. *Iezechiel* 11:19.

Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinăuntru ale mele...

Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duhul tău liber mă întăreşte. *Psalmul 51:*10-12.

Faceți-vă o inimă nouă şi un duh nou; de ce să muriți voi, casa lui Israel? *Iezechiel* 18:31.

Trimite-vei duhul Tău şi se vor zidi şi vei înnoi fața pământului. *Psalmul 104:*30.

Vine ceasul, şi acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr. *Ioan* 4:23.

Iehova Dumnezeu a dat suflare poporului şi duh celor ce umblă pe întinsul pământului. *Isaia* 42:5.

Iehova zideşte duhul Omului înăuntrul lui. *Zaharia* 12:1.

Sufletul meu Te-a dorit în vreme de noapte; duhul meu năzuieşte către Tine în vremea dimineții. *Isaia* 26:9.

În ziua aceea Domnul Iehova va fi... duh de dreptate pentru cei ce stau la judecată cu dreptate. *Isaia* 28:5, 6.

S-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu. *Luca* 1:47.

Ei au potolit duhul meu în țara de la miazănoapte. *Zaharia* 6:8.

În mâinile Tale îmi voi da duhul meu; Tu m-ai izbăvit. *Psalmul 31:*5.

Oare nu i-a făcut El ca să fie o singură făptură cu trup şi duh? *Maleahi* 2:15.

După trei zile şi jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în cei doi martori ce fuseseră ucişi de fiară. *Apocalipsă* 11:11.

Eu, Iehova, care am făurit munții şi **am creat duhul**. *Amos* 4:13.

Doamne, Dumnezeul duhurilor şi atot-trupul. *Numerii* 16:22; 27:18.

Voi vărsa peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului duhul cel de sus. *Zaharia* 12:10.

Până când se va turna din Duhul cel de sus peste noi. *Isaia* 32:15.

Eu voi vărsa apă peste cel însetat şi pâraie de apă în ținut uscat; vărsa-voi Duhul Meu peste odrasla ta. *Isaia* 44:3.

Vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul...

Chiar şi peste robi şi peste roabe voi vărsa Duhul Meu în zilele acelea. *Ioil* 2:28, 29.

Prin revărsarea duhului, precum şi prin dăruirea unei noi inimi şi a unui nou spirit, se înțelege reînvierea.

50.4) ACOLO UNDE SE VORBEŞTE DESPRE **DUH** CU REFERIRE LA DOMNUL, EL ÎNSEAMNĂ **VIAȚA SA DIVINĂ** ŞI, DECI, ÎNSUŞI DOMNUL. Aceasta se arată în următoarele pasaje:

Cel pe care l-a trimis Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu i-a dat duhul cu măsură.

Tatăl iubeşte pe Fiul şi toate le-a dat în mâna Lui. *Ioan* 3:34, 35.

O Mlădiță va ieşi din tulpina lui Iesei...

Se va odihni peste El Duhul lui Iehova, duhul înțelepciunii şi al înțelegerii, duhul sfatului şi al tăriei. *Isaia* 11:1, 2.

Pus-am peste El Duhul Meu şi El va propovădui popoarelor legea Mea. *Isaia* 42:1.

El va veni ca un şuvoi îngust pe care Duhul Domnului Îl mână.

Apoi Mântuitorul va veni la Sion. *Isaia* 59:19, 20.

Duhul Domnului Iehova este peste Mine; Iehova M-a uns să binevestesc săracilor. *Isaia* 61:1; *Luca* 4:18.

Iisus a perceput cu duhul Lui că aşa cugetau ei în sinea lor. *Marcu* 2:8.

...Iisus s-a bucurat în duh şi a zis. *Luca* 10:21.

Iisus s-a tulburat în duhul Său. *Ioan* 3:21.

Iisus a suspinat profund în duhul Său. *Marcu* 8:12.

Duhul îl reprezintă pe Însuşi Iehova, adică pe Domnul

Duh este Dumnezeu. *Ioan* 4:24.

Cine a căutat în adânc Duhul lui Iehova şi cine l-a sfătuit pe El? *Isaia* 40:13.

Duhul lui Iehova i-a condus prin mâna lui Moise. *Isaia* 63:12, 14.

Unde mă voi duce de la Duhul Tău şi de la faţa Ta unde voi fugi... *Psalmul 139:*7.

Iehova a zis: El va face aceasta nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu. *Zaharia* 4:6.

Dar ei au amărât Duhul Lui cel Sfânt, din care pricină El s-a făcut împotrivitorul lor. *Psalmul 106:*33.

Nu va rămâne Duhul Meu pururi în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. *Geneză* 6:3.

Nu vreau să cert totdeauna... căci duhul ar cădea în nesimţire înaintea Mea. *Isaia* 57:16.

Hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta...

Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului se va ierta lui. *Matei* 12:31, 32; Marcu 3:28, 30; *Luca* 12:10.

Hula îndreptată împotriva Duhului Sfânt este hulă împotriva Naturii Divine a Domnului, dar cuvântul îndreptat împotriva Fiului Omului este ceva împotriva Cuvântului prin interpretarea greşită a sensului lui. Căci în cele privitoare la Cuvânt, Fiul Omului este Domnul, aşa cum s-a arătat mai sus.

51.5) ACOLO UNDE SE VORBEŞTE DESPRE DOMNUL, PRIN **DUH** SE ÎNŢELEGE ANUME **VIAŢA ÎNŢELEPCIUNII SALE**, CARE ESTE **ADEVĂRUL DIVTN**.

Eu vă spun adevărul: vă este de folos ca Eu să Mă duc. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi. *Ioan* 16:7.

Iar când va veni Acela, Duhul adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci câte va auzi va vorbi. *Ioan* 16:13.

Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mângâietor,

Duhul adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte; voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne la voi şi în voi va fi.

Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi... Mă veţi vedea. *Ioan* 14:16-19.

Când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul adevărului... Acela va mărturisi despre Mine. *Ioan* 15:26.

Iisus a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea.

Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecele lui.

Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească cei ce cred în El. Căci Duhul Sfânt încă nu era (dat), pentru că Iisus nu fusese încă preaslăvit. *Ioan* 7:37-39.

Iisus a suflat asupra apostolilor şi le-a zis: Luaţi Duh Sfânt. *Ioan* 20:22.

Faptul că prin Mângâietorul, Duhul Adevărului şi Duhul Sfânt, Domnul se referă la Sine Însuşi rezultă din propriile Sale cuvinte care spun că lumea încă nu Îl cunoaşte; căci oamenii nu Îl cunoşteau încă pe Domnul. Mai mult decât atât, atunci când spune că va trimite Duhul Sfânt, El adaugă:

Nu vă voi lăsa nemângâiaţi; voi veni la voi... şi Mă veţi vedea. *Ioan* 14:16, 19, 26, 28;

Când Toma I-a zis: Doamne, noi nu ştim unde Te duci,

Iisus a zis: Eu sunt Calea şi Adevărul. *Ioan* 14:5, 6.

De asemenea, întrucât Duhul Adevărului sau Duhul Sfânt este acelaşi cu Domnul care este Însuşi Adevărul, se mai spune:

Duhul Sfânt încă nu era (dat), pentru că Iisus nu fusese încă preaslăvit. *Ioan* 7:39.

Căci după preaslăvirea Sa, sau unirea completă cu Tatăl, care s-a realizat prin patimile crucii, Domnul a fost atunci Divina Înţelepciune şi Însuşi Adevărul Divin, aşadar Duhul Sfânt.

Motivul pentru care Domnul a suflat asupra apostolilor şi a zis: Luaţi Duh Sfânt, este acela că orice respiraţie în ceruri este de la Domnul. Căci îngerii, la fel ca şi oamenii, au atât respiraţie cât şi mişcare a inimii; iar respiraţia lor este conformă cu primirea Înţelepciunii Divine de la Domnul, şi mişcarea inimii lor, sau pulsaţia, este în conformitate cu primirea Divinei Iubiri de la El. Că aşa stau lucrurile se va vedea la locul potrivit.

Faptul că Duhul Sfânt este Adevărul Divin ce provine de la Domnul apare clar din următoarele pasaje:

Când vă vor duce în sinagogi... nu vă îngrijiţi... ce veţi zice.

Căci Duhul Sfânt vă va învăţa chiar în ceasul acela ce trebuie să spuneţi. *Luca* 12:11, 12; 21:14; *Marcu* 13:11.

Iehova a zis: Duhul Meu, care odihneşte peste tine, şi cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta să nu se depărteze de gura ta. *Isaia* 59:21.

Şi El va bate pământul cu toiagul gurii Lui şi cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel fără de lege... *Isaia* 11:4, 5.

Cu gura Lui El a poruncit şi duhul Lui i-a adunat. *Isaia* 34:16.

Cei ce I se închină lui Dumnezeu trebuie să I se închine în duh şi în adevăr. *Ioan* 4:24.

Duhul este cel ce dă viaţă; trupul nu foloseşte la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh şi sunt viaţă, *Ioan* 6:63.

Ioan a zis: Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine... vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc. Matei 3:11; .Marcu 1: 8; *Luca* 3:16.

A boteza cu Duh Sfânt şi cu Foc înseamnă, a regenera prin intermediul Adevărului Divin care este în legătură cu credinţa şi prin Binele Divin care este în legătură cu iubirea.

Când Iisus a fost botezat... cerurile s-au deschis... şi El a văzut Duhul Sfânt coborându-se ca un porumbel. *Matei* 3:16; *Marcu* 1:10; *Luca* 3:21, [22]; *Ioan* 1:32, 33.

Porumbelul reprezintă purificarea şi regenerarea prin intermediul Adevărului Divin.

Prin Duhul Sfânt, atunci când acesta este menţionat cu privire la Domnul, se înţelege Viaţa Sa Divină şi, deci, El Însuşi, şi mai ales Viaţa Înţelepciunii Sale, care este numită Adevărul Divin. Prin Duhul proorocilor, care mai este numit Duhul Sfânt, se înţelege Adevărul Divin ce provine de la Domnul, aşa cum se arată în locurile următoare:

Duhul zice Bisericilor. *Apocalipsă* 2:7, 11, 29; 3:1, 6, 13, 22.

Şapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu. *Apocalipsă* 4:5.

În mijlocul bătrânilor era un Miel... având şapte ochi, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. *Apocalipsă* 5:6.

Făcliile de foc şi ochii Domnului semnifică Adevărurile Divine, iar numărul şapte semnifică ceea ce este sfânt.

Da, grăieşte Duhul, odihnească-se de ostenelile lor. *Apocalipsă* 14:13.

Duhul şi mireasa zic: Vino. *Apocalipsă* 22:17.

Şi-au învârtoşat inima ca diamantul, ca să nu audă Legea şi cuvintele pe care Iehova... le-a trimis prin Duhul Lui, prin graiul proorocilor. *Zaharia* 7:12.

Duhul lui Ilie s-a odihnit peste Elisei. *2 Regi* 2:15.

Ioan a mers înaintea Lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie. *Luca* 1:17.

Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt.

Şi ea a strigat... *Luca* 1:41, 42.

Zaharia s-a umplut de Duh Sfânt şi a proorocit. *Luca* 1:67.

David a zis întru Duhul Sfânt: Zis-a Domnul Domnului meu: Şezi de-a dreapta Mea. *Marcu* 12:36.

Mărturia lui Iisus este duhul proorociei. *Apocalipsă* 19:10.

Aşadar, întrucât prin Duhul Sfânt se înţelege în mod specific Domnul în cele privitoare la Divina Înţelepciune şi deci privitoare la Adevărul Divin, este limpede de ce se spune că Duhul Sfânt ilumineză, învaţă şi inspiră.

52.6) ÎNSUŞI IEHOVA, ADICĂ DOMNUL, A ROSTIT CUVÂNTUL PRIN INTERMEDIUL PROOROCILOR. Citim despre prooroci faptul că aveau viziuni şi că Iehova vorbea cu ei. Atunci când aveau viziuni, ei nu erau în trup, ci în duh; iar în această stare ei vedeau cele ce sunt în ceruri. Cu toate acestea, atunci când Iehova a vorbit cu ei, ei erau în trup şi L-au auzit vorbind. Aceste două stări ale proorocilor trebuie diferenţiate clar. În starea de viziune, ochii duhului lor erau deschişi şi cei ai trupului închişi. De asemenea, atunci ei simţeau că sunt purtaţi dintr-un loc în altul, deşi trupul rămânea în acelaşi loc. În această stare au fost, pe rând, Iezechiel, Zaharia, Daniel şi Ioan când a scris *Apocalipsa;* şi de aceea despre ei se spune că aveau viziuni sau erau în duh, căci Iezechiel zice:

Atunci m-a ridicat Duhul şi m-a dus în Caldeea, la cei robiţi, cuprins de vedeniile ce le aveam prin Duhul lui Dumnezeu. Astfel, vedenia pe care o văzusem s-a depărtat de la mine. *Iezechiel* 11:1, 24.

Şi duhul m-a ridicat, şi am auzit în spatele meu un cutremur şi alte lucruri.

Apoi, duhul m-a ridicat între pământ şi cer şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim, unde am văzut urâciuni. *Iezechiel* 8:3, 4.

El era în aceeaşi stare de viziune dumnezeiască sau în duh, atunci când a văzut:

Patru creaturi vii, care erau heruvimi. *Iezechiel* 1 şi 9;

Precum şi un nou pământ şi un nou templu, şi un înger măsurându-le; cu privire la acestea, vezi capitolele de la 40 la 48.

În 40:2 el spune că era în această stare de viziune dumnezeiască; iar în 43: 5 spune că apoi duhul l-a înălţat. Acelaşi lucru i s-a petrecut şi lui Zaharia, iar el era însoţit de un înger atunci când a văzut:

Un om călare pe un cal, între mirţi. *Zaharia* 1:8.

Patru coarne, şi apoi un om cu o funie de măsurat în mână. *Zaharia* 1:18; 2:1.

Un candelabru şi doi măslini. *Zaharia* 4:2, 3.

Un sul de carte care se înălţa în zbor şi o efă. *Zaharia* 5:1, 6.

Şi patru care ieşind dintre doi munţi, şi cai. *Zaharia* 6:1, 2.

Daniel era în aceeaşi stare atunci când a văzut:

Patru fiare ieşind din mare. *Daniel* 7:3.

Şi lupta dintre berbec şi ţap. *Daniel* 8:1.

În capitolul 9:21, 22 se arată că l-a văzut în vedenia sa pe arhanghelul Gabriel şi că a vorbit cu acesta. Acelaşi lucru i s-a petrecut şi lui Ioan atunci când a scris *Apocalipsa,* căci el a zis:

Am fost în duh în ziua Domnului. *Apocalipsa* 1:10.

Şi m-am dus, în duh, în pustie. *Apocalipsa* 17:3.

Am fost dus, în duh, într-un munte mare şi înalt, *Apocalipsa* 21:10.

Am văzut, în vedenie, cai. *Apocalipsa* 9:17.

53. Cu privire la Cuvântul Însuşi, în Prooroci nu se spune însă că ei vorbeau de la Duhul Sfânt, ci că ei vorbeau de la Iehova, Iehova Savaot sau Domnul Iehovih[15]. Căci citim: Cuvântul lui Iehova a coborât asupra mea, Iehova mi-a vorbit, Astfel zice Iehova, Vorbele sau cuvântul lui Iehova. Aşadar, întrucât Domnul este Iehova, aşa cum s-a arătat mai sus, rezultă că întregul Cuvânt a fost spus de El.

[15] Numele Domnul Iehovih nu apare în Biblia în limba engleză, unde este folosit în schimb numele Domnul Dumnezeu.

54. Din ceea ce s-a citat până acum este limpede faptul că Iehova, care este Domnul din veci, a vorbit prin Prooroci; şi că acolo unde se vorbeşte despre Duhul Sfânt se face referire, de fapt, la El Însuşi; precum şi că, în consecință, Dumnezeu este Unul, atât în Persoană cât şi în Esență, şi că El este Domnul.

Capitolul XI

Doctrina Crezului Athanasian este în conformitate cu Adevărul, dacă prin Trinitatea Persoanelor se înțelege Trinitatea acelei Persoane care este Domnul

55. Creştinii recunosc trei Persoane Divine şi astfel trei Dumnezei, deoarece în Domnul există o Triplă Natură, dintre care una este numită Tatăl, alta Fiul şi a treia Duhul Sfânt. Despre această Triplă Natură se vorbeşte în Cuvânt folosind nume distincte. Mai mult decât atât, Cuvântul în Litera lui este de aşa natura încât face distincție între lucruri care sunt unite, ca şi cum nu ar fi astfel. De aceea, el Îl numeşte pe Iehova care este Domnul din veci - uneori Iehova Savaot, uneori Dumnezeu şi alteori Domnul; de asemenea, Creatorul, Mântuitorul, Răscumpărătorul şi Ziditorul, precum şi Shaddai. De asemenea, Natura Sa Umană pe care Şi-a asumat-o în lume, Cuvântul o numeşte Iisus, Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului; iar în Cuvântul Vechiului Testament - Dumnezeu, Sfântul al lui Israel, Unsul lui Iehova, Rege, Prinț, Sfătuitor, Înger şi David.

Aşadar, întrucât Cuvântul în Litera sa dă nume diferite unor realități care sunt una, din această cauză creştinii, care la început erau oameni simpli şi înțelegeau orice lucru după sensul literal al cuvintelor, împărțeau Divinitatea în trei Persoane. Acest lucru a fost îngăduit datorită simplității lor; cu toate acestea, credința lor era de aşa natură că ei considerau că şi Fiul este Necreat, Infinit, Atotputernic, Dumnezeu şi Domn, egal în toate privințele cu Tatăl; şi mai mult decât atât, ei nu le considerau a fi două sau trei persoane, ci Una în esență, măreție şi glorie, deci în Divinitate.

Cei ce cred aceste lucruri cu simplitate, conform doctrinei, şi nu se pretează la ideea că ar exista trei Dumnezei, ci consideră că cei trei reprezintă Unul, sunt instruiți după moarte de către Domnul prin intermediul îngerilor cu privire la faptul că El este acel Unul şi acea Triplă Natură. Această credință este primită de toți cei ce merg în rai; **căci nimeni nu poate fi primit acolo dacă admite în gândurile sale trei Dumnezei, oricât ar afirma din vârful buzelor că cei trei sunt unul singur.** Căci viața întregului rai şi înțelepciunea tuturor îngerilor se bazează pe recunoaşterea şi, deci, mărturisirea unui singur Dumnezeu, precum şi pe credința că acest Dumnezeu unul este şi Om, şi că El este Domnul, care este în acelaşi timp Dumnezeu şi Om.

De aici rezultă faptul că, dacă la început creştinii au primit doctrina privitoare la trei Persoane, aceasta s-a făcut cu permisiune Divină, dat fiind că această doctrină era însoțită de credința că Domnul este Dumnezeu cel infinit, Atotputernicul, Iehova. Căci dacă nu ar fi primit aceasta, Biserica ar fi pierit, căci Biserica este fundată în Domnul şi întrucât în El, şi în nimeni altul, se fundează viața veşnică a tot ce există. Faptul că Biserica este fundată în Domnul apare clar din simplul fapt că întregul Cuvânt de la început până la sfârşit vorbeşte doar despre Domnul, aşa cum s-a arătat mai sus; precum şi din afirmația că trebuie să credem în El şi că cei care nu cred în El nu au viață veşnică; într-adevăr, se spune că mânia lui Dumnezeu se manifestă asupra acestora, *Ioan* 3:36.

Întrucât oricine poate înțelege singur faptul că, dacă Dumnezeu este Unul, atunci El este Unul în Persoană şi în Esența, voi cita acum întregul Crez ce-şi ia numele de la Athanasius, şi apoi voi arăta că tot ce conține el este adevărat cu condiția să înțelegem, în loc de o Trinitate a Persoanelor, o Trinitate a Persoanei.

56. Crezul[16] este după cum urmează:

Cel care vrea să fie mântuit trebuie să-şi păstreze Credinţa creştină. Dacă cineva nu-şi va păstra credinţa deplină şi întreagă, fără îndoială va pieri pentru totdeauna. Această Credinţă creştină este astfel: Ne închinăm Dumnezeului Unul în Trinitate şi Trinităţii în Unitate, neconfundând Persoanele şi nedivizând substanţa (sau esenţa). Căci este o Persoană a Tatălui, o alta a Fiului şi o alta a Duhului Sfânt; însă Divinitatea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt este una şi aceeaşi, slava egală şi măreţia la fel de veşnică. Aşa cum este Tatăl, la fel este Fiul şi la fel este Duhul Sfânt. Tatăl este necreat, Fiul este necreat, Duhul Sfânt este necreat. Tată este infinit, Fiul este infinit şi Duhul Sfânt este infinit. Tatăl este veşnic, Fiul este veşnic şi Duhul Sfânt este veşnic; şi totuşi nu sunt trei fiinţe veşnice, ci o singură fiinţă veşnică; şi nu sunt trei fiinţe infinite, nici trei fiinţe necreate, ci o singură fiinţă necreată şi o singură fiinţă infinită, în acelaşi mod, aşa cum Tatăl este Atotputernic, la fel Fiul este Atotputernic şi Duhul Sfânt este Atotputernic; şi totuşi nu există trei Fiinţe Atotputernice, ci o singură Fiinţă Atotputernică.

Aşa cum Tatăl este Dumnezeu, la fel Fiul este Dumnezeu şi Duhul Sfânt este Dumnezeu; şi totuşi nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. Tatăl nu a fost făcut de nimeni, nici creat nici născut; Fiul provine doar din Tatăl, nici făcut nici creat, ci născut; Duhul Sfânt provine din Tatăl şi din Fiul, nici făcut, nici creat, nici născut, ci purces.

Astfel, este un Tată, nu trei Taţi; un Fiu, nu trei Fii; un Duh Sfânt, nu trei Duhuri Sfinte. Iar în această Trinitate nu există primul şi ultimul, şi nu există cel mai mare şi cel mai mic; ci toate cele trei persoane sunt la fel de veşnice şi întru totul egale. Deci este aşa cum s-a zis mai sus, că trebuie să ne închinăm în faţa Unităţii în Trinitate şi a Trinităţii în Unitate (sau, că trebuie să ne închinăm în faţa celor trei Persoane într-o singură Divinitate şi în faţa lui Dumnezeu manifestat în trei Persoane). Aşadar, cel care vrea să fie mântuit trebuie să gândească astfel despre Trinitate.

Mai mult decât atât, pentru mântuire este de asemenea necesar ca el să creadă în mod corect în întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Căci adevărata credinţă este aceasta: să credem şi să mărturisim că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu şi Om; Dumnezeu din substanţa (adică esenţa, natura) Tatălui, născut înainte de a fi lumea; şi Om din substanţa (sau natura) mamei, născut în lume; Dumnezeu desăvârşit şi Om desăvârşit, constând dintr-un suflet raţional şi un trup omenesc, egal cu Tatăl în ceea ce priveşte Natura Sa Divină, şi inferior Tatălui (sau mai puţin decât Tatăl) în ceea ce priveşte Natura Sa Umană. Deşi El este Dumnezeu şi Om, totuşi nu sunt doi, ci un singur Hristos; unul nu prin transformarea Esenţei Divine într-un trup, ci prin asumarea Naturii Umane în Dumnezeu (sau, El este unul, dar nu prin aceea că Natura Divină a fost transmutată în Natura Umană, ci prin aceea că Natura Divină şi-a asumat Natura Umană). El este Unul în toate, nu prin fuziune (sau amestec) de substanţă, ci prin unitate de Persoană Aşa cum sufletul raţional şi trupul reprezintă un om, la fel Dumnezeu şi Om sunt un Hrist. El a pătimit pentru mântuirea noastră, a coborât în iad şi a treia zi a înviat din morţi. El S-a ridicat la cer şi sălăşluieşte la dreapta Tatălui, [Dumnezeu] Atotputernic, de unde va veni pentru a-i judeca pe cei vii şi pe cei morţi; la a cărui Venire toţi oamenii vor învia din nou cu trupul; şi cei care au făcut binele vor intra în viaţa veşnică, iar cei care au făcut rău în focul veşnic.

57. Toate aspectele specifice ale acestui Crez, aşa cum este el expus literal, sunt adevărate dacă înţelegem, în loc de o Trinitate a Persoanelor, o Trinitate a Persoanei. Aceasta poate surveni dacă îl transcriem din nou, cu această Trinitate a Persoanei înlocuind-o pe cealaltă. Trinitatea Persoanei este aceasta: NATURA DIVINĂ A DOMNULUI ESTE TATĂL, NATURA UMANĂ FIUL, IAR PURCEDEREA DIVINĂ DUHUL SFÂNT. Atunci când este înţeleasă această Trinitate, omul se poate gândi la Unul Dumnezeu şi poate, de asemenea,

[16] Tradus din limba latină aşa cum a fost citat de Swedenborg în ediţia iniţială.

rosti Unul Dumnezeu. Dacă lucrurile n-ar sta aşa înseamnă că omul trebuie să se gândească la trei Dumnezei. Acest fapt a fost evident pentru Athanasius şi din acest motiv el a inserat în Crezul său următoarele cuvinte:

Căci, dacă datorită verității creştine suntem obligați să recunoaştem fiecare Persoană în Sine ca fiind Dumnezeu şi Domn, totuşi, conform religiei catolice sau credinței creştine, nu putem spune sau numi trei Dumnezei sau trei Domni.

Ceea ce este echivalent cu aceasta: „Deşi conform verității creştine este admisă recunoaşterea sau conceperea a trei Dumnezei sau Domni, totuşi credința creştină nu permite rostirea sau numirea a mai mult de un Dumnezeu şi un Domn. Şi totuşi, recunoaşterea şi gândirea sunt cele ce unesc omul cu Domnul şi cu cerul, şi nu doar cuvintele singure. În plus, nimeni nu înțelege felul în care Divinul, care este unul, poate fi împărțit în trei Persoane, fiecare dintre ele fiind Dumnezeu. Căci Divinul nu este divizibil; iar a face din trei unu prin esență sau substanță nu înlătură ideea de trei Dumnezei, ci exprimă doar ideea de unanimitate dintre ei.

58. Toate aspectele specifice ale acestui Crez, aşa cum este el expus literal, sunt adevărate dacă înțelegem, în loc de o Trinitate a Persoanelor, o Trinitate a Persoanei. Aceasta poate apărea clar dacă îl transcriem din nou, după cum urmează:

Cel care vrea să fie mântuit trebuie să-şi păstreze credința creştină. Această credință creştină este astfel: Ne închinăm Dumnezeului Unul în Trinitate şi Trinității în Unitate, neamestecând Natura Triplă a Persoanei şi nedivizând Esența. Natura Triplă a Persoanei este ceea ce se numeşte Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Divinitatea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt este una şi aceeaşi, slava şi măreția egale. Aşa cum este Tatăl, la fel este Fiul şi la fel este Duhul Sfânt. Tatăl este necreat, Fiul este necreat, Duhul Sfânt este necreat. Tată este infinit, Fiul este infinit şi Duhul Sfânt este infinit; şi totuşi nu sunt trei ființe infinite, nici trei ființe necreate, ci o singură Ființă Necreată şi o singură Ființă Infinită, în mod similar, aşa cum Tatăl este Atotputernic, la fel Fiul este Atotputernic şi Duhul Sfânt este Atotputernic; şi totuşi nu există trei Ființe Atotputernice, ci O singură Ființă Atotputernică.

Aşa cum Tatăl este Dumnezeu, la fel Fiul este Dumnezeu şi Duhul Sfânt este Dumnezeu; şi totuşi nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. Deşi Tatăl este Domn, Fiul este Domn şi Duhul Sfânt este Domn, totuşi nu sunt trei Domni, ci un singur Domn. Căci, dacă datorită verității creştine recunoaştem o Natură Triplă într-o singură Persoană, care este Dumnezeu şi Domn, atunci prin credința creştină putem spune un Dumnezeu şi un Domn. Tatăl nu a fost făcut de nimeni, nici creat nici născut; Fiul provine doar din Tatăl, nici făcut nici creat, ci născut; Duhul Sfânt provine din Tatăl şi din Fiul, nici făcut, nici creat, nici născut, ci purces.

Astfel, există un Tată, nu trei Tați; un Fiu, nu trei Fii; un Duh Sfânt, nu trei Duhuri Sfinte. Iar în această Trinitate nici unul nu este cel mai mare sau cel mai mic, ci toate sunt întru totul egale. Deci este aşa cum s-a zis mai sus, că trebuie să ne închinăm în fața Unității în Trinitate şi a Trinității în Unitate.

59. Acestea sunt spuse în Crez cu privire la Trinitate şi la Unitatea lui Dumnezeu[17]. Urmează cele legate de Asumarea Naturii Umane de către Domnul în lume, numită întrupare; iar acele aspecte specifice expuse literal în Crez sunt adevărate dacă înțelegem distincția dintre Natura Umană provenind de la mamă, natură în care se găsea Domnul atunci când se afla în starea de umilință sau exinaniție sau când pătimea din cauza ispitelor şi crucii, pe de o parte, şi Natura Umană provenind de la Tatăl, natură în care se găsea atunci când se afla în starea de preaslăvire sau unire, pe de altă parte. Căci Domnul Şi-a asumat în lume o Natură

[17] Referitor la Sfânta Treime, explicații mai clare şi uşor de înțeles se găsesc în: Marea Evanghelie a lui Ioan Vol. 4, Cap. 56, Cap. 88, Cap. 110, Marea Evanghelie a lui Ioan Vol. 5, Cap. 37, Marea Evanghelie a lui Ioan Vol. 6, Cap. 230 şi 231, Marea Evanghelie a lui Ioan Vol. 8, Cap. 24 la 27, n. red.

Umana concepută de Iehova, care este Domnul din veci, şi născută din Fecioara Maria. Astfel, El are atât o Natură Divina cât şi o Natură Umană, o Natură Divină provenind din Natura Sa Divină din veci şi o Natură Umană provenind de la mama Maria, în vreme. Cu toate acestea, El a lepădat această din urmă Natură Umană şi a îmbrăcat o Natură Umană care era Divină. Aceasta este numită Natura Umană Divină, la care se referă Cuvântul atunci când vorbeşte de Fiul lui Dumnezeu. În consecință, dacă aspectele specifice din prima parte a Crezului cu privire la întrupare sunt înțelese ca fiind legate de Natura Umană maternală în care El se găsea când era în stare de umilință, şi dacă acele aspecte specifice care urmează sunt înțelese ca fiind legate de Natura Umană Divină în care se găsea când era în stare de preaslăvire - atunci toate aspectele specifice sunt în concordanță cu adevărul.

Următoarele fragmente, care se află în prima parte a Crezului, sunt legate de Natura Umană maternală în care El se găsea când era în stare de Umilință:

Iisus Hristos a fost Dumnezeu şi Om, Dumnezeu din substanța Tatălui şi Om din substanța mamei, născut în lume; Dumnezeu desăvârşit şi Om desăvârşit, constând dintr-un suflet rațional şi un trup omenesc; egal cu Tatăl în cele legate de Natura Sa Divină, dar mai puțin decât Tatăl în cele privitoare la Natura Sa Umană.

Şi încă:

Această Natură Umană nu a fost transformată în Natură Divină, nici nu a fost amestecată cu ea, ci a fost lepădată, iar în locul ei a fost asumată Natura Umană Divină.

Următoarele pasaje, care vin după aceea în Crez, sunt legate de Natura Umană Divină în care El se găsea când era în stare de preaslăvire:

Deşi Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu şi Om, totuşi nu sunt doi, ci un singur Hristos; cu adevărat, El este întru totul unul, căci El este o singură Persoană; căci aşa cum sufletul şi trupul alcătuiesc un singur om, la fel Dumnezeu şi Om sunt un singur Hristos.

60. În Domnul, Dumnezeu şi Om sunt, conform Crezului, nu două ci o singură Persoană, şi sunt întru totul una aşa cum sufletul şi trupul sunt una. Acest fapt apare cu claritate din multe lucruri pe care le-a zis Însuşi Domnul; de exemplu, că Tatăl şi El sunt una; că toate cele ale Tatălui sunt ale Sale şi toate ale Sale sunt ale Tatălui; că El este în Tatăl şi Tatăl în El; că toate lucrurile sunt date în mâna Lui; că El are toată puterea; că El este Dumnezeul cerului şi pământului; că cel care crede în El are viață veşnică. Mai departe, se zice că atât Natura Divină cât şi Natura Umană s-au ridicat la cer şi că El stă cu amândouă la dreapta Tatălui; ceea ce înseamnă că El este Atotputernic. Există mult mai multe pasaje din Cuvânt citate mai sus din abundență, privitoare la Natura Sa Umană Divină, şi toate certifică faptul că DUMNEZEU ESTE UNUL ATÂT ÎN PERSOANĂ CÂT ŞI ÎN ESENȚĂ, IAR ÎN EL SE AFLĂ TRINITATEA, ŞI CĂ DOMNUL ESTE ACEST DUMNEZEU.

61. Aceste adevăruri cu privire la Domnul sunt revelate acum pentru prima oară, pentru că s-a prezis în *Apocalipsa* 21 şi 22 că după sfârşitul primei Biserici Domnul va institui o nouă Biserică, în care această doctrină va deține întâietatea. La această Biserică se referă ceea ce este numit acolo Noul Ierusalim, în care nu pot intra decât cei care îl recunosc numai pe Domnul ca fiind Dumnezeul cerului şi al pământului. Mai mult decât atât, sunt îndreptățit să afirm că raiul universal îl recunoaşte numai pe Domnul şi că cel care nu Îl recunoaşte nu este primit în rai: căci raiul provine din Domnul. Chiar această recunoaştere ce provine din iubire şi credință face ca cei din rai să fie întru Domnul şi Domnul întru ei, aşa cum Însuşi Domnul învață în *Ioan:*

În ziua aceea veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl, şi voi în Mine, şi Eu în voi. *Ioan* 14:20.

Rămâneți în Mine şi Eu în voi...

Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.

Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară... *Ioan* 15:4, 5, 6; 17:22, 23.

Aceasta nu s-a văzut din Cuvântul dinainte, căci dacă s-ar fi văzut, nu s-ar fi primit. Căci Judecata de Apoi nu fusese încă săvârşită; şi înainte de aceasta, puterea iadului prevala asupra puterii raiului. Acum omul este la mijloc, între rai şi iad; şi astfel, dacă această doctrină privitoare la Domnul ar fi fost văzută înainte, atunci diavolul, adică iadul, ar fi scos-o din inimile oamenilor şi, mai mult, ar fi profanat-o. Această putere a iadului a fost complet anihilată de către Judecata de Apoi, care este acum în curs de desfăşurare. După această Judecată, adică *acum,* orice om care doreşte poate deveni iluminat şi poate atinge înțelepciunea.

Cu privire la acest subiect, vezi lucrarea despre *Raiul şi Iadul*, nr. 589-596 şi nr. 597-603, precum şi micul tratat despre *Judecata de Apoi*, nr. 65-72 şi nr. 73, 74.

Capitolul XII

În Apocalipsa, prin Noul Ierusalim se înțelege o Nouă Biserică

62. În *Apocalipsa,* după ce este descrisă starea Bisericii Creştine aşa cum va fi la sfârşitul ei şi cum este acum; şi după ce au fost aruncați în iad cei din acea Biserică la care se referă prin expresia proroc mincinos; aşadar, după ce a fost săvârşită Judecata de Apoi, se zice:

„Am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut...

Apoi eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu...

Şi am auzit din cer un glas puternic, zicând: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei.

Şi cel ce şedea pe tron a zis: Iată, eu înnoiesc toate lucrurile. Şi a zis El către mine: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate.” *Apocalipsa* 21:1-3, 5.

Noul cer şi noul pământ pe care le-a văzut Ioan, după ce trecuseră primul cer şi primul pământ, nu se referă la un nou cer cu stele şi atmosferă, aşa cum apare în fața ochilor omeneşti, nici la un nou pământ pe care să locuiască oamenii, ci se referă la o reînnoire a Bisericii atât în lumea spirituală cât şi în lumea naturală.

Întrucât o reînnoire a Bisericii atât în lumea spirituală cât şi în lumea naturală a fost realizată de Domnul atunci când El era în lume, în Prooroci *(Isaia* 65:17; 66:22; şi alte locuri) se face o previziune similară, şi anume aceea că vor apărea un nou cer şi un nou pământ. Astfel, această previziune nu se poate referi la un cer vizibil în fața ochilor şi la un pământ locuibil de oameni. Prin lumea spirituală se înțelege lumea unde trăiesc îngeri şi duhuri, iar prin lumea naturală se înțelege lumea în care trăiesc oamenii. Faptul că în ultima vreme s-a realizat o reînnoire a Bisericii în lumea spirituală şi că se va realiza o reînnoire a Bisericii în lumea naturală a fost arătat pe scurt în tratatul *Judecata de Apoi* şi se va arăta mai complet în continuarea la această lucrare.

63. Prin cetatea sfântă, [Noul] Ierusalim, se înțelege această nouă Biserică în cele privitoare la doctrină. **De aceea, ea a fost văzută coborând de la Dumnezeu din cer, pentru că doctrina adevărului pur provine doar de la Domnul prin cer.** Întrucât prin cetate, Noul Ierusalim, se înțelege Biserica în cele privitoare la doctrină, se zice:

Gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei. *Apocalipsa* 21:2

Şi, mai departe:

A venit la mine unul din cei şapte îngeri... şi a grăit către mine, zicând: Vino să-ți arăt pe mireasa, soția Mielului.

Şi m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare şi înalt, şi mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu. *Apocalipsa* 21:9, 10.

Este binecunoscut că prin mireasă sau soţie se înţelege Biserica atunci când Domnul este desemnat cu cuvintele Mire şi Soţ. Biserica este precum o mireasă atunci când aspiră să îl primească pe Domnul şi precum o soţie atunci când L-a primit. Este evident că aici, prin soţ se înţelege Domnul, căci se spune mireasa, soţia Mielului.

64. **În Cuvânt, prin Ierusalim se înţelege Biserica în cele referitoare la doctrină**, deoarece la Ierusalim, în ţinutul Canaan, şi nu în alt loc, se aflau Templul şi Altarul şi se făceau jertfele şi, în consecinţă, acolo se făcea chiar adorarea Divină. Astfel, acolo erau trei sărbători în fiecare an, şi toţi oamenii de parte bărbătească din întreg ţinutul trebuiau să participe la ele. Din această cauză, prin Ierusalim se înţelege Biserica în cele referitoare la adorare şi, deci, la doctrină; căci adorarea sau închinarea este prescrisă în doctrină şi realizată conform ei. Un alt motiv este acela că Domnul a fost în Ierusalim şi a propovăduit în Templul Său, iar ulterior Şi-a preaslăvit Natura Umană acolo. Mai mult decât atât, **în Cuvânt în sensul său spiritual prin cetate se înţelege doctrina şi, deci, prin cetatea sfântă se înţelege doctrina Adevărului Divin provenind de la Domnul**[18].

Faptul că prin Ierusalim se înţelege Biserica în cele referitoare la doctrină apare evident şi din alte pasaje din Cuvânt, cum ar fi următoarele:

În *Isaia*:

Pentru Sion nu voi tăcea şi pentru Ierusalim nu voi avea odihnă până ce dreptatea lui nu va ieşi ca lumina şi mântuirea lui nu va arde ca o flacără.

Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta şi toţi regii slava ta şi te vor chema pe tine **cu nume nou**, pe care îl va rosti gura lui Iehova.

Tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului şi ca o diademă regală în mâna Dumnezeului tău...

...că Iehova a binevoit întru tine şi pământul tău va avea un soţ.

Iată, mântuirea ta vine; iată, El vine împreună cu plata Lui...

Şi ei se vor chema: «Popor sfânt, răscumpăraţi ai lui Iehova»; şi ţie ţi se va zice: «Cetatea căutată, Cetatea nepărăsită». *Isaia* 62:1-4, 11, 12.

În tot acest capitol se vorbeşte despre Venirea Domnului şi despre noua Biserică care va fi instituită de El. **Prin Ierusalim, care va fi chemat cu un nou nume rostit de gura lui Iehova**, se înţelege aici această **nouă Biserica**; şi aceasta va fi o coroană de slavă în mâna lui Iehova, întru care Iehova va binevoi şi care va fi numită cetatea căutată, nepărăsită. **Aceste lucruri nu pot face referire la Ierusalimul în care trăiau evreii când a venit Domnul în lume, căci acesta avea caracteristici contrarii în toate privinţele şi ar fi trebuit să fie numit mai degrabă Sodoma,** aşa cum se face în *Apocalipsa* 11:8; *Isaia* 3:9; *Ieremia* 23:14; *Iezechiel* 16:46, 48.

Iată, voi crea un nou cer şi un nou pământ. Nimeni nu-şi va mai aduce aminte de cele dinainte.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi de ceea ce Eu voi face, căci iată întemeiez Ierusalimul pentru bucurie şi poporul lui pentru desfătare.

Şi Mă voi bucura de Ierusalim şi Mă voi veseli de poporul Meu.

[18] În Cuvânt, prin cetate se înţelege doctrina Bisericii şi a religiei. Aceasta se poate vedea în *Arcana Caelestia*, nr. 402, 2541, 2943, 3216, 4492, 4493. Poarta cetăţii semnifică doctrina prin care se face intrarea în Biserică, nr. 2943, 4477, 4478. De aceea, bătrânii şedeau în poarta cetăţii şi judecau, *ibid.* A ieşi pe poartă înseamnă a renunţa la doctrină, nr. 4492, 4493. Cetăţile şi palatele sunt reprezentate în cer atunci când îngerii discută despre elemente doctrinale, nr. 3216. - *Nota autorului.*

Atunci, lupul va paşte la un loc cu mielul... Nimic rău şi vătămător nu va fi în muntele Meu cel sfânt. *Isaia* 65:17-19, 25.

În acest capitol se vorbeşte tot despre Venirea Domnului şi a Bisericii ce va fi instituită de El şi care nu a fost fundată cu cei care locuiau în Ierusalim, ci cu cei care erau în afara acestuia. De aceea, la această Biserică se face referire prin Ierusalimul care va fi o bucurie pentru Domnul şi al cărui popor îl va bucura pe Domnul, unde lupul şi mielul vor paşte împreună şi unde oamenii nu vor face nici un rău. În acest capitol, ca şi în Apocalipsa, se spune că Domnul va crea un nou cer şi un nou pământ, ceea ce înseamnă aceleaşi lucruri arătate anterior, şi ca El va crea Ierusalimul.

Trezeşte-te, trezeşte-te, îmbracă-te cu puterea ta, Sioane, înveşmântează-te în haine de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Că nu va mai intra în tine cel netăiat împrejur şi cel necurat.

Scutură-te de pulbere, scoală-te şi aşează-te, Ierusalime.

Poporul va cunoaşte numele Meu... în ziua aceea: Eu sunt Cel care grăieşte: Iată-Mă!

Iehova mângâie pe poporul sau şi răscumpără Ierusalimul. *Isaia* 52:1, 2, 6, 9.

În acest capitol se vorbeşte tot despre Venirea Domnului şi despre Biserica ce va fi întemeiată de El. Astfel, prin Ierusalim, în care nu va mai intra nimeni netăiat împrejur şi necurat şi pe care Domnul îl răscumpără, se înţelege Biserica; iar prin Ierusalim, cetatea sfântă - Biserica în cele privitoare la doctrina provenind de la Domnul.

Bucură-te, fiica Sionului; veseleşte-te... din toată inima, fiică a Ierusalimului!

Împăratul lui Israel... este în mijlocul tău; tu nu te vei mai teme de nici o nenorocire...

Iehova, Dumnezeul tău, se va bucura foarte de tine şi în dragostea Lui şi va cânta de bucurie pentru tine.

Vă voi face de laudă şi cu nume la toate popoarele pământului. Sofonie 3:14, 15, 17, 20.

Şi aici, subiectul este Domnul şi Biserica provenind de la El, de care se va bucura foarte Regele Israelului, care este Domnul, şi va exulta în cântări, în a cărei iubire El se va odihni şi pe care o va face de laudă şi cu nume la toate popoarele pământului.

Să ştii dar şi să înţelegi că de la ieşirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului şi până la Mesia Domnul, vor fi şapte săptămâni. *Daniel* 9:25.

Este evident că aici prin Ierusalim se înţelege Biserica, pentru că aceasta a fost restabilită şi zidită de către Domnul, iar nu Ierusalimul cel locuit de evrei. Prin Ierusalim se înţelege Biserica provenind de la Domnul şi în următoarele pasaje:

Aşa grăieşte Iehova: Mă voi întoarce la Sion şi voi locui în mijlocul Ierusalimului; şi Ierusalimul se va chema Cetatea adevărului, iar muntele lui Iehova Savaot - munte sfânt. *Zaharia* 8:3, 20-23.

Atunci veţi cunoaşte că Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, care sălăşluieşte în Sion, în muntele cel sfânt al Meu; atunci Ierusalimul va fi altarul Meu...

Şi în vremea aceea, din munţi va curge must, văile vor fi pline de lapte...

Şi Ierusalimul va fi locuit din neam în neam. *Ioil* 3:17, 18, 20.

În ziua aceea se va arăta Mlădiţa lui Iehova în podoabă şi în slavă... Rămăşiţa Sionului şi cei ce vor fi scăpat cu viaţă din Ierusalim se vor chema sfinţi şi oricine va fi înscris să trăiască în Ierusalim. *Isaia* 4:2, 3.

În zilele cele de apoi, muntele templului lui Iehova se va înălţa peste vârfurile munţilor...

Căci din Sion va ieşi legea şi Cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim...

La tine se va întoarce stăpânirea de odinioară, împărăţia fiicei Ierusalimului. *Mihea* 4:1, 2, 8.

În vremea aceea Ierusalimul se va numi tronul lui Iehova şi toate popoarele se vor aduna acolo pentru numele lui Iehova, la Ierusalim, şi nu se vor mai purta după îndărătnicia inimii lor celei rele. *Ieremia* 3:17.

Priveşte Sionul, cetatea sărbătorilor noastre; ochii tăi să vadă Ierusalimul, loc de liniş-te, cort bine înfipt, ai cărui ţăruşi nu se pot scoate, ale cărui frânghii nu se pot desface. *Isaia* 33:20.

În aceste locuri, prin Ierusalim se înţelege Biserica ce trebuia instituită şi care a fost întemeiată de către Domnul, şi nu Ierusalimul din ţinutul Canaan, unde locuiau evreii. Aceasta se poate înţelege din acele pasaje din Cuvânt unde se spune despre acesta din urmă că a fost complet ruinat şi că va fi distrus.

65. În *Apocalipsa* se spune: [Am văzut] un nou cer şi un nou pământ; şi apoi: Eu reîn-noiesc toate lucrurile. **Prin aceste cuvinte nu se înţelege nimic altceva decât faptul că, în Biserica ce va fi acum instituită de către Domnul, va exista o nouă doctrină care nu era în vechea Biserică.** Această doctrină nu a fost oferită acelei Biserici pentru că, dacă ar fi fost dată, n-ar fi fost primită; căci Judecata de Apoi nu fusese încă îndeplinită şi înainte de ea pute-rea iadului prevala asupra puterii raiului. Astfel, dacă ar fi fost dată chiar din gura Domnului, ea nu ar fi rămas în inimile oamenilor; şi ea nu va rămâne nici în inimile celor de astăzi, decât ale celor care se apropie numai de Domnul şi îl recunosc în calitate de Dumnezeu al cerului şi al pământului.

Chiar această doctrină a fost într-adevăr oferită anterior în Cuvânt, dar întrucât Biseri-ca, la scurt timp după instituirea ei, s-a transformat în Babilon[19], şi după aceea, o dată cu veni-rea altora, în Philistia[20], acea doctrină n-a putut fi sesizată în Cuvânt; căci Biserica înţelege Cuvântul doar prin prisma principiilor propriei sale forme de religie şi a doctrinei aparţinând acelei religii.

2. DOCTRINA NOULUI IERUSALIM DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ

Capitolul I

Sfânta Scriptură, sau Cuvântul, este chiar Adevărul Divin

1. Toată lumea acceptă ideea că Scriptura (Cuvântul Divin) vine de la Dumnezeu, este de inspiraţie divină, fiind implicit sacră. Nimeni nu ştie însă în ce constă divinitatea sa, căci în litera sa, Cuvântul apare ca un text comun scris într-un limbaj ciudat, lipsit de frumuseţea şi ingeniozitatea care caracterizează literatura lumească. Din acest motiv, oamenii care preferă să se închine mai degrabă naturii decât lui Dumnezeu, sau care o preferă pe aceasta divinităţii, gândind cu mintea lor, fără să se raporteze cu adevărat la Domnul, pot cădea uşor în greşeală, chiar dacă respectă Cuvântul, dar mai ales pot cădea în greşeala de a-l disprețul, întrebându-se: „Ce vrea să însemne acest lucru? Oare provine acest Cuvânt de la Dumnezeu? Se poate exprima Dumnezeu în această manieră ciudată, El, care este înţelepciunea infinită? Provine oare acest text din sfinţenia divină, sau din credulitatea religioasă a omului?”

2. Cine gândeşte în acest fel nu crede că cel care a rostit Cuvântul prin intermediul lui Moise şi al Profeţilor a fost Iehova Însuşi, Dumnezeul cerului şi al pământului, şi deci nu cre-de că textul sacru reprezintă Însuşi Adevărul Divin. Căci tot ce spune Iehova nu poate fi alt-ceva decât Adevărul Divin. Omul necredincios nu crede că cel care a rostit Cuvântul scris de evanghelişti a fost Domnul Însuşi, care este una cu Iehova, fie că l-a rostit cu propria Sa gură,

[19] Babilon semnifică Biserica cea deformată de orgoliu şi de tentaţiile lumii.
[20] Philistia semnifică Biserica cea deformată de doctrina credinţei separată de milostenie.

fie că l-a inspirat evangheliştilor prin Duhul Său Sfânt. De aceea, El Însuşi a declarat ca Cuvintele Sale sunt vii, că El este lumina lumii şi adevărul acesteia.

Am demonstrat în secțiunea *Despre Domnul Iisus Hristos*, paragrafele 52-53, că cel care a rostit Cuvântul prin intermediul Profeților a fost Iehova în persoană. Faptul că cel care a vorbit prin intermediul evangheliştilor a fost Domnul Însuşi şi că cuvintele Sale sunt vii este afirmat în *Evanghelia după Ioan:*

„Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh şi sunt viață." *(Ioan* 6:63)

Sau, în acelaşi text:

„Iisus i-a spus femeii de la fântâna lui Iacov: Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care-ți zice: ‚Dă-mi să beau', tu ai fi cerut de la El şi El ți-ar fi dat apă vie. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâşnind în viață veşnică." *(Ioan* 4:6, 10, 14)

Fântâna lui Iacov simbolizează chiar Cuvântul Divin.

Acest lucru este demonstrat şi în *Deuteronom,* 33:28: „Izvorul lui Iacov este deoparte, într-o țară plină de grâu şi de must, şi cerul lui picură rouă".

Acesta este motivul pentru care Domnul s-a aşezat lângă această fântână şi i-a vorbit femeii. Apa fântânii simbolizează adevărul Cuvântului.

În aceeaşi *Evanghelie după Ioan* apare afirmația:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura." *(Ioan* 7:37, 38)

Sau:

„Doamne, i-a răspuns Simon Petru, la cine să ne ducem?

Tu ai cuvintele vieții veşnice." *(Ioan* 6:68)

De aceea, Domnul afirmă în *Evanghelia după Marcu:*

„Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." (*Marcu* 13:31)

Cuvintele Domnului sunt vii, căci El Însuşi este Adevărul şi Viața, aşa cum afirmă El în Evanghelia după Ioan:

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața." *(Ioan* 14:6)

Sau:

„La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul. În El era viața şi viața era lumina oamenilor." *(Ioan* 1:1,4)

În cazul de față, Cuvântul Îl desemnează chiar pe Domnul, care este Adevărul Divin, singurul în care există viața şi lumina. De aceea, Cuvântul care vine de la Domnul şi care este una cu Domnul este numit: „o fântână de apă vie" *(Ieremia* 2:13; 17:13; 21:9); „o fântână a mântuirii" *(Isaia* 12:3); „o fântână" *(Zaharia* 13:1) şi „un râu de apă vie" *(Apocalipsa* 22:1).

Scriptura afirmă de asemenea:

„Pentru că Mielul, care este în mijlocul scaunului de domnie, îi va păstori şi îi va duce la izvoarele apelor vieții." *(Apocalipsa* 7:17)

Mai sunt şi alte pasaje, în care Cuvântul este numit Sanctuarul şi Tabernaculul în care Domnul sălăşluieşte împreună cu omul.

3. Ținând cont doar de aceste considerente, omul natural nu poate fi convins că Adevărul Divin, în care se reflectă înțelepciunea Divină şi Viața Divină, este totuna cu Cuvântul scris. Căci omul obişnuit priveşte textul sacru din propria sa perspectivă şi nu percepe aceste calități divine, şi totuşi, stilul în care este scris Cuvântul este chiar stilul divin, cu care nu poate fi comparat nici un alt stil, oricât de sublim şi de inspirat ar părea, căci orice alt stil poate fi comparat cu întunericul dens față de lumina stilului biblic. Textul sfânt este astfel scris încât fiecare frază şi fiecare cuvânt (uneori chiar şi fiecare literă) debordează de sfințenie, în consecință, Cuvântul scris îl uneşte pe om cu Dumnezeu şi îi deschide accesul la ceruri.

Exista două aspecte care se nasc direct din Domnul: Iubirea Divină şi Înţelepciunea Divină, sau (ceea ce înseamnă acelaşi lucru): Binele Divin şi Adevărul Divin, căci Binele Divin este totuna cu Iubirea Lui Divină, iar Adevărul Divin este totuna cu Înţelepciunea Lui Divină. În esenţa sa, Cuvântul este sinonim cu aceste două calităţi. Dat fiind că, aşa cum am afirmat mai sus, el îl uneşte pe om cu Domnul şi îi deschide cerurile, Cuvântul îl umple pe cel care îl citeşte cu Duhul Sfânt al Domnului, cu binele iubirii divine şi cu adevărul înţelepciunii divine, susţinându-i astfel voinţa (cu binele iubirii divine) şi amplificându-i înţelegerea (cu adevărul înţelepciunii divine), în acest fel, omul capătă viaţă prin intermediul Cuvântului.

4. Pentru ca oamenii să nu se mai îndoiască de faptul că Cuvântul Său este totuna cu propria Sa natură, Domnul mi-a revelat mie sensul interior al Cuvântului. În esenţa sa, acest sens este spiritual. Această esenţă spirituală rezidă însă în forma exterioară a Cuvântului, care este naturală, la fel cum sufletul rezidă în trup. Această semnificaţie interioară este chiar spiritul care dă viaţă Cuvântului scris. Ea este cea care depune mărturie pentru divinitatea şi sfinţenia Cuvântului, putând convinge chiar şi un om natural, dacă acesta este dispus să se lase convins.

Capitolul II

Cuvântul ascunde o semnificaţie spirituala, rămasă necunoscută omului

În această secţiune vom explica următoarele aspecte:

1) ce înseamnă semnificaţia spirituală;

2) faptul că această semnificaţie se ascunde în totalitatea Cuvântului scris (scripturii), dar şi în fiecare parte a sa;

3) din cauza acestei semnificaţii, Cuvântul trebuie considerat ca fiind de inspiraţie divină, şi deci sacru în fiecare frază a sa;

4) această semnificaţie a rămas necunoscută până astăzi;

5) ea nu poate deveni cunoscută decât celor care trăiesc cu sinceritate în adevărul divin al Domnului.

5.1) Ce înseamnă semnificaţia spirituală. Semnificaţia spirituală nu are nimic de-a face cu cea pe care i-o atribuie oamenii şi care explică dogmele bisericii. Aceasta este doar semnificaţia literală a Cuvântului. Semnificaţia spirituală nu apare în litera textului, ci în interiorul lui, la fel cum sufletul nu poate fi găsit decât în interiorul trupului, sau cum gândul se reflectă în ochi, iar afecţiunea în trăsăturile feţei. Raportul între cei doi poli este unul de cauză şi efect. Această semnificaţie este cea care dă spiritualitate Cuvântului, făcând din el o sursă de apă vie nu doar pentru oameni, ci şi pentru îngeri. Din acest punct de vedere, Cuvântul face într-adevăr legătura între om şi ceruri.

6. Din Domnul se nasc succesiv planul celest, cel spiritual şi cel natural. Planul celest se naşte din Iubirea Lui Divină, fiind totuna cu Binele Divin. Planul spiritual se naşte din Înţelepciunea Lui Divină, fiind totuna cu Adevărul Divin.

Planul natural se naşte din ambele principii, pe care le reflectă pe nivelul cel mai de jos (inferior). Îngerii care locuiesc în planul celest al Domnului, respectiv în cel de-al treilea şi cel mai înalt cer al Lui, se nasc din Iubirea Divină şi împlinesc Binele Divin. Cei care locuiesc în planul spiritual al Domnului, respectiv în cerul mijlociu, se nasc din Înţelepciunea Divină şi împlinesc Adevărul Divin. Oamenii care alcătuiesc biserica Domnului pe acest pământ aparţin planului natural, care derivă de asemenea de la Domnul. Acestea sunt cele trei planuri care derivă din Domnul, în ordine descendentă: planul celest, cel spiritual şi cel natural. Tot ce este

divin include aceste trei planuri, care asigură plenitudinea divinității. Aceasta este natura Cuvântului. În sensul său inferior, el este natural, în sensul său interior, este spiritual, iar în sensul său cel mai intim este celest. Divinitatea sa se reflectă însă în toate cele trei planuri (înțelesuri). Înțeles în litera sa, textul sacru apare ca fiind natural. De aceea, natura sa divină nu se reflectă în el, căci omul care trăieşte în lume nu cunoaşte nimic despre celelalte ceruri, respectiv despre lumea spirituală şi despre cea celestă. Altfel spus, el nu deosebeşte aceste lumi de cea naturală în care trăieşte.

7. **Diferența între cele trei lumi nu poate fi cunoscută decât prin cunoaşterea ştiinței corespondențelor**, căci cele trei nivele sunt cât se poate de distincte unele de altele, la fel ca şi finalitatea, cauza şi efectul, sau ca şi ceea ce este anterior, ceea ce este posterior şi ceea ce este final. Şi totuşi, ele devin una prin intermediul corespondențelor care le unesc, căci planul natural corespunde celui spiritual, şi chiar celui celest. Am explicat ce înseamnă corespondențele în lucrarea *Cerul şi pământul,* în care am vorbit despre corespondențele dintre lucrurile celeste şi cele umane, paragrafele 87-102, dar şi despre corespondența între lucrurile celeste şi cele pământene, paragrafele 103-115. Vom cita şi în continuare câteva exemple de acest fel, preluate din Cuvântul Domnului.

8. Dat fiind că semnificația interioară a Cuvântului este spirituală şi celestă, putem trage concluzia că el a fost scris prin intermediul corespondențelor pure. Aşa se explică stilul în care este scris textul biblic (atât cel care aparține Profeților cât şi cel al evangheliştilor), care, deşi pare comun, este penetrat de întreaga Înțelepciune Divină şi de înțelepciunea angelică.

9.2) Faptul că această semnificație se ascunde în totalitatea Cuvântului scris (scripturii), dar şi în fiecare parte a sa.

Acest lucru nu poate fi înțeles decât cu ajutorul câtorva exemple, cum ar fi următoarele: de pildă, Ioan afirmă în *Apocalipsa:*

„Apoi am văzut cerul deschis şi iată un cal alb. Cel care stătea pe el se numeşte 'Cel Credincios' şi 'Cel Adevărat' şi El judecă şi se luptă cu dreptate.

Ochii Lui sunt ca para focului; pe capul Lui sunt multe diademe, având un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Este îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: **'Cuvântul lui Dumnezeu'**. Ostile din cer îl urmau pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb şi curat. Din gura Lui iese o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea; îi va păstori cu un toiag de fier; şi va călca în picioare teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu cel Atotputernic.

Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: 'Împăratul împăraților şi Domnul domnilor'.

Apoi am văzut un înger care stătea în soare. El a strigat cu glas tare şi a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca sa mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor şi a celor care stau pe ei, şi carnea a tot felul de oameni, liberi şi robi, mari şi mici'." *(Apocalipsa* 19:11-18)

Nimeni nu poate înțelege ce înseamnă aceste lucruri dacă nu le priveşte din perspectiva spirituală a Cuvântului; şi nimeni nu poate înțelege această semnificație spirituală dacă nu cunoaşte ştiința corespondențelor. Căci toate aceste cuvinte se referă la nişte corespondențe şi nici unul dintre ele nu este lipsit de semnificație. Ştiința corespondențelor explică semnificația calului alb, a celui care stă pe el, a ochilor săi care sunt ca para focului, a diademelor de pe capul lui, a hainei sale muiate în sânge, a hainelor albe din in pe care le purtau cei care alcătuiau armata lui celestă, a îngerului din soare, a ospățului cel mare la care au fost invitați cu toții, dar şi a cărnii împăraților, căpitanilor şi a celorlalți, care trebuia mâncată la ospăț.

Toate aceste semnificații au fost explicate în micuța lucrare intitulată *Calul alb.* De aceea, nu voi mai insista asupra lor în lucrarea de față. Am arătat acolo că Domnul este descris în acest text ca fiind una cu Cuvântul. Ochii Săi ca para focului, diademele de pe capul Său şi numele pe care nu îl cunoaşte nimeni decât numai El Însuşi simbolizează semnificația spirituală a Cuvântului, pe care nimeni nu o cunoaşte decât numai Domnul şi cei cărora le-o revelează El. Haina Sa înmuiată în sânge se refera la semnificația naturală a Cuvântului, adică cea în litera textului, care a provocat atâta violență în lume. Faptul că textul se referă la Cuvânt este cât se poate de evident, fiind afirmat deschis atunci când se spune că „Numele Lui era 'Cuvântul lui Dumnezeu'". La fel de evident este şi faptul că textul vorbeşte de Domnul Însuşi, căci spune:

„Pe haină şi pe coapsă avea scris 'Împăratul împăraților şi Domnul domnilor'". Faptul că **semnificația spirituală a Cuvântului nu va fi revelată decât la sfârşitul bisericii** este evident nu doar din cele spuse despre calul cel alb şi despre cel care stătea pe el, ci şi despre marele ospăț la care i-a invitat îngerul din soare pe toți cei de față, la care urmau să mănânce carnea împăraților, căpitanilor, a oamenilor puternici, a cailor şi a celor care stăteau pe ei, inclusiv a tuturor oamenilor, deopotrivă a celor liberi şi a robilor. Toate aceste expresii ar fi cuvinte goale şi lipsite de viață dacă nu ar ascunde un înțeles spiritual, aşa cum trupul ascunde în interiorul lui un suflet.

10. Iată cum este descris Ierusalimul sfânt în capitolul 21 din *Apocalipsa:*

„Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, cum este cristalul. Era înconjurată de un zid mare şi înalt. Avea douăsprezece porți şi la porți, doisprezece îngeri.

Şi pe ele erau scrise nişte nume: ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Cetatea era în patru unghiuri şi lungimea ei era cât lățimea. A măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea, lățimea şi înălțimea erau egale. I-a măsurat şi zidul: o sută patruzeci şi patru de coți, după măsura oamenilor, căci aceasta era măsura îngerului. Zidul era construit din jasp şi cetatea era din aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe; cea dintâi temelie era de jasp; a doua de safir; a treia de calcedonie; a patra de smarald; a cincea de sardonix, a şasea de sardiu; a şaptea de crisolit; a opta de berii; a noua de topaz; a zecea de crisopraz; a unsprezecea de hiacint; a douăsprezecea de ametist Cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă; şi strada cetății era de aur curat, ca sticla străvezie." *(Apocalipsa* 21:11, 12, 16-21)

Toate aceste imagini trebuie înțelese din punct de vedere spiritual. **Prin Noul Ierusalim se înțelege Noua Biserică, care urmează să fie creată de Domnul**, aşa cum se arată în lucrarea *Doctrina Domnului,* paragrafele 62-65. Faptul că prin Noul Ierusalim se înțelege Noua Biserică rezultă din întreaga descriere a cetății, a porților sale, a zidului, a fundațiilor acestuia, precum şi din toate măsurile, care conțin un sens spiritual. Căci tot ceea ce este asociat cu biserica are o semnificație spirituală.

Măsurile sunt explicate în lucrarea *Noul Ierusalim,* publicată la Londra în anul 1758, Nr. 1. De aceea, nu voi mai insista aici asupra lor. Subliniez doar că fiecare cuvânt din acest text ascunde o semnificație spirituală interioară, la fel cum trupul ascunde în el sufletul. **Fără cunoaşterea acestei semnificații, Noua Biserică nu poate fi înțeleasă din lectura acestui text**: de ce este noul oraş din aur curat, de ce sunt porțile sale construite din perle, de ce sunt zidurile construite din jasp, de ce sunt fundațiile încrustate cu pietre prețioase, la ce se referă măsura de o sută patruzeci şi patru de coți, de ce este aceasta măsura oamenilor, respectiv a îngerilor, de ce sunt lungimea, lățimea şi înălțimea oraşului egale, de ce măsoară cetatea douăsprezece mii de stadii, şi aşa mai departe.

Orice om care deține cunoaşterea ştiinței spirituale poate înțelege cu uşurință aceste corespondențe, de pildă **faptul că zidul cetății şi fundația lui simbolizează doctrina în sensul literal al Cuvântului, în timp ce numerele doisprezece, o sută patruzeci şi patru şi**

douăsprezece mii se referă la suma totală a adevărurilor şi principiilor bune pe care le reuneşte biserica.

11. În capitolul 7 din *Apocalipsa* se spune:

„Şi am auzit numărul celor care fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci şi patru de mii, pecetluiți din toate semințiile fiilor lui Israel: din semința lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiți; din semința lui Ruben, douăsprezece mii; din semința lui Gad, douăsprezece mii; din semința lui Aşer, douăsprezece mii; din semința lui Neftali, douăsprezece mii; din semința lui Manase, douăsprezece mii; din semința lui Simeon, douăsprezece mii; din semința lui Levi, douăsprezece mii; din semința lui Isahar, douăsprezece mii; din semința lui Zabulon, douăsprezece mii; din semința lui Iosif, douăsprezece mii; din semința lui Beniamin, douăsprezece mii au fost pecetluiți.” *(Apocalipsa* 7:4-8)

Semnificația spirituală a acestor cuvinte este că toți cei care alcătuiesc biserica Domnului vor fi mântuiți. Din punct de vedere spiritual, pecetluirea sau marcarea pe frunte echivalează cu recunoaşterea de către Domnul şi mântuirea. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel simbolizează întreaga biserică, lucru ilustrat de cifrele: doisprezece, douăsprezece mii şi o sută patruzeci şi patru de mii. Prin Israel se înțelege biserica, iar fiecare trib se referă la un anumit atribut al bisericii.

Cei care nu cunosc semnificația spirituală a acestor cuvinte pot trage concluzia greşită că numai un anumit număr de oameni vor fi mântuiți, iar aceştia vor aparține exclusiv națiunii ebraice.

12. În capitolul 6 din Apocalipsa se spune:

„Şi am văzut când Mielul a rupt una din cele şapte peceți şi am auzit pe una din cele patru făpturi zicând cu un glas de tunet: 'Vino!' M-am uitat şi iată un cal alb. Cel care stătea pe el avea un arc şi i s-a dat o cunună; şi a pornit biruitor şi ca să biruiască. Şi când a rupt a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: Vino!' Şi a ieşit un alt cal, un cal roşu. Cel care stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se înjunghie unii pe alții; şi i s-a dat o sabie mare. Şi când a rupt pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: 'Vino!' M-am uitat şi iată un cal negru. Cel care stătea pe el avea în mână un cântar. Şi când a rupt pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: 'Vino!' M-am uitat şi iată un cal galben. Cel care stătea pe el se numea Moartea.” *(Apocalipsa* 6:1-5, 7, 8)

Semnificația acestor cuvinte nu poate fi înțeleasă decât cu ajutorul corespondențelor spirituale ale imaginilor prezentate: deschiderea peceților, simbolul calului, etc.. Aceste patru peceți simbolizează cele patru perioade succesive ale bisericii, de la începuturile şi până la sfârşitul ei, din perspectiva înțelegerii Cuvântului. Deschiderea peceților cărții de către Miel simbolizează manifestarea acestor nivele ale bisericii de către Domnul. Calul se referă la înțelegerea Cuvântului. Calul alb descrie înțelegerea adevărului cuprins în Cuvânt în prima etapă a evoluției bisericii. Arcul călărețului de pe calul alb simbolizează lupta doctrinei caritații şi a credinței împotriva minciunii şi a neadevărului. Cununa care i s-a dat semnifică viața eternă - răsplata pe care o obține orice om care obține victoria în această luptă.

Calul roşu simbolizează înțelegerea Cuvântului a cărui semnificație spirituală s-a pierdut, în cea de-a două etapă a evoluției bisericii. Marea sabie semnifică lupta falsității şi minciunii împotriva adevărului. Calul negru simbolizează înțelegerea Cuvântului golit de adevăr, dar confundat cu adevărul, în cea de-a treia etapă a evoluției bisericii. Cântarul (balanța) descrie reducerea adevărului la o cantitate neglijabilă, care nu mai poate fi cântărită. Calul galben simbolizează înțelegerea Cuvântului redus la zero de către minciună şi neadevăr. În cea de-a patra şi ultima etapă a evoluției bisericii, în mod evident, moartea se referă la damnarea eternă.

Semnificația profundă a acestui text nu este revelată de semnificația sa literală sau naturală. Atât timp cât pecetea adevărului spiritual nu va fi ruptă, Cuvântul din acest pasaj (şi din întreaga *Apocalipsă)* nu va putea fi cunoscut şi nimeni nu va putea înțelege în ce constă divinitatea sa. La fel stau lucrurile şi cu semnificația celor patru cai şi a celor patru care de luptă care ies din cei doi munți de bronz de care se vorbeşte în *Zaharia* 6:1-8.

13. În capitolul 9 din *Apocalipsă* se spune:

„Şi îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Şi am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ şi i s-a dat cheia fântânii Adâncului. Şi a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor, mare. Şi soarele şi văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. Din fum au ieşit nişte lăcuste pe pământ. Şi li s-a dat o putere ca puterea pe care o au scorpiile pământului. Lăcustele acelea semănau cu nişte cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi care păreau de aur. Fețele lor semănau cu nişte fețe de oameni. Aveau părul ca părul de femeie şi dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau nişte platoşe ca nişte platoşe de fier. Şi vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai care se aruncă la luptă. Au nişte cozi ca de scorpii, cu ace. Şi în cozile lor stă puterea lor ca să vatăme pe oameni cinci luni. Peste ele au ca împărat pe îngerul Adâncului, al cărui nume în evreieşte este Abadon, iar în greceşte Apolion.” *(Apocalipsa* 9:1-3, 7-11)

Nimeni nu ar putea înțelege acest text dacă nu ar cunoaşte semnificația sa spirituală, căci nimic din ceea ce se spune aici nu este lipsit de sens. Dimpotrivă, fiecare cuvânt are o semnificație precisă. Subiectul despre care se vorbeşte în acest fragment este starea bisericii când întreaga cunoaştere a adevărului Cuvântului va dispărea şi când oamenii - căzuți în întregime pradă simțurilor lor - vor confunda minciuna cu adevărul. Steaua căzută din cer simbolizează dispariția cunoaşterii adevărului, întunecarea văzduhului şi a soarelui se referă la dispariția luminii adevărului. Lăcustele care au ieşit din fumul fântânii semnifică falsitatea dusă în extremis, specifică oamenilor care au căzut în întregime pradă simțurilor lor şi care nu mai judecă lucrurile decât din perspectiva senzorială. Scorpionul simbolizează puterea lor de convingere asupra celorlalți oameni. Lăcustele care seamănă cu nişte cai pregătiți de lupta se referă la raționamentele acestor oameni, care nu au nici o legătură cu adevărul. Faptul că lăcustele au cununi de aur şi fețe de oameni arată că aceşti oameni se împăunează cu cunoaşterea lor, considerându-se nişte învingători şi nişte înțelepți. Părul ca de femeie al lăcustelor simbolizează faptul că aceşti oameni se consideră posesori ai adevărului. Dinții ca de lei ai lăcustelor se referă la lucrurile senzoriale, specifice lumii inferioare în care trăieşte omul natural, care îl fac pe acesta să creadă că deține putere asupra întregii creații.

Platoşele de fier ale lăcustelor simbolizează argumentele mincinoase - pe care le invocă aceşti oameni, care le învinge pe cele adevărate. Asemănarea sunetului aripilor lăcustelor cu vuietul unor care trase de cai se referă la combaterea adevărului scripturii prin argumentele acestor oameni. Cozile ca de scorpioni ai lăcustelor simbolizează puterea de convingere. Acele din vârful cozilor se referă la capacitatea de a-i amăgi pe alții prin puterea lor de convingere şi argumentele lor mincinoase. Puterea lor de a-i vătăma pe oameni timp de cinci luni descrie capacitatea acestor oameni de a-şi aduce semenii care încă mai înțeleg ce înseamnă adevărul şi care este puterea binelui într-o stare de confuzie, împăratul care conduce lăcustele, îngerul Adâncului numit Abadon sau Apolion arată că minciunile acestor oameni provin din iad, spațiul în care trăiesc toți oamenii care nu cred decât în simțurile şi în inteligența lor egotică.

Aceasta este semnificația spirituală a acestor cuvinte, care nu are nimic de-a face cu semnificația lor literală. La fel trebuie interpretată întreaga *Apocalipsa.* Trebuie să ştiți că din perspectiva spirituală toate cuvintele se unesc într-o singură frază coerentă, la perfecțiunea căreia contribuie fiecare cuvânt, inclusiv cu semnificația sa literală sau cu sensul său natural. Astfel, dacă ați lua chiar şi un singur cuvânt din această înşiruire, întreaga coerență a frazei ar dispărea şi semnificația ei s-ar pierde. Nu întâmplător, la sfârşitul *Cărții Apocalipsei* se spune:

„Şi dacă scoate cineva din cuvintele cărţii acestei prorociri, îi va scoate Domnul partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” *(Apocalipsa* 22:19)

La fel stau lucrurile şi cu cărţile profeţilor din *Vechiul Testament.* Nici un cuvânt nu trebuie scos din acestea, căci are un rost precis asigurat de Providenţa Divină a Domnului în contextul de ansamblu, mergând până la ultima literă. Această integritate a textului a fost asigurată de către mazoreţi[21].

14. Atunci când le vorbeşte discipolilor Săi despre sfârşitul timpului, respectiv despre ultima etapă prin care va trece biserica Sa, la sfârşitul predicţiilor referitoare la schimbările succesive prin care va trece aceasta, Domnul spune:

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, şi toate popoarele pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu un răsunet puternic de trâmbiţă şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” *(Matei* 24:29-31)

Semnificaţia spirituală a acestor cuvinte nu are nimic de-a face cu cea literală, ceea ce înseamnă că cerul nu se va întuneca cu adevărat, stelele nu vor cădea din cer, semnul Domnului nu va apărea pe cer, iar oamenii nu vor vedea îngeri cu trâmbiţe în mână. Toate aceste imagini reprezintă metafore spirituale referitoare la biserică şi la starea acesteia la sfârşitul timpurilor (în etapa sa finală înainte de disoluţie). Din punct de vedere spiritual, prin soarele care se întunecă se înţelege dispariţia iubirii pentru Domnul. Luna care nu-şi va mai da lumina se referă la dispariţia credinţei în Domnul. Stelele care vor cădea din cer simbolizează dispariţia discernământului care separă binele de rău şi adevărul de minciună. Apariţia semnului Fiului Omului pe cer simbolizează apariţia Adevărului Divin. Popoarele pământului care vor boci se referă la trezirea aspiraţiei oamenilor către binele iubirii şi către adevărul credinţei. Venirea Fiului Omului pe norii cerului, în slavă, face trimitere la prezenţa Domnului în Cuvântul Sau şi la revelarea acestuia. Norii simbolizează înţelegerea Cuvântului în litera lui, în timp ce slava Fiului Omului se referă la înţelegerea Cuvântului în sensul său spiritual, îngerii care sună din trâmbiţe fac referire la cer, locul din care coboară Adevărul Divin. Adunarea aleşilor din cele patru colţuri ale lumii simbolizează adunarea noilor membri ai bisericii sub semnul credinţei şi al iubirii.

Faptul că întunecarea soarelui şi a lunii şi căderea stelelor pe pământ nu au nimic de-a face cu semnificaţia lor literală rezultă inclusiv din cărţile profeţilor, unde se fac de asemenea referiri la starea bisericii în momentul în care Domnul urma să păşească în lume, în termeni asemănători.

De pildă, în *Isaia* se spune:

„Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de furie şi de mânie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu şi va nimici pe toţi păcătoşii din el. Căci stelele cerurilor şi constelaţiile nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui şi luna nu va mai lumina. Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei şi pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufaşi şi voi doborî îngâmfarea celor violenţi.” *(Isaia* 13:9-11, 24:21, 23)

În *Ioil* se spune:

„Căci vine ziua Domnului, este aproape... O zi de întuneric şi de negură mare, o zi de nori şi de întunecime... Soarele şi luna se vor întuneca, iar stelele îşi vor stinge strălucirea.” *(Ioil,* 2:1, 2, 10; 3:15)

În *Iezechiel* se spune:

[21] Rabini evrei care aveau misiunea de a prezerva integritatea textelor din scripturile ebraice.

„Când te voi stinge, voi acoperi cerurile şi voi întuneca stelele; voi acoperi soarele cu un nor şi luna nu îşi va mai da lumina ei. Voi întuneca pe toți luminătorii cerurilor deasupra ta şi voi răspândi întunericul peste țara ta.” *(Iezechiel* 32:7*,* 8)

În cazul de față, prin ziua lui Iehova se înțelege venirea Domnului, care s-a produs atunci când pe pământ nu mai exista nici un strop de adevăr şi de bine în interiorul bisericii, nici vreo concepție rațională despre Dumnezeu.

15. Pentru a dovedi în continuare că aspectele profetice ale Cuvântului din Vechiul Testament sunt complet neinteligibile fără ajutorul corespondențelor spirituale, voi da câteva exemple. Spre exemplu, în *Isaia* se spune:

„Domnul oştirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Madian la stânca Oreb; şi Îşi va mai ridica toiagul odată asupra mării, ca odinioară în Egipt. În ziua aceea, se va lua povara lui de pe umărul tău şi jugul lui de pe gâtul tău, ba încă jugul va crăpa de grăsime. El vine asupra Aiatului, străbate Migronul, Îşi lasă bagajele la Micmaş. Trece defileul, se culcă la Gheba; Rama tremură, Ghibea lui Saul o ia la fugă. 'Ridică-ți glasul, fiica Galimului!' 'Ia seama, Lais!' 'Vai de mine, Anatot!' Madmena se împrăştie, locuitorii din Ghebim fug. Încă o zi de oprire la Nob, şi amenință cu mâna lui muntele fiicei Sionului, dealul Ierusalimului.

Iată, Stăpânul, Domnul oştirilor taie crăcile cu putere; cei mai mulți sunt tăiați; cei mai înalți sunt doborâți. Dă jos cu fierul crângul pădurii şi Libanul cade sub mâna unui puternic.” *(Isaia* 10:26-34)

Acest pasaj este împănat cu nume proprii din care nimeni nu înțelege nimic, dacă nu dispune de cheia spirituală.

De altfel, toate numele proprii din Cuvântul scris al lui Dumnezeu (Scriptura) simbolizează aspecte celeste şi legate de biserica Domnului. Fragmentul de mai sus se referă la faptul că întreaga biserică a fost devastată de cunoaşterea naturală (ştiințifică), care a pervertit adevărul şi a confirmat minciuna.

În acelaşi *Isaia* se precizează în altă parte:

„Invidia lui Efraim va înceta şi cei care îl tulburau pe Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, şi Iuda nu va mai tulbura pe Efraim, ci vor zbura pe umărul filistenilor spre apus şi vor jefui împreună pe fiii Răsăritului. Edom şi Moab vor fi prada mâinilor lor şi fiii lui Amon le vor fi supuşi. Domnul va seca limba mării Egiptului, Îşi va ridica mâna asupra fluviului cu vântul Său puternic, îl va împărți în şapte pâraie, aşa că îl vor putea trece încălțați. Şi va fi un drum pentru rămăşița poporului Său, care va mai fi rămas în Asiria, cum a fost pentru Israel, în ziua când a ieşit din țara Egiptului.” *(Isaia* 11:13-16)

Nici în acest caz nimeni nu poate înțelege nimic dacă nu cunoaşte ce anume se ascunde în spatele numelor menționate. Subiectul tratat în acest fragment este de asemenea venirea Domnului pe pământ şi ceea ce se va petrece atunci, aşa cum rezultă cu claritate din versetele 1-10 din acelaşi capitol.

Cine ar putea înțelege fără ajutorul cheii spirituale că prin aceste nume, în ordinea în care sunt amintite ele, se înțelege că numai cei care trăiesc în minciună din simplă ignoranță şi care nu au căzut în rătăcire din cauza forțelor malefice se vor apropia de Domnul? Şi că biserica lor va ajunge să înțeleagă Cuvântul, iar minciunile nu îi vor mai putea rătăci de pe calea cea dreaptă?

La fel stau lucrurile şi cu alte pasaje, în care nu apar nume proprii, precum cele din *Iezechiel:*

„Fiu al Omului, aşa vorbeşte Stăpânul, Domnul: 'Spune păsărilor de orice fel şi tuturor fiarelor câmpului: Adunați-vă şi veniți! Strângeți-vă din toate părțile, pentru jertfa Mea, pe care o înjunghii pentru voi; jertfă mare este pe munții lui Israel! Mâncați carne şi beți sânge, mâncați carnea vitejilor şi beți sângele prinților pământului, al berbecilor, al mieilor, al țapilor, al taurilor, animale îngrăşate din Basan! Mâncați grăsime până vă veți sătura şi beți sânge

până vă veți îmbăta, din jertfele Mele, pe care le voi înjunghia pentru voi. Săturați-vă la masa Mea de carnea cailor şi a călăreților, de carnea vitejilor şi a tuturor oamenilor de război', zice Stăpânul Domnul.

'Şi Îmi voi arăta slava între popoare, şi toate popoarele vor vedea judecățile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea'". *(Iezechiel* 32:17-21)

Cine nu cunoaşte semnificația spirituală a unor simboluri precum sacrificiul, carnea, sângele, calul, carul de luptă, vitejii şi oamenii de război, nu are cum să-şi dea seama că aceste lucruri nu trebuie mâncate sau băute la modul literal.

Din punct de vedere spiritual, mâncatul cărnii şi băutul sângelui ofrandelor sacrificate de Domnul Iehova şi oferit de acesta munților Israelului semnifică însuşirea binelui şi adevărului divine prin intermediul Cuvântului. Subiectul tratat în acest fragment este apelul la adunare făcut celor din Împărăția Domnului şi crearea bisericii Domnului între națiuni. Cine nu-şi dă seama că prin carne nu se înțelege carnea, iar prin sânge nu se înțelege sângele, de pildă, în fragmentul în care se spune ca ei ar trebui sa bea sânge până când se vor îmbăta şi să mănânce din carnea cailor, a vitejilor şi a oamenilor de război? La fel trebuie interpretate marea majoritate a textelor scrise de profeți.

16. Fără cunoaşterea cheii spirituale nimeni nu ar putea înțelege la ce s-a referit profetul în fragmentul următor:

„Aşa mi-a vorbit Domnul: 'Du-te şi cumpără-ți un brâu de in şi pune-l în jurul coapselor tale; dar să nu-l înmoi în apă... Ia brâul pe care l-ai cumpărat, care este pe coapsele tale, du-te la Eufrat şi ascunde-l acolo în crăpătura unei stânci'." *(Ieremia* 13:1, 7)

Sau la ce s-a referit profetul Isaia în fragmentul următor: „În timpul acela Domnul a vorbit lui Isaia, fiul lui Amoț, zicând: 'Du-te, dezleagă-ți sacul de pe coapse şi scoate-ți încălțămintea din picioare!' El a făcut aşa şi a umblat gol şi desculț. Şi Domnul a zis: 'După cum slujitorul Meu Isaia a umblat gol şi desculț trei ani...'." *(Isaia,* 2, 3) Sau la ce s-a referit profetul Iezechiel în fragmentai următor: „Şi tu, fiu al omului, ia o sabie ascuțită, ia-o ca brici de ras şi trece-o peste cap şi barbă. Ia apoi o balanță de cântărit şi împarte părul. O treime din el arde-o în foc, în mijlocul cetății, când se vor împlini zilele asedierii; o treime ia-o şi taie-o cu sabia, de jur împrejurul cetății; iar o treime risipeşte-o în vânt, căci voi trage sabia după ei. Totuşi, ia vreo câțiva din ei şi strânge-i în poalele hainei tale. Din aceştia să mai iei iarăşi vreo câțiva, să-i arunci şi să-i arzi în foc. Din ei va ieşi un foc împotriva întregii case a lui Israel." *(Iezechiel* 5:1-4) Sau la ce s-a referit profetul Osea când i s-a poruncit de două ori: „Să ia o prostituată de soție" (Osea 1:2-9; 3:2,3), precum şi multe alte pasaje asemănătoare.

Fără cunoaşterea semnificațiilor spirituale, cine ar putea înțelege la ce se referă tabernacului, arca, scaunul milei, heruvimii, lumânarea, altarul pentru tămâie, pâinea de pe masă, vălurile şi perdelele? Cine ar putea înțelege la ce se refera veşmântul sfânt al lui Aaron, vesta sa, roba sa, efodul, urim-ul şi thummim-ul, mitra şi celelalte lucruri asociate cu el? Cine ar putea înțelege la ce se referă poruncile referitoare la ofrandele arse, la sacrificii, ofrandele de carne şi cele de băut? Sau cele referitoare la sabaturi şi festinuri? **Nici una din toate aceste porunci nu a avut vreo legătură cu semnificația literală a cuvintelor, ci numai cu activități spirituale, legate de Domnul, de biserică şi de cer.** Din aceste câteva exemple vă puteți da seama cu uşurință că tot ceea ce cuprinde Cuvântul (atât în general cât şi în particular) are o semnificație spirituală profundă,

17. La rândul Lui, când Domnul a păşit în această lume, El a vorbit în corespondențe, făcând astfel legătura lumii naturale cu cea spirituală. Acest lucru este evident din parabolele Sale, în care nu există nici o expresie fără o semnificație spirituală profundă.

Să luăm, de pildă, exemplul parabolei celor zece fecioare:

„Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care şi-au luat candelele şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau înțelepte şi cinci nechibzuite. Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelele au luat cu ele şi untdelemn în vase. Fiindcă mirele întârzia, au ațipit toate şi au adormit. Dar la miezul nopții, s-a auzit o strigare: 'Iată, mirele, ieşiți-i în întâmpinare!' Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat şi şi-au pregătit candelele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: 'Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele'. Dar cele înțelepte le-au răspuns: 'Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei care vând şi cumpărați-vă'. Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; cele care erau gata au intrat cu el la nuntă şi s-a închis uşa. Mai pe urmă, au venit şi celelalte fecioare şi au zis: 'Doamne, Doamne, deschide-ne!' Dar el, drept răspuns le-a zis: 'Adevărat vă spun că nu vă cunosc!'" *(Matei* 25:1-12)

Cine nu deține cheia spirituală nu-şi poate da seama de semnificația profundă a acestui pasaj, deci nici de sfințenia divină a Cuvântului. Din punct de vedere spiritual, prin Împărăția lui Dumnezeu se înțelege cerul şi biserica; prin mire se înțelege Domnul; prin nuntă se înțelege fuziunea Domnului cu cerul şi biserica Sa, prin intermediul iubirii şi al credinței. Numărul zece se referă la toți oamenii, iar numărul cinci doar la o parte din ei. Fecioarele îi simbolizează pe toți cei care aparțin bisericii. Candelele sunt adevărurile credinței, iar uleiul este binele rezultat din iubire. Adormirea şi trezirea simbolizează viața naturală a omului în această lume şi respectiv viața sa spirituală de după moarte. Cumpărarea se referă la procurarea celor necesare, iar plecarea la cei care vând se referă la procurarea după moarte a binelui rezultat din iubirea altora. Întrucât acest bine nu mai poate fi procurat după moarte, deşi fecioarele au venit la poarta mirelui cu candelele lor şi cu uleiul cumpărat, mirele le-a răspuns: ‚Adevărat vă spun că nu vă cunosc!" Semnificația acestui răspuns este următoarea: după moarte, omul rămâne exact aşa cum a fost în lume. Din toate aceste explicații rezultă cu claritate că Domnul a vorbit în corespondențe, căci cel care vorbea era Divinul din El, care era una cu El. Există numeroase alte pasaje în Cuvântul scris (inclusiv în *Vechiul Testament)* în care regăsim aceste expresii, cu o semnificație similară, ceea ce arată că mirele îl simbolizează pe Domnul, că Împărăția lui Dumnezeu simbolizează biserica şi cerul, că nunta simbolizează fuziunea Domnului cu biserica prin faptele de iubire şi de credință, că fecioarele îi simbolizează pe cei care aparțin bisericii, că numărul zece simbolizează pe toată lumea, iar numărul cinci numai o parte din ea, că somnul simbolizează starea naturală a omului, cumpărarea simbolizează procurarea celor necesare, poarta simbolizează intrarea în rai, iar lipsa recunoaşterii de către Domnul simbolizează faptul că omul nu se afla în grația Lui.

Aşa se explică referințele frecvente la fecioare (adică la membrii bisericii) în Noul Testament, inclusiv la fiica Sionului, a Ierusalimului şi a Israelului. Semnificația spirituală a uleiului, care reprezintă un simbol al binelui şi al iubirii, explică de ce toate lucrurile sacre din biserica israelită erau unse pe timpuri cu ulei (mir). La fel stau lucrurile şi cu celelalte parabole sau cuvinte rostite de Domnul şi înregistrate de evanghelişti.

De aceea spune Domnul:

„Cuvintele Lui sunt spirit şi viața." *(Ioan* 6:63)

Aceeaşi explicație există şi în legătură cu miracolele Domnului. Aceste miracole sunt considerate divine deoarece simbolizează diferitele stări de conştiință ale celor din care urma sa fie alcătuită biserica Domnului. De pildă, redarea luminii vederii orbilor semnifică primirea înțelegerii de către cei aflați în ignoranță; redarea auzului surzilor semnifică ascultarea (în ambele sensuri) a Cuvântului Domnului de către cei care nu au auzit niciodată de Domnul sau de Cuvântul Său; învierea morților semnifică trezirea la viața spirituală a celor morți din acest punct de vedere. Şi aşa mai departe. La acest lucru se referea răspunsul Domnului dat discipolilor trimişi de Ioan Botezătorul să verifice dacă El era cel care trebuia să vină:

„Şi Ioan, auzind din închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: Tu eşti acela care vine sau să aşteptam pe altul?'

Iisus a răspuns şi le-a zis: 'Duceți-vă şi spuneți-i lui Ioan ce auziți şi ce vedeți: orbii văd, şchiopii umblă, leproşii sunt curățiți, surzii aud, morții sunt înviați şi săracilor li se predică Evanghelia.'„ (*Matei* 11:3-5)

Toate miracolele descrise în Cuvântul scris conțin astfel de corespondențe asociate cu Domnul, cu cerul şi cu biserica. Din acest punct de vedere, miracolele Domnului trebuie considerate divine şi trebuie deosebite de cele nedivine. Aceste câteva exemple au fost menite să ilustreze ce înseamnă semnificația spirituală a Cuvântului şi să demonstreze că aceasta este prezentă în totalitatea scripturii, deopotrivă în general şi în particular.

18.3) Din cauza acestei semnificații, Cuvântul trebuie considerat ca fiind de inspirație divină, şi deci sacru în fiecare frază a sa. Biserica susține că Scriptura este de inspirație divină şi că prin ea a vorbit Domnul Dumnezeu Iehova. Dat fiind însă că divinitatea scripturii nu este evidentă dacă ținem seama numai de semnificația literală a cuvintelor, cei care se îndoiesc din start de acest lucru îşi găsesc confirmate îndoielile prin lectura scripturii. Ei se gândesc: „Să fie acest lucru sacru? Poate fi acest lucru divin?" De aceea, pentru ca oamenii să înțeleagă şi să creadă în Cuvântul scris, Domnul a fost de acord să reveleze acum sensul spiritual al scripturii, pentru ca oamenii să-şi dea seama unde se ascunde divinitatea acesteia. Ca de obicei, vom recurge la câteva exemple:

Cuvântul vorbeşte uneori de Egipt, alteori de Asiria, de Edom, de Moab, de copiii lui Amon, Tyr şi Sidon, sau de Gog. Cine nu ştie că prin aceste nume proprii se fac în realitate referiri la aspecte spirituale, legate de cer şi de biserică, poate fi uşor condus în eroare, crezând că Scriptura vorbeşte de aceste națiuni şi popoare, şi prea puțin despre cer şi despre biserică. Se vorbeşte atât de mult despre lucruri pământeşti şi atât de puțin despre cele celeste! Dacă află însă ce simbolizează aceste națiuni şi popoare (sau numele lor), el îşi poate da seama care este adevărul. În mod similar, cine nu cunoaşte semnificațiile spirituale ale Cuvântului nu poate înțelege de ce vorbeşte acesta atât de des despre grădini, tufişuri şi păduri, despre copaci, măslini, viță de vie, cedri, plopi şi stejari, despre miei, oi, capre, viței şi boi, despre munți, dealuri, văi, fântâni, râuri şi ape, precum şi despre alte elemente ale naturii. El nu are cum să ştie că grădinile, tufişurile şi pădurile simbolizează înțelepciunea, inteligența şi cunoaşterea; că măslinul, vița de vie, cedrul, plopul şi stejarul fac referire la faptele bune şi la adevărurile bisericii la nivel celest, spiritual, rațional, natural şi senzorial; că mielul, oaia, capra, vițelul şi boul simbolizează inocența, caritatea şi afecțiunea naturală; că munții, dealurile şi văile fac referire la elementele superioare, cele inferioare şi cele elementare ale bisericii; că Egiptul simbolizează cunoaşterea, Asiria rațiunea, Edomul tot ceea ce este natural, Moabul violarea binelui, copiii lui Amon violarea adevărului, Tyrul şi Sidonul cunoaşterea adevărului şi a binelui, iar Gogul adorarea exterioară lipsită de o iubire interioară sinceră. Numai cei care cunosc aceste lucruri pot înțelege că Scriptura nu vorbeşte decât de lucruri celeste, referirile pământene nefiind decât nişte metafore care ascund aceste corespondențe divine.

Pentru a înțelege mai bine, vă propun un exemplu din scriptură. Iată ce scrie în *Psalmi:*

„Glasul Domnului este peste ape: Dumnezeul slavei tună;

Domnul este pe ape mari. Glasul Domnului este puternic, glasul Domnului este plin de măreție. Glasul Domnului sfărâmă cedrii;

Domnul sfărâmă cedrii Libanului şi-i face să sară ca un vițel; şi Libanul şi Sirionul sar ca un zimbru tânăr.

Glasul Domnului varsă flăcări de foc.

Glasul Domnului cutremură pustia;

Domnul cutremură deşertul Cades.

Glasul Domnului face pe căprioare să nască;
El despoaie pădurile; în templul Său totul strigă: 'Slavă!'" *(Psalmul* 29:3-9)

Cine nu înțelege simbolurile din acest pasaj nu-şi poate da seama că toate cuvintele sale, până la ultimul dintre ele, sunt divine şi sacre. Dacă este un om simplu şi natural, el îşi va spune probabil în sinea sa: „Ce vrea să spună cu asta, că Iehova este pe ape, că glasul Său sfărâmă cedrii Libanului şi îi face să sară ca un viţel, că Libanul sare ca un zimbru tânăr, iar pustia se cutremură?" El nu îşi dă seama că prin aceste cuvinte (dacă se ţine seama de semnificaţia lor spirituală) este descrisă puterea Adevărului Divin sau a Cuvântului. În cazul de faţă, prin glasul de tunet al Domnului se înţelege Adevărul sau Cuvântul Divin şi puterea acestuia. Prin marile ape deasupra cărora stă Iehova se înţeleg adevărurile Cuvântului. Cedrii Libanului sfărâmaţi de Domnul simbolizează minciunile omului raţional. Viţelul şi zimbrul tânăr simbolizează falsitatea în care trăieşte omul natural şi senzorial. Flăcările focului simbolizează neadevărul. Deşertul Cades simbolizează biserica golită de adevăr şi de bine. Căprioarele care nasc la auzul glasului lui Iehova se referă la păgânii care trăiesc în inocenţa, deşi sunt ignoranţi, în sfârşit, pădurile pe care le despoaie Domnul simbolizează recunoaşterea adevărurilor naturale şi spiritual pe care le revelează Cuvântul. Pasajul se încheie cu afirmaţia că în templul Domnului totul strigă „Slavă!" Prin această afirmaţie se înţelege că toate cuvintele scripturii descriu adevăruri divine, căci templul Îl simbolizează pe Domnul, şi implicit Cuvântul divin, cerul şi biserica, iar slava simbolizează Adevărul Divin. Rezultă în mod explicit faptul că în acest pasaj nu există nici măcar un singur cuvânt care să nu descrie puterea divină a Cuvântului împotriva minciunilor de toate felurile pe care le rostesc oamenii naturali, inclusiv puterea divină a Cuvântului de a-i transforma pe păgâni.

19. Scriptura ascunde inclusiv o semnificaţie celestă, extrem de profundă, despre care am vorbit pe scurt în paragraful 6. Această semnificaţie nu poate fi explicată însă decât cu mare greutate, căci nu ţine atât de mult de gândire şi de intelect, cât de emoţii şi voinţă. Cuvântul ascunde o semnificaţie internă profundă numită celestă deoarece din Domnul se nasc Binele şi Adevărul Divin. Binele Divin se naşte din Iubirea Divină (*Tatăl*), iar Adevărul Divin din Înţelepciunea Divină (*Fiul*). Aceste atribute divine sunt cuprinse în Cuvânt, căci Cuvântul vine de la Dumnezeu. De aceea, Cuvântul este viu şi poate dărui viaţa celor care îl citesc cu veneraţie. Deocamdată atât despre acest subiect. Vom mai vorbi de el când vom arăta că în toate aspectele sale particulare, Scriptura prezintă fuziunea dintre Domnul şi biserica Sa, şi implicit dintre bine şi adevăr.

20.4) Această semnificaţie a rămas necunoscută până astăzi. Am arătat în lucrarea *Raiul şi Iadul*, paragrafele 87-105 că toate lucrurile din natură, atât la modul general cât şi la modul particular, au corespondenţe spirituale: Aceste corespondenţe nu mai sunt cunoscute astăzi, dar în timpurile din vechime erau cunoscute, căci acei oameni considerau ştiinţa corespondenţelor ştiinţa ştiinţelor. Ea era atât de universal încât toate tratatele şi cărţile erau scrise exclusiv în corespondenţe. De pildă, Cartea lui Iov, care este foarte veche, este plină de corespondenţe.

Hieroglifele egiptenilor şi miturile antichităţii au aceeaşi natură. Toate bisericile din antichitate cunoşteau principiile celeste. Ceremoniile şi fundamentele pe care îşi întemeiau adoraţia erau strict legate de corespondenţe. De pildă, din această categorie făcea parte biserica lui Iacov. Copiii lui Iacov ardeau ofrande şi făceau sacrificii în funcţie de ştiinţa corespondenţelor. La fel era construit tabernacului. Aceleaşi corespondenţe stăteau la baza ceremoniilor lor, cum ar fi sărbătoarea pâinii nedospite, sărbătoarea tabernaculelor şi sărbătoarea primelor fructe. Aşa se explică şi preoţia lui Aaron şi a leviţilor, inclusiv hainele sacre purtate de Aaron şi de fiii acestuia. Viaţa şi adoraţia din acele timpuri nu pot fi înţelese în afara ştiinţei corespondenţelor. Dat fiind că aspectele divine se manifestă în această lume prin intermediul

corespondențelor, Cuvântul Însuşi a fost scris prin corespondenţe pure. La fel, cuvintele Domnului nu pot fi înțelese decât din perspectiva corespondențelor, căci natura Lui a fost una divină. Tot ceea ce derivă din Domnul se manifestă în lumea naturii sub forma unor corespondenţe divine.

Acestea sunt aspectele celeste şi spirituale, cunoscute de cei din vechime.

21. Am fost informat că oamenii din cea mai veche biserică de pe pământ, care au existat înaintea Potopului[22], erau fiinţe atât de celeste încât puteau discuta cu îngerii cerului. Evident, limbajul în care conversau cu aceştia era cel al corespondențelor. În consecință, ştiința lor a devenit atât de mare încât ei nu priveau nimic din ceea ce exista pe pământ numai dintr-o perspectivă naturală, ci şi dintr-una spirituală, care le permitea să dialogheze cu îngerii. Am fost informat de asemenea că Enoh[23], despre care vorbeşte *Geneza* în versetele 21-24, a adunat aceste corespondenţe şi le-a transmis posterității printr-o carte. Aşa se face că această ştiință a corespondențelor era nu doar cunoscută, ci şi cultivată în numeroase țări din Asia, îndeosebi în Țara Canaanului, în Egipt, Asiria, Caldeea, Siria, Arabia şi în Tyr, Sidon şi Ninive. Mai târziu, ea a ajuns inclusiv pe coasta Greciei, dar a fost transformată într-o legendă, aşa cum se poate vedea din literatura antică greacă.

22. Pe măsură ce a trecut timpul, cunoaşterea religioasă a corespondențelor s-a transformat în idolatrie şi magie. De aceea, Providența Divină a avut grijă ca ea să cadă în uitare. Aşa se face că izraeliții şi evreii au pierdut complet această cunoaştere. În sine, religia lor era alcătuită din cele mai pure corespondenţe, fiind extrem de reprezentativă din punct de vedere celest, dar oamenii nu mai înțelegeau aceste corespondenţe, căci în decursul istoriei s-au transformat în fiinţe pur naturale, care nu mai doreau (şi, oricum, nu mai puteau) să ştie ceva despre lucrurile spirituale, şi implicit despre corespondenţe.

23. Idolatria în acele timpuri străvechi s-a născut pornind de la ştiința corespondențelor, căci tot ce există pe pământ are o corespondență divină: de pildă, copacii, vitele şi păsările de toate felurile, peştii şi toate celelalte lucruri. Cei care cunoşteau în acele vremuri ştiința corespondențelor şi-au creat imagini care corespundeau aspectelor celeste, găsindu-şi plăcerea în ele, întrucât semnificau lucruri divine, şi implicit religioase. Trebuie precizat însă că ei şi-au creat aceste imagini pe care le-au instalat în temple, dar şi în casele lor, nu pentru a se închina lor, ci pentru a-şi reaminti astfel de semnificația lor celestă. (*Cum ar trebui să se întâmple şi azi cu icoanele şi picturile religioase, n. red.*) Astfel, în Egipt erau la mare modă efigiile cu viței, boi, şerpi, copii, bătrâni şi fecioare. Viţeii şi boii simbolizau puterile omului natural; şerpii simbolizau prudența omului senzorial; copiii simbolizau inocența şi caritatea; bătrânii simbolizau înțelepciunea; iar fecioarele simbolizau adevărul; şi aşa mai departe. Când cunoaşterea corespondențelor s-a pierdut, urmaşii acestor oameni au început să se închine direct acestor imagini, considerându-le sacre, căci templele lor erau pline cu ele.

La fel s-au petrecut lucrurile şi cu celelalte popoare, de pildă cu filistinii din Aşdod, care îl adorau pe Dagon (vezi în acest sens *1 Samuel* 1 - până la sfârşit). Această zeitate avea partea superioară a unui om şi partea inferioară a unui peşte.

La origini, ea a fost concepută astfel deoarece omul semnifică inteligența, iar peştele - cunoaşterea; împreună, cele două aspecte alcătuiesc o singură unitate. Datorită aceleiaşi ştiințe a corespondențelor, anticii includeau în ceremoniile lor religioase grădinile şi pădurile, în funcție de diferitele specii de arbori care creşteau în ele, precum şi dealurile şi munții. Explicația este simplă: grădinile şi pădurile simbolizau înțelepciunea şi inteligența, iar copacii tot

[22] Vezi despre prima biserică şi viața de la Adam şi până la potop în „Casa (Gospodăria) Domnului" de Jakob Lorber, n. red.

[23] Vezi „Cartea lui Enoh", n. red.

ce avea legătură cu aceste atribute...Astfel, măslinul semnifica binele rezultat din iubire, cedrul semnifica binele raţional şi adevărul; munţii semnificau cerul suprem, iar dealurile cerul inferior, etc..

Cunoaşterea corespondenţelor nu s-a pierdut de tot în ţările din Orient. Acest lucru este dovedit de venirea celor trei magi (înţelepţi) care au asistat la Naşterea Domnului.

„Ei s-au ghidat după o stea care i-a călăuzit, şi au adus cu ei daruri: aur, smirnă şi tămâie.” *(Matei* 2:1, 2, 9-11)

Steaua care i-a ghidat reprezintă un simbol al cunoaşterii celeste.

Aurul simbolizează binele celest. Tămâia simbolizează binele spiritual, iar smirna simbolizează binele natural. Din aceste trei atribute se naşte orice formă de adoraţie reală.

În schimb, izraeliţii şi evreii nu mai cunoşteau deloc ştiinţa corespondenţelor, deşi întreaga lor religie, poruncile şi ceremoniile instituite de Moise şi de Cuvântul divin erau alcătuite din corespondenţe pure. Motivul pierderii acestei cunoaşteri este legat de natura acestei naţiuni, care este pur idolatră, nefiind deloc interesată să cunoască semnificaţia aspectelor celeste şi spirituale a ceremoniilor lor. Evreii şi-ar fi dorit ca lucrurile în faţa cărora se închinau ei să fie sacre în sine, nu prin corespondenţă. De aceea, dacă le-ar fi fost revelate aspectele celeste şi spirituale ale acestora, ei nu numai că le-ar fi respins, dar le-ar fi şi profanat. Din acest motiv, cerul era atât de închis pentru ei, încât această naţiune aproape că nu-şi putea imagina o viaţă divină şi eternă. Acest lucru este cât se poate de evident, dat fiind că nu L-au recunoscut pe Domnul, deşi întreaga scriptură nu vorbeşte decât de sosirea Lui pe pământ. Unicul motiv pentru care L-au respins pe Domnul este că El le-a vorbit de o împărăţie a lui Dumnezeu, şi nu de una terestră. Ei îşi doreau un Mesia care să-i ridice deasupra celorlalte naţiuni ale pământului, şi nu unul care să le aducă mântuirea celestă. Evreii ştiu că Scriptura conţine mai multe arcane sau nivele mistice (după cum le numesc ei), dar nu îşi propun nici o clipă să afle ce legătură au acestea cu Domnul. În schimb, sunt cât se poate de interesaţi să afle în ce măsură îi pot ajuta acestea să se îmbogăţească pe pământ.

24. Ştiinţa corespondenţelor, care permite cunoaşterea semnificaţiei spirituale a Cuvântului, nu a fost dezvăluită în acele timpuri, căci primii creştini ai bisericii primitive erau nişte oameni extrem de simpli şi nu ar fi putut înţelege niciodată aceste lucruri. Chiar dacă le-ar fi fost revelate, ele nu le-ar fi folosit la nimic, pentru simplul motiv că ei nu le-ar fi înţeles. A urmat o eră întunecată pentru întreaga lume creştină, datorită dominaţiei papale. Toţi cei care se supun Papalităţii, acceptând minciunile acesteia, nu sunt capabili (şi oricum nu doresc) să cultive valorile spirituale, deci nici să înveţe care este corespondenţa dintre aspectele naturale şi cele spirituale ale Cuvântului. Acest lucru ar însemna să accepte că prin Petru nu se face nici o referire la Simon Petru, ci la Domnul Însuşi, privit ca o stâncă pe care este construită biserica Sa. Ei ar trebui de asemenea să accepte că prin comparaţie cu Cuvântul divin, decretele papale nu au nici cea mai mică importanţă.

După reformarea bisericii, adevărurile divine au fost ascunse de oameni, întrucât aceştia au început să separe credinţa de caritate şi să se închine unei aşa-zise Sfinte Treimi, adică la trei Dumnezei, care, nu se ştie cum, ar fi trebuit să fie una. Dacă aceste adevăruri le-ar fi fost revelate, oamenii le-ar fi falsificat şi le-ar fi aplicat exclusiv la nivel ceremonial, fără caritate şi fără iubire. În acest fel, cerurile s-ar fi închis definitiv şi pentru ei, aşa cum s-au închis în vechime pentru evrei.

25. Semnificaţia spirituală a Cuvântului a fost ascunsă până în prezent de către Domnul, dar astăzi ea poate fi revelată prin doctrina adevărului autentic. Aceasta este singura doctrină care corespunde semnificaţiei spirituale a Cuvântului. **La acest lucru se referă aparitia Domnului pe nori, în toată slava** *(Matei* 24:30, 31). **Capitolul de faţă vorbeşte despre sfârşitul timpului, care se referă de fapt la ultima etapă de evoluţie a bisericii Domnului.**

Dezvăluirea semnificației spirituale a Cuvântului a fost promisă de asemenea în *Apocalipsa,* unde este simbolizată de calul alb şi de marele festin la care sunt invitați cu toții (19:11-18). Aceeaşi *Apocalipsa* afirmă însă ca această semnificație spirituală a Cuvântului nu va putea fi recunoscută multă vreme din cauza minciunilor care continua să învăluie doctrina Domnului şi datorită celor care refuză să recunoască adevărul, ilustrați în textul sfânt de bestie şi de împărații pământului care au pornit la război împotriva celui care stătea pe calul cel alb. Bestia nu este alta decât biserica romano-catolică (17:3), iar împărații pământului sunt reformatorii bisericii, a căror doctrină este de asemenea falsă.

26.5) Ea nu poate deveni cunoscută decât celor care trăiesc cu sinceritate în adevărul divin al Domnului. Acest lucru se datorează faptului că nimeni nu poate pătrunde plenar semnificația spirituală a Cuvântului decât numai Domnul şi cei care dețin adevărul spiritual direct de la El. Căci semnificația spirituală vorbeşte direct despre Domnul şi despre Împărăția Lui, şi numai îngerii cerului pot pricepe această semnificație, căci ea reprezintă Adevărul Divin în cerul lor. Omul care ar cunoaşte câteva corespondențe şi ar încerca să descopere semnificația spirituală a Cuvântului numai pornind de la inteligența lui limitată ar viola Adevărul Divin, denaturând sensul spiritual al doctrinei şi afirmând lucruri false. Acest lucru echivalează cu violarea Adevărului Divin şi cu o ofensă la adresa cerului. De aceea, dacă cineva încearcă să descopere această semnificație spirituală folosindu-se de propria lui inteligență, şi nu de revelația directă a Domnului, nu face decât să îşi închidă singur accesul la ceruri. Când cerurile se închid, omul fie nu vede adevărul, fie devine nebun din punct de vedere spiritual.

Acest lucru se datorează faptului că Domnul îi învață pe oameni prin intermediul Cuvântului, dar şi pornind de la acele adevăruri pe care omul le posedă deja. El nu revelează direct noi adevăruri. De aceea, dacă omul nu este bine ancorat în adevărurile divine sau dacă le amestecă cu minciunile, el le poate perverti înțelesul. Aşa procedează ereticii, care nu înțeleg decât sensul literal al Cuvântului, aşa cum bine se ştie.

Pentru ca nimeni să nu poată pătrunde semnificația spiritual a Cuvântului, pervertind-o prin înțelegerea sa parțială şi falsă, Domnul a ascuns această semnificație, păzind-o cu ajutorul heruvimilor de care vorbeşte Scriptura.

Iată cum mi-a fost prezentată personal imaginea acestor păzitori ai semnificației spirituale a Cuvântului:

„Mi s-a dat să văd nişte saci mari cu bani, plini cu monede de argint. În timp ce aceştia erau deschişi, se părea că oricine poate lua din ei - sau chiar fura - argintul depozitat acolo. Deasupra sacilor stăteau însă doi îngeri care îi păzeau.

Locul în care erau plasați sacii semăna cu un staul. Într-o cameră alăturată am văzut două fete modeste în compania unei femei măritate şi caste. Lângă ele stăteau doi copii, cu care - din câte mi s-a spus - nu trebuia să te joci ca şi cu doi copii, ci trebuiau tratați ca nişte persoane înțelepte. A apărut apoi o prostituată şi Un cal care zăcea mort. Am fost informat că aceste imagini simbolizau semnificația literală a Cuvântului, în interiorul căreia se ascunde cea spirituală. Sacii mari cu bani de argint semnificau cunoaşterea adevărului şi abundența pe care o aduce ea. Faptul că aceştia erau deschişi, dar păziți de îngeri, arăta că oricine poate lua cunoaştere din ei, dar că trebuie să fie atent să nu violeze sensul spiritual al acestei cunoaşteri, care ascunde adevărurile cele mai pure. Staulul în care se aflau sacii simboliza instruirea spirituală fără de care nu se poate ajunge la înțelegere. Aceasta este semnificația oricărui staul, căci caii care mănâncă în el simbolizează întotdeauna înțelegerea. Fetele modeste din camera alăturată semnificau iubirea de adevăr. Femeia măritată şi castă simboliza fuziunea binelui cu adevărul, iar copiii reprezentau inocența înțelepciunii lăuntrice. Ei erau îngeri din cel de-al treilea cer, care apar simbolic sub forma copiilor mici. Prostituata şi calul ei mort simbolizau falsificarea Cuvântului, specifică epocii în care trăim, care împiedică orice înțelegere a adevă-

rului. O prostituată reprezintă întotdeauna un simbol al falsificării, iar un cal mort reprezintă o înțelegere greşită, care nu are nimic de-a face cu adevărul".

Capitolul III

Sensul literal al Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul semnificației spirituale şi a celei celeste

27. Orice lucrare divină are un început, o parte de mijloc şi un sfârşit. Începutul trece prin zona de mijloc şi se îndreaptă către sfârşit, în consecință, sfârşitul reprezintă baza lucrării, începutul se regăseşte în partea de mijloc, iar apoi în cea finală. De aceea, sfârşitul este întotdeauna cel care conține totul. Fiind deopotrivă o bază şi un conținut, sfârşitul reprezintă inclusiv un suport.

28. Orice om învățat va înțelege că aceste trei principii pot fi numite pe bună dreptate finalitate, cauză şi efect, sau ființă, devenire şi existență. Finalitatea este ființa, cauza este devenirea, iar efectul este existența. În consecință, orice lucrare completă conține o trinitate, numită: început, parte de mijloc şi sfârşit, sau finalitate, cauză şi efect, şi în sfârşit: ființă *(esse),* devenire *(fieri)* şi existență *(existere).* Cine înțelege acest aspect îşi dă seama că orice operă divină devine completă şi perfectă numai prin finalitatea ei (adică la sfârşit). Această finalitate conține simultan şi primele două principii.

29. Din acest motiv, ori de câte ori apare în Cuvântul spiritual (în Scriptură), cifra trei trebuie înțeleasă ca ceva complet şi perfect, deci care include totul în sine. Aceasta este semnificația spirituală a cifrei trei, ori de câte ori apare în Scriptură. Sa luăm câteva exemple:

Isaia a mers gol şi cu picioarele goale timp de trei ani *(Isaia* 20:3).

Iehova l-a chemat pe Samuel de trei ori, iar Samuel a alergat de trei ori la Eli, care l-a recunoscut a treia oară *(1 Samuel* 3:1-8).

Ionatan i-a spus lui David să se ascundă în câmp timp de trei zile. Ionatan a tras trei săgeți țintind o stâncă, iar în final David s-a închinat de trei ori în fața lui Ionatan *(1 Samuel* 20:5, 12-41).

Ilie s-a întins de trei ori peste fiul văduvei *(1 Regi* 17:21).

Ilie le-a poruncit să toarne apă peste ofranda aprinsă de trei ori *(1 Regi* 18:34).

Iisus a spus: „Împărăția lui Dumnezeu este precum un aluat pe care o femeie îl ia şi o ascunde în trei măsuri de făină, până când aceasta se dospeşte" *(Matei* 13:33).

Iisus i-a spus lui Petru că seva lepăda de El de trei ori *(Matei* 26:34).

Iisus 1-a întrebat de trei ori pe Petru: „Mă iubeşti?" *(Ioan* 21:15-17).

Iona s-a aflat în pântecul balenei timp de trei zile şi trei nopți *(Iona* 1:17).

Iisus le-a spus că pot distruge templul, iar El Îl va construi la loc în trei zile *(Matei* 26:61).

Iisus s-a rugat de trei ori în Grădina Ghetsimani *(Matei* 26:39-44).

Iisus s-a ridicat din morți a treia zi *(Matei* 28:1).

Există numeroase alte pasaje în care este menționată cifra trei. Ea este folosită de fiecare dată atunci când este vorba despre o operă încheiată şi perfectă, căci aceasta este semnificația spirituală a acestei cifre.

30. Am dat aceste exemple pentru a înțelege mai bine ceea ce urmează, din punct de vedere intelectual, dar şi pentru a înțelege că semnificația naturală (sau literală) a Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul semnificației sale spirituale şi celeste.

31. Am afirmat mai sus, în paragrafele 6 şi 19, că există trei înţelesuri ale Cuvântului: unul celest, care este semnificaţia primordială, unul spiritual, care este semnificaţia mijlocie, şi unul natural, care este semnificaţia cea mai inferioară a Cuvântului. Pornind de la această afirmaţie, omul raţional poate trage concluzia că semnificaţia primordială sau celestă a Cuvântului trece prin cea de mijloc sau spirituală şi ajunge în sfârşit la cea inferioară sau naturală, care reprezintă implicit baza sa. În mod evident, semnificaţia primordială sau celestă se regăseşte în cea de mijloc sau spirituală, iar apoi în cea finală sau naturală. Rezultă astfel că semnificaţia finală sau naturală (respectiv cea literală) a Cuvântului reprezintă baza, conţinutul şi suportul celorlalte două.

32. În ce constau însă aceste semnificaţii nu poate fi explicat în numai câteva cuvinte. Această cunoaştere reprezintă o taină a îngerilor din ceruri şi va fi explicată pe cât posibil în tratatele menţionate în prefaţa la lucrarea Doctrina Domnului. Ea va fi explicată din perspectiva înţelepciunii angelice şi se refera la Providenţa Divină, la Omnipotenţă, Omniprezenţă, Omniscienţă, Iubirea Divină şi Înţelepciunea Divina, dar şi la Viaţă. Deocamdată ne vom limita să tragem concluzia că Scriptura (Cuvântul), care este în esenţă o Lucrare Divină menită să aducă mântuirea rasei umane, reprezintă în semnificaţia sa naturală sau inferioară baza, conţinutul şi suportul celorlalte două semnificaţii interioare.

33. Rezultă că fără semnificaţia sa literală, Cuvântul ar fi ca un palat fără un fundament, construit în aer, nu pe pământ, o simplă umbră care ar dispărea rapid. El ar putea fi comparat de asemenea cu un templu care conţine multe obiecte sacre, dar al cărui altar central nu ar fi protejat de un acoperiş şi de un zid despărţitor, care reprezintă elementele sale constitutive. Dacă aceste două elemente lipsesc, obiectele de valoare din interiorul altarului ar fi furate de hoţi şi pângărite de animalele pământului şi de păsările cerului, fiind astfel distruse.

Cuvântul ar putea fi comparat şi cu Tabernaculul (în interiorul căruia se afla Chivotul Cuvântului, în centrul căruia se afla cupa de aur din altarul de aur, umplută cu tămâie, precum şi masa pe care se afla prescura - toate acestea fiind obiectele sale sfinte) lipsit de elementele sale exterioare, respectiv ţesăturile şi perdelele, în mod similar, Cuvântul lipsit de semnificaţia sa literală ar fi la fel ca şi corpul uman lipsit de piele, care reprezintă învelişul său exterior, sau fără suportul oaselor sale. Fără aceste elemente, toate organele din interior ar cădea şi corpul s-ar dezmembra. Cuvântul ar mai putea fi comparat cu inima şi cu plămânii din interiorul toracelui lipsite de învelişul lor exterior, numit pleură, şi de suportul coastelor; sau cu creierul lipsit de învelişul său cerebral, numit dura mater, şi fără craniul care îl adăposteşte în interiorul lui. La fel ar sta lucrurile şi cu Cuvântul divin dacă acesta ar fi lipsit de semnificaţia sa literală. Nu întâmplător, în Isaia se spune:

„Iehova va crea deasupra tuturor un înveliş de slavă.” *(Isaia* 4:5)

34. Situaţia ar fi absolut similară şi în ceea ce priveşte cerul îngerilor, dacă universul ar fi lipsit de lumea oamenilor. Rasa umană reprezintă baza, conţinutul şi suportul cerurilor, iar Cuvântul se afla la oameni şi în interiorul lor. Cerurile se împart în linii mari în două împărăţii: cea spirituală şi cea celestă, dar ambele au la bază împărăţia naturală a oamenilor.

La fel stau lucrurile şi cu Cuvântul, care se află la oameni şi în interiorul lor. Am vorbit pe larg despre împărţirea cerurilor în cele două împărăţii, cea spirituală şi cea celestă, în lucrarea mea anterioară, *Raiul şi Iadul*, paragrafele 20-28.

35. Am arătat în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos*, paragraful 28, că profeţii din Vechiul Testament au fost reprezentanţi ai Cuvântului Domnului. De aceea, ei au revelat doctrina bisericii din perspectiva Cuvântului, motiv pentru care au fost numiţi Fii ai Omului. Mergând mai departe pe firul logicii, rezultă că suferinţele şi încercările pe care le-au avut de îndurat au reprezentat violenţa prin care au reacţionat evreii în faţa semnificaţiei literale a

Cuvântului. De aceea i s-a poruncit profetului Isaia să îşi scoată pânza din jurul şoldurilor şi sandalele din picioare şi să meargă gol şi cu picioarele goale timp de trei ani *(Isaia* 20:2, 3).

În mod similar, profetului *Iezechiel* i s-a poruncit să ia o sabie ascuțită, să o folosească precum un brici de ras şi să îşi radă capul şi barba. Să ia apoi o balanță de cântărit şi să împartă părul. O treime din el să o ardă în foc, în mijlocul cetății, când se vor împlini zilele asedierii; o treime să o ia şi să o taie cu sabia, de jur împrejurul cetății; iar o treime să o risipească în vânt. Să ia totuşi vreo câțiva din ei şi să îi strângă în poalele hainei. Din aceştia să mai ia iarăşi vreo câțiva, să-i arunce şi să-i ardă în foc *(Iezechiel* 5:1-4).

Dat fiind faptul că profeții reprezentau Cuvântul, şi implicit doctrina bisericii născută din acest Cuvânt, aşa cum am arătat mai sus, şi ținând cont de faptul că prin cap se înțelege înțelepciunea născută din Cuvânt, rezultă că prin firele de păr ale capului şi bărbii nu se poate înțelege altceva decât supremația adevărului. Aşa se explică de ce raderea părului de pe cap şi de pe față era considerată în acele timpuri o mare ruşine şi un motiv de doliu. Acesta este motivul pentru care profetului i s-a poruncit să îşi radă capul şi barba, pentru a ilustra astfel starea bisericii ebraice din perspectiva Cuvântului. Tot din acest motiv cei patruzeci şi doi de copii care i-au strigat lui Elisei: „Pleşuvule!" au fost sfârtecați de cele două ursoaice *(2 Regi* 2:23, 24), căci profetul reprezenta Cuvântul divin, iar chelia simboliza acelaşi Cuvânt,; privat însă de semnificația sa supremă.

Nazarinenii l-au reprezentat pe Domnul din perspective Cuvântului, aşa cum vom detalia mai jos, în paragraful 49. De aceea, ei aveau datoria să îşi lase părul de pe cap şi de pe față să crească, fără să-l radă niciodată. Nu întâmplător, termenul de nazarinean înseamnă în limba ebraică părul de pe cap. Era de datoria marelui preot să nu-şi radă niciodată capul *(Levitic* 21:10).

Aceeaşi datorie o are şi capul familiei *(Levitic* 21:5).

Rezultă că pentru acei oameni chelia reprezenta o mare ruşine, aşa cum demonstrează pasajele următoare:

Capetele lor ar trebui rase, iar bărbile lor tăiate *(Isaia* 15:2; *Ieremia* 18:37).

Ruşinea să cadă asupra fețelor lor, şi capetele să le fie rase *(Iezechiel* 7:18).

Toate capetele au fost rase şi toți umerii dezgoliți *(Iezechiel* 29:18).

Voi înveli toate şoldurile cu pânze şi voi rade toate capetele (*Amos* 8:10).

Rade-ți parul, pentru fiii desfătărilor tale; lărgeşte-ți pleşuvia ca vulturul, căci ei se duc în captivitate, departe de tine *(Mica* 1:16).

Prin lărgirea pleşuviei se înțelege în cazul de față falsificarea extremă a adevărurilor Cuvântului. Când aceste adevăruri sunt falsificate, aşa cum au făcut evreii, întregul Cuvânt este distrus, căci principiile sale sunt suportul său. Fiecare cuvânt din scriptură reprezintă un suport pentru adevărurile spirituale şi celeste conținute în ea. Întrucât părul simbolizează adevărul suprem, în lumea spirituală toți cei care disprețuiesc Cuvântul şi îi falsifică semnificația literală apar ca fiind chei. În schimb, toți cei care îl onorează şi îl iubesc apar cu capetele acoperite de păr şi de barbă. Vom mai discuta despre acest subiect în paragraful 49.

36. În înțelesul său ultim sau natural, care este înțelesul său literal, Cuvântul divin este simbolizat inclusiv de zidul Noului Ierusalim, alcătuit din jasp, de temelia zidului, alcătuită din pietre prețioase, şi de porțile sale alcătuite din perle *(Apocalipsa* 21:18-21). **Noul Ierusalim semnifică biserica şi doctrina sa.** Vom spune mai multe despre acest subiect într-un paragraf ulterior. Din cele afirmate până acum rezultă că înțelesul natural sau literal al Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul celorlalte două sensuri interioare, respectiv cel spiritual şi cel celest.

Capitolul IV

Din perspectiva semnificației literale a Cuvântului, Adevărul divin apare reprezentat în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa

37. Din perspectiva semnificației literale a Cuvântului, Adevărul divin apare reprezentat în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa, căci cele două semnificații anterioare, cea spirituală şi cea celestă, sunt incluse în semnificația naturală sau literală a scripturii, aşa cum am arătat mai sus, în paragraful 31. Vom urmări în continuare să explicăm în câteva cuvinte în ce fel sunt prezente simultan cele trei semnificații.

38. Există două feluri de ordini, deopotrivă în cer şi în lumea terestră: o ordine succesivă şi una simultană. În cadrul ordinii succesive, lucrurile se succed unul altuia, începând cu cel mai înalt şi până la cel mai de jos. În ordinea simultană lucrurile coexistă împreună, de la cele mai interioare la cele mai exterioare. Ordinea succesivă este ca o coloană care începe de sus şi se termină jos, în timp ce cea simultană este ca o mulțime de cercuri concentrice care alcătuiesc un tot unitar, pornind de la centru şi terminându-se cu cercul de la suprafață. Vom arăta în continuare că ordinea succesivă devine în ultimă instanță o ordine simultană. Iată cum se petrec lucrurile: aspectele cele mai înalte ale ordinii succesive devin aspectele cele mai interioare ale celei simultane, iar aspectele cele mai inferioare ale ordinii succesive devin aspectele cele mai exterioare ale celei simultane. În acest fel, ordinea simultană se formează din cea succesivă. Acest lucru este valabil pentru tot ceea ce există în lumea spirituală şi în cea naturală, în general şi în particular. Căci tot ceea ce există conține un început, o parte de mijloc şi un sfârşit, începutul trecând prin partea de mijloc şi fiind transformat în partea finală.

Să aplicăm acum acest principiu Cuvântului divin. Planul celest, cel spiritual şi cel natural derivă din Domnul într-o ordine succesivă, dar în forma lor finală se integrează într-o ordine simultană. Astfel, semnificația celestă şi cea spirituală a Cuvântului se regăsesc simultan şi în semnificația sa naturală. Cine înțelege acest lucru realizează că semnificația naturală a Cuvântului, respectiv cea literală, reprezintă baza, conținutul şi suportul celorlalte două semnificații ale sale, cea spirituală şi cea celestă. De aici rezultă că Binele şi Adevărul Divin sunt prezentate, din perspectiva literală a Cuvântului, în plenitudinea, sfințenia şi puterea lor deplină.

39. În concluzie, Cuvântul apare ca fiind integral chiar în sensul său literal, căci acest sens ascunde în el semnificația sa spirituală şi celestă, adică spiritul şi viața. La acest lucru se referea Domnul atunci când a spus:

„Cuvintele pe care vi le spun sunt spirit şi viață.” *(Ioan* 6:63) Domnul a rostit aceste cuvinte în fața lumii, iar semnificația lor este una naturală. Semnificația spirituală şi cea celestă nu pot aparține Cuvântului fără semnificația naturală a acestuia, care este cea literală, căci ele ar fi precum spiritul şi viața fără un corp sau, aşa cum am arătat în paragraful 33, precum un palat fără fundație.

40. Adevărurile cuprinse în semnificația literală a Cuvântului nu sunt întotdeauna adevăruri pure, ci doar adevăruri aparente, căci reprezintă analogii şi comparații, respectiv corespondențe ale lucrurilor spirituale cu cele din natură, menite special să fie înțelese de către oamenii simpli şi de către copii. Tocmai datorită corespondențelor pe care le stabilesc, ele reprezintă însă receptacule ale adevărului pur. Altfel spus, ele sunt ca nişte vase care conțin în ele adevărul, la fel ca o cupă de cristal ce conține vinul cel nobil sau ca o farfurie de argint ce conține alimentele hrănitoare. Ele sunt ca nişte haine ce servesc la acoperirea trupului, ca nişte scutece pentru copii sau ca nişte rochii pentru o fată. Ar mai putea fi comparate şi cu cunoaşterea omului natural, care ascunde în sine percepțiile şi înțelegerea adevărului de către omul spiritual. Adevărurile care sunt incluse, conținute, îmbrăcate şi ascunse de semnificația literală

a Cuvântului, reprezintă semnificația sa spirituală, iar binele suprem pe care îl atrag după sine ele reprezintă semnificația sa celestă. Iată un pasaj din scriptură care ilustrează acest lucru:

„Vai de voi, cărturari şi farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea din afară a paharului şi a farfuriei, dar înăuntru sunt pline de murdărie şi de neorânduială.

Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului şi a farfuriei, pentru ca şi partea cealaltă să fie curată." *(Matei* 23:25, 26)

În acest pasaj Domnul vorbeşte de aspectele exterioare, care le conțin pe cele interioare, numindu-le „farfurii şi cupe". Cupa conține vinul, care simbolizează întotdeauna adevărul Cuvântului. Farfuria conține mâncarea, care simbolizează binele rezultat din integrarea Cuvântului. Curățarea în interior a cupei şi a farfuriei echivalează cu purificarea interiorului ființei, respectiv a voinței şi a gândirii, şi implicit a iubirii şi a credinței, cu ajutorul Cuvântului. Curățarea exterioară care rezultă din cea interioară arată că şi aspectele exterioare pot şi trebuie să fie purificate, prin ele înțelegându-se cuvintele şi faptele, care îşi trag esența din gândurile interioare. Într-un alt pasaj se spune:

„Era un om bogat, care se îmbrăca în purpură şi în in subțire şi în fiecare zi ducea o viață plină de veselie şi de strălucire. La uşa lui era pus un sărac, numit Lazăr, plin de bube." *(Luca* 16:19, 20)

Şi în acest pasaj Domnul vorbeşte de anumite aspect naturale, care reprezintă însă corespondențe ce ascund aspecte spirituale. Astfel, omul bogat simbolizează națiunea ebraica, considerată bogată întrucât deținea Cuvântul divin, care cuprinde adevăratele bogății spirituale. Purpura şi inul subțire în care era îmbrăcat omul bogat semnifică binele şi adevărul conținute în Cuvânt (purpura reprezintă binele, iar inul reprezintă adevărul). Viața plină de veselie şi de strălucire simbolizează fericirea pe care o dă citirea Cuvântului. În cazul de față, cerşetorul Lazăr face referire la păgâni, care nu posedă Cuvântul. Faptul că el stă la poarta omului bogat, plin de bube, înseamnă că păgânii erau disprețuiți şi respinşi de către evrei.

Se ştie că Domnul l-a iubit mult pe Lazăr, pe care l-a învi-at din morți *(Ioan* 11:3, 5, 36), numindu-l prietenul Lui *(Ioan* 11:11) şi luând masa cu el *(Ioan* 12:2). Toate aceste corespondențe se referă la păgâni şi la simpatia Domnului față de ei.

Din cele două pasaje de mai sus apare evident că adevărurile şi consecințele benefice care rezultă din semnificația literală a Cuvântului sunt ca nişte vase sau ca nişte haine care acoperă adevărurile şi consecințele benefice superioare, care rămân ascunse în semnificația spirituală şi în cea celestă a Cuvântului.

41. Aceasta fiind natura Cuvântului din perspectiva semnificației sale naturale (literale), rezultă că cei care sunt ancorați în adevărurile divine şi care cred că Scriptura este sfântă şi divină în interiorul ei, dar mai ales cei care cred că ea este sfântă datorită adevărurilor spirituale şi celeste pe care le conține - pot înțelege aceste adevăruri în lumina lor naturală, dacă citesc Cuvântul într-o stare de iluminare primită de la Domnul. Căci lumina cerurilor, care ascunde semnificația spirituală a Cuvântului, se revarsă asupra luminii naturale, care ascunde sensul literal al Cuvântului, şi iluminează facultatea intelectuală a omului, numită rațiune, permițându-i să vadă şi să înțeleagă adevărurile divine, atât în starea lor manifestă cât şi în cea ascunsă. Aceste adevăruri şi lumina cerurilor se revarsă asupra minților anumitor oameni, chiar dacă nu întotdeauna aceştia sunt conştienți de ceea ce se petrece.

42. În profunzimea sa ultimă, Cuvântul are o semnificație celestă, fiind ca o flacără care arde. În aspectul său de mijloc, el are o semnificație spirituală, fiind ca o lumină care luminează. În consecință, în forma sa finala, care prezintă semnificația sa naturală şi care ascunde cele două semnificații interioare, Cuvântul poate fi asemănat cu un rubin şi cu un diamant. Rubinul se naşte din flacăra celestă, iar diamantul din lumina spirituală. Aceasta fiind natura

Cuvântului din perspectiva naturală (literală), această semnificație poate fi regăsită în următoarele simboluri:

1) fundația zidului Noului Ierusalim;
2) urimul şi thurimum-ul de pe efodul[24] lui Aaron;
3) grădina Edenului în care a ajuns regele din Tyr;
4) perdelele şi țesăturile din Tabernacul;
5) obiectele exterioare din templul din Ierusalim;
6) slava Domnului atunci când s-a schimbat la față.

43.1) Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de fundația zidului Noului Ierusalim *(Apocalipsa* 21), **Acest lucru rezultă din faptul că Noul Ierusalim simbolizează noua biserică şi doctrina ei**, aşa cum am arătat în lucrarea *Doctrina Domnului,* paragrafele 62-63. De aceea, zidul şi fundația lui nu pot însemna altceva decât aspectele exterioare ale Cuvântului, adică semnificația lui literală. Căci o doctrină nu se poate naşte decât din această semnificație, iar o biserică nu se poate naşte decât pe baza unei doctrine. Doctrina este ca un zid cu fundația sa, care înconjoară şi apără cetatea. Iată ce scrie Apocalipsa în legătură cu zidul Noului Ierusalim şi cu fundația lui:

„I-a măsurat şi zidul: o sută patruzeci şi patru de coți, după măsura oamenilor, căci aceasta era măsura îngerului. Zidul era construit din jasp şi cetatea era din aur curat, ca sticla curata. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe; cea dintâi temelie era de jasp; a doua de safir; a treia de calcedonie; a patra de smarald; a cincea de sardonix, a şasea de sardiu; a şaptea de crisolit; a opta de berii; a noua de topaz; a zecea de crisopraz; a unsprezecea de hiacint; a douăsprezecea de ametist." *(Apocalipsa* 21:17-20)

Iată care este semnificația acestor simboluri: numărul o sută patruzeci şi patru se referă la toate adevărurile şi beneficiile bisericii şi doctrinei sale, derivate din semnificația literală a Cuvântului. Aceeaşi semnificație o are şi numărul doisprezece. Omul simbolizează inteligența, îngerul simbolizează adevărul divin din care se naşte inteligența. Măsurătoarea simbolizează calitatea. Zidul şi fundația sa reprezintă semnificația literală a Cuvântului, iar pietrele prețioase se referă la adevărurile şi beneficiile Cuvântului, care se reflectă asupra doctrinei, şi implicit asupra bisericii.

44.2) Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de urim-ul şi thummim-ul de pe efodul lui Aaron. Urim-ul şi thummim-ul se aflau pe efodul lui Aaron, căci el Îl simboliza pe Domnul în aspectul Său de Bine Divin şi de mântuire. Hainele preoțeşti simbolizau Adevărul Divin derivat din Binele Divin. Efodul simboliza Adevărul Divin în aspectul său final, şi implicit semnificația literală a Cuvântului, căci acesta este aspectul final al Adevărului Divin, aşa cum am mai afirmat. De aceea, cele douăsprezece pietre prețioase, pe care erau scrise numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel, respectiv urim-ul şi thummim-ul, simbolizau adevărurile divine derivate din Binele Divin în ansamblul său. Iată ce scrie Moise în această privință:

„Să facă efodul din aur, fir albastru, purpuriu şi stacojiu şi in subțire răsucit; să fie lucrat cu măiestrie... Să faci apoi pieptarul judecății, lucrat cu măiestrie, să-l faci din aceeaşi lucrătură ca efodul; să-l faci din aur, fir albastru, purpuriu şi stacojiu, şi din in subțire răsucit. Să fie în patru colțuri şi dublat. Lungimea lui să fie de o palmă şi lățimea tot de o palmă, în el să pui o țesătură de pietre - patru rânduri de pietre: în rândul întâi un sardonix, un topaz şi un smarald; în al doilea rând un rubin, un safir şi un diamant; în al treilea rând un opal, un agat şi un ametist; în al patrulea rând un crisolit, un onix şi un jasp. Aceste pietre să fie legate în ferecătura lor de aur. Să fie douăsprezece pietre, după numele fiilor lui Israel, gravate ca nişte

[24] Tunică îmbrăcată de preoții evrei în timpul marilor ceremonii (n. t.)

peceți, fiecare cu numele uneia clin cele douăsprezece seminții... Când Aaron va intra în sfântul locaş, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, gravate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului. Să pui în pieptarul judecății urim-ul şi thummim-ul, care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfățişa înaintea Domnului." *(Exod* 28:6, 15-21, 29-30)

Am explicat în lucrarea *Arcana Caelestia* ce simbolizează hainele lui Aaron, efodul, roba, pieptarul, mitra şi cununa de care vorbeşte acest capitol din *Cartea Exodului.* Am indicat acolo că efodul simbolizează Adevărul Divin în aspectul său ultim. Pietrele prețioase de pe el simbolizează adevărurile ultime ce rezultă din binele făcut în numele iubirii. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel se referă la aspecte religioase. Pieptarul simbolizează Adevărul Divin derivat din Binele Divin, iar urim-ul şi thummim-ul semnifică strălucirea Adevărului Divin derivat din Binele Divin în aspectul său ultim. Căci urim-ul este un foc strălucitor, iar thummim-ul înseamnă strălucire în limbajul îngerilor, şi respectiv integritate în ebraică. Am arătat de asemenea că răspunsurile au fost date prin jocul luminii, dar şi prin percepție tacită sau prin viu grai. Rezultă că aceste pietre prețioase aveau şi semnificația de adevăruri derivate din beneficiile Cuvântului scris, şi nicidecum răspunsuri primite direct din cer, căci acesta este apanajul Divinității în toată plenitudinea ei.

Faptul că pietrele prețioase şi diademele semnifică adevărurile divine în ipostaza lor ultimă (terestră), conform semnificației literale a Cuvântului, mi-a devenit explicit după ce am văzut personal pietrele prețioase şi diademele purtate de îngerii şi spiritele din lumea spirituală, inclusiv pe coifurile acestora. Mi-a fost dat astfel să înțeleg că ele corespund adevărurilor în ipostaza lor ultimă, de unde îşi trag originea şi înfățişarea.

Aceeaşi semnificație le-a atribuit-o şi Ioan, care le-a văzut: pe capul balaurului *(Apocalipsa* 12:3); pe coarnele bestiei (fiarei) *(Apocalipsa* 13:1) precum şi pe prostituata aşezată pe bestia (fiara) roşiatică *(Apocalipsa* 17:4). Ioan a văzut în viziunea sa aceste pietre prețioase pentru că ele îi simbolizează pe toți cei din lumea creştină care acceptă Cuvântul.

45.3) Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de pietrele prețioase din grădina Edenului în care a ajuns regele din Tyr (conform lui *Iezechiel*). Iata ce scrie în această direcție *Iezechiel:*

Fiu al Omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tyr-ului şi spune-i: „Aşa vorbeşte Stăpânul Domnul: 'Tu aveai pecetea perfecțiunii, plin de înțelepciune şi perfect în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardiu, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald şi cu aur. Tamburinele şi flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost creat'". *(Iezechiel* 28:12, 13)

În Cuvântul scris, Tyr-ul simbolizează cunoaşterea adevărului şi a binelui. Regele simbolizează adevărul bisericii. Grădina Edenului simbolizează înțelepciunea şi inteligența Cuvântului. Iar pietrele prețioase simbolizează adevărurile derivate din bine, aşa cum rezultă ele din semnificația literală a Cuvântului. De aceea spune Iezechiel că regele era acoperit cu aceste pietre prețioase. Aşa cum am arătat în paragraful precedent, semnificația literală a Cuvântului acoperă într-adevăr adevărurile sale interioare.

46.4) Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de perdelele şi țesăturile din Tabernacul.

Cerul şi biserica sunt simbolizate adeseori în scriptură prin tabernacul. De aceea, structura acestuia i-a fost indicată lui Moise direct de Iehova pe Muntele Sinai. De aceea, tot ce se afla în interiorul tabernaculului, respectiv lampa, altarul de aur pe care se ardea tămâie şi masa pe care se afla prescura simbolizau aspecte sacre ale cerului şi ale bisericii. Sfânta Sfintelor, unde se afla Chivotul Conventului, simboliza aspectul cel mai intim al cerului şi al bisericii.

Legea scrisă pe două tăblițe de piatră şi închisă în Chivot îl simboliza pe Domnul, dar şi Cuvântul Său.

Dat fiind că aspectele exterioare îşi extrag esența din cele interioare, ambele fiind derivate din cele fundamentale, reprezentate în tabernacul de Lege, rezultă că aspectele sacre ale Cuvântului erau reprezentate în întregime de tabernacul.

În consecință, aspectele exterioare ale tabernacului, respectiv perdelele şi țesăturile, cele care îl acopereau din exterior, reprezentau aspectele exterioare ale Cuvântului, adică adevărurile şi beneficiile semnificației literale a acestuia. De aceea, „toate perdelele şi țesăturile trebuiau confecționate din in subțire răsucit, de culoare albastră, purpurie şi stacojie, vopsit de două ori, şi să aibă pe ele heruvimi" *(Exod* 26:1, 31, 36).

Semnificațiile generale şi particulare ale tabernacului sunt explicate în lucrarea *Arcana Caelestia*, în capitolul referitor la Exod. Am arătat acolo că perdelele şi țesăturile simbolizează aspectele exterioare ale cerului şi ale bisericii, inclusiv ale Cuvântului. Inul subțire simbolizează adevărul spiritual: cel albastru - adevărul de origine celestă; cel purpuriu - binele de origine celestă; cel stacojiu - binele spiritual; iar heruvimii - păzitorii secretelor ascunse ale Cuvântului.

47.5) Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de obiectele exterioare din templul din Ierusalim. Acest lucru se datorează faptului că templul şi tabernacul aveau aceeaşi semnificație exterioară, simbolizând cerul şi biserica, şi implicit Cuvântul. Domnul Însuşi a confirmat (în *Evanghelia după Ioan)* că templul din Ierusalim simbolizează aspectul divin-uman al Domnului:

„Distrugeți acest templu, iar în trei zile îl voi ridica din nou... Dar El vorbea de templul trupului Său." (*Ioan* 2:19, 21)

Şi ori de câte ori vorbim de Domnul, vorbim inclusiv de Cuvânt, căci El este Cuvântul. De vreme ce aspectele interioare ale templului reprezentau aspectele interioare ale cerului şi ale bisericii, şi deci inclusiv ale Cuvântului, este evident că aspectele exterioare ale templului reprezentau aspectele exterioare ale cerului şi ale bisericii, şi deci inclusiv ale Cuvântului, adică semnificația literală a acestuia. Referitor la aspectele exterioare ale templului, Scriptura spune:

„Când s-a construit casa, s-au întrebuințat pietre cioplite gata înainte să fie duse acolo, aşa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fier nu s-a auzit în casă în timpul construirii. Interiorul a fost pavat cu grinzi din cedru. Pe toate zidurile casei, de jur împrejur, în partea din spate şi în față, a pus să se graveze figuri de heruvimi, de palmieri şi de flori deschise. A acoperit cu aur pardoseala casei, în partea din spate şi în față." (*1 Regi* 6:7, 29, 30)

Toate aceste elemente se referă la aspectele exterioare ale Cuvântului, care sunt atribute sacre privite din perspectiva sa literală.

48.6) Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de slava Domnului atunci când s-a schimbat la față. Iată cum descrie Scriptura schimbarea la față a Domnului în fața lui Petru, a lui Iacov şi a lui Ioan:

„După şase zile, Iisus a luat cu El pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan, fratele lui, şi i-a dus la o parte pe un munte înalt. Şi El s-a schimbat la față înaintea lor. Fața Lui a strălucit ca soarele şi hainele i s-au făcut albe ca lumina. Şi iată, li s-au arătat Moise şi Ilie, stând de vorbă cu El. Şi, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: 'Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, să facem aici trei colibe, una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie'. Pe când vorbea el încă, iată, din nor s-a auzit un glas care zicea: 'Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea. De El să ascultați'" (*Matei* 17:1-5).

Am fost informat că în timpul acestui eveniment, Domnul a simbolizat Cuvântul. Fața Sa, care a strălucit ca soarele, a simbolizat Binele Divin. Haina sa, care a devenit albă ca lu-

mina, a simbolizat Adevărul Divin. Moise şi Ilie au simbolizat Cuvântul istoric şi profetic: Moise - Cuvântul scris de el însuşi, şi în general Cuvântul istoric, iar Ilie - Cuvântul profetic. Norul strălucitor care i-a acoperit pe discipoli a simbolizat Cuvântul în semnificaţia sa literală. De aceea, din el s-a auzit o voce spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit... De El să ascultaţi”. Toate aceste semnificaţii au derivat din Domnul.

49. Am arătat până acum că Scriptura (Cuvântul) în semnificaţia sa naturală, adică literală, este deopotrivă sacră şi completă. Vom arăta în continuare că ea este inclusiv încărcată de putere. Măreţia puterii Adevărului Divin şi a naturii acestuia, deopotrivă în cer şi pe pământ, este explicată în detaliu în lucrarea *Raiul şi Iadul*, atunci când se vorbeşte despre puterea îngerilor din cer, în paragrafele 228-233.

Puterea Adevărului Divin se manifestă îndeosebi împotriva falsităţii şi răului, deci împotriva iadului. Din perspectiva literală a Cuvântului, aceste elemente malefice trebuie combătute cu armele adevărului. Domnul are puterea de a mântui omul, folosindu-se inclusiv de puterea Cuvântului în semnificaţia sa literală, prin reformarea şi transformarea lui. În acest fel, omul este scos din iad şi adus în rai. Această putere a Domnului s-a manifestat inclusiv în ipostaza Sa divin-umană, prin împlinirea tuturor lucrurilor de care vorbeşte Cuvântul. De aceea, când era pe punctul de a-şi împlini şi ultima misiune, înainte de a fi crucificat, El i-a spus marelui preot:

De acum încolo veţi vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului (*Matei* 26:64, *Marcu* 14:62).

Fiul Omului este Domnul din perspectiva Cuvântului. Norii cerului simbolizează Cuvântul în semnificaţia sa literală, iar statul la dreapta puterii se referă la omnipotenţa Cuvântului. Aceleaşi lucruri sunt afirmate şi în *Marcu* 16:19.

În biserica ebraică, nazarinenii reprezentau puterea Domnului la nivel terestru. Acelaşi lucru poate fi afirmat despre Samson, despre care se spune că a fost nazarinean încă din pântecul mamei sale, şi că puterea sa îşi avea sursa în părul său. Însuşi cuvântul nazarinean înseamnă păr. Samson însuşi a afirmat cu claritate că sursa puterii sale era parul, atunci când a spus:

„Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt un nazarinean al lui Dumnezeu din pântecul mamei mele. Dacă aş fi ras, puterea m-ar părăsi, aş slăbi şi aş fi ca orice alt om.” (*Judecători* 16:17)

Nimeni nu poate înţelege de ce s-a înfiinţat secta nazarinenilor şi de ce îşi trăgea Samson puterea din părul său dacă nu cunoaşte ce reprezintă acest simbol în Cuvântul divin. Capul simbolizează înţelepciunea celestă pe care o primesc îngerii şi unii oameni de la Domnul, prin intermediul Adevărului Divin. În consecinţă, părul de pe cap semnifică înţelepciunea celestă în aspectul ei inferior, inclusiv Adevărul Divin în aspectul sau inferior (terestru). Dată fiind corespondenţa dintre păr şi înţelepciunea celestă, nazarinenilor li s-a poruncit:

„Să nu îşi radă părul de pe cap, căci aceasta este legea pentru cel care a făcut jurământul de nazarinean” (*Numeri* 6:1-21).

Din acelaşi motiv, li s-a poruncit:

„Marelui preot şi fiului său să nu-şi radă părul de pe cap. În caz contrar vor muri şi mânia divină se va abate asupra întregii case a Israelului” (*Leviticul* 10:6).

Dat fiind că părul apare în această corespondenţă ca un element sfânt, nu este de mirare că Fiului Omului, care este chiar Domnul din perspectiva Cuvântului, îi este descris inclusiv părul:

„Părul Său era alb ca lâna, la fel de alb ca zăpada” (*Apocalipsa* 1:14).

Am vorbit despre acest subiect şi mai sus, în paragraful 35. Pe scurt, puterea Adevărului Divin sau a Cuvântului echivalează cu semnificaţia literală a acestuia, căci Cuvântul este

integral din această perspectivă. Din aceeaşi perspectivă; îngerii din cele două ceruri ale Domnului şi oamenii apar în simultaneitate.

Capitolul V

Doctrina bisericii derivă din semnificaţia literală a Cuvântului şi este confirmată de aceasta

50. Am arătat în capitolul precedent că din perspective sa literală, Cuvântul se manifestă în toată plenitudinea, sfinţenia şi puterea sa. De vreme ce Cuvântul este chiar Domnul, rezultă că Domnul poate fi revelat integral prin citirea Cuvântului, învăţându-i şi iluminându-i pe oameni. Vom dovedi acest lucru, demonstrând că:

1) fără doctrină, Cuvântul este neinteligibil;

2) doctrina trebuie să derive din semnificaţia literală a Cuvântului;

3) dar Adevărul Divin, care reprezintă sursa doctrinei, se manifestă numai în faţa celor iluminaţi de Domnul.

51.1) Fără doctrină, Cuvântul este neinteligibil. Acest lucru se datorează faptului că din perspectiva semnificaţiei sale literale, Cuvântul este scris în corespondenţe pure, care descriu simultan aspectele spirituale şi cele celeste. Fiecare cuvânt scris poate conţine asemenea corespondenţe, servindu-le drept bază. Din acest motiv, multe adevăruri nu apar revelate, ci dimpotrivă, ocultate de semnificaţia literală a Cuvântului, motiv pentru care sunt numite aparenţe ale adevărului, nu adevăruri propriuzise. Există însă şi numeroase adevăruri redate pe înţelesul oamenilor simpli, ale căror gânduri nu se ridică deasupra realităţii pe care o văd cu ochii. Există alte pasaje care par să fie contradictorii, deşi nu există în întreaga scriptură nici măcar o singură contradicţie reală, dacă ea este privită în lumina adevărului. Numeroase fragmente din cărţile profeţilor cuprind lungi înşiruiri de nume proprii de persoane şi de locuri, care nu par să aibă nici un înţeles, aşa cum sunt de pildă pasajele citate în paragraful 15. De vreme ce aceasta este natura Cuvântului din perspectiva semnificaţiei sale literale, este evident că fără ajutorul doctrinei el nu poate fi înţeles. Câteva exemple vă vor ajuta să înţelegeţi mai clar. De pildă, se spune că:

„Iehova se căieşte" (*Exod* 32:12, 14; *Iona* 3:9; 4:2).

În alte locuri, se spune că:

„Iehova nu se căieşte" (*Numeri* 23:19; *1 Samuel* 15:29).

Aceste pasaje nu pot fi reconciliate fără ajutorul doctrinei. Se spune că:

„Iehova pedepseşte fărădelegea părinţilor în copii până la a treia şi a patra generaţie" (*Numeri* 14:18).

In alte locuri, se spune că:

„Un părinte nu trebuie să moară pentru fiul lui, nici fiul pentru părintele său, ci toată lumea trebuie să moară numai în funcţie de propriile sale păcate" (*Deuteronom* 24:16).

În lumina doctrinei, aceste pasaje nu par deloc contradictorii, ci într-o perfectă armonie.

„Iisus a spus: Cere şi ţi se va da. Caută şi vei găsi. Bate şi ţi se va deschide. Căci toţi cei care cer vor primi, şi toţi cei care vor căuta vor găsi, iar celor care bat li se va deschide." (*Matei* 7:7, 8; 21:21, 22)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că toţi vor primi ceea ce vor cere. Doctrina precizează însă că omul primeşte ceea ce cere numai atunci când mintea sa este la unison cu Domnul, nu atunci când cere de la el. Domnul Însuşi afirmă:

„Dacă veţi locui în Mine, şi Cuvintele Mele vor locui în voi, tot ceea ce veţi cere vi se va împlini." (*Ioan* 15:7)

În altă parte, Domnul spune:

„Binecuvântați sunt cei săraci, căci a lor va fi Împărăția lui Dumnezeu.” (*Luca* 6:20)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că Împărăția lui Dumnezeu le va aparține numai celor săraci, nu şi celor bogați. Doctrina precizează însă că nu este vorba de o sărăcie materială, ci de una „cu duhul”, aşa cum afirmă chiar Domnul în Evanghelia după Matei:

„Binecuvântați sunt cei săraci cu duhul, căci a lor va fi Împărăția lui Dumnezeu.” (*Matei* 5:3)

Domnul mai spune:

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu măsura cu care veți judeca, veți fi judecați.” (*Matei* 2:1, 2; *Luca* 6:37)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că nu avem voie să spunem despre o faptă rea că este rea sau despre un om rău că este rău. Doctrina precizează însă că putem judeca, dacă judecata noastră este dreaptă, căci Domnul Însuşi a spus:

„Judecați cu măsura dreaptă.” (*Ioan* 7:24)

Iisus a mai spus:

„Voi să nu vă numiți Rabi (învățători), fiindcă Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristos; şi voi toți sunteți frați. Şi 'Tată' să nu numiți pe nimeni pe pământ, pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți îndrumători, căci Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristosul.” (Matei, 23:8-10)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că noi nu avem dreptul să numim pe nimeni îndrumător, tată sau învățător. Doctrina precizează însă că putem face acest lucru atunci când vorbim dintr-o perspectivă naturală, dar nu şi atunci când vorbim dintr-o perspectivă spirituală. Iisus le-a spus discipolilor:

„Când Fiul Omului va sta pe tronul slavei Sale, şi voi veți sta pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece triburi ale lui Israel.” (*Matei* 19:28)

Din aceste cuvinte s-ar putea trage concluzia că discipolii au şi ei dreptul de a judeca, lucru care nu este adevărat. Doctrina explică acest mister precizând că numai Domnul - care este omniscient şi cunoaşte inimile tuturor - îi poate judeca pe oameni. În cazul de față, cei doisprezece discipoli se referă la biserică şi la adevărurile şi beneficiile sale, primite direct de la Domnul, prin intermediul Cuvântului. De aceea, doctrina conchide că aceste adevăruri şi aceste beneficii sunt cele care îi vor judeca pe oameni, în conformitate cu cuvintele Domnului din *Evanghelia după Ioan* 3:17, 18; 12:47-48.

Cine citeşte Cuvântul fără să se raporteze la doctrină nu are cum să discearnă ce este adevărat şi ce nu în legătură cu afirmațiile profeților referitoare la națiunea evreiască şi la Ierusalim. De pildă, se afirmă că biserica va rămâne în mijlocul acestei națiuni, avându-şi sediul în acest oraş, pentru totdeauna. Iata câteva pasaje care atestă acest lucru:

„Căci Domnul oştirilor îşi cercetează turma, casa lui Iuda, şi o va face ca pe calul Său măreț de luptă. Din El va ieşi Piatra din capul unghiului, țăruşul şi arcul de război.” (*Zaharia* 10:3, 4, 6, 7)

„Căci iată, Eu vin şi voi locui în mijlocul tău, zice Domnul. Şi Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moştenire **în pământul sfânt şi va alege iarăşi Ierusalimul**.” (*Zaharia* 2:10,12)

„Atunci Domnul va fi plin de râvnă pentru țara Lui şi va avea milă de poporul Său. Şi Domnul va răspunde şi va zice poporului Său: 'Iată, vă trimit grâu, must şi untdelemn, ca să vă săturați de ele; şi nu vă voi mai face de ruşine printre popoare. Voi depărta de la voi pe duşmanul de la miazănoapte... Şi Iuda va dăinui de-a pururi, iar Ierusalimul din generație în generație.” (*Ioil* 3:18-20)

„Iată, vin. zile, zice Domnul, când voi însămânța casa lui Israel şi casa lui Iuda cu o sămânță de oameni şi o sămânță de animale... Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou. Ci iată legământul pe care îl voi face cu

casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: 'Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” (*Ieremia* 31:27, 31, 33)

„În acele zile, zece oameni din toate limbile popoarelor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, zicând: 'Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi'.” (*Zaharia* 8:23)

Astfel de afirmații găsim în numeroase locuri, de pildă în *Isaia* 14:24, 26; 19:5; 1, 19, 20; *Naum* 1:15; *Maleahi* 3:4. **Toate aceste pasaje vorbesc despre venirea Domnului şi despre ceea ce se va petrece atunci.**

Există însă numeroase alte pasaje care afirmă lucruri contrarii. Noi nu vom cita decât unul singur dintre ele:

„El a zis: Îmi voi ascunde fața de ei şi voi vedea care le va fi sfârşitul, căci sunt o generație perversă, fii în care nu este credință. Mi-au întărâtat gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin deşertăciunile lor; şi Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor, îi voi mânia printr-un popor fără pricepere. Căci focul mâniei Mele s-a aprins şi va arde până în cea mai adâncă Locuință a Morților, va nimici pământul şi roadele lui, va arde temeliile munților.

Voi îngrămădi toate nenorocirile peste ei, voi folosi toate săgețile Mele împotriva lor, vor fi topiți de foame, stinşi de friguri şi de boli cumplite; voi trimite în ei dinții fiarelor sălbatice şi otrava şerpilor care se târâie în țărână. Afară, vor pieri de sabie, şi înăuntru vor pieri de groază; şi tânărul şi fecioara, şi copilul de la sân ca şi bătrânul. Voiam să zic: 'îi voi împrăştia, le voi şterge amintirea dintre oameni!'

Dar Mă tem de sfidarea vrăjmaşului, Mă tem ca nu cumva vrăjmaşii lor să se amăgească şi să zică: 'Mâna noastră cea puternică, şi nu Domnul a făcut toate aceste lucruri'. Ei sunt un popor care şi-au pierdut bunul simț, şi nu-i pricepere în ei. Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege şi s-ar gândi la sfârşitul lor. Cum ar urmări unul singur o mie dintre ei, şi cum ar pune doi pe fugă zece mii, dacă nu i-ar fi vândut Stânca lor, dacă Domnul nu i-ar fi părăsit? Căci stânca lor nu este ca Stânca noastră; vrăjmaşii noştri înşişi sunt judecători în această privință. Ci vița lor este din via Sodomei şi din ținutul Gomorei; strugurii lor sunt struguri otrăviți; ciorchinii lor sunt amari; vinul lor este venin de şerpi, este otravă cumplită de viperă. Oare nu este ascuns lucrul acesta la Mine, pecetluit printre comorile Mele? A Mea este răzbunarea şi Eu voi răsplăti...” (*Deuteronom* 32:20-35)

Astfel de lucruri cumplite despre națiunea evreiască mai sunt afirmate şi în *Isaia* 3:1, 2, 8; *Deuteronom* 9:5, 6; *Matei* 12:39; 23:27, 28; *Ioan* 8:44, şi *Ieremia* şi *Iezechiel*

Deşi par contradictorii, toate aceste pasaje sunt perfect coerente din perspectiva doctrinei, căci aceasta afirmă că prin Israel şi Iuda nu se înțeleg cele două țări, ci biserica în cele două înțelesuri ale sale: **biserica devastată de lipsa credinței şi biserica ce trebuie restabilită de Domnul**. Există şi alte pasaje în Cuvânt similare celor prezentate mai sus, din care rezultă că fără ajutorul doctrinei, Cuvântul este neinteligibil.

52. Din cele prezentate mai sus este evident că cei care citesc Cuvântul fără să se raporteze la doctrină sau care nu reuşesc să deducă doctrina cu ajutorul Cuvântului rătăcesc prin beznă şi sunt incapabili să perceapă adevărul. Mințile lor sunt instabile şi agitate, predispuse către erori şi erezii, pe care le îmbrățişează fără probleme dacă sunt susținute de diferite autorități şi dacă nu le pun în pericol propria reputație. Pentru ei, Cuvântul este ca o lampă fără ulei, şi deci fără lumină. Ei percep lucrurile ca şi cum le-ar vedea prin întuneric şi nu pricep nimic din ele, căci doctrina este singura care dezvăluie sensurile ascunse. Am văzut asemenea persoane examinate de îngeri; ele confirmau numai acele opinii legate de Cuvânt care corespundeau iubirii lor de sine şi simpatiei celor cu care se împrieteneau. Eu i-am văzut însă goliți

de podoabe, semn că erau departe de adevăr; căci în lumea spirituală, podoabele reprezintă adevărul.

53.2) Doctrina trebuie să derive din semnificația literală a Cuvântului, şi trebuie confirmată de aceasta. Acest lucru se datorează faptului că Domnul este prezent în fiecare om prin intermediul Cuvântului, învățându-l şi iluminându-l. El îi dezvăluie astfel adevărurile bisericii; căci Domnul nu acționează decât într-un sens plenar, iar Cuvântul în semnificația lui literală are un asemenea sens, aşa cum am arătat mai sus. De aceea, doctrina trebuie derivată din sensul literal al Cuvântului.

54. Cu ajutorul doctrinei, Cuvântul nu numai că devine inteligibil, dar răspândeşte el însuşi lumina. Fără doctrină, el este ca o lampă stinsă, aşa cum am arătat mai sus. În schimb, cu ajutorul doctrinei el poate fi înțeles, fiind ca o lampa aprinsă. Omul astfel iluminat ajunge să vadă şi să înțeleagă mai multe lucruri decât înainte. El trece uşor cu vederea aspectele obscure sau neinteligibile, ignorându-le fără să fie afectat de ele. Pe cele mai multe le remarcă însă şi le înțelege cu ajutorul doctrinei. Experiența lumii creştine reprezintă cea mai bună dovadă că Scriptura (Cuvântul) nu poate fi înțeleasă decât cu ajutorul doctrinei, întrucât aceasta din urmă o explică. Reformatorii nu percep Cuvântul decât din perspectiva propriei lor doctrine, explicându-l numai în acord cu aceasta. La fel, romano-catolicii îl percep din perspectiva doctrinei catolice, explicându-l în acord cu aceasta. Evreii procedează exact la fel cu Vechiul Testament. Toate aceste falsități derivă din doctrinele lor false, în timp ce adevărul derivă din doctrina corectă. Este evident astfel că doctrina corectă este singura lampă ce poate alunga întunericul cu lumina ei, călăuzind astfel omul pe cale.

Nu este însă suficient ca doctrina să fie derivată din semnificația literală a Cuvântului; ea mai trebuie şi confirmată de aceasta. Dacă nu este confirmată de ea, este evident că adevărul doctrinei derivă mai degrabă din inteligența omului, şi nu din Înțelepciunea Domnului. O astfel de doctrină poate fi comparată cu o casă construită în aer, nu pe sol, lipsită deci de fundament.

55. Doctrina autentică poate fi extrasă din semnificația literală a Cuvântului, căci Cuvântul este ca o persoană îmbrăcată, dar cu fața şi mâinile descoperite. Toate aspectele legate de viața omului, inclusiv de mântuirea sa, sunt dezvăluite explicit în Cuvânt. Celelalte aspecte sunt însă ocultate. Chiar şi o parte din aceste adevăruri ocultate strălucesc însă cu putere, putând fi întrezărite la fel ca o față acoperită cu un văl subțire de mătase. Pe măsură ce numărul adevărurilor revelate de scriptură creşte, fiind coordonate de iubire, ele strălucesc din ce în ce mai puternic, devenind din ce în ce mai evidente. Nimeni nu poate ajunge însă să perceapă aceste adevăruri decât cu ajutorul doctrinei.

56. La prima vedere, am putea crede că doctrina autentică poate fi obținută prin cunoaşterea semnificației spiritual a Cuvântului, respectiv a ştiinței corespondențelor. În realitate, doctrina nu poate fi obținută prin asemenea mijloace, ci doar susținută sau ilustrată. Aşa cum am afirmat mai devreme, în paragraful 26, nimeni nu poate pătrunde semnificația spirituală a Cuvântului prin intermediul corespondențelor dacă nu cunoaşte deja adevărurile autentice revelate de doctrină. Cine nu cunoaşte aceste adevăruri poate falsifica Scriptura pornind de la câteva corespondențe pe care le cunoaşte, explicând astfel anumite preconcepții existente deja în mintea sa sau anumite principii pe care le-a adoptat. De altfel, semnificația spirituală nu poate fi comunicată oamenilor decât de către Domnul Însuşi, iar Acesta îşi păzeşte foarte bine Cuvântul, la fel cum îşi păzeşte cerurile, căci acestea se află în interiorul Lui. De aceea, este important ca oamenii să studieze Cuvântul din perspectiva semnificației sale literale, extrăgând astfel doctrina corectă.

57.3) Dar Adevărul Divin, care reprezintă sursa doctrinei, se manifestă numai în fața celor iluminați de Domnul.

Iluminarea nu poate fi acordată decât de Domnul, iar cei cărora le-o acordă El sunt cei care iubesc adevărul de dragul adevărului, aplicându-l în viața lor. Ceilalți oameni nu pot cunoaşte iluminarea prin intermediul Cuvântului. Singurul care acordă iluminarea este Domnul, căci El se regăseşte pretutindeni în interiorul Cuvântului Său. Motivul pentru care El le acordă iluminarea celor care iubesc adevărul de dragul adevărului, aplicându-l în viața lor, este că aceşti oameni se află deja în Domnul, iar Domnul în ei. Căci Domnul este una cu Adevărul Divin, iar când acest Adevăr este iubit pentru că este divin - şi iubirea Adevărului nu înseamnă altceva decât aplicarea lui în viață - atunci Domnul se află deja prezent în interiorul omului respectiv. Acest lucru este revelat în Evanghelia după Ioan:

„În ziua aceea veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine şi Eu sunt în voi. Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu, Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui. Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi ne vom face locuința împreună cu el.” (*Ioan* 14:20, 21, 23)

Sau în *Evanghelia după Matei:*

„Binecuvântați sunt cei cu inima pură, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu.” (Matei 5:8)

Aceştia sunt cei iluminați atunci când citesc Cuvântul. Pentru aceştia, Cuvântul este transparent şi uşor de înțeles.

58. Cuvântul este transparent şi uşor de înțeles pentru aceşti oameni pentru că fiecare cuvânt al său ascunde un înțeles spiritual şi unul celest, care nu pot fi percepute decât în lumina cerului. De aceea, prin aceste două semnificații interioare, Domnul coboară până la nivelul celei naturale (literale), şi implicit în om (prin lumina acesteia). Astfel, omul recunoaşte adevărul printr-o percepție interioară, pe care o vizualizează apoi printr-un gând. Acest proces se petrece întotdeauna atunci când omul iubeşte adevărul de dragul acestuia; căci percepția vine din inimă, iar gândul se naşte din percepție. Aşa apare acea formă de cunoaştere numită credință. Vom vorbi mai multe despre acest subiect în capitolul următor, referitor la fuziunea Domnului cu omul prin intermediul Cuvântului.

59. De aceea, prima datorie a oamenilor este să îşi extragă din semnificația literală a Cuvântului o doctrină. În acest fel, ei vor căpăta o lampă care le va permite să avanseze mai departe pe cale. După ce şi-au extras doctrina, ei pot vedea Cuvântul în lumina acesteia. Cei care nu îşi extrag singuri o doctrină o preiau gata elaborată de la alții şi sunt nevoiți să se întrebe în ce măsură este aceasta autentică sau nu. De aceea, ei sunt de acord cu anumite lucruri afirmate în Cuvânt, care corespund cu propriile lor idei preconcepute, dar nu sunt de acord cu altele, care nu corespund acestor idei. Credința lor va fi astfel modelată în funcție de doctrina adoptată. **Doctrina nu este autentică decât în cazul celor care nu le lasă amăgiți de lumea exterioară, care iubesc adevărul de dragul lui şi îl aplică în viața lor.** Numai aceştia sunt iluminați de Domnul. Ceilalți, ale căror vieți integrează doar parțial adevărurile Cuvântului, pot învăța de la aceştia.

60. În cazul celor care citesc Cuvântul din perspectiva doctrinară a unei religii false, dar mai ales în cazul celor care acceptă respectiva doctrină pentru că ea corespunde gloriei lor personale şi bogăției lor lumeşti, procesul este exact invers. În cazul lor, adevărul Cuvântului rămâne înconjurat de întuneric, în timp ce falsitatea lui străluceşte în plină lumină. Ei citesc adevărul, dar nu îl văd. Chiar dacă îl întrevăd uşor, ei îl falsifică imediat. Aceştia sunt cei despre care Domnul spunea:

„Ei au ochi de văzut, dar nu văd, şi au urechi de auzit, dar nu aud.” (Matei 13:14, 15)

Căci nimic nu orbeşte mai mult omul decât propriile lui idei şi confirmarea falsității. Ideile proprii se nasc din iubirea de sine şi din orgoliul acesteia. Confirmarea falsității nu înseamnă altceva decât cultivarea întunericului care imită lumina. Lumina acestor oameni este întotdeauna naturală, iar viziunea lor seamănă cu cea a persoanelor care văd stafii în noapte.

61. Mi s-a permis să conversez personal cu multe spirite decedate care credeau că vor străluci ca stelele de pe cer pentru simplul motiv că au citit deseori Cuvântul, considerându-l sfânt. În realitate, ele nu au citit decât acele pasaje care le-au confirmat dogmele propriei lor credințe. De aceea, cât timp au trăit în lume şi-au dobândit reputația unor mari scolastici, care i-a făcut să creadă că pe lumea cealaltă vor fi nişte arhangheli mai ceva decât Mihail sau Gabriel.

Îngerii au examinat câteva dintre aceste spirite în fața mea, testându-le iubirea cu care au studiat Cuvântul. Ei au descoperit astfel că o parte dintre ele au studiat Cuvântul dintr-o iubire de sine, astfel încât să pară mari în fața lumii, pentru a fi respectați ca lideri ai bisericii, în timp ce altele l-au studiat dintr-o iubire față de cele lumeşti, pentru a se îmbogăți. Când aceste spirite au fost testate pentru a se vedea ce cunosc din Cuvânt, îngerii au descoperit că ele nu cunoşteau nici măcar un singur adevăr autentic, ci numai adevăruri falsificate, care echivalează cu minciunile. Li s-a explicat atunci că acest lucru se datorează faptului că atât timp cât au trăit pe pământ, au fost interesate exclusiv de ele însele şi de lume, în nici un caz de Domnul şi de cer. Când omul este interesat doar de sine şi de lumea exterioară, el citeşte Cuvântul din perspectiva interesului său, gândindu-se tot timpul la el însuşi, ceea ce din perspectiva cerului apare ca un întuneric deplin.

Cât timp se află în această stare, omul nu poate fi scos din ea de către Domnul, şi deci nu poate fi ridicat în lumina cerului. În consecință, el nu primeşte nici un impuls de la Domnul prin intermediul cerului.

Am putut vedea de asemenea şi astfel de persoane primite în cer. Când s-a descoperit însă că nu se aflau în posesia adevărurilor, ele au fost izgonite, lucru care nu le-a împiedicat să se umfle în pene, convinse că merită să locuiască în cer. Nu la fel se petrec lucrurile în cazul celor care au studiat Cuvântul din pură iubire față de adevăr, fără vreun interes personal, ci doar pentru că acest adevăr le poate înfrumusețа viața, inclusiv viața semenilor lor. Am văzut cum aceste persoane sunt ridicate la cer, inclusiv în lumina Adevărului Divin, fiind înălțate la rangul de înțelepciune angelică şi bucurându-se astfel de fericirea specifică vieții eterne.

Capitolul VI

Semnificația literală a Cuvântului permite fuziunea omului cu Domnul şi asocierea lui cu îngerii Săi

62. Cuvântul permite fuziunea omului cu Domnul, căci Cuvântul nu vorbeşte decât despre El. Domnul devine astfel Totul în toate lucrurile de care vorbeşte Cuvântul, fiind numit El Însuşi Cuvântul, aşa cum am arătat în Doctrina Domnului.

Semnificația literală a Cuvântului permite o asemenea fuziune deoarece din această perspectivă, Cuvântul apare în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa, aşa cum am demonstrat în capitolul anterior. Omul nu-şi dă seama de această fuziune, dar ea se produce în inima sa, permițându-i să perceapă adevărul şi amplificându-i iubirea şi credința în Adevărul Divin.

63. Semnificația literală a Cuvântului permite inclusiv o asociere cu îngerii, căci Cuvântul vorbeşte de lucruri celeste şi spirituale, care descriu exact natura îngerilor. Îngerii din împărăția spirituală sunt descrişi în aspectele spirituale ale Cuvântului, iar cei din împărăția

celestă în aspectele celeste de care vorbeşte el. Aceste semnificaţii sunt dezvăluite pornind de la semnificaţia naturală (literală) a Cuvântului, dar numai celor care sunt ferm stabiliţi în adevăr. Această revelaţie este instantanee, deci şi asocierea cu îngerii are aceeaşi natură.

64. Am trăit numeroase experienţe care mi-au dovedit că îngerii spirituali sunt descrişi de semnificaţia spirituală a Cuvântului, iar cei celeşti de semnificaţia lui celestă. Mi s-a permis să percep comunicarea cu cerurile care s-a deschis în timp ce citeam Cuvântul în semnificaţia lui literală. Uneori mi s-a permis să comunic cu cerul superior (celest), iar alteori cu cel inferior (spiritual). Ceea ce eu înţelegeam din perspective semnificaţiei naturale, îngerii spirituali înţelegeau din perspectiva semnificaţiei spirituale, iar cei celeşti din perspective semnificaţiei celeste, iar aceste fenomene se petreceau instantaneu. Am perceput această comuniune spirituală de mii de ori, aşa că nu mai am de mult îndoieli în privinţa ei. Există chiar spirite din ceruri care abuzează de această comunicare, repetând anumite pasaje din perspectiva semnificaţiei lor literale pentru a face observaţii referitoare la cei cu care comunică. Am asistat de foarte multe ori la acest procedeu. Experienţa mi-a dovedit astfel că, prin semnificaţia ei literală, Scriptura (Cuvântul) este un instrument divin care permite fuziunea cu Domnul şi cu cerurile. În legătură cu aceasta, vă recomand să citiţi de asemenea paragrafele 303-310 din lucrarea *Raiul şi iadul*.

65. Voi explica acum în câteva cuvinte cum se realizează această fuziune (prin dezvăluirea semnificaţiilor corespondente ale Cuvântului). Pentru a înţelege mai bine aceste lucruri, vă recomand să recitiţi paragrafele 6 şi 38 referitoare la ordinea succesivă şi la cea simultană. Am explicat acolo că planul celest, cel spiritual şi cel natural se succed unul altuia, potrivit ordinii succesive, de la planul cel mai înalt până la cel mai de jos, dar ele coexistă unul lângă celălalt, potrivit ordinii simultane, de la aspectele cele mai interioare până la cele mai exterioare. În mod similar, înţelesurile succesive ale Cuvântului, cel celest şi cel spiritual, se regăsesc simultan în cel natural. Numai dacă aţi înţeles aceste explicaţii veţi putea realiza (într-o oarecare măsură) cum este posibilă dezvăluirea înţelesurilor spiritual şi celest pornind de la cel natural. Atunci când omul citeşte Cuvântul, îngerii spirituali percep şi înţeleg aspectele spirituale ale scripturii, iar cei celeşti pe cele celeste. Acest lucru este de la sine înţeles, căci aceste aspecte corespund naturii lor esenţiale.

66. Vom ilustra acest lucru printr-o serie de comparaţii preluate din cele trei regate din natură, respectiv cel animal, cel vegetal şi cel mineral.

Mai întâi, din regatul animal: după ce hrana este transformată în cil, vasele sanguine extrag din acesta sângele de care au nevoie, nervii extrag sucurile cu care se hrănesc, iar fibrele îşi extrag spiritul lor animal.

Din regatul vegetal: trunchiul, ramurile, frunzele şi fructele copacului sunt susţinute de rădăcinile acestuia, care extrag din pământ o sevă mai grosieră cu care hrănesc trunchiul, ramurile şi frunzele, una mai subtilă sau mai pură cu care hrănesc partea cărnoasă a fructelor şi una extrem de pură cu care hrănesc seminţele din fructe.

Din regatul mineral: în anumite locuri din măruntaiele pământului există minereuri impregnate cu aur, argint şi fier. Acestea îşi extrag elementele din expiraţia ascunsă a pământului[25].

67. Putem ilustra acum prin exemple cum extrag îngerii celeşti şi cei spirituali semnificaţiile lor corespondente pornind de la semnificaţia naturală a Cuvântului (respectiv cea pe care o percep oamenii). Spre exemplu, să luăm cinci porunci din Decalog:

[25] Referitor la acest aspect vezi, mult mai pe larg, în lucrarea „Pământul” de Jakob Lorber, n. red.

„Să-i cinsteşti pe tatăl şi pe mama ta”. Prin tată şi mamă, omul îi înțelege pe părinții săi pământeşti, precum şi pe toți cei care le-au ținut locul. Prin cinstire, el înțelege respectarea şi ascultarea lor. Un înger spiritual consideră însă că tatăl sau este Domnul, iar mama sa este biserica. Prin cinstire, el înțelege iubirea acestora. În schimb, un înger celest consideră că tatăl său este Iubirea Divină a Domnului, iar mama sa este înțelepciunea Divină a Acestuia. Prin cinstire, el înțelege faptele bune făcute în numele celor două virtuți.

„Sa *nu furi”*. Omul obişnuit înțelege această poruncă în sensul ei natural. El ştie că nu are dreptul să fure şi să îşi priveze aproapele de bunurile sale, sub nici un pretext. Un înger spiritual înțelege prin furt privarea altora de adevărurile credinței lor şi de beneficiile carității, prin minciună şi răutate, în schimb, un înger celest înțelege prin furt asumarea acelor atribute care îi aparțin Domnului, cum ar fi dreptatea şi virtuțile.

„Să nu *comiți adulter”*. Omul de rând înțelege această poruncă în sensul ei literal. El ştie că nu are dreptul să comită adulter, să meargă la prostituate, să se complacă în practici obscene, în conversații lascive şi în gânduri triviale. Un înger spiritual înțelege prin adulter violarea beneficiilor oferite de Cuvânt şi falsificarea adevărurilor sale. În schimb, un înger celest înțelege prin adulter negarea divinității Domnului şi profanarea Cuvântului.

„Să nu ucizi”. Omul de rând înțelege această poruncă în sensul ei literal. El ştie că nu are dreptul să ucidă un alt om, din ură sau din dorința de răzbunare. Un înger spiritual înțelege prin ucidere comportamentul diabolic sau demoniac care distruge sufletul omului, în schimb, un înger celest înțelege prin ucidere ura față de Domnul şi față de toate atributele divine ale Acestuia.

„Să *nu depui mărturie falsă”*. Omul de rând înțelege această poruncă în sensul ei literal. El ştie că nu are dreptul să mintă şi să defăimeze pe altcineva atunci când se află sub jurământ. Un înger spiritual înțelege prin mărturia falsă susținerea şi prezentarea minciunii ca adevăr, a răului ca bine, şi invers, în schimb, un înger celest înțelege prin mărturie falsă orice blasfemie la adresa Domnului şi a lumii creației.

Din exemplele de mai sus vă puteți da seama cum pot fi extrase semnificația spirituală şi cea celestă a Cuvântului pornind de la cea naturală, care le conține în sine. Procesul este absolut minunat, căci îngerii îşi extrag semnificațiile corespondente fără a şti care sunt gândurile omului care citeşte Scriptura, deşi se află într-o corespondență perfectă cu acestea, la fel cum sunt finalitatea, cauza şi efectul. Finalitățile nu există decât în împărăția celestă, cauzele în cea spirituală, iar efectele în cea terestră sau naturală. Întreaga creație are la baza corespondențele. Acesta este mecanismul prin care Cuvântul permite asocierea cu îngerii.

68. Asocierea omului cu îngerii se realizează pornind de la semnificația literală a Cuvântului, căci în orice om există trei nivele ale vieții: unul celest, unul spiritual şi unul natural.

Atât timp cât se află pe pământ, el trăieşte însă pe nivelul natural al vieții sale. Nivelul spiritual nu se trezeşte în el decât în măsura în care cultivă adevărurile autentice, iar cel celest numai în măsura în care îşi pune viața la unison cu aceste adevăruri. Chiar dacă îşi trezeşte şi cele două nivele superioare, el nu pătrunde totuşi în împărățiile corespondente decât după moartea corpului său fizic. Ne vom ocupa mai amănunțit de acest subiect în altă parte.

69. Este evident din cele spuse mai sus că Scriptura (Cuvântul) este singura care conține spiritul şi viața, întrucât permite fuziunea cu Domnul şi asocierea cu îngerii, aşa cum afirmă chiar Domnul:

„Cuvintele pe care vi le spun sunt spirit şi viață.” (*Ioan* 6:63)

„Apa pe care v-o dau Eu este un izvor de apă vie, care conduce la viața eternă.” (*Ioan* 4:14)

„Omul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci şi cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (*Matei* 4:4)

„Lucrați pentru acel trup care rezistă în viața eternă, pe care îl veți primi de la Fiul Omului.” (*Ioan* 6:27)

Capitolul VII

Cuvântul se regăseşte în toate cerurile şi este sursa înțelepciunii Divine

70. Până acum nu s-a ştiut că Scriptura (Cuvântul) se regăseşte în toate cerurile. Acest lucru nu putea fi cunoscut atât timp cât biserica nu a ştiut că îngerii şi spiritele sunt oameni, la fel ca cei din această lume, fiind întru totul asemănători celor de pe pământ. Singura diferență este că îngerii trăiesc într-o lume spirituală, având implicit atribute spirituale, în timp ce oamenii din această lume trăiesc într-o lume naturală, având atribute naturale. Atât timp cât oamenii nu au aflat acest lucru, ei nu aveau de unde să ştie că Scriptura (Cuvântul) există inclusiv în ceruri, fiind citită de îngerii de acolo, inclusiv de spiritele din regiunile inferioare cerurilor. Pentru ca acest lucru să nu rămână ascuns pentru totdeauna, mi s-a îngăduit să mă aflu în compania îngerilor şi spiritelor, să conversez cu ei şi să văd locurile în care trăiesc, iar apoi să povestesc tot ce am văzut şi tot ce am auzit. Am făcut acest lucru în lucrarea *Raiul şi Iadul*, publicată la Londra în anul 1758. Am arătat acolo că îngerii şi spiritele sunt oameni înconjurați de aceleaşi lucruri ca şi pe pământ (vezi paragrafele 73-77 şi 453-456). Am explicat în paragrafele 221-227 că îngerii şi spiritele se roagă la Dumnezeu în templele lor, în paragrafele 258-264 că ei au cărțile şi scripturile lor, iar în paragraful 259 că ei cunosc inclusiv Cuvântul.

71. Evident, în ceruri Cuvântul este scris într-o manieră spirituală, care diferă în întregime de cea naturală. Stilul spiritual nu este alcătuit din cuvinte, ci din litere, fiecare având o semnificație precisă. Unele dintre ele au puncte deasupra, care întăresc semnificația lor, elevând-o şi mai mult. Literele pe care le folosesc îngerii din împărăția spirituală sunt similare celor tipărite din lumea noastră, în ceea ce priveşte însă literele pe care le folosesc îngerii din împărăția celestă, acestea au fiecare în parte o semnificație completă, putând fi comparate cu literele din vechiul alfabet ebraic. Ele poartă însemne deasupra şi în interiorul lor.

Dată fiind natura scrierii îngerilor, aceasta nu conține nume proprii de persoane şi locuri, aşa cum apar ele în Scriptura noastră, în locul acestor nume apar chiar semnificațiile exacte ale acestora. De pildă, în locul numelui lui Moise apare expresia: „Cuvântul istoric”, iar în locul numelui lui Ilie apare expresia: „Cuvântul profetic”; în locul numelor lui Avraam, Isac şi Iacov apare Domnul în expresia Sa divină şi divin-umană; în locul lui Aaron apare cuvântul „preoție”; iar în locul lui David apare cuvântul „regalitate”, ambele având conotații divine. În locul numelor celor doisprezece fii ai lui Iacov sau al triburilor lui Israel apar diferite atribute ale cerului şi ale bisericii. La fel şi în locul numelor celor doisprezece discipoli.

În locul numelor Sion şi Ierusalim apare biserica în ipostaza ei de Cuvânt şi de doctrină derivată din Cuvânt, în locul Țării Canaanului apare de asemenea biserica, în locul oraşelor din această țară, de pe ambele maluri ale Iordanului, apar diferite aspecte legate de biserică şi de doctrina acesteia. La fel se petrec lucrurile şi cu celelalte nume care apar în scriptură, dar şi cu numerele, care nu apar deloc în scripturile celeste, fiind înlocuite acolo de aspectele lor corespondente.

Rezultă astfel că Scriptura (Cuvântul) din ceruri corespunde întru totul Scripturii noastre, fiind în realitate una cu aceasta (căci corespondențele prezintă întotdeauna fețe diferite ale aceleiaşi monede).

72. Cuvântul din ceruri este astfel scris încât să poată fi înțeles şi de către cei simpli, prin simplitatea lor, şi de către cei înțelepți, prin înțelepciunea lor. Aşa cum spuneam, există numeroase puncte şi semne deasupra literelor, care le schimbă semnificația. Spiritele simple

nu văd aceste semne şi nu le înțeleg, dar cele înțelepte le acordă întreaga lor atenție, fiecare în funcție de gradul său de înțelepciune, mergând până la înțelepciunea supremă. Există un exemplar al Cuvântului, scris de îngeri la inspirația Domnului, păstrat de fiecare societate angelică într-un loc sacru, pentru cazul în care alte exemplare din alte locuri ar suferi modificări. Cuvântul nostru poate fi comparat cu cel din ceruri, în sensul că oamenii simpli îl înțeleg numai în raport cu simplitatea lor, în timp ce cei înțelepți îl înțeleg din perspectiva înțelepciunii lor.

73. Îngerii recunosc că îşi extrag întreaga înțelepciune direct din Cuvânt, căci lumina în care trăiesc variază în funcție de nivelul lor de înțelegere a Cuvântului. Lumina în care trăiesc îngerii (respectiv lumina cerului) este Înțelepciunea Divină. În locurile sacre în care sunt păstrate exemplarele din Cuvântul Divin lumina este extrem de puternică şi de strălucitoare, depăşind în intensitate orice alt loc celest. Explicația este simplă şi am mai dat-o: Cuvântul este una cu Domnul.

74. Înțelepciunea îngerilor celeşti o depăşeşte pe cea a îngerilor spirituali, la fel cum înțelepciunea celor din urmă o depăşeşte pe cea a oamenilor de pe pământ, căci îngerii celeşti trăiesc într-o lume a binelui născut din iubirea Domnului, în timp ce îngerii spirituali trăiesc într-o lume a adevărului născut din înțelepciunea Domnului. Acolo unde există binele şi iubirea, există automat şi adevărul şi înțelepciunea, în schimb, acolo unde există adevărul, înțelepciunea este direct proporțională cu binele şi cu iubirea (ea nu poate fi mai mare decât acestea). Aşa se explică de ce Cuvântul din împărăția celesta este scris altfel decât cel din împărăția spirituală, căci în împărăția celestă el exprimă binele şi iubirea, iar semnele de deasupra literelor indică intuiții ale inimii, în timp ce în împărăția spirituală el exprimă adevărul şi înțelepciunea, iar semnele de deasupra literelor indică percepții.

75. Din cele afirmate mai sus putem trage concluzia că înțelepciunea se află ascunsă în Cuvântul lumesc, înțelepciunea angelică este inefabilă, fiind conținută în interiorul Cuvântului. Omul care a ajuns la această înțelepciune prin intermediul Cuvântului devine un înger[26] după moarte.

Capitolul VIII

Biserica există datorită Cuvântului. Natura ei depinde de înțelegerea Cuvântului.

76. Nu există nici o îndoială că biserica există datorită Cuvântului, căci Cuvântul este Însuşi Adevărul Divin (vezi paragrafele 1-4), doctrina bisericii derivă din Cuvânt (vezi paragrafele 50-61), iar fuziunea cu Domnul nu se poate produce decât prin intermediul Cuvântului. Unii oameni s-ar putea îndoi însă că biserica depinde exclusiv de înțelegerea Cuvântului care stă la baza ei, căci ei cred că aparțin bisericii pentru că dețin Cuvântul, citindu-l sau ascultându-l rostit de predicator, ştiind câte ceva despre litera sa, deşi nu prea înțeleg diferite pasaje. Alții nu acordă acestor lucruri nici o importanță. De aceea, este necesar să arătăm că **nu Cuvântul în sine, ci înțelegerea lui dă naştere bisericii**, iar calitatea acesteia depinde direct de nivelul de înțelegere a Cuvântului la care ajung membrii bisericii. Iată câteva argumente care demonstrează acest lucru.

77. Cuvântul nu este un Cuvânt Divin decât în măsura în care este înțeles de om. Dacă nu este înțeles, el poate fi numit Cuvânt, dar pentru omul respectiv nu există. Cuvântul nu

[26] În cărțile sale, Emanuel Swedenborg, nu foloseşte termenul de „sfinți”, cum se foloseşte în bisericile Ortodoxă şi Catolică, folosind denumirea de „îngeri” atât pentru îngeri cât şi pentru sfinți, în ceruri ei fiind văzuți în chip de om, n. red.

poate fi considerat un adevăr decât în măsura în care este înțeles de om; dacă nu este înțeles, el poate fi falsificat, nemaifiind un adevăr. Cuvântul nu este spirit şi viață decât în măsura în care este înțeles de om; căci fără înțelegere, litera sa este moartă. Omul are acces la adevăr şi la viață numai în măsura în care înțelege Cuvântul; de aceea, iubirea şi credința sa vor fi direct proporționale cu înțelegerea sa, căci adevărul este direct proporțional cu credința, iar iubirea cu viața. De vreme ce biserica există datorită credinței şi iubirii oamenilor care o alcătuiesc, rezultă că natura bisericii depinde de înțelegerea Cuvântului de către membrii ei. Ea va fi o biserică nobilă dacă membrii ei înțeleg adevărurile Cuvântului, şi o biserică inferioară dacă membrii ei nu cunosc adevărurile autentice ale Cuvântului, ci doar nişte adevăruri parțiale. Biserica este complet distrusă dacă adevărurile Cuvântului sunt falsificate.

78. Mai mult, Domnul este prezent şi fuzionează cu omul prin intermediul Cuvântului Său, cu care este una şi prin intermediul căruia conversează cu omul. Întrucât Domnul este Însuşi Adevărul Divin, rezultă că şi Cuvântul este una cu Adevărul Divin. De aici putem trage concluzia că Domnul este prezent în interiorul omului şi devine una cu el numai în măsura în care acesta înțelege Cuvântul. Omul dispune de adevăr, şi implicit de credință, precum şi de iubire, şi implicit de viață, numai în măsura înțelegerii sale. Domnul este prezent ori de câte ori omul citeşte Cuvântul, dar nu fuzionează cu el decât în măsura în care acesta înțelege adevărul cuprins în el. Omul nu se poate considera un membru al bisericii decât în măsura în care fuzionează cu Domnul. Aşadar, adevărata biserică se află în interiorul omului, lucru ilustrat şi de cuvintele adresate de Domnul fariseilor care L-au întrebat când va veni Împărăția lui Dumnezeu:

„Împărăția lui Dumnezeu se află în interiorul vostru.” (*Luca* 17:21) În cazul de față, prin Împărăția lui Dumnezeu se înțelege Domnul Însuşi, şi biserica derivată din El.

79. Profeții vorbesc în numeroase pasaje despre înțelegerea Cuvântului şi despre biserică. Ei afirmă că biserica nu există decât în măsura în care Cuvântul este corect înțeles. Altfel spus, natura ei depinde de nivelul de înțelegere a Cuvântului la care ajung membrii ei. Sunt foarte multe pasajele în care profeții descriu biserica izraeliților şi a națiunii evreieşti ca fiind complet distrusă şi anihilată datorită falsificării adevăratului înțeles al scripturii. Căci nimic altceva nu poate distruge biserica decât numai falsificarea înțelesului Cuvântului.

Înțelegerea Cuvântului, atât cea adevărată cât şi cea falsă, este descrisă de Profeți, îndeosebi de Osea, prin termenul Ephraim. Dat fiind că înțelegerea Cuvântului reprezintă biserica, Ephraim este numit: un fiu iubit, şi un copil plăcut - *Ieremia* 31:20; primul născut - *Ieremia* 31:9; puterea capului lui Iehova - *Psalmul 9* 7; 108:8; un om puternic - *Zaharia* 10:7; un arc întins - *Zaharia* 9:13.

Iar fiii lui Ephraim sunt descrişi ca fiind:

înarmați şi trăgători cu arcul - *Psalmul 78* 9.

Căci arcul simbolizează doctrina născută din Cuvânt, care luptă împotriva minciunii.

Din acelaşi motiv:

Ephraim a fost transferat în mâna dreaptă a lui Israel şi binecuvântat; şi acceptat în locul lui Ruben (*Geneză* 48:5, 11-15)

La fel: Ephraim cu fratele său Manase a fost înălțat de Moise, în numele tatălui lor Iosif, deasupra celorlalți, atunci când i-a binecuvântat pe fiii lui Israel (*Deuteronom* 33:13-17)

Termenul de Ephraim este folosit şi pentru a descrie natura bisericii atunci când înțelegerea Cuvântului este distrusă, îndeosebi în Osea, aşa cum rezultă din pasajele următoare:

„Dar mândria lui Israel va fi martoră împotriva lui; şi Israel şi Ephraim vor cădea prin nelegiuirea lor... Ephraim va fi devastat în ziua cercetării... Ephraim este asuprit, zdrobit în judecată, căci după propria lui voință, el a urmat porunca omului. Voi fi ca o molie pentru Ephraim, ca o putreziciune a dinților pentru casa lui Iuda. Când Ephraim îşi vede boala şi Iuda

rănile, Ephraim aleargă în Asiria... Voi fi ca un leu pentru Ephraim şi ca un pui de leu pentru casa lui Iuda. Eu, Eu voi sfâşia, şi apoi voi pleca. Voi lua, şi nimeni nu-mi va scăpa." (*Osea* 5:5, 9, 11-14)

„Ce să-ţi zic, Ephraim? Ce să-ţi fac, Iuda? Credinţa voastră este ca norul de dimineaţă şi ca rouă care trece curând." (*Osea* 6:4)

„Nu vor rămâne în ţara Domnului; ci Ephraim se va întoarce în Egipt şi vor mânca în Asiria ce este necurat." (Osea 9:3)

Ţara lui Iehova este biserica. Egiptul simbolizează principiul ştiinţific al omului natural, iar Asiria raţiunea care derivă din acesta. Aceste două principii sunt cele care falsifică înţelegerea Cuvântului. De aceea se spune că Ephraim se va întoarce în Egipt şi va mânca în Asiria ce este necurat.

„Ephraim se hrăneşte cu vânt şi aleargă după vântul de răsărit; zilnic înmulţeşte minciuna şi pustiirea; ei fac legământ cu Asiria şi duc untdelemn în Egipt." (*Osea* 12:1)

Hrănirea cu vânt, alergarea după vântul de răsărit şi înmulţirea minciunii şi pustiirii semnifică falsificarea adevărurilor şi distrugerea bisericii. Acelaşi lucru îl simbolizează şi desfrânarea lui Ephraim; căci desfrânarea înseamnă falsificarea înţelegerii Cuvântului, adică a adevărului autentic, aşa cum rezultă din pasajele următoare:

„Eu îl cunosc pe Ephraim, şi Israel nu-Mi este ascuns; ştiu că tu, Ephraim, te-ai desfrânat şi că Israel s-a murdărit." (*Osea* 5:3)

„În casa lui Israel am văzut un lucru grozav: acolo este desfrânarea lui Ephraim; Israel s-a pângărit." (*Osea* 6:10)

Israel simbolizează biserica, iar Ephraim înţelegerea Cuvântului, care permite existenţa bisericii. De aceea se spune că Ephraim se desfrânează, iar Israel este pângărit. Dat fiind că biserica evreilor a fost în întregime distrusă prin falsificarea Cuvântului, iată ce se spune despre Ephraim:

„Cum să te părăsesc, Ephraim? Cum să te predau, Israel? Cum să-ţi fac ca Admei? Cum să-ţi fac ca Ţeboimului?" (*Osea* 11:8)

Dat fiind că profetul Osea vorbeşte în cartea sa exclusiv despre falsificarea Cuvântului şi despre distrugerea bisericii care derivă din aceasta, şi ţinând cont de faptul că prin desfrânare se înţelege falsificarea adevărului Cuvântului, profetului i s-a poruncit să ilustreze această stare a bisericii:

„Luând o prostituată drept nevastă şi făcând copii cu ea" (*Osea* 1);

„Luând o femeie adulteră" (*Osea* 3).

Am citat aceste pasaje pentru a dovedi cu ajutorul Cuvântului că natura bisericii derivă din înţelegerea Cuvântului. Ea este excelentă şi preţioasă dacă înţelegerea Cuvântului are la bază adevărurile autentice, dar poate fi ruinată şi pângărită dacă are la bază adevăruri falsificate.

Capitolul IX

Cuvântul descrie până la ultimul detaliu al său fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit fuziunea dintre bine şi adevăr

80. Până în prezent oamenii nu au înţeles că până şi cele mai mici detalii din Cuvânt descriu fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi în consecinţă dintre bine şi adevăr. Ei nu ar fi putut să-şi dea seama de acest lucru, căci până în prezent sensul spiritual al Cuvântului nu a fost revelat, iar acesta este singurul care permite înţelegerea acestei fuziuni. Cuvântul are două semnificaţii ascunse în cea literală: una spirituală şi alta celestă. Semnificaţia sa spirituală explică numeroase aspecte legate de biserică, iar cea celestă explică atributele Domnului.

Dintr-o altă perspectivă, conținutul spiritual al scripturii explică Adevărul Divin, iar cel celest Binele Divin. De aceea, putem spune că semnificația literală a Cuvântului ascunde în ea fuziunea dintre aceste două principii. Acest lucru nu poate fi înțeles însă decât de către cei care cunosc semnificația spirituală şi celestă a cuvintelor şi numelor proprii. O parte din aceste cuvinte şi din aceste nume proprii descriu principiile Binelui Divin, iar o altă parte Adevărul Divin. Există şi unele care fac referire la ambele principii. De aceea, fără o cunoaştere a acestor semnificații, fuziunea dintre cele două aspect nu poate fi sesizată în detaliile ascunse ale Cuvântului, ceea ce explică de ce această arcană nu a fost descoperită până acum de oameni.

81. Dată fiind această fuziune în toate detaliile Cuvântului, în el apar deseori expresii duble, care par să fie repetarea aceluiaşi lucru. În realitate, nu este vorba de nici o repetare: unul din cele două aspecte se referă la Binele Divin, iar celălalt la Adevărul Divin. Împreună, ele simbolizează fuziunea dintre cele două principii, care devin astfel unul singur. Acesta explică inclusiv divinitatea şi sfințenia Cuvântului, căci orice opera divină este caracterizată de fuziunea dintre bine şi adevăr.

82. Cuvântul descrie în fiecare detaliu al său fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit cea dintre adevăr şi bine, căci aceasta din urmă derivă din prima. Atunci când o biserică (sau un om al bisericii) este ferm ancorată în adevăr, Domnul pătrunde în acel adevăr, făcându-l să devină viu. Altfel spus, atunci când o biserică (sau un om al bisericii) este ferm ancorata în inteligență prin intermediul adevărului, Domnul pătrunde în inteligența respectivă prin beneficiile iubirii şi ale carității, dându-i astfel viață.

83. În orice om există două facultăți ale vieții: înțelegerea şi voința. Înțelegerea este receptaculul adevărului, şi deci al înțelepciunii, iar voința este receptaculul binelui, şi deci al iubirii. Pentru ca omul să devină un membru al bisericii, cele două facultăți ar trebui să fuzioneze şi să devină una. Acest lucru nu se petrece decât atunci când omul îşi extrage înțelegerea din adevărurile autentice şi când voința sa este racordată la iubire, adică la Domnul. În acest fel, omul duce o viață trăită întru adevăr şi iubire, prin înțelegerea lui derivată din voință şi prin voința sa derivată din înțelegere. Aceasta înseamnă fuziunea dintre adevăr şi bine la nivelul omului, dar şi fuziunea dintre Domnul şi biserică la nivel uman. Vom afirma mai multe în legătură cu aceasta fuziune într-o altă lucrare, intitulată *înțelepciunea angelică referitoare la Providența divină, la Iubirea şi Înțelepciunea divină, şi la Viață.*

84. Cei care citesc cu atenție Cuvântul nu pot să nu remarce folosirea unor expresii duble, care par să repete aceleaşi lucruri: spre exemplu, frate şi tovarăş, sărman şi nevoiaş, pustie şi deşert, vid şi gol, duşman şi vrăjmaş, păcat şi nedreptate, mânie şi furie, neam şi popor, bucurie şi veselie, plâns şi vaiet, justiție şi judecata, şi aşa mai departe. Aceste expresii par să fie sinonime, dar în realitate nu sunt, căci cuvintele de genul frate, sărman, pustie, vid, duşman, păcat, mânie, neam, bucurie, plâns şi justiție sunt folosite cu referire la atributele binelui, iar în sensul lor opus, ale răului, în timp ce cuvintele de genul tovarăş, nevoiaş, deşert, gol, vrăjmaş, nedreptate, furie, popor, veselie, vaiet şi judecată sunt folosite cu referire la adevăr, iar în sensul lor opus, la minciună. Cititorul ignorant nu înțelege însă acest lucru, crezând că frate şi tovarăş, sărman şi nevoiaş, pustie şi deşert, vid şi gol, duşman şi vrăjmaş, etc., înseamnă acelaşi lucru. La fel şi în cazul cuvintelor: păcat şi nedreptate, mânie şi furie, neam şi popor, bucurie şi veselie, plâns şi vaiet, justiție şi judecată. În realitate, aceste cuvinte nu înseamnă acelaşi lucru, dar ar trebui să devină una (prin fuziunea la nivelul înțelegerii).

Există numeroase ale cuvinte care apar în Cuvânt şi care sunt strâns asociate între ele, precum: foc şi flacără, aur şi argint, bronz şi fier, lemn şi piatră, pâine şi apă, pâine şi vin, purpură şi in subțire, şi aşa mai departe. La fel ca în cazul de mai înainte, focul, aurul, bron-

zul, lemnul, pâinea şi purpura se referă la atributele binelui, în timp ce flacăra, argintul, fierul, piatra, apa, vinul şi inul subțire se referă la adevăr. În mod similar, se spune că oamenii ar trebui să îl iubească pe Dumnezeu din toată inima şi cu tot sufletul lor, sau că Dumnezeu va crea în om o inimă noua şi un spirit nou. Şi de această dată, inima este folosită în asociere cu binele iubirii, iar sufletul său spiritul cu adevărul derivat din acest bine. Există şi expresii care descriu ambele sensuri, nemaifiind folosite în asociere cu altele. Toate aceste aspecte subtile nu pot fi înțelese însă decât de îngeri şi de cei care, deşi le citesc în sensul lor natural, le înțeleg inclusiv sensul spiritual.

85. Ar fi superfluu să încercăm să dăm exemple din Cuvânt în care apar asemenea expresii duble care par repetări ale aceloraşi lucruri, căci am avea nevoie de pagini întregi. Pentru a elimina orice îndoială, vom cita totuşi câteva pasaje în care se vorbeşte despre justiție şi judecată (sau dreptate), despre popoare şi neamuri, şi despre bucurie şi veselie. Iată mai întâi pasajele în care se vorbeşte despre judecată şi justiție:

„Cetatea... era plină de judecată, şi dreptatea locuia în ea.” (*Isaia* 1:21)

„Sionul va fi răscumpărat prin judecată, şi cei care se vor întoarce în el prin dreptate.” (*Isaia* 1:27)

„Dar Domnul oştirilor va fi înălțat prin judecată şi Dumnezeul cel sfânt va fi sfințit prin dreptate.” (*Isaia* 5:16)

„El va face ca domnia Lui să crească şi o pace fără de sfârşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăției lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi cu dreptate...” (*Isaia* 9:7)

„Domnul este înălțat, căci locuieşte în înălțime. El a umplut Sionul cu corectitudine şi cu dreptate.” (*Isaia* 33:5)

„Aşa vorbeşte Domnul: 'Păziți ce este drept şi faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină şi dreptatea Mea aproape să se arate'.” (*Isaia* 56:1)

„În toate zilele Mă întreabă şi vor să afle căile Mele, ca un popor care ar face dreptate şi n-ar fi părăsit rânduiala Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte...” (*Isaia* 58:2)

„Dacă vei jura: 'Viu este Domnul!', cu adevăr, cu curăție şi cu dreptate...” (*Ieremia* 4:2)

„Ci, cel care se laudă, să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ!” (*Ieremia* 9:24)

„Faceți dreptate şi judecată... Vai de cel care îşi construieşte casa cu nedreptate şi camerele de sus cu nelegiuire... Şi totuşi, el făcea dreptate şi judecată, şi era bine de el.” (*Ieremia* 22:3, 13, 15)

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David un vlăstar drept. El va împărați, va lucra cu înțelepciune şi va face dreptate şi judecată în țară.” (*Ieremia* 23:5)

„Omul care este drept, care face judecată şi dreptate.” (*Iezechiel* 18:5)

„Dimpotrivă, când zic celui rău: 'Vei muri negreşit!' şi el se întoarce de la păcatul lui şi face ce este bine şi drept... Nici unul din păcatele pe care le-a făcut nu va fi amintit împotriva lui; cine a făcut ce este bine şi drept, va trăi negreşit... Dar dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui şi face ce este bine şi drept, el va trăi tocmai din cauza aceasta.” (*Iezechiel* 33:14, 16, 19)

„Te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în mare bunătate şi în îndurare.” (*Osea* 2:19)

„Ci judecata să curgă ca o apă şi dreptatea ca un pârâu care nu seacă niciodată.” (*Amos* 5:24)

„Poate cineva să are acolo cu boii, de ați prefăcut judecata în otravă şi roadă dreptății în pelin?” (*Amos* 6:12)

„Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui, până ce El îmi va apăra cauza şi-mi va face dreptate; El mă va scoate la lumină şi eu voi privi judecata Lui.” (*Mica* 7:9)

„Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu şi judecățile Tale sunt o mare adâncime.” (*Psalmul 36 6)*

„El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina şi dreptul tău ca soarele la amiază.” (*Psalmul* 37:6)

„Şi el va judeca pe poporul Tău cu dreptate şi pe săracii Tăi cu nepărtinire.” (*Psalmul* 72:2)

„Dreptatea şi judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie...” (*Psalmul* 59:14)

„Te voi lăuda cu inimă curată, când voi învăța hotărârile dreptății tale.” (*Psalmul* 119:7)

„De şapte ori pe zi Te laud pentru judecățile Tale cele drepte.” (*Psalmul 119:164*)

„A adus la îndeplinire dreptatea Domnului şi poruncile Lui față de Israel.” (*Deuteronom* 33:21)

„Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, dreptatea şi judecata... în ce priveşte dreptatea, fiindcă Mă voi duce la Tatăl şi nu Mă veți mai vedea... în ce priveşte judecata, fiindcă Prințul lumii acesteia este judecat.” (*Ioan* 16:8, 10, 11.)

Judecata şi dreptatea sunt menționate atât de des deoarece judecata este asociată cu adevărul, iar dreptatea cu binele.

De aceea, prin executarea judecății şi a dreptății se înțelege - între altele - acțiunea în spiritul adevărului şi al binelui. Motivul pentru care judecata este asociată cu adevărul, iar dreptatea cu binele, este că guvernarea Domnului în împărăția spirituală este numită judecată, iar în cea celestă dreptate (justiție). Vezi în legătură cu acest subiect şi lucrarea *Raiul şi iadul*, paragrafele 214, 215. Ca o mărturie a asocierii judecății cu adevărul, putem citi în anumite pasaje:

„Adevărul (veritas) şi dreptatea (justiția)” (*Isaia* 11:5, *Psalmul 11*), şi în alte locuri.

86. Faptul că aparentele repetări ale aceloraşi concept (sub forma sinonimelor) din Cuvânt simbolizează de fapt fuziunea dintre adevăr şi bine rezultă explicit şi din următoarele pasaje în care se vorbeşte despre națiuni şi neamuri:

„Vai, neam păcătos, popor încercat de fărădelegi...” (*Isaia* 1:4.)

„Poporul care umbla prin întuneric a văzut o mare lumină... Tu înmulțeşti neamul...” (*Isaia* 9:2, 3.)

„Vai de asirian, nuiaua mâniei Mele... îl voi trimite împotriva unui neam nelegiuit, împotriva unui popor pe care sunt mâniat, ca să-l prade şi să-l jefuiască, să-l calce în picioare ca noroiul de pe străzi.” (*Isaia* 10:5, 6)

„În ziua aceea, vlăstarul lui Isaia va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El şi slava va fi locuința Lui.” (*Isaia* 11:10)

„Acela care, în furia lui, izbea popoarele cu lovituri fără încetare, acela care, în mânia lui, supunea neamurile, este persecutat fără cruțare.” (*Isaia* 14:6)

„În timpul acela se va aduce un dar Domnului oştirilor, de către poporul cel tare şi puternic, de către poporul cel înfricoşător de la începutul lui, neam care tot aşteaptă şi este călcat în picioare...” (*Isaia* 18:7)

„De aceea, poporul cel puternic Te va preamări şi, cetățile neamurilor înspăimântătoare se vor teme de Tine.” (*Isaia* 25:3)

„Şi pe muntele acesta, înlătură vălul care acoperă toate popoarele şi învelitoarea care înfăşoară toate neamurile.” (*Isaia* 25:7)

„Apropiați-vă, neamuri, să auziți! Popoare, luați aminte!” (*Isaia* 34:1)

„Eu, Domnul, Te-am chemat în dreptate şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii lumina neamurilor (păgâne).” (*Isaia* 42:6)

„Să se strângă toate neamurile şi să se adune popoarele!” (*Isaia* 43:9)

„Iată, voi face semn cu mâna neamurilor (păgâne) şi-Mi voi înălța steagul spre popoare...” (*Isaia* 49:22)

„Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, conducător şi stăpânitor al neamurilor.” (*Isaia* 50:4)

„Iată, un popor din țara de la miazănoapte vine, un neam mare se ridică de la marginile pământului.” (*Ieremia* 6:22)

„De acum, nu te voi mai face să auzi batjocurile popoarelor (păgâne) şi nu vei mai purta insulta neamurilor... (*Iezechiel* 36:15)

„I s-a dat stăpânire, slavă şi împărăție pentru ca toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile să-L slujească.” (*Daniel* 7:14)

„Doamne, cruță pe poporul Tău! Nu da de ruşine moştenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor. Pentru ce să se zică printre neamuri (păgâni): 'Unde este Dumnezeul lor?'„ (*Ioil* 2:17)

„Rămăşița poporului Meu îi va jefui; rămăşița neamului Meu îi va stăpâni.” (*Sofonie* 2:9)

„Şi multe popoare şi neamuri puternice vor veni să-L caute pe Domnul oştirilor din Ierusalim şi să se roage Domnului.” (*Zaharia* 8:22)

„Căci ochii mei au văzut mântuirea Ta... lumina care să descopere neamurile şi slava poporului Tău Israel.” (*Luca* 2:30, 32)

„Şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toate semințiile, de orice limbă, din orice popor şi din orice neam.” (*Apocalipsa* 5:9)

„Trebuie să proroceşti din nou cu privire la multe popoare, neamuri, limbi şi mulți împărați.” (*Apocalipsa* 10:11)

„Tu m-ai scăpat din neînțelegerile poporului; m-ai pus cap al neamurilor...” (*Psalmul 18*:43)

„Domnul răstoarnă sfaturile neamurilor (păgâne), zădărniceşte planurile popoarelor...” (*Psalmul 33*:10)

„Ne-ai făcut ca un proverb printre neamuri şi temei de clătinare din cap printre popoare.” (*Psalmul 44:*14)

„El ne supune popoarele, El pune neamurile sub picioarele noastre. Dumnezeu împărăteşte peste neamuri (peste păgâni)... Domnitorii popoarelor s-au adunat...” (*Psalmul 47:*3, 8, 9)

„Să Te laude popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude! Să se bucure neamurile şi să cânte de veselie, pentru că Tu vei judeca popoarele cu dreptate şi vei conduce neamurile pe pământ. Să Te laude popoarele Dumnezeule, toate popoarele să Te laude!” (*Psalmul 67*:3, 4, 5)

„Adu-Ți aminte de mine, Doamne, în bunăvoința Ta față de poporul Tău... Ca să mă bucur de bucuria neamurilor Tale...” (*Psalmi 106:*4, 5)

Precum şi în numeroase alte locuri.

Neamurile şi popoarele sunt menționate împreună pentru simplul motiv că prin neamuri se înțeleg toți oamenii care respectă principiile binelui, iar în sensul opus al cuvântului, cei care respectă principiile răului, iar prin popoare se înțeleg cei care trăiesc întru adevăr, iar în sensul opus al cuvântului, cei care trăiesc în neadevăr. Din acest motiv, cei care aparțin împărăției spirituale a Domnului sunt numiți popoare, iar cei care aparțin împărăției Sale celeste sunt numiți neamuri. Căci tot ce există în împărăția spirituală trăieşte în adevăr şi înțelepciune, şi tot ce există în împărăția celestă trăieşte în bine şi iubire.

87. Alte expresii folosite într-o manieră similară sunt bucuria şi veselia. Iată câteva pasaje care ilustrează acest lucru:

„O bucurie veşnică le va încununa capul; vor căpăta veselie şi bucurie, iar durerea şi gemetele vor fugi.” (*Isaia* 35:10, 51:11)

„Şi n-a pierit bucuria şi veselia din casa Dumnezeului nostru?”
(*Ioil* 1:16)

„... Şi postul din luna a zecea vor fi pentru casa lui Iuda veselie şi bucurie...” (*Zaharia* 8:19)

„Ca să cântăm şi să ne bucurăm în toate zilele noastre, înveseleşte-ne tot atâtea zile câte ne-ai smerit.” (*Psalmul* 90:14, 15)

„Bucură-te şi saltă de veselie, fiica Edemului...” (*Ieremia* 4:21)

„Să se bucure cerurile şi să se înveselească pământul.” (*Psalmul* 96:11)

„Bucuria şi veselia vor fi în mijlocul lui, mulţumiri şi glas de cântări.” (*Isaia* 51:3)

„El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi de veselie.” (*Luca* 1:14)

Precum şi în multe alte locuri.

Bucuria şi veselia sunt menţionate simultan în aceste pasaje deoarece bucuria este asociată cu binele, iar veselia cu adevărul. Altfel spus, bucuria este asociată cu iubirea, iar veselia cu înţelepciunea, căci bucuria reprezintă un atribut al inimii, iar veselia unul al sufletului. Altfel spus, bucuria aparţine voinţei, iar veselia înţelegerii. Este evident că fuziunea dintre Domnul şi biserică transpare inclusiv din aceste expresii duale, aşa cum se arată destul de clar în pasajul:

„Voi face astfel să înceteze în cetăţile lui Iuda şi pe străzile Ierusalimului strigătele de bucurie şi strigătele de veselie, cântecele mirelui şi cântecele miresei...” (*Ieremia* 7:34; 16:9; 25:10; 33:10, 11)

Căci Domnul reprezintă mirele, iar biserica mireasa. Această simbolistică poate fi regăsită inclusiv în *Matei* 9:15; *Marcu* 2:19, 20; *Luca* 5:35 - unde Domnul este asemuit cu un mire, sau în *Apocalipsa* 21:2, 9 şi 22:17, unde biserica este asemuită cu o mireasă.

Nu întâmplător Ioan Botezătorul a afirmat despre Iisus:

„Cel care deţine mireasa este mirele.” (*Ioan* 3:29)

88. Din acelaşi motiv al fuziunii dintre Domnul şi biserică, sau - ceea ce înseamnă acelaşi lucru - dintre Binele Divin şi Adevărul Divin, care se regăseşte în fiecare detaliu al Cuvântului, în acesta se vorbeşte tot timpul de Iehova şi Dumnezeu, sau Iehova şi Dumnezeul cel Sfânt al Israelului, ca şi cum ar fi vorba de două aspecte divine, când în realitate este vorba de unul singur. Iehova este numele Domnului privit ca Bine Divin, iar Dumnezeu este numele Domnului privit ca Adevăr Divin. Deşi în multe pasaje din Biblie se vorbeşte de Iehova şi de Dumnezeu, sau de Iehova şi de Dumnezeul cel Sfânt al Israelului, părând că ar fi entităţi diferite. În realitate este vorba de un singur Dumnezeu, care este Domnul, aşa cum am arătat în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos*, paragrafele 34, 38 şi 46.

89. Dat fiind că fuziunea dintre Domnul şi, biserică se regăseşte în fiecare detaliu al Cuvântului, este evident că toate aspectele despre care tratează Cuvântul, atât cele generale cât şi cele particulare, vorbesc în realitate despre Domnul, aşa cum am arătat în lucrarea *Doctrina Domnului*, paragrafele 1-7. Chiar şi biserica, un alt subiect predilect al Cuvântului, vorbeşte tot despre Domnul, căci Domnul afirmă El Însuşi că omul bisericii se află în El, iar El se află în omul bisericii (*Ioan* 6:56; 14:20, 21; 15:5, 7).

90. Dacă tot vorbim despre divinitatea şi sfinţenia Cuvântului, merită să descriu în câteva cuvinte o experienţă pe care mi-a fost dat să o trăiesc. Mi s-a trimis odată din cer o bucată de hârtie acoperită cu caractere ebraice, scrisă însă în stilul antic, adică cu litere foarte în-

florite, nu liniare, aşa cum apar ele astăzi. Îngerii care erau cu mine mi-au spus că ei înţeleg sensul celor scrise în text citind exclusiv literele, dar că dincolo de această semnificaţie, textul mai avea şi un înţeles rezultat din micile înfloriturі ale literelor. Ei mi-au explicat ce însemnau literele şi înfloriturile lor, atât separat cât şi împreună. Mi-au spus de pildă ca litera H adăugată la numele Abram şi Sarai se referea la infinitate şi la eternitate. Mi-au explicat în plus semnificaţia versetului 2 din *Psalmul 32,* pornind exclusiv de la litere şi de la silabe. Astfel, mi-au spus că această semnificaţie (a literelor şi inflexiunilor lor) era că Domnul este milostiv inclusiv faţă de cei care fac rău. M-au informat că în cel de-al treilea cer, scrierea consta din litere accentuate şi cu diferite înfloriturі, fiecare având o semnificaţie precisă. De pildă, vocalele indică sunete, care corespund unor atribute ale inimii. În acel cer nu pot fi pronunţate vocalele i şi e, acestea fiind înlocuite cu y şi eu. În schimb, vocalele a, o şi u pot fi folosite plenar, întrucât acestea au un sunet plin. Miau mai spus că ei nu rostesc consoanele dure, ci doar pe cele moi. De aceea, anumite litere ebraice au puncte care arată că trebuie pronunţate ca nişte consoane moi. În cerul spiritual se folosesc inclusiv consoanele dure, căci îngerii din această regiune trăiesc întru adevăr, iar adevărul admite duritatea. Binele nu o admite însă, motiv pentru care îngerii din cel de-al treilea cer (cel celest) nu le rostesc niciodată. Îngerii mi-au mai explicat că şi ei deţin Cuvântul, dar acesta este scris cu litere accentuate şi cu înfloriturі, care au semnificaţii precise. Numai aşa am putut înţelege ce vor să spună cuvintele Domnului:

„Căci adevărat vă spun, cât timp nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură din Lege, până nu se vor împlini toate.” (*Matei* 5:18)

Sau:

„Este mai uşor să treacă cerul şi pământul decât să cadă o singură frântură de litera din Lege.” (*Luca* 16:17)

Capitolul X

Ereziile pot fi formulate pornind de la semnificaţia literală a Cuvântului, dar confirmarea lor este periculoasă

91. Am arătat mai sus că Scriptura (Cuvântul) nu poate fi înţeleasă decât cu ajutorul doctrinei, care este ca o lampă aprinsă, ce permite vizualizarea adevărurilor ascunse în ea.

Aşa cum spuneam, Cuvântul este scris în corespondenţe, ceea ce înseamnă ca multe lucruri care se spun în el reprezintă doar aparenţe de adevăr, şi nu adevăruri propriuzise (dezvăluite). Multe dintre acestea sunt adaptate astfel încât să poată fi înţelese de omul natural, chiar şi de cel senzorial, dar într-un asemenea fel încât omul simplu nu poate înţelege decât aspectele cele mai simple, cel inteligent aspectele inteligente, iar cel înţelept pe cele înţelepte. Datorită acestei naturi a Cuvântului, adevărurile voalate pot fi confundate uşor cu cele dezvăluite (autentice). Dacă cineva confirmă aceste adevăruri, ele devin minciuni sau falsităţi. Mulţi dintre cei care se consideră mai înţelepţi decât toţi ceilalţi (deşi nu sunt deloc) procedează în acest fel. Adevărata înţelepciune constă în a cerceta mai întâi dacă un lucru este adevărat, confirmându-l abia apoi, şi nu în a confirma numai acele lucruri care îţi sunt ţie pe plac. Îndeosebi cei orgolioşi din punct de vedere intelectual, care sunt înclinaţi către a-şi afirma cu tărie părerile, obişnuiesc să facă acest lucru. Cei înţelepţi sunt cei care iubesc adevărul în sine, lăsându-se transformaţi de acesta prin integrarea sa în viaţa lor, pentru a-şi îmbunătăţi astfel calitatea vieţii. Aceşti oameni sunt iluminaţi de Domnul şi văd adevărurile în lumina lor reală, în timp ce ceilalţi îşi extrag lumina intelectuală din propriul lor ego, nevăzând decât minciunile şi falsităţile.

92. Aparenţele de adevăr sau adevărurile voalate din Cuvânt pot fi confundate uşor cu cele dezvăluite (autentice). Dacă sunt inclusiv confirmate, ele devin minciuni. Acest lucru este

cât se poate de evident văzând cât de multe erezii au fost susținute de-a lungul timpului şi sunt susținute şi astăzi în cadrul bisericii creştine. În sine, ereziile nu atrag condamnarea asupra oamenilor. Doar viața trăită în spiritul lor (adică faptele rele) atrag după sine această condamnare, la fel ca şi confirmarea falsităților cuprinse în Cuvânt (care sunt specific ereziei şi raționamentului omului natural).

Orice om se naşte în religia părinților săi, în care este inițiat încă din copilărie. Mai târziu, el aderă la ea în mod conştient, dar nu se poate elibera de unul singur din falsitățile acesteia, datorită legăturilor sale cu lumea. Condamnarea este atrasă doar de ducerea unei vieți rele, dar şi de confirmarea minciunilor, care atrage după sine distrugerea adevărului autentic. Nu sunt predispuşi către falsitate acei oameni care aderă la propria lor credință religioasă şi care cred în Dumnezeu; de pildă, dacă sunt creştini, cei care cred în Domnul, care consideră Cuvântul Lui sfânt şi care respectă principiile religiei, cuprinse în Decalogul Poruncilor. Când aceşti oameni aud şi percep adevărul, fiecare în funcție de capacitățile lui, ei îl pot accepta, eliberându-se astfel de falsitate. Nu la fel stau însă lucrurile cu cei care confirmă minciunile din propria lor religie, căci o minciună confirmată nu mai poate fi ştearsă, ci rămâne pentru totdeauna. Confirmarea ei echivalează cu un jurământ de acceptare a ei, mai ales dacă omul face acest lucru mânat de iubirea sa de sine, şi implicit de orgoliul înțelepciunii sale.

93. Am discutat în lumea spirituală cu unele spirite care au trăit pe pământ cu mult timp în urmă şi care s-au adâncit (prin confirmare) în minciunile religiei lor. Am constatat că acestea continuau să creadă şi în viața de dincolo cu tărie în aceste minciuni. Am avut de asemenea ocazia să discut cu spirite care au avut aceeaşi religie ca şi primele şi care au cultivat aceleaşi idei religioase, dar nu le-au confirmat. Am aflat astfel că după ce au fost instruite de îngeri, aceste spirite au ajuns să respingă minciunile şi să accepte adevărurile autentice. Ele au fost mântuite, în timp ce primele nu au fost. După moarte, toți oamenii sunt instruiți de îngeri, iar în cer sunt primiți numai aceia care percep adevărurile, deosebindu-le de minciuni. Căci după moarte li se permite tuturor să vadă adevărurile în lumina lor spirituală, dar numai cei care nu au confirmat falsitățile ajung să le vadă cu adevărat, în timp ce ceilalți nu le văd, pentru simplul motiv că nu doresc să le vadă. Chiar dacă aceste adevăruri le sunt prezentate de îngeri, ei le resping şi le întorc spatele, ridiculizându-le şi falsificându-le în continuare.

94. Pentru a ilustra acest lucru, vă voi da un exemplu. În multe pasaje din scriptură apar cuvintele: mânie, furie şi răzbunare, atribuite Domnului. Se spune acolo că El pedepseşte, condamnă la chinurile iadului, tentează şi face multe alte lucruri de acest fel. Oamenii care, în simplitatea lor intelectuală, cred cu adevărat în aceste lucruri, temându-se de Dumnezeu, dar având grijă să nu păcătuiască împotriva Lui, nu sunt pedepsiți pentru credința lor simplistă. În schimb, cei care cred cu convingere (prin confirmarea acestor minciuni) că Domnul este capabil de mânie şi răzbunare (deşi aceste atribute sunt profund malefice prin natura lor, fiind imposibil de asociat cu Domnul), condamnându-i pe oameni la chinurile iadului - chiar sunt condamnați, dar nu de Domnul, ci de propria lor convingere oarbă. Ei îşi atrag singuri condamnarea asupra lor, căci distrug cu bună ştiință adevărul autentic, potrivit căruia natura Domnului este Iubirea, Compasiunea şi Bunătatea. De aceea, El nu se poate mânia, enerva sau răzbuna. Aceste afirmații din Biblie sunt voalate şi nu reprezintă adevăruri reale. La fel se petrec lucrurile în numeroase alte cazuri.

95. Luate în înțelesul lor literal, multe alte lucruri care apar în Cuvânt reprezintă adevăruri aparente, care le ascund înăuntrul lor pe cele autentice. Nu este nimic rău în a te gândi la aceste adevăruri aparente şi în a vorbi despre ele, dar este într-adevăr un lucru rău să le confirmi, distrugând astfel adevărurile autentice ascunse înăuntrul lor. Acest lucru poate fi ilustrat

printr-un exemplu preluat din natură (am ales un exemplu din natură pentru că aspectele naturale sunt mai uşor de înţeles decât cele spirituale). Dacă este privit cu ochii fizici, soarele pare să facă o mişcare zilnică şi una de revoluţie anuală în jurul pământului. De aceea, în Cuvânt se spune că soarele răsare şi apune, dând naştere dimineţii, amiezii, înserării şi nopţii, dar şi celor patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna şi iarna. Altfel spus, el dă naştere zilelor şi anilor. În realitate, soarele este staţionar, iar cel care se roteşte în jurul lui este pământul. Omul care, în simplitatea şi ignoranţa lui, crede că soarele este cel care se roteşte în jurul pământului, nu influenţează prin acest lucru adevărul natural că cel care se roteşte în jurul axei sale şi pe eclipsa sa este pământul. În schimb, cel care confirmă mişcarea aparentă a soarelui, afirmând cu tărie că acest lucru este scris în Biblie şi confirmat de percepţiile omului natural, invalidează şi distruge adevărul, transformându-l într-o minciună.

Faptul că soarele se mişcă pe cer este doar un adevăr aparent. Adevărul autentic este că el nu se mişcă. Orice om poate să comenteze un adevăr aparent (şi marea majoritate a oamenilor chiar o fac), dar acceptarea lui ca un adevăr imuabil şi acţiunea în conformitate cu aceasta acceptare blochează şi întunecă adevărata înţelegere, cea raţională şi corectă. La fel stau lucrurile şi cu stelele de pe cer. Adevărul aparent este că ele se mişcă pe harta cerului, motiv pentru care se spune în Cuvânt că ele răsar şi apun. Adevărul corect este însă că stelele sunt fixe, la fel ca şi soarele. Oricine poate să comenteze însă ce vrea în legătură cu ele.

96. Confirmarea unui adevăr aparent din Scriptură este un act malefic, întrucât distruge adevărul ascuns în interiorul lui. Toate afirmaţiile cuprinse în Cuvânt, atât cele generale cât şi cele particulare, permit deschiderea cerului şi comunicarea cu el, aşa cum am arătat mai devreme, în paragrafele 62-69.

De aceea, atunci când cineva se foloseşte de aceste adevăruri aparente pentru a-şi confirma anumite simpatii pământeşti ce se opun adevărurilor celeste, el falsifică conţinutul real al Scripturii, blocându-şi astfel accesul şi comunicarea cu cerul, căci îngerii, care corespund înţelesului interior al Cuvântului, resping falsificarea acestuia. Aşa se explică de ce confirmarea minciunilor eretice este foarte dăunătoare.

97. Cuvântul este ca o grădină, ca un paradis celest în care există tot felul de delicatese şi frumuseţi naturale. Fructele sale sunt delicatese, iar florile sale sunt frumuseţi naturale. În mijlocul acestei grădini se află copacii vieţii, iar lângă ei există izvoare de apă vie. Întreaga grădină este înconjurată de arbori obişnuiţi. Omul ferm ancorat în adevărurile divine datorită doctrinei sale corecte locuieşte chiar în central grădinii, acolo unde se află copacii vieţii, bucurându-se de delicatesele şi de frumuseţile ei naturale.

În schimb, cel care este ancorat în alte adevăruri decât cele izvorâte din doctrină, respectiv în propriile sale adevăruri egotice, născute din cele literale ale Cuvântului, trăieşte la periferia grădinii şi nu vede decât pădurea obişnuită. Mai există şi cei care sunt ancoraţi în doctrina unei religii false, care cred cu tărie (prin confirmare interioară) în minciunile acestei religii. Aceştia nu locuiesc nici măcar în pădurea de la marginea grădinii Paradisului, ci la capătul ei, într-un ţinut nisipos, în care nu creşte nici măcar iarba. Vom arăta la momentul potrivit că aceasta este starea omului după moarte.

Mai trebuie să spunem şi că sensul literal al Cuvântului este un paznic al adevărurilor ascunse înlăuntrul lui. Sensul literal al Cuvântului poate fi răsucit şi interpretat în fel şi chip, fără ca adevărurile interioare să fie afectate în vreun fel.

Faptul că diferite persoane înţeleg în mod diferit semnificaţia literală a Cuvântului nu face nimănui rău. În schimb, când adevărurile divine ascunse în interiorul acestei semnificaţii sunt pervertite, Cuvântul însuşi este violat, iar această acţiune este considerată malefică. Pentru a preveni acest lucru, semnificaţia literală a Cuvântului joacă rolul de gardian sau de paznic.

Ea îi fereşte pe cei care trăiesc în falsitatea religiei lor să confirme aceste minciuni, violând astfel Cuvântul.

Acest rol de gardian este simbolizat de heruvimi. Cuvântul însuşi vorbeşte despre aceştia, dar puţină lume înţelege ce reprezintă ei. De pildă, acesta a fost rolul heruvimilor plasaţi ca paznici la porţile Grădinii Edenului după expulzarea lui Adam şi a Evei din ea. Iată ce spune Scriptura:

„De aceea, Domnul Dumnezeu l-a scos afară din Grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. Astfel, El l-a izgonit pe Adam; şi la răsăritul Grădinii Edenului a pus heruvimii şi sabia învăpăiată care se îndrepta în toate direcţiile, ca să păzească drumul spre pomul vieţii." (*Geneză* 3:23, 24)

Heruvimii reprezintă gardieni. Drumul spre pomul vieţii simbolizează accesul către Domnul, pe care oamenii nu îl pot obţine decât prin intermediul Cuvântului. Flacăra învăpăiată care se îndrepta în toate direcţiile simbolizează Adevărul Divin ascuns în scriptură, care poate fi deturnat, odată cu înţelesul literal al acestuia.

La acelaşi lucru se referă şi următorul pasaj:

„Să faci doi heruvimi din aur... să faci un heruvim la un capăt şi un heruvim la celălalt capăt. Să faceţi heruvimii aceştia ieşind din capacul ispăşirii, la cele două capete ale lui." (*Exod* 25:18-21)

Nu întâmplător: „Domnul a vorbit cu Moise între doi heruvimi." (*Exod* 25:22; 37:9; *Numeri* 7:89)

Am arătat mai devreme, în paragrafele 37-49, că Domnul nu vorbeşte cu oamenii decât în toată plenitudinea Lui, iar Cuvântul reprezintă în sensul său literal un Adevăr Divin în toată plenitudinea. În consecinţă, putem trage concluzia că Domnul a vorbit într-adevăr cu Moise între doi heruvimi. La fel trebuie înţeles şi versetul referitor la:

Heruvimii de deasupra perdelelor şi ţesăturilor din tabernacul (*Exod* 26:1, 31).

Căci perdelele şi ţesăturile tabernacului simbolizează aceleaşi adevăruri celeste şi ale bisericii, deci implicit ale Cuvântului, aşa cum am arătat în paragraful 46. La fel trebuie interpretate şi versetele referitoare la:

Heruvimii din mijlocul templului din Ierusalim (*1 Regi* 6:23, 28);

Heruvimii sculptaţi pe pereţii şi pe porţile templului (*1 Regi* 6:29, 32, 35);

Şi heruvimii din noul templu (*Iezechiel* 41:18-20).

Vezi şi paragraful 47.

De vreme ce heruvimii simbolizează paznicii Domnului, ai cerului şi ai Adevărului Divin, pentru ca omul să nu se poată apropia de aceştia decât după ce meditează la aspectele lor corespondente din lumea sa, Cuvântul afirmă despre regele din Tyr:

„Tu aveai pecetea perfecţiunii, plin de înţelepciune şi perfect în frumuseţe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe...

Erai uns ca heruvim ocrotitor, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare... Prin mărimea negoţului tău te-ai umplut de violenţă şi ai păcătuit; de aceea, te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu ca pe un înjosit şi te-am năruit, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare." (*Iezechiel* 28:12, 13, 14, 16)

Tyr-ul se referă în acest caz la biserică, dar şi la cunoaşterea adevărului şi a binelui. De aceea, regele său se referă la Cuvânt, care reprezintă sursa cunoaşterii. Este evident că regele din acest pasaj se referă la Cuvânt în sensul său literal, căci acesta joacă rolul heruvimului de protector şi paznic: „Erai uns ca heruvim ocrotitor, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare...". Pietrele scânteietoare simbolizează în cazul de faţă adevărurile sensului literal al Cuvântului, aşa cum am arătat în paragraful 45.

Regăsim aceeaşi simbolistică a heruvimului ca paznic al Adevărului Divin prin semnificaţia literală a Cuvântului şi în *Psalmi:*

„A aplecat cerurile şi s-a coborât... Călărea pe un heruvim şi zbura.” (*Psalmul 18*:9, 10)

„Pleacă urechea, păstorul lui Israel, Tu, care conduci pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care stai cu heruvimii.” (*Psalmul 8o:1*)

„Domnul împărăteşte: să tremure popoarele. El stă între heruvimi: să se cutremure pământul!” (*Psalmul* 99:1)

Călăritul pe heruvim, statul cu heruvimii sau între ei semnifică acelaşi lucru: semnificația literală a Cuvântului.

Adevărul Divin al Cuvântului şi natura acestui Adevăr sunt descrise inclusiv de heruvimul din *Iezechiel* l, 9 şi 10.

Nimeni nu poate înțelege însă aceste descrieri, decât numai cei care şi-au trezit înțelegerea spirituală. De aceea, mi s-a permis să revelez afirmațiile legate de heruvimul din primul capitol al *Cărții lui Iezechiel.* Acesta este prezentat:

Ca o sferă de foc (sfera exterioară divină a Cuvântului) (5:4);

Ca un om (5:5);

Ca un principiu asociat cu lucrurile spirituale şi celeste (5:6);

Ca natură a aspectelor naturale ale Cuvântului (5:7);

Ca natură a aspectelor spirituale şi celeste ale Cuvântului, derivate din cele naturale (5:8, 9);

Ca Iubire Divină derivată din binele şi din adevărurile celeste, spirituale şi naturale cuprinse în Cuvânt - aspecte privite atât separat cât şi împreună (5:10, 11);

Ca moarte (5:12);

Ca sfera a Cuvântului asociată cu Binele şi Adevărul Divin, din care Cuvântul îşi extrage viața (5:13, 14);

Ca doctrină a binelui şi adevărului derivată din Cuvânt (5:15-21);

Ca divinitate a Domnului ascunsă în Cuvânt (5:22, 23);

Şi derivată din el (5:24, 25);

Domnul este deasupra cerurilor (5:26);

Lui îi aparțin Iubirea Divină şi Adevărul Divin (5:27, 28);

Această sinteză a fost comparată cu Cuvântul din ceruri şi se află în conformitate cu acesta.

Capitolul XI

Domnul a venit în lumea noastră pentru a împlini toate afirmațiile din Scriptură (Cuvânt), pentru ca acestea să devină astfel un Adevăr Divin până la ultimele detalii

98. Domnul a venit în lumea noastră pentru a împlini toate afirmațiile din Scriptură (Cuvânt). Am explicat acest lucru în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos*, paragrafele 8-11. El a devenit astfel una cu Adevărul Divin sau Cuvântul, până la ultimele detalii ale acestuia, aşa cum se arată în următorul pasaj din *Evanghelia după Ioan:*

„Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi, iar noi i-am zărit slava, slava Celui unic născut din Tatăl, plin de grație şi de adevăr.” (*Ioan* 1:14)

Asumarea trupului înseamnă confirmarea Cuvântului până la ultimele detalii ale sale (cele literale). Domnul şi-a arătat esența divină atunci când s-a transfigurat în fața discipolilor Săi (Matei 17:2-9; Marcu 9:2-9; şi Luca 9:28-36).

În aceste pasaje se afirmă că Moise şi Ilie au apărut în slavă în fața discipolilor. Aşa cum am arătat în paragraful 48, cei doi simbolizează Cuvântul. În calitatea Sa de finalitate a Cuvântului, Domnul este descris şi de *Apocalipsa lui Ioan* (1:13-16). Înainte de întrupare, Domnul era una cu Cuvântul, dar numai ca aspect primordial al acestuia:

„La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, iar Dumnezeu era Cuvântul.” (*Ioan* l:l, 2)

După întrupare, Domnul a devenit inclusiv finalitatea Cuvântului, motiv pentru care este numit: Primul şi Ultimul (Începutul şi Sfârşitul) (*Apocalipsa* 1:8, 11, 17; 2:8; 21:6; 22:12, 13).

99. Prin întruparea Domnului, starea bisericii s-a schimbat în întregime. Înaintea venirii Lui pe pământ, toate bisericile erau reprezentative. Ele nu puteau privi în faţă Adevărul Divin, ci îl puteau doar întrezări. După venirea Domnului în lume, el a creat o biserică ce putea privi Adevărul Divin în toată splendoarea luminii sale. Diferenţa este ca aceea dintre dimineaţă şi înserare. Starea bisericii înainte de venirea Domnului poate fi comparată cu înserarea, iar cea de după venirea Lui cu dimineaţa. Înainte de venirea Sa în lume, Domnul era prezent printre oamenii bisericii, dar prezenţa Lui era mediată de ceruri. După venirea Lui în lume, prezenţa lui printre oamenii bisericii a devenit directă, căci şi-a asumat El Însuşi planul natural (care corespunde omului), transfigurându-l într-un plan divin. Când s-a ridicat la cer, El s-a ridicat ca om, căci şi-a asumat trup uman în această lume. De aceea, planul natural a devenit un plan divin (transfigurat).

100. Puţini oameni înţeleg că Domnul este Cuvântul.

Marea majoritate a oamenilor cred că prin intermediul Cuvântului, Domnul doar îi ilumineză pe credincioşi, dar nu poate fi numit El Însuşi Cuvântul. Trebuie totuşi să precizăm că oamenii sunt una cu iubirea lor şi cu binele şi adevărul născute din ea.

Acestea sunt singurele atribute umane (care îi diferenţiază de animale). Din acest motiv, îngerii şi spiritele sunt la rândul lor oameni; căci omul nu înseamnă altceva decât adevărul şi binele care derivă din Domnul şi care iau o formă particulară. Domnul este Binele Divin şi Adevărul Divin, motiv pentru care este El Însuşi Omul Primordial, cel din care s-au născut toţi oamenii.

Am explicat aceste aspecte în lucrarea *Raiul şi Iadul*, paragraful 460. Ele vor deveni încă şi mai clare în lucrările care urmează, în care voi vorbi despre înţelepciunea Angelică.

Capitolul XII

Înaintea Cuvântului care există la ora actuală, în lume a mai existat un Cuvânt, care s-a pierdut

101. Înaintea Cuvântului dat de Moise şi de profeţi izraeliţilor, populaţia practica adoraţia prin sacrificii şi Iehova le vorbea direct oamenilor prin profeţi. Acest lucru este evident din Cărţile lui Moise. Iată câteva pasaje din care rezultă clar că populaţia practica adoraţia prin sacrificii:

„Copiilor lui Israel li s-a poruncit să distrugă altarele neamurilor, să le sfărâme statuile şi să la trântească la pământ idolii.” (*Exod* 34:13; *Deuteronom* 7:5 şi 12:3)

„Israel locuia în Sitim; şi poporul a început să practice desfrânarea cu fiicele lui Moab. Ele au invitat poporul la jertfele dumnezeilor lor; şi poporul a mâncat şi s-a prosternat înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a lipit de Baal-Peor; şi mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel.” (*Numeri* 25:1-3)

„Şi Balaam, care era din Siria, a ridicat altare şi a jertfit boi şi oi.” (*Numeri* 22:40; 23:1, 2, 14, 29, 30)

Faptul că Dumnezeu le vorbea direct oamenilor rezultă din profeţiile lui Balaam (*Numeri* 23:7-10; 18-24; 24: 3-9, 16-24).

„El a făcut de asemenea profeții legate de Domnul, afirmând că o Stea se va naşte din Iacov şi un Sceptru din Israel.” (*Numeri* 24:17)

Din aceste pasaje rezultă în mod clar că popoarele îl adorau deja pe Dumnezeu în maniera instituită mai târziu de Moise printre israeliți.

Faptul că acest tip de adorație exista chiar şi înainte de Avraam rezultă într-o oarecare măsură din cuvintele lui Moise din *Deuteronomul* 32:7, 8. Acest lucru este încă şi mai evident dacă ținem seama de afirmația legată de Melchisedec, regale Salemului:

„Melchisedec, regele Salemului, a adus pâine şi vin; el era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Şi el l-a binecuvântat şi a zis: 'Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Preaînalt, Stăpânitorul cerului şi pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!' Şi el i-a dat zeciuială din toate.” (*Geneză* 14:18-20)

Melchisedec era reprezentantul Domnului, motiv pentru care este numit „preot al Dumnezeului Celui Preaînalt” (*Geneză* 14:18). De asemenea, în Psalmi se spune despre Domnul:

„Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.” (*Psalmul 110:*4)

Aşa se explică de ce Melchisedec a introdus pâinea şi vinul ca sacramente ale bisericii, lucru ilustrat şi de Cina cea de Taină, sau de ce l-a putut binecuvânta pe Avraam, care i-a dat zeciuială din toate.

102. Îngerii din ceruri mi-au explicat că în antichitatea îndepărtată a existat pe pământ un Cuvânt scris în corespondențe[27] pure, dar acesta s-a pierdut. În schimb, ei l-au păstrat până astăzi, fiind folosit şi la ora actuală în cer de către spiritele care au trăit în acele timpuri pe pământ. Aceste spirite, care continuă să folosească şi astăzi acel Cuvânt în ceruri, au trăit în țara Canaanului şi în ținuturile învecinate, precum Asiria, Mesopotamia, Siria, Arabia, Caldeea, Egipt, Sidon, Tyr şi Ninive. Locuitorii acestor ținuturi practicau adorația reprezentativă, fiind extrem de buni cunoscători ai corespondențelor. Înțelepciunea lor era derivată din ştiința corespondențelor, care le permitea să aibă percepții interioare şi să comunice cu cerurile. Inițial, cei care dețineau cunoaşterea lăuntrică a corespondențelor erau numiți înțelepți, dar mai târziu li s-a spus magi.

Cuvântul din acele timpuri era plin de corespondențe celeste şi spirituale, greu de înțeles în plan literal. De aceea, el a început să fie falsificat, dispărând astfel - prin Providența Divină a Domnului - în decursul timpului şi pierzându-se în uitare. Oamenilor le-a fost dat atunci un alt Cuvânt, scris tot în corespondențe, dar nu atât de vagi (abstracte) cum erau primele. Acest Cuvânt le-a fost dat Copiilor lui Israel prin intermediul Profeților. Nu întâmplător, acest Cuvânt cuprinde tot felul de nume de locuri din țara Canaanului şi din ținuturile învecinate cu aceasta. Aşa se explică de ce i s-a poruncit lui Avraam să meargă în această țară.

103. Existența unui Cuvânt în antichitatea îndepărtată este dovedită de scrierile lui Moise, în care acesta face referire la el, dând chiar citate din el (în *Numeri* 21:14, 15, 27-30). Partea sa istorică a fost numită *Războaiele lui Iehova,* iar cea profetică a fost numită *Enunțuri (Proverbe).* Moise dă următoarele citate din partea istorică a acelui Cuvânt:

„De aceea se zice în *Cartea Războaielor Domnului:* 'Vaheb în Sufa, torenții Arnonului şi povârnişurile torenților care se îndreaptă spre locuința lui Ar şi se ating cu hotarul lui Moab'.” (*Numeri* 21:14, 15)

Prin „Războaiele lui Iehova” se înțeleg (şi în acel Cuvânt, şi în al nostru) luptele duse de El cu iadul şi victoriile Lui asupra acestuia când va veni în lume. Aceleaşi bătălii sunt descrise inclusiv în diferite pasaje din părțile istorice ale Cuvântului nostru, cum ar fi războaiele lui Iosua cu neamurile din Țara Canaanului sau războaiele Judecătorilor şi regilor din Israel.

[27] Vezi „Casa (Gospodăria) Domnului” de Jakob Lorber, n. red.

Din partea profetică a Cuvântului din vechime, Moise a citat următoarele:

„De aceea zic poeții: Veniți la Hesbon! Cetatea lui Sihon să se zidească din nou şi să se întărească. Căci a ieşit un foc din Hesbon, o flacără din cetatea lui Sihon, şi a mistuit pe Ar-Moab, pe domnitorii înălțimilor Arnonului. Vai de tine, Moab! Eşti pierdut, poporul lui Chemoş! El a făcut pe fiii lui fugari şi pe fiicele lui le-a dat roabe lui Sihon, împăratul amoriților. Noi am tras împotriva lor; din Hesbon până în Dihon, totul este nimicit. Am pustiit până la Nofah, care se întinde până la Medeba." (*Numeri* 21:27-30)

Traducătorii Cuvântului au tradus cuvântul *enunciatores* prin poeți (autori de proverbe), dar în realitate aceştia ar fi trebuit să fie numiți „autori", iar afirmațiile lor „anunțuri profetice", aşa cum rezultă din semnificația cuvântului ebraic *moshalim,* care înseamnă nu numai proverbe, ci şi anunțuri profetice. Vezi în această direcție *Numeri* 23:7, 18 şi 24:3, 15, unde se afirmă că Balaam şi-a rostit „cuvântarea", adică anunțul profetic referitor la Domnul. La singular, acest cuvânt este *mashal.* De aceea, ceea ce citează Moise nu sunt proverbe, ci profeții.

La fel ca şi Cuvântul nostru, Cuvântul din acele timpuri a fost de inspirație divină, lucru evident dintr-un pasaj din *Ieremia,* în care este folosit aproape acelaşi limbaj:

„Fugarii se opresc sleiți de puteri la umbra Hesbonului; dar un foc iese din Hesbon, o flacără iese din mijlocul Sihonului şi mistuie laturile Moabului şi creştetul capului fiilor răzvrătirii. Vai de tine, Moabule! Poporul lui Chemoş este pierdut! Căci fiii tăi sunt luați în captivitate şi fiicele tale sunt captive." (*Ieremia* 48:45-46)

Alte referiri la Cartea Profetică a antichității, numită şi Cartea lui Iaser sau Cartea Celui Drept, se fac în cărțile lui David şi lui Iosua. De pildă, David se referă la ea în următorul pasaj:

„Iată cântecul de jale pe care l-a alcătuit David pentru Saul şi pentru fiul său Ionatan şi pe care a poruncit să-l învețe fiii lui Iuda. Este numit Cântecul Arcului şi este scris în Cartea Celui Drept." (*2 Samuel* 1:17, 18)

Iosua se referă la ea în următorul pasaj:

„Atunci Iosua a vorbit Domnului: 'Opreşte-te, soare, asupra Gabaonului, şi tu, lună, asupra văii Aialonului!'... Lucrul acesta nu este scrisoare în Cartea Celui Drept?" (*Iosua* 10:12, 13)

Am fost informat de asemenea că primele şapte capitole din *Geneză* sunt extrase integral din acest Cuvânt străvechi, nelipsind din ele nici măcar o virgulă.

Capitolul XIII

Cuvântul le permite şi celor din afara bisericii, care nu îl dețin, accesul la lumină

104. Comunicarea cu cerul nu este posibilă dacă pe pământ nu există o biserică aflată în posesia Cuvântului care permite cunoaşterea Domnului. Căci **Domnul este Dumnezeul cerului şi al pământului, iar fără El nu există mântuire. Este suficientă existența unei singure biserici aflate în posesia Cuvântului, chiar dacă ea este alcătuită din numai câteva persoane.** Prin intermediul acestui Cuvânt, Domnul este prezent în întreaga lume, căci Cuvântul reprezintă puntea de legătură între rasa umană şi cer. Am explicat detaliat această legătură în paragrafele 62-69.

105. Voi explica în continuare cum este posibil ca Domnul şi cerurile să fie prezente pe pământ şi cum se poate stabili comunicarea cu Dumnezeu şi cu îngerii prin intermediul Cuvântului. **Din perspectiva Domnului, întregul cer reprezintă un singur om. La fel, întreaga biserică.** Am arătat acest lucru în lucrarea *Raiul şi Iadul*, paragrafele 59-86. În acest Om universal al Bisericii, locul în care Cuvântul este citit şi care permite astfel cunoaşterea Domnului poate fi asemuit cu inima şi cu plămânii: împărăția celestă poate fi asemuită cu

inima, iar cea spirituală cu plămânii. Acestea sunt cele două izvoare de apă vie care permit existența celorlalte organe şi viscere din trupul omului. Metaforic vorbind, ele permit existența celorlalți oameni de pe pământ care au o religie, care îl adoră pe Dumnezeul cel unic şi care duc vieți virtuoase, alcătuind împreună Omul Universal. Ei reprezintă membrele şi viscerele trupului său şi îşi extrag viața din fuziunea Domnului şi cerului cu biserica, prin intermediul Cuvântului. Căci Cuvântul este deținut de biserică. Chiar dacă aceasta este alcătuită din numai câteva persoane, ea dă viață restului organismului (adică lumii exterioare), prin legătura ei cu Domnul, la fel cum inima şi plămânii dau viață celorlalte organe şi membre ale corpului uman. Maniera în care aceste organe şi membre comunică cu inima şi cu plămânii este similară la nivelul organismului social cu cea de la nivelul organismului uman. De aceea, creştinii (cei care dețin Cuvântul) reprezintă pieptul pentru acest organism universal. Ei reprezintă centrul acestui organism. În jurul lor se grupează în cercuri concentrice romano-catolicii, apoi musulmanii, care îl recunosc pe Domnul, afirmând că el este profetul suprem şi Fiul lui Dumnezeu. Urmează africanii, iar națiunile şi popoarele din Asia se situează la periferie. Am descris parțial acest mod de organizare al oamenilor în funcție de credința lor în micuța mea lucrare, *Judecata de Apoi*, paragraful 48. Toți cei care alcătuiesc acest Om Universal privesc către centrul lui, acolo unde există creştinii[28].

106. Lumina atinge intensitatea ei maximă în central cercului, acolo unde se situează creştinii care dețin Cuvântul; căci lumina din ceruri este Adevărul Divin care derivă din Domnul. Domnul este Soarele lumii spirituale şi al celei celeste. Cuvântul este una cu acest Adevăr. De aceea, lumina atinge intensitatea ei maximă pe pământ acolo unde există Cuvântul. Ea se răspândeşte apoi până la periferia lumii, scăzând treptat în intensitate. Rezultă astfel că şi popoarele aflate în afara bisericii beneficiază de iluminarea pe care o atrage după sine Cuvântul. Am explicat detaliat aceste lucruri în lucrarea *Raiul şi Iadul*, paragrafele 126-140, unde am arătat că lumina din ceruri este Adevărul Divin care derivă din Domnul, oferind inteligență nu doar îngerilor, ci şi oamenilor.

107. La nivel celest, acest adevăr este ilustrat de faptul că în orice societate existentă în ceruri există o organizare asemănătoare (biserica în centru, etc.). Căci orice societate reprezintă un cer în miniatură, deci poate fi considerată un om universal. Am explicat aceste aspecte în lucrarea *Raiul şi Iadul*, paragrafele 41-87. În orice societate existentă în ceruri, cei aflați în centrul ei sunt cei care dețin Cuvântul. Ei reprezintă inima şi plămânii societății, bucurându-se de cea mai mare lumină. Această lumină (şi adevărul ei corespondent) se răspândeşte din centru către periferie, în toate direcțiile, dând viață (din punct de vedere spiritual) întregii societăți. Mi s-a explicat de către îngeri că ori de câte ori centrul unui organism social este înlăturat, toți cei din jurul lui decad, iar percepția adevărului devine atât de slabă, încât aproape că dispare cu totul. De îndată ce centrul este restabilit, lumina reapare şi vechile percepții ale adevărului revin inclusiv în rândul celor de la periferie.

108. Vă voi povesti o experiență care ilustrează acest lucru. Mă aflam odată în compania unor spirite ale unor africani care au trăit în Abisinia. Acestea mi-au povestit că li s-a permis cu o anumită ocazie să audă cântecul unui *Psalm al lui David* într-un templu din lumea fizică. Au trăit atunci o stare de fericire atât de mare, încât s-au alăturat celor care cântau.

La scurt timp după aceea, urechile lor s-au închis şi ele nu au mai putut auzi cântecele din templu. Starea lor de fericire nu a dispărut însă, ci a devenit chiar mai mare, căci lumina coborâse deja asupra lor, întrucât *Psalmul* vorbea despre Domnul şi despre mântuire. Motivul pentru care starea lor de fericire s-a amplificat era că li s-a permis comunicarea cu acea socie-

[28] Vezi şi „Vedenie despre înfricoşata judecată” a Sf. Nifon al Constanțianei, (sec al IV-lea), n. red.

tate din ceruri care se afla în comuniune cu cei de pe pământ (cu cei care au cântat acel *Psalm).* Această experiență, şi multe altele de acelaşi fel, mi-au demonstrat dincolo de orice îndoială că întreaga comunicare cu cerul se realizează prin intermediul Cuvântului. Din acest motiv, Providența Divină face ca popoarele din Europa (cele în care este citit Cuvântul) să interfereze şi să aibă schimburi culturale cu cele din afara bisericii.

109. Acest lucru poate fi ilustrat printr-o comparație cu lumina şi căldura soarelui, care asigură inclusiv creşterea vegetației de la poli şi din regiunile înnorate, cu condiția ca soarele să se ridice deasupra orizontului şi să îşi arate fața. La fel stau lucrurile şi cu lumina Domnului, care este Soarele spiritual. Căci această lumină este Adevărul Divin din care îşi extrag inteligența şi înțelepciunea îngerii şi oamenii. Nu întâmplător se spune în Cuvânt că:

„Lumina era la Dumnezeu şi era una cu Dumnezeu. Şi ea luminează pe toți oamenii care se nasc pe pământ." (*Ioan* 1:1, 9)

„Această lumină străluceşte inclusiv în întuneric." (*Ioan* 1:5).

110. Din aceste afirmații rezultă clar că Scriptura (Cuvântul), aşa cum apare ea în sânul bisericii, ilumineză toate neamurile şi toate popoarele prin comunicarea spirituală pe care o permite. Mai mult, rezultă că Domnul veghează ca pe pământ să existe întotdeauna o biserică în care să fie citit Cuvântul, pentru ca El să poată fi cunoscut. De aceea, atunci când Cuvântul aproape că a fost complet distrus de către biserica romano-catolică, Providența Divină a dus la apariția Reformei, care a asigurat renaşterea Cuvântului. În plus, ea a asigurat trezirea uneia din națiunile catolice eminente.

111. Fără Cuvânt nu putem vorbi de o concepție rațională referitoare la Domnul, şi deci nici de mântuire. Când Cuvântul a fost falsificat şi pângărit în întregime de națiunea evreiască, pierzându-şi complet influența benefică asupra umanității, Domnul a binevoit să coboare El Însuşi pe pământ.

Venind în această lume, El a împlinit Cuvântul, dându-i din nou viață, astfel încât să îşi reverse iarăşi lumina asupra națiunilor pământului. Aşa cum a spus El Însuşi:

„Oamenii care stăteau în întuneric au văzut o mare lumină (*lumen*). Iar cei care stăteau în penumbra morții au văzut din nou lumina." (*Matei* 4:16; *Isaia* 9:2)

112. S-a prezis faptul că la sfârşitul actualei biserici, pământul va fi acoperit de întuneric (din punct de vedere spiritual), datorită dispariției concepției raționale despre Domnul ca Dumnezeu al cerului şi al pământului, şi datorită despărțirii credinței de caritate. Pentru ca înțelegerea autentică a Cuvântului să nu dispară cu totul de pe pământ, Domnul a binevoit acum să reveleze semnificația spirituală a Cuvântului, arătând astfel că din această perspectivă spirituală - şi implicit din perspectiva sa naturală, care derivă din cea spirituală - Cuvântul vorbeşte numai despre Domnul şi despre biserică, şi despre nimic altceva. El a binevoit de asemenea să reveleze numeroase alte aspecte legate de Cuvânt, pentru ca lumina aproape stinsă a semnificației sale să fie restabilită. Faptul că lumina adevărului se va stinge aproape complet la sfârşitul actualei biserici este prezis în numeroase pasaje din Apocalipsa, dar şi în următorul paragraf din Evanghelia după Matei:

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, şi toate popoarele pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu multă slavă." (*Matei* 24:29, 30)

Soarele îl simbolizează în acest caz pe Domnul în aspectul Său de iubire. Luna îl simbolizează pe Domnul în aspectul Său de credință. Stelele îl simbolizează pe Domnul în aspectul Său de cunoaştere a binelui şi a adevărului. Fiul Omului îl simbolizează pe Domnul în as-

pectul Său de Cuvânt. Odată, pe când am citit Cuvântul de la primul capitol al *Cărții lui Isaia* şi până la ultimul capitol din *Cartea lui Maleahi,* inclusiv *Psalmii lui David,* mi s-a permis să percep cu claritate că fiecare verset comunică cu o anumită societate din ceruri, astfel încât în ansamblul său, Cuvântul comunică cu întregul cer.

Capitolul XIV

Fără Cuvânt, nimeni nu ar putea cunoaşte nimic în legătură cu Dumnezeu, cu cerul şi cu iadul, cu viața de după moarte, şi încă şi mai puțin în legătură cu Domnul

113. Acest lucru rezultă ca o concluzie firească din tot ce am afirmat până acum, şi anume:

Cuvântul este Adevărul Divin - paragrafele 1-4.

Cuvântul este un instrument de comunicare cu cerul şi cu îngerii - paragrafele 62-69;

Fiecare detaliu al Cuvântului reflectă fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit cea dintre bine şi adevăr - paragrafele 80-89.

Natura bisericii depinde de înțelegerea Cuvântului - paragrafele 76-79.

Cuvântul există inclusiv în ceruri; din el îşi extrag îngerii înțelepciunea - paragrafele 70-75.

Din acelaşi Cuvânt îşi extrag lumina spirituală toate națiunile şi neamurile pământului - paragrafele 104-113.

Din toate aceste afirmații putem trage concluzia că, fără Cuvânt, nimeni nu se poate bucura de trezirea spirituală, care se referă la cunoaşterea lui Dumnezeu, a cerului şi iadului, şi a vieții de după moarte. Mai presus de orice, nimeni nu se poate bucura de cunoaşterea Domnului, de credința şi iubirea față de El, şi implicit de mântuire, căci Cuvântul este singura cale care poate duce la mântuire. Domnul Însuşi le-a precizat discipolilor Săi.

„Fără Mine voi nu puteți face nimic.” (*Ioan* 15:5)

Într-un alt loc, Ioan precizează: „Omul nu poate primi nimic, dacă nu i se dăruieşte din cer.” (*Ioan* 3:27)

114. Există persoane care sunt ferm convinse că omul poate cunoaşte anumite lucruri despre existența lui Dumnezeu, despre cer şi iad, şi despre celelalte aspecte descrise în Cuvânt, chiar şi fără să apeleze la Cuvântul Divin. Prin această credință, ele slăbesc autoritatea şi sfințenia Cuvântului, dacă nu verbal, cel puțin în inima lor. De aceea, ele nu pot fi contestate decât cu argumentele rațiunii naturale, căci ele nu cred în Cuvânt, ci numai în ele însele. Dacă veți cerceta natura omului folosindu-vă de lumina rațiunii, veți constata că aceasta este alcătuită din două facultăți ale vieții: înțelegerea şi voința. Înțelegerea se supune voinței, dar voința nu se supune înțelegerii, căci înțelegerea nu face decât să arate calea.

Dacă veți cerceta încă şi mai profund natura omului, veți descoperi că voința omului îi aparține în întregime acestuia (este egotică), fiind aşadar în totalitate malefică, conducând la o înțelegere falsă. Dacă ați înțeles aceste lucruri, veți realiza că - în sine - omul nu doreşte să înțeleagă nimic altceva decât ceea ce vine din voința lui egotică. El nu poate înțelege însă nimic dacă nu apelează la o altă sursă de cunoaştere. Omul care nu se raportează decât la voința lui egotică nu doreşte să înțeleagă decât acele lucruri legate de el şi de lumea în care trăieşte. Orice alt tip de cunoaştere echivalează cu întunericul pentru el. Spre exemplu, dacă priveşte soarele, luna şi stelele, şi reflectează la originea lor, el nu poate trage altă concluzie decât că acestea s-au născut din ele însele. Gândirea lui nu o poate depăşi pe cea a savanților acestei lumi, care, deşi ştiu din Cuvânt că cel care a creat lumea este Dumnezeu, preferă să considere că natura este unicul creator. Vă puteți imagina ce ar fi crezut ei dacă nu ar fi cunoscut deloc Cuvântul!

Ce putem spune însă despre Aristotel, Cicero, Seneca şi ceilalţi înţelepţi din antichitate, care au scris despre Dumnezeu şi despre nemurirea sufletului? Oare au obţinut ei această cunoaştere din propria lor minte? Nici vorbă! Ei au obţinut-o din tradiţia altor popoare, care au aflat despre ea din Cuvântul antic (cel care a circulat pe pământ înaintea Cuvântului actual).

În mod similar, cei care scriu despre religia naturală nu îşi obţin cunoaşterea din propria lor minte. Ei doar confirmă prin deducţiile lor naturale ceea ce au învăţat de la biserică (singura posesoare a Cuvântului). Este posibil ca cei care confirmă aceste adevăruri să nu îi creadă.

115. Mi s-a permis să văd oameni, născuţi pe nişte insule îndepărtate, extrem de raţionali în chestiunile civile, dar care nu ştiau nimic despre Dumnezeu. Vă asigur că în lumea spirituală aceştia seamănă cu nişte maimuţe şi trăiesc aproape la fel ca ele. Fiind totuşi oameni, şi deci înzestraţi cu capacitatea de a primi o viaţă spirituală, ei sunt instruiţi de către îngeri, care îi aduc astfel la viaţă prin cunoaşterea despre viaţa Domnului ca Om pe pământ. Natura egotică a omului este foarte evidentă în iad, unde trăiesc inclusiv mari prelaţi şi savanţi care nu doresc nici măcar să audă de Dumnezeu, fiind incapabili chiar şi să îi rostească numele. Am avut ocazia să văd astfel de spirite şi să discut cu ele. Am conversat chiar cu câteva spirite care se aprindeau de mânie numai dacă auzeau pe cineva vorbind despre Dumnezeu. Dacă acesta este caracterul unor oameni care au auzit de Dumnezeu (unii dintre ei chiar au predicat şi au scris despre El), imaginaţi-vă cum ar arăta omul dacă nu ar auzi niciodată de divinitate! Există mulţi astfel de oameni printre iezuiţi. Caracterul lor se naşte exclusiv din voinţa lor egotică, ce este malefică în sine. Aşa cum spuneam ceva mai devreme, voinţa este cea care ghidează înţelegerea, privând-o astfel de adevărul pe care l-ar putea extrage din scriptură.

Dacă ar fi adevărat că oamenii pot înţelege cu propria lor minte că există Dumnezeu şi o viaţă de după moarte, cum se face că ei nu şi-au dat seama până acum că omul rămâne om inclusiv după moarte? De ce îşi imaginează ei că sufletul sau spiritul omului este ca un vânt sau ca un eter, care nu vede, căci nu mai are ochi, şi nu aude, căci nu mai are urechi, care nu vorbeşte, căci nu mai are o gură, etc. - şi care nu va mai putea simţi ceva până când nu va fi reunit cu scheletul şi cu trupul său mort?

Imaginaţi-vă cum ar arăta doctrina adoraţiei dacă omul s-ar baza numai pe lumina raţiunii sale. Aceasta nu şi-ar putea alege ca obiect al adoraţiei decât propriul ego, aşa cum se şi petrece de veacuri, deşi Cuvântul afirmă cu claritate că singurul care trebuie adorat este Dumnezeu. Adoraţia omului nu trebuie să aibă nici un alt obiect, nici chiar soarele şi luna.

116. Religia a existat din cele mai vechi timpuri, iar oamenii din întreaga lume şi din toate epocile au ştiut câte ceva despre Dumnezeu şi despre viaţa de după moarte. Această cunoaştere nu a apărut însă în mintea lor egotică sau în inteligenţa lor, ci a avut ca sursă Cuvântul antic despre care am vorbit în paragrafele 101-103, iar mai târziu Cuvântul izraeliţilor. Din aceste două Scripturi s-au format toate religiile lumii, care s-au răspândit în India şi Extremul Orient, în Egipt, Etiopia şi Africa, în Asia, apoi Grecia şi Italia. Dat fiind însă că Scriptura nu poate fi scrisă decât prin intermediul unor corespondenţe sau metafore, adică al unor descrieri pământeşti care corespundeau celor celeste, multe naţiuni ale pământului şi-au transformat religiile în idolatrii, iar grecii şi-au transformat religia într-o mitologie. Atributele şi proprietăţile divine au fost transformate în tot atâţia zei, deasupra cărora a fost instaurată o zeitate supremă, numită Jupiter (de la Iehova).

Aceste civilizaţii au păstrat totuşi anumite rămăşiţe din religia primordială, cum ar fi o anumită concepţie despre Paradis şi anumite cunoştinţe parţiale despre Potop, despre focul sacru şi despre cele patru epoci prin care a trecut umanitatea, de la epoca de aur şi până la cea

de fier, prin care Cuvântul desemnează cele patra stări ale bisericii, aşa cum sunt descrise ele în *Daniel* 2:31-35. Se ştie de asemenea că religia musulmană, care a distrus numeroase religii ale altor naţiuni, s-a inspirat din Cuvântul celor două *Testamente.*

117. În sfârşit, aş dori să descriu pe scurt ce se petrece după moarte cu cei care cred numai în propria lor inteligenţă, şi aproape deloc (mulţi chiar deloc) în Cuvânt. La început, aceştia devin ca nişte oameni beţi, apoi ca nişte nebuni, iar în final se scufundă în idioţenie, căci sunt nevoiţi să trăiască în întuneric. De aceea, feriţi-vă de această nebunie, ca să nu ajungeţi ca ei.

3. DOCTRINA VIEŢII PENTRU NOUL IERUSALIM, DUPĂ PRECEPTELE DECALOGULUI

Capitolul I

Credinţa înseamnă viaţă, iar viaţa credinţei înseamnă să faci bine

1. Toţi oamenii credincioşi cunosc şi recunosc că cei care duc o viaţă cumsecade vor fi mântuiţi, iar cei care trăiesc în păcat vor fi pedepsiţi, căci ei ştiu că cei care duc o viaţă cumsecade nutresc doar gânduri bune, atât despre Cel de Sus cât şi despre aproapele lor, spre deosebire de cei care trăiesc în răutate. Viaţa omului este alcătuită din iubire iar ceea ce omul iubeşte va face cu dăruire, gândind asemenea. Pricina, prin urmare, pentru care se spune că viaţa credinţei înseamnă să faci bine este aceea că faptele şi gândurile bune una sunt, iar dacă omul nu se uneşte pe deplin cu ele, acestea nu vor face parte din viaţa lui. Însă toate acestea vor fi dovedite în cele ce urmează.

2. Aceea că credinţa înseamnă viaţă şi că viaţa acesteia înseamnă să faci bine, este vădit pentru oricine citeşte Cuvântul Domnului, atât în cuget cât şi în simţire. Căci se spune în Scriptură: „Aşa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci şi va învăţa pe oameni aşa, va fi chemat cel mai mic în Împărăţia Cerurilor; dar oricine le va păzi şi va învăţa pe alţii să le păzească, va fi chemat mare în Împărăţia Cerurilor. Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor şi a fariseilor, cu niciun chip nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor.” (*Matei* 5:19, 20)

„Orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc; aşa că, după roadele lor îi veţi cunoaşte.” (*Matei* 7:19, 20)

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (*Matei* 7:21)

„Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege.” (*Matei 7:22,* 23)

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, şi le face îl voi asemăna cu un om cu judecată care şi-a zidit casa pe stâncă, însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, şi nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit care şi-a zidit casa pe nisip.” (*Matei* 7:24, 26)

Căci Iisus le-a vorbit despre multe lucruri în pilde şi le-a zis: „Iată, semănătorul a ieşit să semene. Pe când semăna el, o parte din sămânţă a căzut lângă drum, şi au venit păsările şi au mâncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut şi au înecat-o. O altă parte a căzut în pământ bun şi a dat rod: un grăunte a dat o sută, altul, şaizeci, şi altul, treizeci.

Cine are urechi de auzit să audă. Sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul şi-l înțelege; el aduce rod: un grăunte dă o sută, altul şaizeci, altul treizeci." (*Matei* 1:33-9, 23)

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său cu îngerii Săi; şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui." (*Matei* 16:27)

„De aceea, vă spun ca Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite." (*Matei* 21:43)

„Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moşteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, şi Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, şi Mi-ați dat de băut; am fost străin, şi M-ați primit; am fost gol, şi M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, şi ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, şi ați venit pe la Mine." Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând şi Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete şi Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin şi Te-am primit? Sau gol şi Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță şi am venit pe la Tine?" Drept răspuns, împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut." Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-va de la Mine, blestematilor, în focul cel veşnic care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui! Căci am fost flămând, şi nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, şi nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, şi nu M-ați primit; am fost gol, şi nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav şi în temniță, şi n-ați venit pe la Mine." Atunci îi vor răspunde şi ei: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, şi nu Ți-am slujit?" Şi El, drept răspuns, le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut." Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veşnică." (*Matei* 25:31-46)

„Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră; - securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face rod bun este tăiat şi aruncat în foc." (*Luca* 3:8, 9)

Căci Iisus a spus: „De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!", şi nu faceți ce spun Eu? Vă voi arăta cu cine se aseamănă orice om care vine la Mine, aude cuvintele Mele şi le face. Se aseamănă cu un om care, când a zidit o casă, a săpat adânc înainte şi a aşezat temelia pe stâncă. Dar cine aude, şi nu face, se aseamănă cu un om care a zidit o casă pe pământ, fără temelie." (*Luca* 6:46, 49)

Domnul nostru, drept răspuns, a zis: „Mama Mea şi frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc" (*Luca* 8:21)

„Odată ce Stăpânul casei Se va scula şi va încuia uşa, şi voi veți fi afară şi veți începe să bateți la uşă şi să ziceți: „Doamne, Doamne, deschide-ne!" Şi El va răspunde: „Vă spun că nu ştiu de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii." (*Luca* 13:25, 27)

„Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu" (*Ioan* 3:19-21)

„Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată." (*Ioan* 5:29)

„Ştim că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoşi; ci, dacă este cineva temător de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă." (*Ioan* 9.31)

„Dacă ştiți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți." (*Ioan* 13:17)

„Cine are poruncile Mele şi le păzeşte acela Mă iubeşte; - eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui; şi voi veni la el şi voi locui împreună cu el. Cine nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele.” (*Ioan* 14:21, 23, 24.)

Mai apoi, Iisus spunea, „Eu sunt adevărata Viță, şi Tatăl Meu este Vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine, şi n-aduce rod, El o taie; şi pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță, ca să aducă şi mai mult rod.” (*Ioan* 15:1, 2)

„Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veți fi astfel ucenicii Mei.” (*Ioan* 15:8)

„Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu; Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeți şi să aduceți rod, şi roadă voastră să rămână” (*Ioan* 15:14, 16)

Iar Domnul i-a spus atunci lui Ioan: „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta - Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine şi-ți voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti” .” (*Apocalipsa* 2:1, 2, 4, 5)

„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Ştiu necazul tău şi sărăcia ta” .” (*Apocalipsa* 2:7-9)

„Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: Ştiu unde locuieşti. Pocăieşte-te, dar” .” (*Apocalipsa* 2:12, 13, 16)

„Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Ştiu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta şi faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi” .” (*Apocalipsa* 2:19)

„Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: „Ştiu faptele tale: că îți merge numele că trăieşti, dar eşti mort - căci n-am găsit faptele tale desăvârşite înaintea Dumnezeului Meu. Ține şi pocăieşte-te!” .” (*Apocalipsa* 3:1, 2, 3.)

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: „Ştiu faptele tale” .” (*Apocalipsa* 3.7, 8.)

„Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Ştiu faptele tale, - pocăieşte-te!”.” *Apocalipsa* 3.14,15,19

„Şi am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!”.” (*Apocalipsa* 14:13.)

„Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Şi morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” (*Apocalipsa* 20:12)

„Iată, Eu vin curând; şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (*Apocalipsa* 22:12.)

Asemenea se spune şi în *Vechiul Testament:*

„Căci neamuri puternice şi împărați mari le vor supune şi pe ele şi le voi răsplăti după faptele şi lucrarea mâinilor lor” (*Ieremia* 25:14.)

Dumnezeu, ai cărui „ochi sunt deschişi asupra tuturor căilor copiilor oamenilor ca să dai fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.” (*Ieremia* 32:19.)

„Îi voi pedepsi după umbletele lor şi-i voi răsplăti după faptele lor” (*Osea* 4:9.)

Dumnezeu sălăşluieşte înlăuntrul nostru „după căile şi faptele noastre” (*Zaharia* 1:6.)

Prin urmare în multe locuri i se cere omului să asculte de reguli, porunci şi legi, precum se spune şi în următoarele:

„Să păziți legile şi poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul!” (*Leviticul* 18:5)

„Să păziți toate legile Mele şi toate poruncile Mele şi să le împliniți.” (*Leviticul* 19.37; 20:8; 22:31.)

Binecuvântările îi vor urma pe cei care le vor păzi, iar blestemele pe cei care le vor nesocoti. (*Leviticul* 26:4-46.)

Copiilor lui Israel le-a poruncit „să facă ciucuri la cele patru colțuri ale hainei cu care se vor înveli" pentru a-şi aminti toate poruncile Domnului şi a le urma. (*Deuteronomul* 22:12.)

Şi mai sunt de asemenea alte mii de alte rânduri în care se spune acelaşi lucru. Omul se cunoaşte după acțiuni şi fiecare se va mântui după fapta sa. Mântuitorul ne vorbeşte în parabole, care ne arata că cei care fac bine sunt cei chemați, în timp ce aceia care fac râu vor fi alungați, cum este parabola vierilor şi a viei (*Matei,* 21.33-34), sau cea a smochinului care nu dădea rod (*Luca* 13:6, 9), parabola talanților care trebuiau folosiți (*Matei* 25:14-31; *Luca* 19:13-25); parabola samariteanului care a oblojit rănile celui ce fusese prădat de hoți (*Luca* 10:30-37); parabola bogatului şi a lui Lazăr, (*Luca* 26:19-31); sau parabola celor zece fecioare (*Matei* 25:1-12).

3. Adevăratul temei pentru care orice credincios ştie că cei care fac fapte bune vor fi mântuiți, iar cei care fac fapte rele vor fi pedepsiți, este cuvântul Scripturii, iar omul care află despre existența lui Dumnezeu, a raiului şi a iadului, precum şi a vieții de după moarte va fi primit în Împărăția Cerurilor. De asemenea, în Crezul sfântului Atanasie, avem la final acele cuvinte universal acceptate de întregul creştinism: „Domnul Nostru Iisus Hristos, a suferit pentru mântuirea noastră, a coborât în locuința morților şi a înviat a treia zi din morți. El s-a înălțat la cer şi sade de-a dreapta Tatălui, de unde va veni pentru a judeca viii şi morții. La a cărui venire toți oamenii vor învia în trupurile lor şi vor da socoteală pentru faptele lor. Cei ce au făcut binele, vor intra în viața veşnică, iar cei ce au făcut răul, vor merge în focul veşnic".

4. Mai sunt cu toate acestea multe biserici creştine care îi învață pe credincioşi că singură credința aduce mântuirea şi nu faptele bune sau o viață cumsecade; ele mai spun că faptele rele nu le aduc pedeapsa celor credincioşi, căci ei sunt în brațele Domnului, fiind scăldați în Mila sa. Faptul extraordinar însă este că, deşi doctrina lor este astfel, ele recunosc totuşi - în concordanță cu accepțiunea general valabilă despre rai - că cei care duc o viață plină de fapte bune, vor fi mântuiți, în timp ce aceia ale căror fapte sunt rele, vor fi pedepsiți. Faptul că recunosc aceasta este evident dacă ascultăm *Rugăciunea de pocăință* care se citeşte credincioşilor în toate bisericile din Anglia, Germania, Suedia şi Danemarca, înainte de sărbătorirea Cinei celei de Taină. Se ştie foarte bine că în aceste regate există unii care susțin doctrina suficienței credinței. *Rugăciunea de pocăință* citită în biserică înainte de sărbătorirea tainei împărtăşaniei, este după cum urmează:

5. „Ştiu, Doamne, căci cu nevrednicie mă împărtăşesc cu preacuratul Tău Trup şi cu scump Sângele Tău, şi vinovat sunt, şi osânda mie însumi mănânc şi beau, neputându-mi da seama, precum se cuvine, de Trupul şi Sângele Tău, Hristoase, Dumnezeul meu. Ci îndrăznind spre îndurările Tale, mă apropii de Tine, Cel ce ai zis: „Cel ce mănâncă Trupul Meu, şi bea Sângele Meu, întru Mine rămâne şi Eu întru dânsul". Deci, milostiveşte-Te, Doamne, şi nu mă pedepsi pe mine păcătosul, ci fă cu mine după mila Ta. Şi să-mi fie mie Sfintele Tale Taine spre tămăduire şi curățire, spre luminare şi pază, spre mântuirea şi sfințirea sufletului şi a trupului, spre izgonirea a toata nălucirea, a faptei rele şi a lucrării diavoleşti, care se lucrează cu gândul întru mădularele mele, spre îndrăznirea şi dragostea cea către Tine, spre îndreptarea şi întărirea vieții, spre înmulțirea faptei celei bune şi a desăvârşirii, spre plinirea poruncilor şi spre împărtăşirea cu Sfântul Duh, ca merinde pentru viața de veci şi spre răspuns bine primit la înfricoşătorul Tău scaun de judecată, iar nu spre certare, sau spre osândă."

7.[29] Mi-a fost dat să întreb unii membri ai clerului anglican, care profesau şi predicau doctrina suficienței credinței (la nivelul spiritului) dacă în timp ce citeau în biserică rugăciunea de pocăință, care nici măcar nu menționează meritul credinței, credeau cu adevărat în cuvintele acelea şi anume, că dacă fac rău şi nu se pocăiesc, nu vor mai fi ai lui Dumnezeu, ci ai diavolului, care le va distruge atât trupul, cât şi sufletul, la fel cum s-a petrecut cu Iuda? Mi-au răspuns că atunci când citeau credeau cu toată tăria că acela era adevărul adevărat, esența adevăratei credințe, însă atunci când doreau să le vorbească enoriaşilor, începeau să gândească altfel, considerând atunci că numai credința singură este unica cale către mântuire, fiind doar ea necesară pentru a duce o viață întru binele omului şi al semenilor săi. Cu toate acestea, era dovedit pe deplin că mai aveau şi un alt concept, şi anume că aceia care fac bine se vor mântui, în timp ce aceia care fac rău, vor primi osânda veşnică, iar această convingere se manifesta în momentele în care nu se aflau sub influența propriului ego, sau a plinătății de sine.

8. Motivul pentru care credința este în deplină legătură cu viața este acela că fiecare îşi primeşte după moarte propria sa viață. Aceasta rămâne la fel cum era în lume, fără a se schimba în vreo privință; tot astfel cum o viață dusă în rău nu se poate preschimba într-un bună, tot aşa o viață cuviincioasă nu poate ajunge la fel ca una trăită în rău, cele două fiind perfect opuse, iar transformarea în contrar este una cu dispariția, în virtutea acestei opoziții, putem spune că o viață virtuoasă se numeşte viață, în timp ce una trăită în păcat se numeşte moarte. Prin urmare credința este strâns legată de viață, viața acesteia însemnând a face bine. După moarte, omul trăieşte viața pe care a avut-o în lume, fapt care poate fi văzut mai amănunțit în tratatul referitor la *Raiul şi Iadul*, p. 470-484.

Capitolul II

Nimeni nu poate face cu adevărat bine, de la el însuşi

9. În ziua azi, nimeni nu prea poate să îşi dea seama dacă binele pe care îl face vine de la el sau de la Dumnezeu; motivul pentru aceasta fiind acela că biserica a separat credința de mila dumnezeiască, binele având legătură cu aceasta din urmă. Omul îi miluieşte pe cei săraci, îi ajuta pe nevoiaşi, susține bisericile şi spitalele, promovând binele bisericii, a țării şi al conaționalilor săi, frecventează locurile de devoțiune publică, ascultând cu atenție ceea ce se spune acolo, fiind devotat rugăciunilor sale, citind cuvântul Scripturii şi cărțile de rugăciuni, cugetul fiindu-i îndreptat către căutarea mântuirii; însă el nu ştie dacă toate acestea vin de la el sau de la Dumnezeu. S-ar putea să vină de la Domnul şi în aceiaşi măsură este posibil să vină de la el; dacă le face îndemnat fiind de Dumnezeu, sunt fapte cu adevărat bune; dacă însă le face de la el, nu sunt bune. Cu adevărat, un om poate face de la sine fapte asemănătoare în natura lor, care să fie totuşi rele în esență, cum se petrece în cazul celor mânați de ipocrizie, de înşelăciune şi falsitate.

10. Faptele bune care vin de la Dumnezeu şi din sufletul omului sunt asemănătoare aurului curat. Aurul pur în esența sa este aur de calitate, în timp ce aurul amestecat cu argint, se numeşte şi el aur însă calitatea este dată de proporția amestecului, calitate care scade şi mai mult în cazul aliajului cu cupru, însă aurul artificial, care seamănă cu acest metal nobil numai la culoare, nu este în nici un caz bun, căci substanța binelui nu se află prezentă în el. Există de asemenea diverse obiecte poleite din argint, aramă, fier, alamă sau plumb, ori chiar din lemn sau piatră, care la suprafață pot apărea asemenea aurului, însă ele nu sunt alcătuite din acest metal, calitatea lor fiind dată de măiestria manoperei, de valoarea materialului poleit sau a

[29] Acest paragraf are numărul 7, iar cel precedent are numărul 5; motivul este că în original paragraful 6 este doar o traducere in limba latină a paragrafului 5 şi de aceea nu a mai fost inclus.

aurului de la suprafață. Toate acestea diferă în esența lor de aurul adevărat, tot aşa cum veşmintele omului sunt diferite de ființa lui. Putem polei cu aur până şi o bucată de lemn putrezit, de zgură sau chiar gunoiul de la animale: acest aur aparent poate fi comparat cu aurul fariseic.

11. Omul este înzestrat cu puterea de a discerne dacă aurul este pur, amestecat sau contrafăcut, sau dacă este vorba doar de o poleială superficială, însă nu are de asemenea şi puterea de a-şi da seama dacă fapte sale sunt bune în esența lor. El ştie doar aceasta: că binele care vine de la Dumnezeu este cu adevărat bine, iar acela care vine de la om, nu este un bine absolut. Prin urmare, deoarece această cunoaştere îi poate fi de ajutor pe calea către mântuire, ajutându-l să îşi dea seama dacă binele făptuit vine sau nu de la Dumnezeu, este de o maximă importanță să îi fie revelată, însă înainte de a dobândi această ştiință, ar fi de folos să se vorbească despre diferitele feluri de bine.

12. Există un bine social[30], un bine moral şi un bine spiritual. Binele social sunt acele fapte pe care omul le face acționând sub influența legii țării unde se află; prin intermediul acestor fapte, el este văzut în lume ca fiind un bun cetățean. Binele moral sunt acele acțiuni făptuite de om sub influența legii rațiunii, iar prin aceasta el este considerat a fi cu adevărat un om între oameni. Binele spiritual sunt faptele pe care omul le face în baza legilor spirituale, el fiind datorită lor, un cetățean al lumii spiritului. Ordinea în care urmează aceste trei tipuri de bine este astfel: binele spiritual este binele suprem, binele moral se află la mijloc, în timp ce binele social este cel mai de jos.

13 Omul care acționează în baza principiilor spirituale este în acelaşi timp o ființă morală şi un cetățean de nădejde, în timp ce omul care nu respectă binele spiritual, poate părea a fi un cetățean model şi o ființă de o moralitate exemplară, însă în realitate el nu este aşa. Motivul pentru care omul care acționează urmând principiile spirituale este în acelaşi timp o ființă morală şi un cetățean model este acela că binele spiritual conține în sine însăşi esența binelui, cuprinzând prin urmare şi binele moral şi pe cel social. Esența binelui nu îşi poate avea originea în nimeni altul decât în Acela, Dumnezeu Însuşi. Dacă veți analiza pe deplin gradul său de acoperire, meditând asupra sursei binelui faptelor voastre, veți ajunge să simțiți rațiunea sa de a fi şi vă veți da seama că acela este bine, care conține în sine însăşi esența binelui (*esse*[31]). Prin urmare, acela poate fi considerat bine, care este astfel în sine, adică de la Dumnezeu; iar binele care nu vine de la Dumnezeu, ci de la om, nu este cu adevărat bine.

14. Din ceea ce se spune în *Doctrina despre la Sfânta Scriptură,* paragrafele 27, 28, 38, putem vedea că binele suprem, cel intermediar şi cel inferior alcătuiesc un întreg, având un scop, o cauză şi un efect. Drept consecință, scopul în sine este numit scopul primordial, cauza - scopul intermediar iar efectul - scopul final, inferior. Prin urmare, este evident că în

[30] Termenul *social* este folosit aici pentru a desemna ceea ce aparține statului sau comunității din care face parte omul în această existență pe pământ. Conform acestui sens, binele *social* este acel tip de bine care are legătură cu şi contribuie la binele comun al statului sau al comunității, fiind reglementat de legile acesteia. În baza aceleiaşi accepțiuni, o ființă care respectă binele *social* este aceea care contribuie la bunăstarea statului sau a comunității din care face parte, conducându-se în viața după legile acesteia.

[31] *Esse* (lat.) - a fi. (n. t.) Nu se poate reda printr-un singur termen conceptul exact pe care autorul doreşte să îl redea prin intermediul acestui cuvânt. Cititorul familiarizat cu limba latină va înțelege mai clar deplina semnificație a termenului, însă pentru a-l ajuta pe cel neinstruit, se poate spune că acest cuvânt, *esse,* caută să redea esența sau principiul ultim al existenței unui lucru. În cazul de față, fiind folosit în relație cu conceptul de bine, el se referă la principiul esențial care se află la baza existenței binelui, şi anume Dumnezeu. Prin urmare, se poate spune, că nimic nu este bun în esența sa, dacă nu conține în sine principiul Bunătății Divine. Acelaşi termen, esse, se aplică şi mai jos, n. 43 şi 48, voinței umane, pentru a o distinge de înțelegere, înțelegerea fiind doar o existență a cărei *esse* sau esență ultimă se află în voință.

cazul omului călăuzit de principiile spirituale, binele moral este pentru el binele spiritual intermediar, binele social fiind binele spiritual inferior. Putem spune deci, după cum am văzut deja, că omul care respectă binele spiritual, respectă în acelaşi timp şi binele moral şi pe cel social; în timp ce omul care nu se ghidează după principiile spirituale, nu le va respecta nici pe cele morale sau sociale, decât doar în aparență. El va părea că face aceasta numai în ochii săi şi ai celorlalți.

15. Pricina pentru care un om care nu este spiritual, poate cu toate acestea să gândească şi prin urmare să vorbească în termeni raționali, asemenea unui om spiritual este aceea că înțelegerea omului se poate să fi ajuns la nivelul raiului, strălucind în lumina acestuia, care este însuşi adevărul, văzând totul prin intermediul acesteia; în timp ce voința omului se poate să nu fi ajuns la acelaşi nivel al căldurii paradisului, care este însăşi iubirea şi să nu acționeze prin urmare sub influența acesteia. Prin urmare, se poate spune că adevărul şi iubirea nu alcătuiesc un întreg cu ființa omului, decât dacă acesta este un om spiritual. În plus, omul îşi poate exercita facultatea vorbirii, aceasta făcându-l să se deosebească de animale. Datorită capacității înțelegerii sale de a se ridica la ceruri fără a fi însoțită şi de o elevare concomitentă de voința, omul are la rândul lui capacitatea de a se transforma radical, devenind o ființă spirituală. Însă această transformare nu se va realiza niciodată în lipsa elevării simultane a voinței. În virtutea acestei facultăți a sa de a-şi ridica înțelegerea mult peste nivelul voinței, omul poate gândi şi prin urmare vorbi rațional, asemenea unei ființe spirituale, chiar dacă este rău în esența sa. Cu toate acestea, nu înseamnă că este o ființă rațională, motivul fiind acela ca voința nu urmează înțelegerii, ci invers, aceasta din urmă arătând doar calea, după cum se poate vedea în *Doctrina despre Sfânta Scriptură,* n. 115. Putem spune deci că atâta timp cât voința nu se află ridicată la ceruri, alături de înțelegere, omul nu este spiritual şi prin urmare nici rațional, căci atunci când este lăsat să acționeze după bunul său plac, el va respinge concluziile raționale ale înțelegerii sale cu privire la Dumnezeu, la împărăția cerurilor şi la viața eternă, adoptând în schimb, considerentele aflate în acord cu dorințele şi preferințele sale proprii, pe care le va numi drept raționale. Acest subiect este tratat mai în detaliu în lucrarea intitulată *înțelepciunea angelică cu privire la iubirea şi înțelepciunea divină.*

16. În paginile următoare, cei ale căror fapte bune sunt dictate de propria lor ființă, vor fi numiți oameni ai firii (mireni), binele moral şi social aparținând în cazul lor, firii; însă aceia ale căror fapte bune vin chiar de la Dumnezeu, vor fi numiți oameni spirituali, binele moral şi social fiind în cazul lor spiritual în esență.

17. Aceea că nimeni nu poate face cu adevărat bine care să vină de la el, putem citi în *Evanghelia după Ioan:* „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer" (*Ioan* 3:27). Şi mai apoi: „Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic." (*Ioan* 15:5). „Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce mult rod" înseamnă că tot binele vine de la Dumnezeu, rodul însemnând binele; „căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic" înseamnă că nimeni nu poate face bine de la el. Cei care cred în Dumnezeu şi fac bine de la el, sunt numiți „fii ai luminii" (*Ioan* 12:36; Luca 16:8); nuntaşii mirelui (*Marcu* 2:19); fii ai învierii (*Luca* 20:36); copii ai lui Dumnezeu (*Luca* 20:36; *Ioan* 1:12); născuți din Dumnezeu (*Ioan* 1:13); despre ei se spune că îl vor vedea pe Dumnezeu (*Matei* 5:8) şi că Domnul Îşi va face sălaş în ei (*Ioan* 14:23), că au credință în Dumnezeu (*Marcu* 11:22) şi că faptele lor sunt făcute în Dumnezeu (*Ioan* 3:21). Acestea sunt redate în cuvintele care urmează: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (*Ioan* 1:12, 13). Credința în numele Fiului lui Dumnezeu este totuna cu credința în cuvântul Scripturii, trăindu-ți viața în spiritul ei. Voința cărnii este

aspectul individual al voinței omului, a cărei natură este în sine răul; iar voința omului este esența înțelegerii sale a cărei esență este falsitate izvorâtă din rău: cei care sunt născuți din ego, voiesc şi acționează, gândesc şi vorbesc numai din individualitatea lor; în timp ce aceia care sunt născuți din Dumnezeu, voiesc şi acționează, gândesc şi vorbesc numai şi numai din Dumnezeu. Pe scurt, binele care vine de la nivel omenesc nu este bine cu adevărat, ci numai acela care vine de la Dumnezeu.

Capitolul III

Atât timp cât omul se leapădă de rău şi nu păcătuieşte, el face bine, însă nu de la el, ci de la Dumnezeu

18. Cine nu cunoaşte şi cine ştie că răul îl împiedică pe Dumnezeu să pătrundă în ființa omului? Căci răul este totuna cu iadul, iar Dumnezeu este raiul însuşi. Iadul şi raiul fiind diametral opuse, atât timp cât omul se află într-unul, nu este cu putință pentru el să se afle şi în celălalt, căci fiecare acționează împotriva celuilalt, distrugându-l.

19. În cursul existenței sale lumeşti, omul se trăieşte la mijloc, între iad şi rai, primul aflându-se dedesubt, iar cel de-al doilea, deasupra sa, iar lui îi revine libertatea de a alege să se îndrepte fie către iad, fie către rai. Dacă se va îndrepta către iad, se va îndepărta în acelaşi timp de rai, iar dacă se va îndrepta către rai, se va îndepărta nemijlocit de iad. Sau, altfel spus, omul, în decursul existenței sale pământeşti, trăieşte mereu între Dumnezeu şi diavol, având libertatea de a se îndrepta fie către unul, fie către celălalt: dacă o ia spre diavol, se îndepărtează de Dumnezeu şi dacă o ia spre Dumnezeu, se îndepărtează de diavol. Ori, ceea ce este acelaşi lucru, în decursul existenței sale pământeşti, omul se află la mijloc, între bine şi rău, el fiind liber să meargă fie spre unul, fie spre celălalt: dacă se îndreaptă către rău, se îndepărtează de bine iar dacă se îndreaptă spre bine, se îndepărtează totodată de rău.

20. S-a afirmat mai sus că omului îi este acordată libertatea de a se îndrepta într-o direcție sau alta, însă trebuie remarcat că omul are această libertate nu de la el ci de la Bunul Dumnezeu, spunându-se prin urmare că el este *menținut* în această stare. Pentru mai multe explicații privitoare la echilibrul între rai şi iad, la oscilația omului între acestea două şi prin urmare la libertatea sa, a se consulta tratatul *Raiul şi Iadul*, n. 589-596 şi n. 597-603. Aceea că fiecărui om îi este acordată libertatea şi că aceasta nu îi este niciodată refuzată, se va arăta la momentul potrivit.

21. Din aceste considerații este evident că atât timp cât omul se fereşte de rău, el este cu Dumnezeu şi în Dumnezeu; atât timp cât este în Dumnezeu, acțiunile sale sunt bune, nu de la el însuşi, ci de la Domnul Dumnezeu. Din aceasta rezultă o lege universal valabila şi anume: *Atât timp cât ființa se leapădă de ceea ce este rău, ea face numai ce este bine.*

22. Pentru a face aceasta, două lucruri sunt necesare: primul este acela ca omul trebuie să se ferească de rău, ca fiind un păcat, faptele rele fiind infernale şi diabolice, prin urmare opuse lui Dumnezeu şi legilor divine. Al doilea este acela că omul trebuie să se ferească de rău şi de păcatul ce-l aduce cu sine, din propria sa ființă, ştiind însă în acelaşi timp şi crezând că face aceasta numai şi numai de la Domnul. Aceste două cerințe vor fi prezentate în paragrafele următoare.

23. Din ceea ce s-a spus până acum avem trei concluzii care ni se impun: I. Aceea că dacă omul voieşte şi face ceea ce este bun, fără însă a se lepăda de rău şi de păcatul ce îl adu-

ce acesta, binele pe care îl voieşte şi îl face nu este cu adevărat bine; II. Aceea că dacă omul gândeşte şi vorbeşte lucruri care sunt pioase însă în acelaşi timp nu se leapădă de rău şi de păcat, toate acele lucruri pioase pe care le gândeşte şi le vorbeşte nu sunt de fapt pioase; III. Aceea că dacă omul cunoaşte în profunzime o mulţime de lucruri, fiind un înţelept cu privire la multe dintre ele, însă în acelaşi timp nu se leapădă de rău şi de păcatul ce-l aduce cu sine acesta, el nu a cunoscut cu adevărat înţelepciunea.

24. I. Motivul pentru care binele pe care omul îl voieşte şi îl face nu este cu adevărat bine dacă el nu se fereşte de rău şi de păcat, este acela că în lipsa acestui din urmă fapt, el nu se află în Domnul: după cum s-a spus mai sus. Dacă de exemplu, el dă de pomana săracilor, îi ajută pe cei nevoiaşi, susţine bisericile şi spitalele, contribuie la bunăstarea bisericii, a ţării şi a conaţionalilor săi, duce mai departe cuvântul scripturii şi converteşte sufletele, îşi îndeplineşte datoria de magistrat în spiritul dreptăţii, aceea de neguţător în spiritul sincerităţii şi aceea de cetăţean în cel al virtuozităţii, însă în acelaşi timp cade în capcana răului, comiţând fraude, adulter, dând dovada de ură, blasfemie şi altele asemenea: în acest caz el nu poate să facă bine cu adevărat căci înlăuntrul fiinţei lui el este rău. Tot ce făptuieşte el vine din fiinţa lui şi nu de la bunul Dumnezeu prin urmare faptele lui îl reflectă pe el şi nu pe Domnul. Astfel, toate acţiunile bune în care se reflectă omul, sunt pătate de răul din el, reflectând individualitatea sa şi aspectele lumeşti. Pe de altă parte, toate acele acţiuni enumerate mai sus vor fi bune în esenţa lor, daca omul se fereşte de rău şi de păcatul pe care acesta îl aduce - cum este cel al fraudei, al adulterului, al urii, al blasfemiei şi altele asemenea lor: căci în acest caz tot ce face el vine de la Dumnezeu, şi toate faptele lui sunt făurite în Dumnezeu (*Ioan,* 3:19, 20, 21).

25. Motivul pentru care lucrurile pioase pe care omul le gândeşte şi le dă glas înainte de a se feri de rău şi de păcat, nu sunt de fapt pioase, este acela că el nu este în Domnul. De exemplu, dacă el frecventează locurile de rugăciune, ascultând cu atenţie ceea ce se spune acolo, citeşte cuvântul Scripturii şi cărţile de rugăciuni, ia parte la taina împărtăşaniei şi îşi face rugăciunile zilnice, chiar dacă meditează din greu asupra lui Dumnezeu şi a mântuirii însă cu toate acestea lasă să intre în viaţa sa răul şi păcatul pe care îl aduce acesta, cum este cel al fraudei, al adulterului, al urii, al blasfemiei şi altele asemenea lor: în acest caz lucrurile pioase pe care el le gândeşte şi le dă glas nu sunt cu adevărat pioase în esenţa lor, căci în ele se reflectă omul cel plin de rău. Cu adevărat se poate ca acesta să o facă fără bună ştiinţă, însă cu toate acestea răul trăieşte în el, şi scapă atenţiei sale: el este asemenea unei fântâni a cărei apă este impură, din pricina murdăriei care se află chiar la izvorul său. Prin urmare, practica sa religioasă este fie efectul obişnuinţei, fie este meritorie sau dacă nu, plină de ipocrizie. Într-adevăr, aceasta îl va ridica către ceruri însă ea este doar ca o uşoară boare de vânt, care îşi schimbă rapid cursul, lăsându-l să cadă din nou la pământ.

26. Mi-a fost dat să aud şi să văd multe fiinţe umane aflate deja în lumea de dincolo care vorbeau la nesfârşit despre cât de multe fapte bune făcuseră şi despre practica lor spirituală, toate cele menţionate mai sus, n. 24, 25 şi altele asemenea lor. Printre ei am văzut de asemenea şi unii care aveau o lampă însă le lipsea uleiul, fiind cercetaţi pentru a se vedea dacă se feriseră de rău şi de păcat, însă s-a aflat că nu fusese aşa, fiind prin urmare declaraţi de partea răului. Ulterior i-am văzut pătrunzând în cavernele locuite de alte spirite rele asemănătoare lor.

27. Motivul pentru care omul nu este cu adevărat înţelept decât dacă se fereşte de rău şi de păcat, indiferent de gândirea pătrunzătoare şi înţelepciunea dovedită în multe privinţe este acela că înţelepciunea sa vine doar de la el şi nu de la Domnul. De exemplu dacă el este un bun cunoscător într-ale celor bisericeşti, cunoscând în amănunţime tot ce are legătură cu

doctrina, ştiind să aducă în sprijinul afirmaţiei sale citate şi raţionamente aparţinând scripturii, dacă este versat în doctrinele tuturor bisericilor şi în decretele tuturor consiliilor ecumenice, sau mai mult, chiar dacă cunoaşte o mulţime de adevăruri, înţelegându-le în profunzime, fiind perfect informat în ceea ce priveşte natura credinţei, a milei, a pietăţii, a pocăinţei şi iertării păcatelor, a regenerării, a botezului şi a sfintei taine a împărtăşaniei, a mântuirii şi a Împărăţiei lui Dumnezeu, cu toate acestea el tot nu este înţelept dacă nu se fereşte de rău şi de păcat. Căci dacă omul nu se fereşte de rău, cunoaşterea sa este fără de viaţă, aparţinând doar domeniului înţelegerii şi nu celui al voinţei, care în timp dispare, din motivele enumerate mai sus, n. 15 şi chiar în viaţa de apoi, omul însuşi le îndepărtează de la sine, pentru că nu sunt în acord cu esenţa voinţei sale. Cu toate acestea, cunoaşterea este extrem de necesară, pentru că datorită ei, omul învaţă cum să acţioneze; însă atunci doar când el pune în aplicare ceea ce ştie, cunoaşterea prinde viaţă în el şi nu înainte.

28. Tot ce s-a spus mai sus se regăseşte şi în multe părţi ale Scripturii, dintre care este suficient să enumerăm doar cele ce urmează. Cuvântul Domnului ne învaţă că nimeni nu poate fi stabilit în bine, fiind în acelaşi timp şi în rău, sau, ceea ce este unul şi acelaşi lucru, că nimeni nu poate fi cu sufletul totodată în rai şi în iad. Aceasta citim în următoarele pasaje:

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ţine la unul şi va nesocoti pe celălalt; nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.” (*Matei* 6:24.)

„Pui de năpârci, cum aţi putea voi să spuneţi lucruri bune, când voi sunteţi răi? Căci din prisosul inimii vorbeşte gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.” (*Matei* 12:34, 35.)

„Nu este niciun pom bun care să facă rod rău, şi niciun pom rău care să facă rod bun. Căci orice pom se cunoaşte după rodul lui. Nu se strâng smochine din spini, nici nu se culeg struguri din mărăcini.” (*Luca* 6:43, 44.)

29. Scriptura ne învaţă de asemenea că nimeni nu poate face bine de la el, ci numai de la Dumnezeu. Să ne amintim cuvintele lui Iisus: „Eu sunt adevărata Viţa, şi Tatăl Meu este Vierul. Pe orice mlădiţa care este în Mine, şi n-aduce rod, El o taie; şi pe orice mlădiţa care aduce rod, o curăţă, ca să aducă şi mai mult rod. Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum mlădiţa nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi aduceţi rod, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc, şi ard.” (*Ioan* 15:1, 2, 4-6.)

30. Scriptura ne învaţă de asemenea că atât timp cât omul nu este curăţat de rău, faptele sale bune nu sunt cu adevărat bune, nici faptele sale virtuoase nu sunt în esenţă virtuoase şi nici nu este în fapt înţelept şi *vice versa.* Aceasta putem citi şi în pasajele care urmează:

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi curăţaţi partea de afară a paharului şi a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire şi de necumpătare. Fariseu orb! Curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a blidului, pentru ca şi partea de afară să fie curată. Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi sunteţi ca mormintele văruite, care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţenie. Tot aşa şi voi, pe din afară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege” (*Matei* 23:25-28.)

De asemenea în cuvintele Sfântului Proroc Isaia: „Ascultaţi cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! „Ce-Mi trebuie Mie mulţimea jertfelor voastre. Nu mai aduceţi daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e

scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate şi adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urăsc lunile voastre cele noi şi praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeţi mâinile, îmi întorc ochii de la voi; şi oricât de mult v-aţi ruga, n-ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge! Spălaţi-vă deci şi curăţaţi-va! Luaţi dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-aţi făcut! Încetaţi să mai faceţi răul! Învăţaţi-vă să faceţi binele, căutaţi dreptatea! De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna" (*Isaia* 1:10, 11, 13-18.)

Înţelesul acestor cuvinte este acela că dacă omul nu se leapădă de rău, orice rugăciune sau fapte ale sale nu vor fi de partea binelui, căci s-a spus: nu mai pot suporta fărădelegile voastre, curăţaţi-vă, alungaţi răul din voi. După cum spune şi proorocul *Ieremia:* „V-am trimis pe toţi slujitorii Mei prorocii, i-am trimis întruna la voi să vă spună: „întoarceţi-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptaţi-vă faptele" (*Ieremia* 35:15.)

Despre asemenea oameni, care nu sunt plini de înţelepciunea cea adevărată, citim şi în *Isaia*: „Vai de cei ce se socotesc înţelepţi şi se cred pricepuţi!" *(Isaia* 5:21). Şi din nou: „Înţelepciunea înţelepţilor lui va pieri, şi priceperea oamenilor lui pricepuţi se va face nevăzută." Vai de cei ce îşi ascund planurile dinaintea Domnului, care îşi fac faptele în întuneric" *(Isaia* 29:14, 15). Şi din nou: „Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se bizuie pe cai şi se încred în mulţimea carelor şi în puterea călăreţilor, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel şi nu caută pe Domnul! Dar şi El este înţelept şi aduce nenorocirea, şi nu îşi ia vorbele înapoi, ci Se ridică împotriva casei celor răi şi împotriva ajutorului celor ce săvârşesc nelegiuirea. Căci egipteanul este om, nu Dumnezeu, şi caii lui sunt carne, nu duh" (*Isaia* 31:1, 2, 3). Inteligenţa omului este astfel descrisă: Egiptul înseamnă cunoaştere, calul înţelegerea provenită din aceasta, carul denotă doctrina iar călăreţul inteligenţa având aceiaşi origine. Iar despre toate acestea se spune: vai de cei care nu privesc spre Sfântul lui Israel şi nu caută pe Domnul. Distrugerea lor din pricina răului va apare din aceea că Domnul se va ridica împotriva celor care săvârşesc fapte rele. Căci El nu îi va ajuta pe cei care stăruiesc în fărădelege. Faptul că toate cele de mai sus îşi au originea în individualitatea fiinţei şi prin urmare, viaţa cea adevărată nu le însufleţeşte este redat de zicerea: egipteanul este om, nu Dumnezeu, iar caii lui carne, nu duh. Cuvintele: om şi carne desemnează individualitatea omului, în timp ce Dumnezeu şi duh se referă la viaţa primită de la Dumnezeu. Caii egiptenilor sunt inteligenţa individuală a omului. Există multe alte pasaje în Scriptură care deosebesc inteligenţa izvorâtă din fiinţa limitată de inteligenţa care vine de la Dumnezeu, care trebuie să fie înţeleasă doar în sensul spiritual.

Aceea că nimeni nu se va mântui prin faptele bune dictate de propria lui conştiinţă şi care nu sunt cu adevărat bune reiese şi din următoarele pasaje: „Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, *voi toţi care lucraţi fărădelege" (Matei* 7:21-23). Şi într-un altul: „Odată ce Stăpânul casei Se va scula şi va încuia uşa, şi voi veţi fi afară şi veţi începe să bateţi la uşă şi să ziceţi:

„Doamne, Doamne, deschide-ne!". Atunci veţi începe să ziceţi: „Noi am mâncat şi am băut în faţa Ta, şi în uliţele noastre ai învăţat pe norod." Şi El va răspunde: „Vă spun că nu ştiu de unde sunteţi; depărtaţi-vă de la Mine, *voi toţi lucrătorii fărădelegii"* (*Luca* 13:25-27). Căci toţi aceştia sunt asemenea fariseilor care au „stat şi s-au rugat" [în templu] spunând: „Nu sunt ca ceilalţi oameni, hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele." (Luca 18:11-14). Ei sunt asemenea celor numiţi „robi netrebnici" (*Luca* 17:10).

31. Este adevărat că omul nu poate face un bine cu adevărat, care să vină de la el, însă din aceasta să spui că fapta bună a celui care se leapădă de rău este fără de valoare ar fi în sine

o imensă greşeală, nefiind în acord cu cuvântul Sfintei Scripturi care îndeamnă omul să facă fapte bune şi nici cu porunca iubirii faţă de Dumnezeu şi aproapele nostru, pe care o propovăduiesc toţi profeţii. Un asemenea lucru ar răsturna însăşi piatra de temelie a creştinătăţii, deoarece fiecare ştie că să crezi în Dumnezeu înseamnă să faci bine, căci fiecare va fi judecat după fapta sa. Omul este astfel alcătuit încât să aibă puterea de a îndepărta de la el răul, prin puterea care îi este dată de la Dumnezeu, cu condiţia să îi ceară aceasta, iar tot ceea ce făptuieşte el mai apoi, în această condiţie fiind, este cu adevărat bun, avându-şi izvorul în Domnul.

Capitolul IV

Atâta vreme cât evităm răul ca fiind păcat, înseamnă că iubim Adevărul

32. Sunt două universalii care vin de la Domnul, binele divin şi adevărul divin: binele divin vine din dragostea Sa divină, iar adevărul divin din înţelepciunea Sa divină. Acestea două sunt de fapt una singură în Domnul, şi ele izvorăsc ca una singură din El; însă ele nu sunt primite ca una singură de către îngerii din ceruri şi de către oamenii de pe pământ. Sunt îngeri şi oameni care primesc mai mult adevăr divin decât bine divin, şi prin urmare sunt alţii care primesc mai mult bine divin decât adevăr divin; astfel, cerurile se disting între cele două împărăţii, dintre care una este împărăţia celestă şi cealaltă împărăţia spirituală: cerurile care primesc mai mult bine divin reprezintă împărăţia celestă, dar cele care primesc mai mult adevăr divin reprezintă împărăţia spirituală. În ceea ce priveşte aceste două împărăţii care se disting una de cealaltă în ceruri, a se vedea *Tratatul despre Rai şi Iad*, n. 20-28. Cu toate acestea, îngerii din toate cerurile sunt atât de distinşi în înţelepciune şi inteligenţă, încât binele este pentru ei acelaşi lucru cu adevărul; binele care nu face una cu adevărul nu reprezintă pentru ei bine: şi adevărul care nu este una cu binele, nu reprezintă pentru ei adevăr. Astfel ni se înfăţişează că binele, unit cu adevărul, reprezintă, pentru îngeri şi oameni, dragostea şi înţelepciunea: şi cum îngerul este înger prin dragostea şi înţelepciunea pe care o are, şi tot asemenea omul este om, ne este evident că binele unit cu adevărul îl face pe înger să fie al cerurilor, şi pe om să fie al bisericii.

33. Şi deoarece binele şi adevărul sunt una în Domnul, şi izvorăsc din El ca una singură, rezultă că binele iubeşte adevărul şi adevărul iubeşte binele, şi îşi doresc să devină una. Acelaşi lucru este adevărat şi în ceea ce priveşte opuşii lor: ceea ce este rău iubeşte ceea ce este fals, iar ceea ce este fals iubeşte ceea ce este rău, şi îşi doresc să devină una. În următoarele pagini, vom numi uniunea dintre bine şi adevăr ca fiind căsătoria celestă, şi uniunea dintre rău şi fals ca fiind căsătoria infernală.

34. Este o consecinţă a ceea ce am spus - că atâta vreme cât vom evita răul ca fiind păcat, vom iubi adevărul, căci faptele noastre se vor întemeia pe ceea ce este bun; iar aceasta în conformitate cu ceea ce am arătat înainte. Pe de cealaltă parte, atâta vreme cât nu evităm răul ca fiind păcat, nu vom iubi adevărul, deoarece faptele noastre nu vor fi întemeiate pe ceea ce este bun.

35. Cel care nu evita răul ca fiind păcat, poate într-adevăr iubi adevărul, dar în acest caz el nu va iubi adevărul fiindcă el este adevărat, ci fiindcă îi va servi la a i se duce vorba, din care el va trage foloase şi onoruri; prin urmare, când adevărul nu îi mai este de trebuinţă pentru aceasta, el încetează să îl mai iubească.

36. Binele este legat de voinţă, adevărul de înţelegere. Din dragostea a ceea ce este bun în voinţă, izvorăşte dragostea a ceea ce este adevărat în cunoaştere; din dragostea de ade-

văr izvorăşte percepţia adevărului; din percepţia adevărului, ideea de adevăr; iar din acestea se trage recunoaşterea adevărului, care este credinţa în sensul ei cel mai autentic. Faptul că aceasta este ordinea progresiei de la dragostea faţă de bine, la credinţă, este dovedit de *Tratatul privind Iubirea Divină şi Înţelepciunea Divină.*

37. Întrucât, după cum am observat mai înainte, binele nu este bine până când nu este unit cu adevărul, rezultă că nu se poate spune că binele există până când nu se află în această uniune: cu toate acestea, el voieşte în mod neîncetat să existe; prin urmare, pentru ca el să existe, el îşi doreşte şi astfel pricinuieşte apariţia adevărului, din care îşi trage hrana şi prin care îşi asigură creşterea. Acesta este motivul pentru care, atâta vreme cât cineva îşi întemeiază existenţa pe ceea ce este bun, el va iubii adevărul; în consecinţă, el va iubi adevărul atâta vreme cât va evita răul ca fiind păcat; căci atunci el îşi va întemeia existenţa pe ceea ce este bun.

38. Atâta vreme cât cineva îşi întemeiază existenţa pe ceea ce este bun, şi iubeşte adevărul în virtutea binelui, el îl va iubi pe Domnul, căci Domnul este Binele în Sine şi Adevărul în Sine; prin urmare, Domnul este alături de om în bine şi în adevăr. Dacă cel din urmă este iubit în virtutea celui dintâi, atunci Domnul este iubit; şi nu altfel. Aceasta ne învaţă domnul în Evanghelia lui *Ioan:* „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; - Cine nu Mă iubeşte, nu păzeşte cuvintele Mele. Şi cuvântul, pe care-l auziţi, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimes". (*Ioan* 16:21-24). Iar într-alt loc spune: „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămânea în dragostea Mea" (*Ioan* 15:10). Poruncile şi cuvintele Domnului sunt adevărul.

39. Faptul că binele iubeşte adevărul, poate fi ilustrat şi prin exemplul unui preot, al unui soldat, al unui negustor şi a unui artificier. Să luam prima oară exemplul *preotului:* dacă el îşi întemeiază existenţa pe bunătatea preoţiei, care constă în grija pentru miluirea sufletelor şi în propovăduirea căii care duce la ceruri şi în îndrumarea celor pe care îi învaţă acestea; atâta vreme cât existenţa sa se întemeiază pe acel bine, el va obţine în abundenţă, din această iubire şi dorinţă, aceste adevăruri, proporţional cu încântarea care constituie binele. Prin urmare, dacă un *soldat* îşi întemeiază existenţa pe dragostea faţă de viaţa militară, şi simte cum binele izvorăşte fie din protejarea ţării sale, sau din răspândirea renumelui ei; şi el, în virtutea acelui bine şi în conformitate cu acesta, se dedică cunoaşterii ştiinţei militare; sau a inteligenţei militare. În cazul în care ajunge să înainteze într-un post de comandă, aceste lucruri sunt precum adevărul, şi prin urmare încântarea dragostei sale, care este binele său, este hrănită şi creşte. Prin urmare, dacă un *negustor* se ocupă cu negoţul din dragoste faţă de acesta, el îmbibă toate acţiunile sale cu plăcere, căci ele constituie şi compun dragostea sa: acestea sunt precum adevărul, iar negoţul este binele său. În cele din urma, dacă un *artificier îşi* desfăşoară cu simţ de răspundere meseria, şi o iubeşte ca pe binele vieţii sale, el îşi procură instrumente şi se perfecţionează în cele ce sunt specifice ştiinţei ocupaţiei sale, şi prin urmare munca sa va fi bună. Din aceste exemple este evident că adevărul este calea prin care binele principiului dragostei există, şi devine real: prin urmare, este evident că binele iubeşte adevărul pentru a putea ca el să existe. Astfel, în Cuvânt (Biblie), prin înfăptuirea adevărului se înţelege de fapt cauzarea existenţei binelui: precum a înfăptui adevărul (*Ioan* 3:21): precum a înfăptui spusele Domnului (*Luca* 6:47): precum a împlini poruncile Sale (*Ioan* 14:21): precum a înfăptui cuvintele sale (*Matei* 7:24): precum a înfăptui Cuvântul lui Dumnezeu (*Luca* 8:21): şi precum a înfăptui legile şi poruncile (*Levitic* 18:5). La aceasta se referă şi facerea de bine şi darea de roade, căci binele sau roadele sunt cele ce există.

40. Că binele iubeşte adevărul, şi că vrea sa fie unit cu el, poate fi arătat, de asemenea, prin comparaţia dintre carne şi apă, sau dintre pâine şi vin, care trebuie luate împreună, căci

singure carnea sau pâinea nu sunt suficiente pentru a ne hrăni, fără apă sau vin: prin urmare unul o caută şi o doreşte pe cealaltă. Şi Cuvântul, când spune carne şi pâine, se referă la sensul lor spiritual care este binele, iar apa şi vinul reprezintă adevărul.

41. Din ceea ce a fost spus, ni se arată, acum, că cel care evită răul ca fiind păcat, iubeşte adevărul şi îl doreşte; şi cu cât mai mult va evita răul ca fiind păcat, cu atât mai mult va iubi şi va dori adevărul, căci cu atât mai mult existența sa va fi întemeiată pe bine. Astfel el realizează căsătoria cerească, care este căsătoria dintre bine şi adevăr, în care se află cerurile şi în care se va afla biserica.

Capitolul V

Câtă vreme cineva evită răul ca fiind păcat, va avea credință şi va fi un om spiritual

42. Credința şi viața sunt diferite una de cealaltă, precum gândirea şi acțiunea; şi precum gândirea este în legătură cu înțelegerea, iar acțiunea în legătură cu voința, rezultă că credință şi viața sunt distincte una de cealaltă, precum sunt înțelegerea şi voința. Cel care cunoaşte diferența dintre acestea din urmă va putea cunoaşte şi diferența dintre cele dintâi; şi cel care cunoaşte uniunea dintre acestea din urmă va putea cunoaşte şi uniunea dintre cele dintâi; motiv pentru care, ceva legat de înțelegere şi voință poate fi postulat.

43. Omul are două facultăți, dintre care una este numită *voință,* iar cealaltă este numită *înțelegere.* Aceste facultăți sunt distincte una de cealaltă, dar sunt astfel create încât ele să poată deveni una singură; căci atunci când ele sunt una, ele se cheamă *minte:* motiv pentru care ele constituie mintea umană, şi toată viața umană care are loc în ea. Cum toate lucrurile din univers, ce există conform ordinii divine, sunt legate de bine şi de adevăr, la fel toate lucrurile umane sunt legate de voință şi de înțelegere: căci omul face bine din propria voința, şi găseşte adevărul prin cunoaştere; căci aceste două facultăți sunt receptacolii şi subiecții acestor lucruri, voința fiind receptacolul şi subiectul tuturor lucrurilor bune, iar înțelegerea fiind receptacolul şi subiectul tuturor lucrurilor adevărate. Binele şi adevărul nu sălăşluiesc altundeva în om; prin urmare, la fel este cu dragostea şi credința; căci dragostea reprezintă binele, iar binele vine din dragoste, iar credința vine din adevăr, şi adevărul vine din credință. Nimic mai important nu poate fi cunoscut, decât modul în care voința şi înțelegerea formează o singură minte: ele formează o singură minte, precum binele şi adevărul sunt una; căci între voință şi înțelegere există un mariaj similar cu cel dintre bine şi adevăr. Natura acestuia din urmă a fost, într-o anumită măsură, arătată în articolul precedent; la care acum vom adăuga, căci întocmai precum binele este chiar esența unui lucru, iar adevărul reprezintă existența fiecărui lucru derivat astfel, la fel voința omului este însăşi esența vieții lui iar înțelegerea reprezintă chiar existența sa, derivată astfel: căci binele, care aparține voinței, ia formă prin înțelegere, şi, într-o anumită măsură, devine vizibil.

44. Faptul că un om poate cunoaşte, gândi sau înțelege multe lucruri, fără să fie totuşi înțelept, am arătat mai devreme; n. 27, 28: şi deoarece a cunoaşte, a gândi şi - chiar mai mult decât atât - a înțelege ce este un lucru, ține de oficiul credinței, este cu putință ca un om să creadă că are credință, când de fapt să nu aibă. Pricina pentru care el nu are credință este că în viață exista răutate, iar viața rea şi adevărul credinței nu se pot manifesta niciodată ca una. Viața rea distruge adevărul credinței; căci o viață rea este rezultatul voinței, pe când adevărul credinței este rezultatul înțelegerii; şi voința este cea care conduce înțelegerea şi o face să devină una cu ea însăşi; din acest motiv, dacă există ceva în înțelegere care nu este în acord cu

voința, când omul este lăsat singur, sau când gândește influențat de răutatea sa și de dragostea față de aceasta, atunci el fie se izolează de adevărul care se afla în înțelegere, sau, prin falsificare, îl forțează să se unească cu voința. Altfel se petrece cu cei care sunt buni în viață; căci ei, când au fost lăsați singur, se gândesc - influențați fiind de bine - și iubesc adevărul care se află în cunoaștere, căci sunt de acord cu el. Astfel se realizează o unire a credinței și a vieții, precum unirea dintre adevăr și bine, fiecare fiind asemenea unirii dintre înțelegere și voință.

45. Astfel rezultă că pe cât un om evită răul ca fiind păcat, pe atât el are credință, deoarece în aceeași proporție existența sa este întemeiată pe bine, după cum am arătat mai sus. Aceasta este confirmată și de către contrariul său, cum că cel ce nu evită răul ca fiind păcat nu are credință, deoarece el se află în rău, iar răul are o ură lăuntrică față de adevăr; în afara sa, răul, într-adevăr, ne poate apărea ca fiind prietenos, și poate îndura, încuviința și iubi faptul că adevărul se află în înțelegere; dar când își dă alama pe față, așa cum se întâmplă după moarte, atunci adevărul, care până atunci a fost primit într-o manieră prietenoasă, însă doar din interese lumești, este mai întâi dat la o parte, apoi negat ca nefiind adevăr, și în cele din urmă este privit cu aversiune.

46. Credința unui ticălos este doar o credință intelectuală, în care voința nu este ghidată de bine; prin urmare, este o credință moartă, care este precum respirația plămânilor ce nu sunt animați de inimă: înțelegerea corespunde plămânilor, iar voința corespunde inimii. Ticălosul poate fi de asemenea comparat cu o prostituată frumoasă, ce este împodobită cu purpură și aur, dar care ascunde înlăuntrul său o boală vicleană; prostituata corespunde falsificării adevărului și de aceea, în Cuvânt, ea este menționată ca reprezentând această falsificare. Ticălosul este de asemenea precum un pom ce are multe frunze dar care nu dă nicio roadă, și pe care grădinarul îl taie: pomul de asemenea semnifică omul, frunzele și florile sale fiind adevărurile credinței, iar roadele sale fiind binele iubirii. Dar altfel este cu acea credință care vine din înțelegere, și în care există bună voință. Această credință este vie, este precum respirația plămânilor care sunt animați de inimă: și este ca o soție frumoasă, a cărei castitate îi este dragă soțului: și este de asemenea precum un copac care dă roade.

47. Sunt multe adevăruri care par să aparțină numai credinței - cum ar fi faptul că Dumnezeu există - că Domnul, care este Dumnezeu, este Mântuitorul și Salvatorul - că există rai precum există și iad - că există viață după moarte; și multe altele similare ca natură, despre care nu se poate spune că sunt de înfăptuit, ci de crezut. Aceste adevăruri ale credinței sunt lipsite de viață pentru cel a cărui existență este întemeiată pe rău, dar sunt vii pentru acela care este bun. Motivul pentru aceasta este nu numai că cel care este bun, face bine din propria voință, dar el de asemenea gândește bine datorită înțelegerii pe care o are, și aceasta nu numai de ochii lumii, ci chiar și atunci când este lăsat de unul singur, în intimitatea sa. Nu este la fel cu cel care este rău.

48. S-a observat că aceste adevăruri par să aparțină doar credinței: dar gândul înțelegerii își derivă existența din dragostea voinței, care este esența gândului în înțelegere, cum am spus mai sus (n. 43): fiindcă orice voiește cineva din dragoste, aceea își va dori să facă, să gândească, să înțeleagă și să vorbească. Când un om evită răul ca fiind păcat, atunci el se află în Domnul, așa cum am arătat mai sus, și Domnul mișcă toate lucrurile: prin urmare, celor care L-au întrebat: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”, el a replicat „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimes El” (*Ioan* 6:28-29).

A crede în Domnul nu înseamnă numai a gândi că El există, dar și a înfăptui cuvintele Sale, așa cum El ne învață și în alte ocazii.

49. Că cei care sunt răi nu au credință, oricât de mult ar crede ei că au, a fost dovedit de astfel de exemple în lumea spirituală. Ei au fost conduşi într-o lume cerească, unde principiul spiritual al credinței îngerilor a intrat în adâncurile credinței celor care au fost conduşi acolo şi care astfel s-au perceput ei înşişi ca având doar o credință de natură externă, naturală, şi nu una de natură internă şi spirituală; prin urmare ei înşişi au mărturisit că nu au credință, şi că ei singuri au crezut, cât s-au aflat în lume, că credința nu însemna decât a gândi un lucru sau altul, din fiece motiv. Dar s-a observat a fi altfel cu credința celor care nu trăiau în rău.

50. De aici se poate deduce care este de fapt diferența dintre credința adevărată şi credința formală. Credința adevărată se află în cei care nu comit păcate: care nu comit păcate, care ştiu că atunci când fac un bine de fapt Dumnezeu îl face, nu ei, aşa cum s-a arătat mai sus (18-31) şi prin credința lor, devin spirituali. Această credință este adevăr. De aceea, Iisus ne, spune în *Evanghelia lui Ioan:* „iar baza pentru condamnarea lor este aceasta: lumina a venit în lume, însă oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele - şi oricine face rău urăşte lumina şi nu vine la lumina, pentru ca faptele lui să nu fie aduse la lumină, însă cine face ceea ce este adevărat vine la lumină, pentru ca faptele lui să fie văzute clar, fiindcă sunt făcute cu Dumnezeu.” (3:19-21).

51. Ceea ce s-a spus mai sus poate fi coroborat de următorul pasaj din Biblie: „Omul bun scoate lucruri bune din tezaurul inimii lui, dar omul rău va scoate lucruri rele, pentru că inima lui este rea. Gura vorbeşte din lucrurile de care este plină inima!” (*Luca* 6:45, *Matei* 12:35). Prin această inimă, Biblia vrea să se refere la voința omului; şi în măsura în care gândurile şi vorbirea omului se nasc din voința sa, după cum se spune, din bogăția inimii vorbeşte gura. Din nou: „Nimic din ceea ce intră în gura omului nu-l pângăreşte, ci îl pângăreşte ceea ce îi iese din gură.” *(Matei* 15:11): prin inima aici se referă şi la voință. Din nou: Iisus vorbind despre femeile care i-au spălat şi uns picioarele cu untdelemn, „ea iubeşte atât de mult pentru că păcatele ei cele multe sunt iertate” , şi apoi a spus „Credința ta te-a salvat. Du-te liniştită!” (*Luca* 7:47-50). Unde este pus în evidență faptul că atunci când păcatele sunt anulate, adică atunci când ele încetează să existe, credința este salvatoare. Aceasta se refera la cei care sunt numiți fii lui Dumnezeu, sunt cei născuți în Dumnezeu, care nu acționează după voința lor personală, şi deci nu prin înțelegerea lor personală, adică ei nu se află în ceea ce este rău, şi deci în neadevăr, şi aceştia sunt aceia care cred în Iisus, după cum spune chiar el în *Ioan* 1:12, 13; pasaj care poate fi explicat mai sus, la nr. 17, spre sfârşit.

52. În lumina acestora, reiese că omul este înzestrat în aceeaşi măsură cu gram de bunătate şi de adevăr; ca urmare, nu cu un gram de credință, doar dacă nu îl capătă în timpul vieții. Este posibil ca aceasta să țină de gradul de înțelegere, dar credința nu poate exista fără consimțământul voinței. Astfel credința şi viața merg împreună. Din aceste observații se desprinde în mod clar faptul că atâta timp cât încerci să eviți a face rău, păcătuind, şi ai credință, în acest fel devii o ființă spirituală.

Capitolul VI

Decalogul ne învață ce rău reprezintă păcatele

53. Ce popor de pe acest pământ nu ştie că este greşit să furi, să comiți adulter, să ucizi, şi să depui falsă mărturie? Afară de cazul în care aceste lucruri nu ar fi cunoscute, şi dacă legile nu ar preveni astfel de păcate, omenirea trebuie să dispară în mod inevitabil; fiindcă nici o societate, comunitate de națiuni sau regat nu poate subzista fără ele. Cine poate con-

cepe faptul că poporul israelit era cu mult mai ignorant decât altele, neştiind acestea? Probabil că pe mulți îi surprinde faptul că acele legi, atât de universal cunoscute pe pământ, au fost propovăduite de pe Muntele Sinai de către Iehova Însuşi, într-un mod atât de miraculos. Dar ascultă (pentru o clipă). Răspândirea miraculoasă a acelor legi era menită să arate că legile respective nu erau doar civile sau doar morale, ci şi spirituale, şi că a acționa împotriva lor înseamnă a păcătui în fața lui Dumnezeu: motiv pentru care acele legi promulgate de pe Muntele Sinai de Iehova au fost făcute legi ale obligației religioase; căci este evident că orice poruncește Domnul Iehova are rostul de a puncta obligația religiilor asupra acelui lucru poruncit, şi să arate ce trebuie făcut în numele său, şi în numele mântuirii omului.

54. În măsura în care acele legi reprezentau primele roade ale Bibliei, şi prin urmare primele roade ale bisericii care atunci se întemeia de către Iisus printre poporul lui Israel; şi în măsura în care ele conțineau o sinteză a tuturor aspectelor religioase, printre care şi modul în care are loc unirea dintre Dumnezeu şi om, şi a omului cu Dumnezeu; aşadar, nimic nu era mai sfânt ca aceste legi.

55. Faptul că erau cele mai sfinte lucruri poate reieşi şi din faptul că Însuşi Iehova, adică Dumnezeu, a coborât pe Muntele Sinai, în flăcări, şi înconjurat de îngeri, a răspândit aceste legi cu voce tare; şi că poporul s-a pregătit timp de trei zile pentru a vedea şi auzi că: muntele era împrejmuit ca să nu se apropie nimeni şi să moară, că nici preoții şi nici bătrânii nu puteau să se apropie de el, în afară de Moise, că acele legi fuseseră scrise pe două tăblițe de piatră chiar de către Dumnezeu, că chipul lui Moise strălucea atunci când le-a adus a doua oară de pe munte, că apoi au fost depozitate în chivotul legii, iar chivotul legii a fost dus în cel mai adânc loc din tabernacol; iar deasupra acestui chivot a fost aşezat scaunul milei; iar deasupra scaunului milei heruvimi de aur; se considera că această parte cea mai intimă a tabernacolului era foarte sacră, şi a fost numită Sfânta Sfintelor: dar înăuntrul templului erau aranjate în acest spațiu foarte sacru obiectele care reprezentau aspectele cereşti şi bisericeşti; sfeşnicul cu cele şapte întărituri de aur, altarul aurit de mirosind a tămâie, şi masa acoperită cu aur pe care era aşezată pâinea sfântă, şi draperiile din țesături fine, purpurii şi stacojii. Sacralitatea întregului tabernacol se datora doar legii chivotului, şi s-a impus ca tot poporul israelit să se aşeze în jurul său grupați după trib, şi să purceadă apoi în ordine; pe acele timpuri apărea un nor deasupra sa în timpul zilei, şi un foc în timpul nopții. Din cauza sfințeniei legii, şi a prezenței lui Dumnezeu în acel templu, Dumnezeu a vorbit lui Moise de pe scaunul milei aflat între heruvimi: iar chivotul legii a fost numită Locul lui Iehova. Din acelaşi motiv, nu se cuvenea ca Aaron să intre în templu, decât dacă aducea ofrande şi tămâie. Pentru că legea era aspectul cel mai sacru al bisericii, chivotul legii a fost dus la Zion de către David; iar apoi a fost pus în centrul templului de la Ierusalim, reprezentând cel mai sfânt loc din el. Datorită manifestării lui Dumnezeu prin acea lege, şi în jurul său, se petreceau mereu miracole în chivotul legii ce conținea acea lege, cum ar fi despărțirea apelor Iordanului, atunci când chivotul legii era în mijlocul lor, şi oamenii au trecut pe uscat; sau când zidurile de la Ierihon au căzut după ce au purtat chivotul pe ele, sau când Dagon, zeul Filistinelor, au căzut în fața sa, şi a fost găsit după aceea la intrarea în templu, fiind decapitat. Iar când câteva mii de oameni din Bet-Şemeş au fost doborâți din cauza chivotului, pe lângă alte miracole. Toate acestea s-au datorat prezenței lui Dumnezeu în cele zece cuvinte ale sale, care sunt legile decalogului.

56. Un alt motiv care atestă forța şi sfințenia acelei legi era pentru că aceasta reprezenta întregul complex al aspectelor religioase, două tăblițe o compuneau, dintre care una din ele se referea la toate aspectele care țin de Dumnezeu, iar cealaltă se referea la aspectele care țin de om: astfel, preceptele legii sunt numite cele zece cuvinte sau porunci, pentru că cifra zece

reprezintă totalitatea, completul. Dar în următorul articol se va arăta de ce anume decalogul reprezintă un compus al tuturor aspectelor religioase.

57. În măsura în care legătura dintre Dumnezeu şi om, şi între om şi Dumnezeu are loc prin intermediul legii, atunci aceasta se numeşte *Legământ sau Mărturie;* legământul deoarece el este cel ce face legătura, iar mărturie deoarece implică o mărturisire. Un legământ presupune o legătură, iar o mărturie presupune mărturisirea a ceva (sau calitatea de martor). Din acest motiv existau două tăblițe, una a lui Dumnezeu, iar cealaltă a omului. Legătura se face doar de către şi prin Dumnezeu doar atunci când omul împlineşte acele lucruri care sunt menționate în tăblița sa, pentru că Dumnezeu este mereu prezent, activ, şi doreşte să se manifeste, dar depinde de om să îi deschidă uşa, în conformitate cu liberul arbitru cu care este înzestrat tot de Dumnezeu, „Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine.” *Apocalipsa* 3:20

58. În cealaltă tăbliță, care îi vorbeşte omului, nu se spune că el trebuie să săvârşească binele acesta sau acela, ci doar i se spune ce rău să nu facă, cum ar fi să nu ucidă, să nu comită adulter, să nu fure, să nu mintă, şi să nu râvnească. Motivul este faptul că omul nu poate să facă bine prin el însuşi, dar când încetează să facă rău, face bine, nu el însuşi, ci Dumnezeu este cel care face prin el. În următorul pasaj vom vedea că omul este capabil să evite să facă rău, prin puterea lui Dumnezeu, dacă o cere.

59. Ceea ce s-a spus mai sus, la n.55, referitor la răspândirea, sfințenia şi forța acestei legi este un fapt dovedit de următoarele pasaje din Biblie:

Iehova a coborât în Muntele Sinai în flăcări, şi atunci muntele a ars şi s-a cutremurat, că tuna şi fulgera, că era un nor imens şi că se auzea un sunet de trompetă (*Exod* 19:16, 18; *Deuteronom* 4:11, 19, 22).

Oamenii s-au pregătit şi s-au sacrificat pentru trei zile înaintea coborârii lui Iehova (*Exod* 19:10, 11, 15.)

Că muntele era împrejmuit pentru ca nimeni să nu calce pe el, decât cu prețul vieții, şi că nici măcar preoții, ci doar Moise, se putea apropia (*Exod* 19:13, 18, 20-23; 24:1, 2).

Legea a fost răspândită de pe Muntele Sinai, (*Exod* 20: 2-17, *Deuteronom* 5:6-22).

Legea a fost scrisă pe două tăblițe de piatră de însăşi mâna lui Dumnezeu (*Exod* 31:18, 32:15, 16, *Deuteronom* 9:10).

Chipul lui Moise strălucea când a coborât cu tăblițele de pe munte a doua oară (*Exod* 34:29-35).

Tăblițele au fost apoi duse în arcă, (*Exod* 25:16, 40:20, *Deuteronom* 5:5, *Regi* 8:9).

Deasupra chivotului era aşezat scaunul milei, şi deasupra scaunului milei erau heruvimi de aur. (*Exod* 35:17-21).

Chivotul legii, cu scaunul milei şi heruvimii, era cea mai intimă parte a templului; iar sfeşnicul de aur, altarul aurit de tămâie şi masa placată cu aur pe care era aşezată pâinea sfântă formau partea exterioară a templului; şi cele zece draperii de țesături fine, purpurii şi stacojii, erau în partea sa cea mai adâncă. (*Exod* 25:1 până la sfârşit, 26:1 până la sfârşit, 40:17-28.

Locul unde era aşezat chivotul legii se numea Sfânta Sfintelor. (*Exod* 26:33)

Poporul lui Israel se aşeza în jurul templului grupați în funcție de triburi, şi purcedeau în ordine după el. (*Numeri* 2:1 până la sfârşit).

În acele vremuri apărea un nor deasupra templului în timpul zilei, şi un foc în timpul nopții. (*Exod* 40:38; *Numeri* 9:15, 16 până la sfârşit; 14:14. *Deuteronom* 1:33).

Domnul vorbea cu Moise de deasupra chivotului, fiind înconjurat de heruvimi. (*Exod* 15:22, *Numeri* 7:89).

Chivotul legii era numit, datorită legii pe care îl conținea, Locul lui Iehova, pentru că atunci când chivotul legii a mers înainte, Moise a spus „Se ridică Domnul", şi când stătea, „Se întoarce Domnul". (*Numeri* 10:35, 36; 2 *Samuel* 6:2; *Psalmul 132*:8).

Datorită sfințeniei legii nu se cuvenea ca Aaron să pătrundă în templu decât cu ofrande şi tămâie. (*Levitic* 16:2-14).

Chivotul legii a fost adus la Zion de către David în numele căreia s-au făcut sacrificii şi s-a sărbătorit (2 *Samuel* 6:1-19); iar Uzzah a murit, pentru că l-a atins. (versetele 6, 7 din acelaşi capitol).

Chivotul legii a fost aşezat în mijlocul templului de la Ierusalim, constituind locul sfânt, (*2 Regi* 6:19, 8:3-9).

Datorită prezenței şi puterii lui Dumnezeu în acea lege care se afla în chivot, apele Iordanului au fost despărțite, şi în timp ce chivotul legii stătea în mijloc, oamenii au trecut pe uscat. (*Iosua* 3:1-17, 4:5-20).

Zidurile de la Ierihon au căzut pentru că duceau chivotul legii pe ele. (*Iosua* 6:1-20)

Dagon, zeul Filistinilor a căzut la pământ în fața chivotului, şi a fost găsit după aceea zăcând pe pragul templului decapitat. (*1 Samuel* 5:3, 4).

Domnul a lovit pe oamenii din Bet-Şemeş, când s-au uitat în chivotul Domnului; a lovit (cincizeci de mii) şapte zeci de oameni din popor (*1 Samuel* 6:19).

60. Tăblițele de piatră pe care era scrisă legea au fost numite tăblițele legământului; iar chivotul legii a fost numită chivotul legii legământului; (*Numerii* 10:33, *Deuteronom* 4:13, 23; 5:2, 3; 9:9; *Iosua* 3:11; *1Regi* 8:21, *Apocalipsa* 12:19, şi în multe alte locuri). Motivul pentru care legea a fost numită testament, este pentru că un testament presupune o legătură. De aceea se spune că Dumnezeu Te-am dat ca legământ al poporului Meu (*Isaia* 42:6; 49:8) şi este numit „mesagerul chivotului" (Mal. 3:1) şi că sângele său, „sângele legământului"(*Matei* 26:28; *Zaharia* 9:11; *Exod* 24:4-10), şi din acelaşi motiv Cuvântul este numit Vechiul Testament şi Noul Testament. Un legământ se face din iubire, prietenie şi sprijin - adică legătură.

61. Preceptele legii au fost numite cele zece porunci (*Exod* 24:28; *Deuteronom* 4:13; 10:4) ele sunt numite astfel, fiindcă numărul zece simbolizează totalitatea, iar cuvintele simbolizează adevăruri; căci erau mai multe de zece. Aşa cum cifra zece simbolizează totul, tot zece erau şi draperiile din templu (*Exod* 26: l) şi astfel Domnul a spus că un om urma să primească un regat, a numit zece slugi şi le-a dat zece livre cu care să facă negoț (*Luca* 19:13); aşadar el a comparat Împărăția Cerurilor cu zece fecioare (*Matei* 25:1), şi din acelaşi motiv se consideră că dragonul are zece coarne, iar pe coarne zece diademe. (*Apocalipsa* 12:3). Precum fiara ieşind din mare (*Apocalipsa* 13:1) şi o altă bestie *(Apocalipsa* 17:3, 7), precum bestia din *Daniel* (7:7, 20, 24). Se face o comparație legată de cifra zece, (*Levitic* 26, *Zaharia* 8:23) şi în alte locuri. De aici vine cuvântul zeciuială, sau zecimi, care semnifică ceva luat dintr-o totalitate.

Capitolul VII

Crime, adultere, furturi şi minciuni de toate felurile, care sunt îndemnate de senzualitate, sunt faptele rele care ar trebui ocolite precum păcatele

62. Se ştie bine faptul că legea de la Sinai a fost scrisă pe două tăblițe, şi că prima tăbliță conține acele aspecte care se referă la Dumnezeu, iar a doua tăbliță conține cele care se referă la om. Acest fapt nu este menționat în scrisoare; însă toate sunt cuprinse acolo, şi de aceea sunt numite cele zece porunci, prin care se referă la cele zece adevăruri universale, aşa cum se arată mai sus (n.61). Dar în două cuvinte nu se poate explica ce implică acestea: totuşi,

acest lucru se poate deduce din ceea ce apare în *Doctrina despre Sfânta Scriptură* paragraful 67. Astfel, se referă la crime, adultere, furturi şi minciuni de orice fel.

63. O convingere religioasă a învins, aceea cum că nimeni nu poate împlini legea; iar legea spune să nu ucizi, să nu preacurveşti, să nu furi şi să nu mărturiseşti strâmb. Se admite faptul că orice fiinţă umană simţită şi morală poate să evite aceste păcate; dar conform convingerii de mai sus, îi este totuşi imposibil omului să împlinească această lege ca urmare a unei vieţi spirituale. De aceea motivul pentru care aceste precepte impun ascultare este doar pentru a evita pedeapsa şi greşeala în această lume, dar nu şi pedeapsa şi greşeala în următoarea: astfel, omul care este convins de această idee crede că acele păcate sunt corecte în ochii lui Dumnezeu, doar că nu sunt corecte în ochii lumii. Datorită acestei convingeri religioase, omul rămâne în concupiscenţa tuturor păcatelor menţionate, şi evită să le facă doar datorită unor convenţii care există în această lume; motiv pentru care după moartea fizică, chiar dacă acea persoană nu a ucis, nu a preacurvit, nu a furat sau nu a mărturisit strâmb, se află totuşi în tentaţia de a face toate acestea, şi chiar le face, atunci când i se ia ceea ce avea în această lume; pentru că înclinaţia către păcat rămâne după moartea fizică. Astfel, unii oameni acţionează în acord cu infernul, şi astfel îşi „câştigă" soarta pe care o împart cu ceilalţi care sunt în infern, în schimb, soarta celor care nu au nici o intenţie de a ucide, de a preacurvi, de a fura sau de a mărturisi strâmb, este complet diferită, fiindcă acele păcate sunt împotriva [legii] lui Dumnezeu. Aceştia, după ce se luptă o perioadă cu răul interzis, îşi pierd mai apoi orice interes înspre acestea, şi prin urmare orice înclinaţie spre plăcerile trupeşti care ar duce la săvârşirea lor, spunând în inimile lor că acelea sunt păcate, şi că în esenţă este infernal şi diabolic să faci aşa ceva. Apoi, după moarte, când dispar aspectele exterioare care le întâlneau în lumea fizică, ei acţionează în acord cu divinul; şi deoarece ei sunt în Dumnezeu, sunt şi ei primiţi în cer.

64. Este un îndemn comun tuturor religiilor acela că omul ar trebui să se cunoască pe el însuşi, să se căiască, şi să evite păcatele; iar dacă procedează invers, el va fi condamnat. Acest îndemn este comun tuturor religiilor, fapt demonstrat mai sus, de la n. 4-8. Un alt îndemn universal care a dăinuit în religia creştină este acela că decalogul ar trebui învăţat de copii, care ar trebui iniţiaţi în religia creştină; pentru că li se dă tuturor copiilor. Părinţii şi profesorii îi învaţă că decalogul le interzice să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu; sigur că părinţii şi profesorii sunt convinşi de aceasta fiindcă îi învaţă şi pe copii acelaşi lucru. Astfel ne surprinde faptul că aceiaşi [părinţi şi profesori] şi de asemenea copii după ce cresc, gândesc că ei nu se află sub lege, şi că nu face ceea ce cere legea! Ar mai putea fi vreun alt motiv pentru care ei ar trebui să înveţe să gândească tocmai decât acela că le plac păcatele interzise, şi prin urmare, greşelile care le însoţesc. Astfel acestea sunt cele care nu fac din preceptele decalogului precepte religioase. Se poate vedea în *Doctrina despre Credinţă* că aceleaşi persoane pot trăi şi fără religie.

65. Toate popoarele de pe faţa pământului care au o religie, au precepte similare cu cele din decalog; şi toţi cei care le urmează, dintr-un principiu religios, sunt mântuiţi; dar cei care nu îl urmează, dintr-un principiu religios, sunt condamnaţi. Cei care trăiesc conform lui, dintr-un principiu religios, fiind instruiţi după moarte de îngeri, primesc adevărurile, şi îl cunosc pe Dumnezeu. Motivul este faptul că au evitat păcatele, şi astfel au convingeri ferme despre bine, iar binele iubeşte adevărul, şi îl primeşte din dorinţa de iubirea sa, precum s-a arătat mai sus, paragrafele 32-41. Acest lucru apare în cuvintele lui Iisus către evrei: „De aceea, vă spun ca Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi **va fi dată unui neam**, care va aduce roadele cuvenite." (*Matei* 21:43) şi de asemenea prin aceste cuvinte: Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora? Ei I-au răspuns: „Pe ticăloşii aceia ticălos îi

va pierde, şi via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor. (*Matei,* 21:40, 41) şi de acestea: Dar vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus, şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în Împărăţia Cerurilor. Iar fiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunerecul de afară, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. (*Matei* 8:11, 12, *Luca* 13:29).

66. Citim în *Evanghelia lui Marcu,* că un om bogat a mers la Iisus şi l-a întrebat cum să dobândească viaţa veşnică. Iisus i-a răspuns: Cunoşti poruncile: „Să nu preacurveşti; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înşeli; să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta." El i-a răspuns: „Învăţătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinereţea mea." Isus S-a uitat ţintă la el, l-a iubit, şi i-a zis: „îţi lipseşte un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ţi crucea, şi urmează-Mă." Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuţii. (*Marcu* 10:17-22).

Se spune că Iisus l-a iubit, pentru că el spusese că el păzise cu grijă poruncile încă din tinereţea sa; dar deşi nu săvârşise acele trei păcate, încă nu extirpase din inima sa dorinţa de bogăţii, şi nu luptase cu dorinţa de plăcerile trupeşti şi nu îl recunoştea încă pe Dumnezeu în Iisus; de aceea Iisus i-a spus să îşi vândă toate avuţiile, ca să se depărteze de dorinţa de bogăţii, care era în inima sa. Şi să-şi ia crucea înseamnă să lupte împotriva dorinţei de plăceri trupeşti; să îl urmeze înseamnă să îl recunoască pe Dumnezeu în El. Aici Iisus a vorbit prin analogii, ca în alte situaţii. Vezi *Doctrina despre Sfânta Scriptură* paragraful 17. Nimeni nu poate evita păcatele decât dacă îl recunoaşte pe Dumnezeu, şi se apropie de el, şi dacă nu luptă împotriva relelor, el trebuie să evite dorinţele trupeşti. Dar vom spune mai multe legat de acest subiect în articolul despre lupta împotriva relelor.

Capitolul VIII

Iubirea pentru aproape înseamnă a privi uciderea de orice fel ca un păcat şi a-l evita

67. Prin ucidere de orice fel se înţelege şi duşmănia, ura, răzbunarea de orice fel, care au un scop „ucigaş"; iar acolo este ascunsă uciderea, precum focul se află în lemnul de sub cenuşă. Acesta este de fapt focul infernului, şi de aici s-a născut ideea că oamenii ard în ură şi răzbunare, care sunt într-un sens real, devastatoare. Dar prin ucidere, într-un sens duhovnicesc, se referă la toate modalităţile de a omorî şi de distruge sufletele oamenilor, care sunt variate. Iar într-un sens suprem, a ucide înseamnă a-L urî pe Dumnezeu. Aceste trei moduri de a ucide constituie unul singur, şi sunt strâns legate, pentru cel care este dispus să ucidă corpul unui om în această lume, este dispus şi să ucidă după moarte sufletul unui om, şi chiar să-L distrugă pe Dumnezeu, datorită mâniei sale împotriva Lui, şi a dorinţei de a-şi afirma personalitatea.

68. Aceste tendinţe de a distruge se află ascunse în fiinţa umană încă de la naştere, dar el învaţă de mic să le pitească sub purtarea civilizată şi morală, pe care el trebuie să le exerseze în interacţiunea cu oamenii; şi astfel, iubind onoarea sau avuţia, el este atent la el însuşi ca tendinţele acestea distructive să nu apară. Un asemenea om poate să facă asta folosindu-se de ceea ce e în exterior, dar acele tendinţe se află în interiorul său; astfel este omul în el însuşi. Dacă el părăseşte tot ce este exterior, odată cu trupul, atunci când moare, şi păstrează ce a fost în interiorul său, este evident că dacă nu se îndreaptă, el poate deveni asemenea unui demon.

69. Aşadar omul păstrează în el însuşi aceste tendinţe distructive încă de la naştere, precum a fura, a minţi şi a tinde spre plăceri trupeşti. În acest caz este evident că dacă Dum-

nezeu n-ar fi dat omului şi modalităţi de a se îndrepta, omul ar fi trebuit să nu mai existe de multă vreme. Mijloacele de îndreptare pe care Dumnezeu le-a dat omului sunt acestea:

- că omul s-a născut fără să ştie nimic
- că atât timp cât este mic, copilul îşi păstrează inocenţa exterioară
- că după aceea, el manifestă prietenie şi putere de dăruire

Dar pe măsură ce începe să îşi exercite puterea gândirii, prin înţelegere, el are o anumită libertare de acţiune, în funcţie de înţelegerea sa. Această stare este cea descrisă mai sus, la n.19, şi pe care o vom transcrie aici adăugând o viziune asupra ceea ce urmează. Este astfel:

„În cursul existenţei sale lumeşti, omul se trăieşte la mijloc, între iad şi rai, primul aflându-se dedesubt, iar cel de-al doilea, deasupra sa, iar lui îi revine libertatea de a alege să se îndrepte fie către iad, fie către rai. Dacă se va îndrepta către iad, se va îndepărta în acelaşi timp de rai, iar dacă se va îndrepta către rai, se va îndepărta nemijlocit de iad. Sau, altfel spus, omul, în decursul existenţei sale pământeşti, trăieşte mereu între Dumnezeu şi diavol, având libertatea de a se îndrepta fie către unul, fie către celălalt: dacă o ia spre diavol, se îndepărtează de Dumnezeu şi dacă o ia spre Dumnezeu, se îndepărtează de diavol. Ori, ceea ce este acelaşi lucru, în decursul existenţei sale pământeşti, omul se află la mijloc, între bine şi rău, el fiind liber sa meargă fie spre unul, fie spre celălalt: dacă se îndreaptă către rău, se îndepărtează de bine iar dacă se îndreaptă spre bine, se îndepărtează totodată de rău.”

70. Deoarece binele şi răul sunt opuse, precum raiul şi iadul, sau precum Dumnezeu şi satana, la fel, dacă omul evită răul sau păcatul, el trece de partea binelui, care este opus răului. Acest bine opus răului înţeles ca ucidere echivalează cu iubirea pentru aproapele său.

71. Binele şi răul fiind opuse, în următorul pasaj ni se arată că binele poate să înlăture răul. Cele două principii opuse nu pot coexista; şi chiar dacă am presupune că ele ar putea fi puse împreună, ar rezulta doar acea stare călduţă, care apare în *Apocalipsă*: „Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (3:15, 16)

72. Atunci când omul s-a depărtat de răul distrugerii, şi cunoaşte binele iubirii faţă de aproapele său, atunci orice ar face din acea iubire pentru bine, el face bine. Un preot, care urmează binele, de câte ori vorbeşte sau îşi ghidează enoriaşii, face un bine, deoarece acţionează din iubire pentru a ajuta la salvarea sufletelor lor. Un judecător care urmează binele, de câte ori îndeplineşte legile ordinii şi justiţiei, face mult bine, deoarece acţionează din iubire pentru ţara sa, pentru societate, şi pentru confraţii săi. El îşi iubeşte aproapele şi neamul; societatea, confraţii şi familia sunt aproapele său, cărora le face bine ca lui însuşi. La fel, un muncitor, care urmăreşte binele, munceşte cu devoţiune sub influenţa sa, pentru ceilalţi ca şi pentru el însuşi, suferind pentru necazurile aproapelui său ca şi cum ar fi el însuşi. Motivul pentru care toate faptele unei asemenea persoane sunt bune este că în măsura în care cineva ocoleşte răul, astfel el lucrează întru bine, conform legii universale menţionate mai sus, n.21. Şi cel care alungă răul face bine, nu pentru sine, ci pentru Dumnezeu (n.18-31), însă cel care nu consideră că toate formele de a ucide, duşmănia, ura, răzbunarea sunt păcate, indiferent dacă este un preot, judecător sau neguţător, urmează calea răului, deoarece fiecare faptă a sa aparţine răului care se află în el; pentru că ceea ce există în interiorul său dă roade în exterior. Aşadar, el le poate părea un om bun celorlalţi care nu îl cunosc, dar pe el însuşi nu se poate înşela.

73. Iisus propovăduieşte binele şi iubirea în mai multe pasaje din Sfânta Scriptură, şi cu precădere în Evanghelia după *Matei,* vorbind despre împăcarea cu aproapele: „Aşa că, dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului, şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul.

Caută de te împacă degrabă cu pârâşul tău, câtă vreme eşti cu el pe drum; ca nu cumva pârâşul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, şi să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei ieşi de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț." (*Matei* 5:23-26), căci a te împăca cu fratele tău înseamnă să renunți la dușmănie, ură şi răzbunare, deci în mod evident, la a păcătui. Iisus mai spune în *Evanghelia după Matei* că „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le şi voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea şi Proorocii." (*Matei* 7:12). Prin urmare ar trebui să nu se facă rău. Mai există foarte multe alte pasaje care exprimă aceeaşi idee. Iisus mai vorbeşte despre faptul că un păcat poate fi şi a fi furios pe confratele sau pe aproapele tău în mod nedrept, şi să-l consideri dușmanul tău. (*Matei* 5:21, 22).

Capitolul IX

Cel ce nu păcătuieşte preacurvind se află de partea castității

74. Prin preacurvire, în a şasea poruncă a decalogului, într-un sens general, nu se referă numai la a nu păcătui trupeşte, ci şi a nu te purta necuviincios, a vorbi obscen, şi a avea gânduri dezmățate. Dar a preacurvi, într-un sens duhovnicesc, înseamnă a denatura cuvintele Bibliei, şi a-i falsifica adevărurile. Într-un sens suprem, prin preacurvire se înțelege a nega divinitatea lui Iisus şi a profana Cuvântul. Prin urmare, nu se ştie faptul că a preacurvi este un păcat atât de grav, încât poate fi numit chiar diabolic; pentru că cel care preacurveşte în trup, preacurveşte şi în spirit, şi invers. Acest lucru va fi demonstrat mai pe larg într-un tratat *Despre Iubirea Conjugală*. Dar cei care preacurvesc în toate modurile nu consideră că păcătuiesc, nici în credința lor şi nici în faptele vieții lor.

75. Atunci când cineva nu preacurveşte, arată că iubeşte căsnicia sa. Atunci când cineva evită să cunoască imoralitatea adulterului, el arată respect față de castitatea căsniciei sale, deoarece lascivitatea adulterului şi castitatea căsniciei sunt opuse, aşadar când omul se află de partea uneia dintre ele, el nu poate fi şi de partea celeilalte. Acest fapt a fost descris mai sus, la n.70.

76. Este imposibil ca cineva să ştie ce înseamnă adevărata castitate casnică, dacă nu refuză să păcătuiască prin imoralitatea preacurvirii. Un om cunoaşte doar ceea ce experimentează, nu şi ceea ce nu a experimentat vreodată. Şi dacă el doar a auzit de un lucru, sau s-a gândit la el, acel lucru tot îi este puțin cunoscut, şi se poate îndoi de el. Astfel el nu priveşte acel lucru în adevărata lui lumină, şi fără îndoieli, până nu îl cunoaşte direct. În acest caz el cunoaşte deja acel lucru, dar în celălalt caz, se poate spune că el îl cunoaşte şi nu îl cunoaşte de fapt. Adevărul este că imoralitatea preacurvirii şi virtutea căsniciei, dacă le comparăm, sunt precum infernul şi raiul, căci imoralitatea preacurvirii duce omul către infern, iar virtutea căsniciei îl îndreaptă spre rai. Totuşi, virtutea căsătoriei se află doar de partea celor care privesc imoralitatea adulterului ca păcat, vezi n.111.

77. Din cele ce s-au spus mai sus reiese că o persoană, fie de religie creştină sau de altă religie, dacă nu consideră că a preacurvi constituie un păcat, în credință şi în faptele vieții sale, nu este nici un creştin şi nici nu are vreo altă religie. Dar, pe de altă parte, cei care consideră preacurvirea un păcat, în special dacă privesc acest lucru cu dezgust, şi mai mult, dacă le detestă pentru natura lor păcătoasă, acela este un om religios, şi dacă aparține Bisericii Creştine, este un adevărat creştin. Dar vom discuta mai multe pe această temă în *Tratatul despre Iubirea în Cuplu*, dar până atunci, recomandăm studiul lucrării *Raiul şi Iadul* n.366-386.

78. A preacurvi mai înseamnă a te comporta necuviincios, a vorbi obscen sau a avea gânduri dezmățate, precum apare în *Evanghelia după Matei:* „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu preacurveşti. Dar Eu vă spun că ori şi cine se uită la o femeie, ca s-o pofteas-că, a şi preacurvit cu ea în inima lui.” (5:27, 28)

79. A preacurvi, în sens duhovnicesc, înseamnă a deforma Cuvântul Sfânt, şi a-i falsi-fica adevărurile, după cum ni se arată în următoarele pasaje: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (*Apocalipsa* 14:8) îngerul a spus: „Vino să-ți arat judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!” (*Apoca-lipsa* 17:1, 2), „toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, şi împărații pământului au curvit cu ea, şi negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.” Dumnezeu „a judecat pe desfrânata cea mare, care a stricat pământul cu desfrânarea ei!” (*Apocalipsa* 19:2). Se referă la Babilon când vorbeşte de *desfrânare,* pentru că Babilonul reprezintă mulțimea celor care îşi atribuie puterea divină a lui Iisus, şi profanează Sfânta Scriptură prin preacurvi-rea şi falsificarea sa; Babilonul este numit de asemenea „mama desfrânatelor şi a urâciunilor pământului” (*Apocalipsa* 17:5). Acest cuvânt desemnează prostituția practicată de prooroci, precum apare în *Ieremia:* „Dar în proorocii Ierusalimului am văzut grozăvii: aceştia fac des-frânare şi umblă cu minciuni” (*Ieremia* 23:14). În *Iezechiel* spune: „Au fost odată două femei, fiicele unei mame. Şi acestea s-au desfrânat în tinerețea lor, s-au desfrânat în Egipt. Ohola a început să-Mi fie necredincioasă şi s-a aprins după amanții ei, după Asirieni, vecinii săi, ea şi-a făcut plăcerile cu aceia, dar ea n-a încetat a se desfrâna şi cu Egiptenii. Sora ei a fost şi mai stricată în poftele sale şi desfrânările ei au întrecut pe ale surorii sale. Şi au venit fiii Babilo-nului la aceasta, în palatul ei de desfrânare, şi au pângărit-o cu desfrânările lor şi ea s-a pângă-rit cu ei şi apoi sufletul său s-a depărtat de ei.” (*Iezechiel* 23:2-17). Aceste cuvinte au legătură cu Biserica Israelită şi Evreiască, care sunt numite fiicele aceleiaşi mame; prin desfrânări se referă la denaturările şi falsificările Cuvântului Sfânt, prin Egipt se referă la ştiință, prin Asiria la rațiune, prin Caldeea la profanarea adevărului, iar prin Babilon la profanarea binelui, spu-nând ca s-a desfrânat cu ei. Acelaşi lucru apare în *Ezechiel* despre Ierusalim, unde se face referire la învățătura Bisericii: „Dar tu te-ai încrezut în frumusețea ta şi, folosindu-te de renu-mele tău, ai început să te desfrânezi; şi-ai cheltuit desfrânarea ta cu tot trecătorul, dându-te pe tine lui. Te-ai desfrânat cu fiii Egiptului, vecinii tăi, oameni înalți la statură, şi ți-ai înmulțit desfrânările, mâniindu-Mă pe Mine. Tu te-ai desfrânat cu Asirienii şi nu te-ai săturat; te-ai desfrânat cu ei, dar nu te-ai mulțumit cu atât, ci ai înmulțit desfrânările tale din pământul Ca-naan până în pământul Caldeii, dar nici cu atât nu te-ai mulțumit. Ci ca o femeie adulteră, care, în locul bărbatului său, primeşte pe alții, tuturor desfrânatelor se dau daruri; tu însă dă-deai însăți daruri amanților tăi şi îi cumpărai, ca să vină aceştia din toate părțile la tine şi să se desfrâneze cu tine. De aceea ascultă, desfrânat-o, cuvântul Domnului!” (*Ezechiel* 16:15, 28, 29, 32, 33, 34, 35). Confirmarea faptului că prin Ierusalim se face referire la Biserică există în *Doctrina despre Domnul* paragrafele 62, 63. Acelaşi lucru se desemnează prin desfrânări în *Isaia* 23:17, 18, 57:3; În *Ieremia* 3:2, 6, 8, 9 v.7, 29:23 şi în *Cartea lui Mica* 1:7, în *Naum* 3:4, în *Osea* 4:10, 11, în *Levitic* 20:5, şi în *Numeri* 14:33, 15:39, şi alte locuri. Din acelaşi motiv, Iisus a numit poporul evreu „un neam preacurvar” (*Matei* 12:39, 16:4, *Marcu* 8:38).

Capitolul X

Cel ce nu păcătuieşte furând se află de partea sincerității

80. Prin furt, într-un sens general, nu se referă numai la a nu fura sau tâlhări, ci a nu înşela şi a nu lua bunurile altuia. Dar prin furt, în sens duhovnicesc, se referă la a nu lipsi pe

cineva de adevărul credinței sale, și de bunătatea generozității sale. În sensul suprem, a nu fura se referă la a nu își atribui sieși ceea ce aparține Domnului, și astfel să pretindă dreptate și merite. Acestea sunt furturi de toate felurile, și ele constituie unul singur, la fel cum toate modurile de a preacurvi sau de a ucide, pentru că un fel de a fura, preacurvi sau ucide nu se poate disocia de celelalte.

81. Răul furtului pătrunde mai adânc în ființa umană decât orice alt rău, pentru că este legat și de înșelăciune și viclenie, iar înșelăciunea și viclenia se strecoară chiar și în mintea omului duhovnicesc, care constituie izvorul gândurilor și a înțelegerii sale. Vom vedea că omul deține atât o minte spirituală, cât și o minte naturală.

82. Motivul pentru care omul care nu păcătuiește furând se află de partea sincerității este acela că furtul reprezintă o înșelăciune, iar a înșela și a fi sincer sunt lucruri opuse: deci în măsura în care omul nu înșeală, el este sincer.

83. Prin sinceritatea se desemnează de asemenea integritatea, corectitudinea, fidelitatea și cinstea. Omul nu poate deține aceste calități de la sine, astfel încât să le aprecieze pentru ele însele, ci acela care respinge furtul, înșelăciunea și falsitatea pentru natura lor de păcate, începe să dețină acele virtuți, primindu-le nu de la sine, ci de la Dumnezeu, cum se arată mai sus 11:18-31. Acest lucru este valabil pentru oricine, indiferent de statutul sau funcția sa, fie el preot, judecător, negustător sau muncitor.

84. Același lucru apare în mai multe pasaje din Biblie, precum: „Omul cel drept în calea sa și cel ce grăiește cuvinte de cinste, care dă la o parte câștigul cel nedrept, cel ce mâinile înapoi le trage și mită nu primește, care-și astupă urechile când aude fărădelegi și își pune văl pe ochi ca să nu mai vadă răul. Acela va locui pe înălțimi, și stâncile cele tari vor fi cetatea lui; pâine-i se va da și apa nu-i va lipsi.” (*Isaia* 33:15, 16), „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă. Acela nu cleveteşte cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocara asupra aproapelui *sau.”* (*Psalmul 15* 1-3). Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană acela Îmi va sluji. Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea mea. În fiecare dimineață voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea.” (*Psalmul* 10:1:6-8).

Cel care nu este sincer în interiorul său, corect, fidel, și integru, este de fapt nesincer, incorect, infidel și lipsit de integritate, după cum spune Iisus: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor.” (*Matei* 5:20). Prin neprihănirea care întrece neprihănirea cărturarilor și fariseilor se referă la neprihănirea interioară, în care omul este în Dumnezeu. Despre faptul că omul ar trebui să se afle în Dumnezeu se vorbește în Evanghelia lui *Ioan:* Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem: Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. Și le-am făcut cunoscut numele Tău și-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei” (*Ioan* 17:22, 23, 26), de unde reiese clar că aceștia devin desăvârșiți când Dumnezeu se află în ei. Aceștia sunt cei numiți cei curați cu inima, care îl vor vedea pe Dumnezeu, și cei desăvârșiți precum Tatăl lor Ceresc (*Matei* 5:8, 48).

85. Mai sus, la punctul 81, s-a spus că răul furtului pătrunde mai adânc în ființa umană decât orice alt rău, pentru că este legat și de înșelăciune și viclenie, iar înșelăciunea și viclenia

se strecoară chiar şi în mintea omului duhovnicesc, care constituie izvorul gândurilor şi a înţelegerii sale. Este indicat să menţionăm aici ceva în legătură cu *mintea* omului. Mintea constituie puterea lui de judecată şi voinţa lui împreunate, după cum se poate vedea la punctul 43.

86. Omul are o minte naturală şi o minte spirituală: mintea naturală este dedesubt, iar mintea spirituală este deasupra; mintea naturală aparţine de ceea ce este în această lume, mintea spirituală aparţine celor cereşti. Mintea naturală poate fi numită minte *animală,* dar mintea spirituală este mintea *umană.* Aceasta deosebeşte un om de un animal, faptul că el este capabil să fie în Rai chiar dacă fizic este în această lume: acest lucru face astfel ca omul să-şi continue existenţa şi după moartea fizică.

Omul, în ce priveşte puterea lui de înţelegere, poate avea trezită mintea spirituală, şi deci să se afle deja în Rai; dar în ceea ce priveşte voinţa sa proprie, el nu se poate afla în Rai, decât dacă evită să păcătuiască şi să facă fapte rele, pentru că voinţa sa personală îi coboară puterea de înţelegere, şi îl face să devină precum un animal.

Omul poate fi comparat cu o grădină, puterea de înţelegere cu lumina, şi voinţa cu căldura: o grădină este luminată şi în acelaşi timp nu este expusă căldurii în timpul iernii, dar este luminată şi încălzită în timpul verii: aşadar, omul la care este luminată doar înţelegerea este o grădină în timpul iernii; dar ce a cărui putere de înţelegere este luminată şi este şi încălzită de puterea voinţei se aseamănă unei grădini în timpul verii. Puterea de înţelegere mai este înţeleaptă şi datorită luminii spirituale, iar voinţa este atrasă de căldura spirituală; căci lumina spirituală este înţelepciune divină, iar căldura spirituală este iubirea divină.

Deci atât timp cât omul nu alungă răul şi păcatele, înclinaţiile spre plăcerile trupeşti apar în interiorul minţii naturale de partea voinţei, fiind ca un văl dens acolo, ca un nor negru aflat deasupra minţii spirituale, şi nu o lasă nici pe ea să se deschidă. Dar când omul nu mai păcătuieşte, Iisus Însuşi coboară din ceruri şi dă la o parte vălul, ducându-l în ceruri. Atât timp cât înclinaţia către poftele trupeşti se adună în mintea naturala, omul rămâne în infern, iar când aceste înclinaţii sunt risipite, el se află în rai. Mai mult atât timp cât înclinaţia către poftele trupeşti se adună în mintea naturală, omul rămâne un om trupesc, dar când aceste înclinaţii sunt risipite, el devine un om spiritual. Din nou, atât timp cât înclinaţia către poftele trupeşti se adună în mintea naturală, omul este un *animal,* diferenţiindu-se doar prin faptul că poate gândi şi vorbi, chiar şi în privinţa aspectelor pe care nu le poate vedea cu ochii săi şi care se dobândesc prin elevarea puterii de înţelegere până la a fi luminată de rai; dar de îndată ce acele tendinţe sunt risipite de Dumnezeu, omul devin cu adevărat Om, fiindcă el gândeşte în adevăr şi distinge răul de bine. În ultimul rând, atât timp cât înclinaţia către poftele trupeşti se adună în mintea naturală, omul este ca o grădină vie în timpul iernii; dar când Dumnezeu risipeşte acele tendinţe, omul este precum o oglindă în timpul verii.

Legătura dintre voinţa proprie, şi judecata omului sunt de fapt legătura dintre inimă şi suflet, şi dintre inimă şi spirit, aşa cum apare scris că trebuie ca omul sa-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul şi tot cugetul. (*Matei* 22:37), şi că Dumnezeu va da atunci o inimă nouă, şi un spirit nou (*Iezechiel* 11:19, 36:26, 27), prin inimă referindu-se la voinţa şi iubirea sa, iar prin suflet şi cuget se referă la înţelepciunea sa.

Capitolul XI

Cel care nu păcătuieşte mărturisind strâmb, acela se află de partea Adevărului

87. Prin mărturie strâmbă se referă nu numai la a fi un martor care declară ceva fals, ci de asemenea la minciună şi defăimare. Mărturisind strâmb, în sens duhovnicesc, înseamnă să afirmi sau să convingi pe alţii că ceva care este fals, este de fapt adevărat, şi că ceea ce este rău este bine, şi invers. În sens suprem, prin mărturie strâmbă se înţelege a blasfemia pe

Dumnezeu şi Cuvântul său. Acestea sunt cele trei sensuri ale actului de a mărturisi strâmb, şi ele se regăsesc unite de fapt în ființa umană care mărturiseşte strâmb, care minte sau care îşi defăimează aproapele, aşa cum se arată în *Doctrina despre Sfânta Scriptură*, privind sensul întreit al faptelor conținute de Sfânta Scriptură, paragrafele 5-7 şi 57.

88. În măsura în care o minciună şi un adevăr sunt polar opuse, rezultă că atâta vreme cât cineva respinge minciuna şi o consideră păcat, în aceeaşi măsură se poate spune că iubeşte adevărul.

89. În măsura în care cineva se află de partea adevărului şi doreşte să-l cunoască, acela este emoționat atunci când îl descoperă; numai acela poate dobândi înțelepciunea; şi astfel aceluia îi place să acționeze în adevăr, el devine mai conştient de frumusețea *(amoenitas)* luminii adevărului. Este similar cu cei de care s-a vorbit mai sus, în cazul sincerității şi corectitudinii celui care nu păcătuieşte furând, sau nu preacurveşte, sau nu ucide. Dar cei care acționează exact pe dos nu cunosc nimic despre acestea, deşi ele conțin totul.

90. Este un adevăr reprezentat de sămânța de pe câmp, de care Iisus vorbeşte în aceste pasaje: „Iată a ieşit semănătorul să semene. „Şi pe când semăna, unele semințe au căzut lângă drum şi au venit păsările şi le-au mâncat. Altele au căzut pe loc pietros, unde n-aveau pământ mult şi îndată au răsărit, că n-aveau pământ adânc; iar când s-a ivit soarele, s-au pălit de arşiță şi, neavând rădăcină, s-au uscat. Altele au căzut între spini, dar spinii au crescut şi le-au înăbuşit. Altele au căzut pe pământ bun şi au dat rod: una o sută, alta şaizeci, alta treizeci”.” (*Luca* 8:5-8, *Matei* 13:3-8, *Marcu* 4:3-8)

Semănătorul aici este Dumnezeu, iar sămânța sa este Cuvântul Său, adică adevărul. Sămânța căzută lângă drum îi reprezintă pe cei pe care nu îi interesează adevărul; sămânța căzută pe loc pietros îi reprezintă pe cei care sunt preocupați de adevăr, dar nu pentru el însuşi, în interiorul lor; sămânța căzută între spini îi reprezintă pe cei care au tendințe spre poftele trupeşti ale răului; sămânța căzută pe pământ bun îi reprezintă pe cei care iubesc adevărul şi care respectă Cuvântul, cei care îl practică şi astfel obțin roade. Acesta este înțelesul pildei lui Iisus pe care El o explică (*Matei* 13:19-23, *Marcu* 4:14-20, *Luca* 8:11-15). Astfel apare evident că adevărul Cuvântului nu poate lua naştere în cei care nu sunt preocupați de el; nici în cei care iubesc adevărul doar de ochii lumii; nici în cei care se află stăpâniți de plăcerile cele nefaste; ci doar în cei în care dorințele de plăcerile nefaste au fost risipite de Dumnezeu. În aceştia, cu adevărat, sămânța este adevărul, care îşi făureşte rădăcini în conştiințele lor. Despre aceasta se face referire la punctul 86.

91. Există o părere generală în aceste vremuri conform căreia mântuirea depinde de credința într-o doctrină sau alta aparținând bisericii, şi nu în împlinirea celor zece porunci (care sunt să nu ucizi, să nu fi desfrânat, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, atât în sens restrâns cât şi în sensul lor larg), pentru că oamenilor li se spune că faptele nu contează, ci doar credința din Dumnezeu, când de fapt, atât timp cât cineva săvârşeşte un rău, el îşi demonstrează lipsa de credință, după cum s-a arătat la punctele 42-52. Consultați-vă buna judecată, şi cântăriți bine dacă orice criminal, desfrânat, hoț sau mincinos, săvârşind aceste fapte rele, se mai poate spune că este un credincios; şi dacă aceste tendințe mai pot fi înlăturate prin vreo metodă decât prin a le evita doar pentru că ele sunt păcate, adică fapte infernale, diabolice. Din această pricină, acela care spune că mântuirea constă în a crede într-o anumită dogmă bisericească, indiferent de faptele mârşave comise, seamănă cu cel nechibzuit descris de Iisus în *Matei* 7:2, 6.

O asemenea biserică este descrisă de *Ieremia:* „Ascultați cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe această poartă ca să vă închinați Domnului! Aşa zice Domnul

Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Îndreptați-vă căile şi faptele voastre şi vă voi lăsa să trăiți în locul acesta! Nu vă încredeți în cuvintele mincinoase care zic: „Acesta este templul Domnului, templul Domnului, templul Domnului”. Cum? Voi furați, ucideți şi faceți adulter; jurați mincinos, tămâiați pe Baal şi umblați după alți dumnezei, pe care nu-i cunoaşteți, Şi apoi veniți să vă înfățişați înaintea Mea în templul Meu, asupra căruia s-a chemat numele Meu, şi ziceți: „Suntem izbăviți”, ca apoi să faceți iar toate ticăloşiile acelea?Templul acesta, asupra căruia s-a chemat numele Meu, n-a ajuns el oare, în ochii voştri peşteră de tâlhari? Iată, Eu am văzut aceasta”, zice Domnul.” (*Ieremia* 7:2-4, 9-11)

Capitolul XII

Nu este posibil ca păcatele să fie evitate, decât dacă le privim cu aversiune şi luptăm împotriva lor

92. Oricine ştie, din Cuvântul Sfânt şi din învățătura desprinsă din el, că individualitatea omului este supusă păcatului din naştere, şi din această cauză, el are o tendință inerentă de a fi atras de fărădelegi, şi le comite, atunci când se naşte în el dorința de răzbunare, de a înşela, de a defăima, de a preacurvi; iar dacă el nu consideră acestea ca fiind păcate, el cade în tentația lor de câte ori se iveşte ocazia şi nu-i pune în pericol interesele şi imaginea. Aşadar, omul are o tendință de a fi atras de aceste lucruri, dacă nu este un om.

93. În măsura în care individualitatea omului constituie rădăcina vieții sale, ne este clar ce fel de „copac” va deveni, dacă această rădăcina nu va fi smulsă şi înlocuită cu alta: el va fi un copac putred, despre care se spune că trebuie tăiat şi aruncat în foc (*Matei* 3:10, 7:19). Această rădăcină nu este smulsă şi înlocuită decât dacă omul începe să vadă că faptele rele sunt nefaste pentru sufletul lui, şi urmăreşte să se îndepărteze de ele; dar în măsura în care ele fac parte din individualitatea sa, şi îl atrag, el nu poate renunța la ele decât zbătându-se şi luptându-se cu ele.

94. Toți cei care cred că există un iad şi un rai, şi că raiul reprezintă fericirea eternă iar iadul reprezintă nefericirea eternă, că păcătoşii merg în iad şi credincioşii merg în rai, sunt aduşi într-un stadiu de luptă: iar cel ce se luptă acționează dintr-un impuls interior, opus tendinței către păcat; căci cei care luptă cu orice lucru nu doresc acel lucru - iar a fi atras de păcate înseamnă a dori. Astfel reiese că rădăcina răului poate fi smulsă doar luptând cu ea.

95. Aşadar, când cineva luptă împotriva răului şi îl înlătură, în acel caz binele învinge, şi numai cel de partea binelui poate privi răul în față, văzând cât de infernal şi oribil este; şi deoarece îl vede aşa, nu numai că îl ocoleşte, dar are oroare de el, şi îl detestă.

96. Cel care luptă împotriva răului trebuie să înceapă să se lupte cu el însuşi, căci altfel el nu luptă în realitate, ci doar acționează în mod automatic, nevăzând şi nefăcând nimic; dar datorită răului în care el încă se află, el în continuare gândeşte conform răului, şi nu împotriva sa. Dar este bine să ştim că Dumnezeu luptă singur în om împotrivă răului, şi omul crede că a luptat singur, şi dacă Dumnezeu vrea, lucrurile par astfel, la fel cum fără această aparență n-ar putea exista lupta în sine - şi prin urmare, nici transformarea.

97. Această luptă nu este grea, decât poate pentru cei care au dat frâu liber tentațiilor lor, şi s-au complăcut în ele în mod voit, şi celor înveterați care resping sfințenia Cuvântului şi a bisericii. Pentru ceilalți, această luptă nu este grea, şi dacă ei s-ar împotrivi răului măcar odată pe săptămână sau la doua săptămâni, ei vor percepe o transformare.

98. Biserica Creştină este numită biserică luptătoare, dar ea nu poate fi numită astfel decât pentru faptul că luptă împotriva lui satana, şi prin urmare, împotriva răului care exista din infern - infernul este satana. Această luptă constă în tentațiile pe care le rabdă orice membru al bisericii.

99. În Biblie apar multe referiri la lupta împotriva răului, adică a tentațiilor; cum ar fi următoarele: „Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă *roadă."* (*Ioan* 12:24), şi de aceste cuvinte: „Şi chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voieşte să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va scăpa" (*Marcu* 8:34, 35), prin cruce referindu-se de fapt la tentație. Alte referiri în *Matei* 10:38, 16:24; *Marcu* 10:21; *Luca* 14:27; prin sufletul său se referă la individualitatea omului; de asemenea în *Matei* 10:39, 15:25; *Luca* 9:2, 4 şi în mod particular în *Ioan* 12:25, vorbind despre trupul care nu foloseşte la nimic (*Ioan* 6:63).

Despre lupta împotriva răului şi victoria asupra lor, se vorbeşte bisericilor în Apocalipsă, despre biserica din Efes: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu*."* (*Apocalipsă* 2:7), despre biserica din Smirna: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua." (*Apocalipsă* 2:11), despre biserica din Pergam: „Cine are urechi sa audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă şi-i voi da lui o pietricică albă şi pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l ştie, decât primitorul." (*Apocalipsă* 2:17), despre biserica din Tiatira: „Şi celui ce biruieşte şi celui ce păzeşte până la capăt faptele Mele, îi voi da lui stăpânire peste neamuri. Şi-i voi da lui steaua cea de dimineață." (*Apocalipsă* 2:26, 28), despre biserica din Sardes: „Cel ce biruieşte va fi astfel îmbrăcat în veşminte albe şi nu voi şterge deloc numele lui din cartea vieții şi voi mărturisi numele lui înaintea părintelui Meu şi înaintea îngerilor Lui." (*Apocalipsă* 3:5), despre biserica din Filadelfia: „Pe cel ce biruieşte îl voi face stâlp de lumină în templul Dumnezeului Meu şi afară nu va mai ieşi şi voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetății Dumnezeului Meu, - al Noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu - şi Numele Meu cel nou." (*Apocalipsă* 3:12) şi despre biserica din Laodiceea: „Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui." (Apocalipsa 3:21).

100. Se poate studia despre luptele cu tentațiile în lucrarea *On the New Jerusalem and its Heavenly Doctrine,* publicată la Londra în 1758, paragrafele 196,197. Sunt explicate cum şi când apar la paragraful 198, şi care este influența lor benefică la paragraful 199. Despre cum Dumnezeu luptă pentru om, la paragraful 200, şi despre luptele sau tentațiile Domnului la paragraful 201.

Capitolul XIII

Omul ar trebui să nu păcătuiască şi să lupte împotriva păcatelor, de la el însuşi

101. Conform voinței divine, omul are liber arbitru să acționeze în conformitatea cu judecata sa, deoarece a acționa după judecata proprie înseamnă a acționa liber. Totuşi, aceste două facultăți, *libertatea* şi *judecata,* nu țin de individualitatea omului, ci lui Dumnezeu care se află în el: şi fiind om, ele nu i se iau acestuia, deoarece fiind lipsit de ele, nu s-ar putea transforma, deoarece nu s-ar putea căi, şi nu ar putea aduce roadele pocăinței. Deoarece liber-

tatea şi puterea de judecată îi sunt date de Dumnezeu omului, şi omul acționează cu ajutorul lor, el nu acționează totuşi de la el însuşi, ci ca de la el însuşi[32].

102. Dumnezeu iubeşte omul, şi vrea să fie în el, dar el nu îl poate iubi şi nu poate fi în el, decât dacă este primit şi iubit la rândul Său; astfel, şi nu altfel, apare uniunea. Din această cauză Dumnezeu i-a dat libertate şi liber arbitru omului, să gândească şi să acționeze singur, şi să judece conform gândirii şi voinței sale. Nu se poate să iubeşti şi să te uneşti cu cineva cu care nu există reciprocitate, şi nici să pătrunzi undeva nu eşti primit. Capacitatea omului de a-L primi pe Dumnezeu şi a-i răspunde iubirii Sale sunt arătate în pasajul: „Rămâneți în Mine, şi Eu voi rămânea în voi." (*Ioan*, 15:4), „Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multa roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic." (*Ioan* 15:5), „În ziua aceea, veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, şi că Eu sunt în voi." (*Ioan* 14:20). Că Dumnezeu se află în adevărul şi în lucrurile bune pe care le primeşte omul, apare în următorul pasaj: „Dacă rămâneți în Mine, şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, şi vi se va da. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea." (*Ioan* 15:7,10), „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, şi Mă voi arăta lui." (*Ioan* 19:21, 23)

103. Privind puterea de a oferi sau de a nu manifesta reciprocitate şi iubirea mutuală, Dumnezeu îndeamnă spre căință, şi aceasta nimeni nu o poate face în locul omului: „Vă zic vouă; dar dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel." (*Luca* 13:3-5) Iisus a spus: „S-a împlinit vremea şi s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu. Pocăiți-vă şi credeți în Evanghelie." (*Marcu* 1:15). Iisus a spus: „N-am venit să chem pe drepți, ci pe păcătoşi la pocăință." (*Luca* 5:32), „Iisus le-a spus Bisericilor: Pocăiți-vă!" (*Apocalipsa* 2:5, 16, 21, 22, 33), „Şi au hulit pe Dumnezeul cerului, dar de faptele lor nu s-au pocăit." (*Apocalipsa* 16:11).

104. Deoarece omul deține puterea de a oferi sau de a nu manifesta reciprocitate şi iubirea mutuală, Dumnezeu atunci porunceşte să fie urmate cele zece porunci, şi să aducă roade, precum în cuvintele: „Şi pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, şi nu faceți ce vă spun?" (*Luca* 6:46-49), „Când ştiți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face." (*Ioan* 13:17), „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc." (*Ioan* 15:14), „Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, şi va învăța aşa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăția cerurilor; iar cel ce va face şi va învăța, acesta mare se va chema în împărăția cerurilor." (*Matei* 5:19). „De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi le îndeplineşte asemăna-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă." (*Matei* 7:24) „Faceți deci roadă, vrednică de pocăință." (*Matei* 3:8), „Ori spuneți că pomul este bun şi rodul lui e bun, ori spuneți că pomul e rău şi rodul lui e rău, căci după roadă se cunoaşte pomul." (*Matei* 12:33). „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi şi se va da neamului care va face roadele ei." (*Matei* 21:43) Iar orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc." (*Matei* 7:19). Mai sunt desigur multe pasaje similare, din care reiese în mod evident că omul ar trebui să facă bine pentru el însuşi, dar prin puterea lui Dumnezeu, pe care el trebuie s-o implore; aceasta înseamnă să facă bine pentru el însuşi.

105. Deoarece omul deține puterea de a oferi sau de a nu manifesta reciprocitate şi iubirea mutuală, omul va ține seama de lucrările sale, şi va fi răsplătit conform lor; pentru că Iisus spune: „Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale." (*Matei* 16:27), „Şi vor ieşi, cei ce au făcut cele bune spre

[32] Că omul are libertatea dăruită de Dumnezeu se poate vedea la paragrafele 19, 20, şi în lucrarea *Raiul şi Iadul*, paragrafele: 589-596, 597-603. În lucrarea On *the New Jerusalem and its Heavenly Doctrine* se poate vedea ce este libertatea de fapt.

învierea vieții și cei ce au făcut cele rele spre învierea osândirii." (*Ioan* 5:29), „Odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei." (*Apocalipsa* 14:13) „și judecați au fost, fiecare după faptele sale." (*Apocalipsa* 20:13). „Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui." (*Apocalipsa* 22:12). Astfel, dacă omul n-ar putea manifesta reciprocitate, nu i s-ar da atâtea îndemnuri.

106. Deoarece omul deține puterea de a oferi sau de a nu manifesta reciprocitate și iubirea mutuală, Biserica îndeamnă omul să se cunoască pe el însuși, să își mărturisească păcatele în fața lui Dumnezeu, să se abțină de la ele și să ducă o viață nouă. La punctele 3-8 se poate vedea că aceasta este o recomandare a tuturor bisericilor creștine.

107. Dacă omul nu ar avea capacitatea de a primi și de a judeca singur, nu i s-ar fi putut spune nimic despre credință, pentru că nici credința nu vine de la om. Fără acestea omul ar fi ca o frunză în bătaia vântului, și ar sta de parcă ar fi neînsuflețit, cu gura căscată și cu membrele atârnând, așteptând vreun impuls, fără să îi treacă vreodată ceva prin minte sau să facă ceva pentru mântuirea sa. Într-adevăr, el nu deține puterea neadormită pentru acele lucruri de la el însuși, dar are totuși puterea de a reacționa. Dar aceste lucruri se vor pune mai bine în lumină în *Tratatele despre înțelepciunea Angelică.*

Capitolul XIV

Omul care se abține de la fapte rele doar pentru că știe că acelea sunt păcate, el nu renunță cu adevărat la a păcătui, ci o face doar de ochii lumii

108. Există oameni plini de moralitate care împlinesc poruncile de pe a doua tăbliță a decalogului, care nu au furat vreodată, nu au blasfemiat, nu s-au răzbunat, nu au preacurvit; acest tip de oameni se sugestionează pe ei înșiși că acele lucruri sunt greșite, deoarece ele dăunează binelui neamului, și sunt contrare legilor umanității; astfel ei trăiesc manifestând generozitate, sinceritate, corectitudine și castitate. Dar dacă ei fac aceste fapte bune, și ocolesc acele fapte rele, doar pentru că acelea sunt rele, și nu în același timp pentru că sunt păcate, ei încă sunt caracterizați de firea omului trupesc, iar în acest tip de oameni, rădăcina răului rămâne nealtoită, și nesmulsă. Iar faptele lor bune nu sunt bune, pentru că ei le fac de la ei înșiși.

109. Un om trupesc, moral, le pare oamenilor din jur precum omul duhovnicesc moral, dar nu păcălește îngerii din ceruri; în fața îngerilor din ceruri, dacă el ar fi înrădăcinat în ceea ce este bun, ar apare precum imaginea lemnului, și dacă ar fi înrădăcinat în adevăr, ar apare precum imaginea marmurei neînsuflețite: este diferit în cazul omului moral duhovnicesc; fiindcă omul moral trupesc este moral doar la suprafață, iar omul moral duhovnicesc este moral în profunzime, iar ceea ce este la exterior este mort fără ceea ce este în interior; acel lucru poate să trăiască, într-adevăr, dar nu se poate spune că el conține *viață.*

110. Tentațiile răului care există în om din naștere nu sunt înlăturate decât de Dumnezeu Însuși pentru că Dumnezeu aduce ceea ce este spiritual în ceea ce este omenesc; acolo unde omul pătrunde din ceea ce este omenesc în ceea ce este spiritual, și acest influx este opus ordinii firești, și nu acționează pentru a înlătura tentațiile, ci le restrânge tot mai mult pe măsură ce se întărește pe sine, ținând seama că răul înnăscut se află ascuns și închis înăuntru, după moartea fizică, când omul ia forma unui spirit, acel rău țâșnește din învelișul în care fusese ascuns pe pământ și evadează, precum supurația unui ulcer care a fost tratat superficial.

111. Exista multe şi variate cauze care acționează pentru ca omul, în forma sa exterioară, să devină moral; dar dacă el nu dobândeşte şi o moralitate interioară, el nu este cu adevărat moral. Ca de exemplu: dacă cineva se abține de la a fi desfrânat şi a preacurvi datorită fricii legii civile şi a pedepselor sale, fricii de a-şi strica reputația şi onoarea, datorită fricii de bolile pe care le-ar putea contacta, sau fricii de certurile cu nevasta sa şi a tulburării liniştii ei, datorită fricii de răzbunarea eventualului soț sau a rudelor lui, de frica sărăciei sau a avariției, din neputința generată de boală, vârstă sau impotență, deci dacă el se abține doar din cauza unor legi morale, şi nu şi din cauza unei legi spirituale, el este în interiorul său un desfrânat şi un curvar, deoarece el nu consideră acestea ca fiind păcate, şi de aceea în spiritul său, nu le consideră necuviincioase în fața lui Dumnezeu, şi deci le comite în spirit, deşi nu le comite fizic. Totuşi, după ce moare, fiind un spirit, el arată ceea ce este cu adevărat. Astfel devine evident că o persoană perversă poate să se abțină de la a păcătui pentru că păcatele ele sunt dăunătoare, dar numai un adevărat creştin poate să evite să păcătuiască pentru că păcatele sunt rele.

112. Situația este similară în cazul furturilor şi a înşelăciunilor de orice fel, a crimelor sau răzbunărilor, a mărturiilor strâmbe sau minciunilor. Omul nu se poate purifica de acestea singur, deoarece în fiecare din acele răutăți există mii de tentații inerente, pe care omul nu le vede decât de departe, pe când Dumnezeu le vede în amănunt. Într-un cuvânt, omul nu se poate înnoi singur, adică să îşi creeze o noua inimă şi un nou spirit, ci doar Dumnezeu poate face aceasta, cel care este marele Reformator şi Regenerator. Dacă omul doreşte să îşi reînnoiască chibzuință şi inteligența, aceea nu este decât precum un strat de vopsea pe un chip deformat, şi miruită pe deasupra dar înăuntru putredă.

113. De aceea Iisus spune în *Evanghelia după Matei:* „Fariseu orb! Curăță întâi partea dinlăuntru a paharului şi a blidului, pentru ca şi partea de afara să fie curată.” (*Matei* 23:26) şi „Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei. Încetați odată! Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi, şi de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face.” (*Isaia* 1:16, 18)

114. Să adăugăm acestea la cele ce s-au spus mai sus:

I. Generozitatea creştină constă în a-ți face datoriile menirii tale, astfel, dacă eviți să faci rău păcătuind, lucrezi în slujba binelui, şi aceasta foloseşte şi trupului obişnuit. Astfel, să te îngrijeşti şi de binele comun al fiecărui seamăn în particular.

II. Că alte fapte nu sunt propriu-zis fapte generoase, dar sunt fie semne ale generozității, fie rezultatele lor, fie datorii.

4 - DOCTRINA NOULUI IERUSALIM DESPRE CREDINȚĂ

Capitolul I

Credința este recunoaşterea interioară a adevărului

1. În zilele noastre, prin credință se înțelege ideea că un aspect este într-un anumit fel, pentru că aşa ne învață Biserica şi pentru că acel lucru nu este evident pentru înțelegerea noastră. Căci se spune astăzi: „Crede şi nu pune la îndoială”. Dacă răspunzi: „Nu înțeleg”, ți se spune că acesta este şi motivul pentru care acel lucru trebuie crezut.

De aceea, credința din zilele noastre este o credință în ceea ce nu este înțeles şi de aceea poate fi numită credință oarbă; şi cum ea este transmisă de la o persoană la alta, ea are un

caracter istoric. În cele ce urmează vom vedea că aceasta nu este de fapt adevărata credință spirituală.

2. Credința autentică este o recunoaştere a faptului că un anumit aspect este aşa pentru că este adevărat. Iar cel care are o credință autentică gândeşte şi vorbeşte astfel: „Acest lucru este adevărat şi de aceea îl cred". Credința este în legătură cu adevărul şi adevărul este corelat cu credința. Mai mult, dacă un asemenea om nu înțelege că un lucru este adevărat, el spune: „Nu ştiu dacă acest lucru este adevărat sau nu; şi deci încă nu îl cred. Cum să cred ceva ce nu înțeleg? Ar putea să nu fie adevărat".

3. Dar, se spune de obicei, nimeni nu poate înțelege aspectele spirituale sau teologice pentru că ele țin de domeniul supranaturalului. Totuşi, adevărurile spirituale pot fi la fel de bine înțelese ca şi adevărurile naturale; şi, deşi înțelegerea lor ar putea fi neclară, atunci când sunt auzite, ele pătrund atât de adânc în conştiința ascultătorului, încât acesta poate discerne cu uşurință dacă sunt sau nu adevăruri; şi aceasta este valabil mai ales în cazul celor care iubesc adevărurile. Cunoaşterea acestor lucruri mi-a fost acordată prin intermediul mai multor experiențe. Am avut posibilitatea să discut cu oameni ignoranți, întunecați la minte şi proşti; şi, de asemenea, cu oameni născuți în sânul Bisericii şi care auziseră ceva despre Dumnezeu, credință şi caritate, dar cu toate acestea erau scufundați în minciună şi rele. Am putut, de asemenea, să vorbesc cu aceşti oameni despre arcana[33] înțelepciunii; şi cu toții au înțeles ce le-am spus şi au recunoscut adevărul acelor lucruri; dar ei se aflau atunci în lumina cunoaşterii limitate pe care o posedă orice om şi în acelaşi timp în mândria de a fi inteligenți. Totuşi, aceste aspecte au survenit şi în timpul comunicărilor mele cu diferite spirite din lumile subtile.

Mulți oameni care au asistat la aceste comunicări au fost convinşi, în urma acestor experiențe, că aspectele spirituale pot fi înțelese la fel de bine ca şi cele naturale atunci când acestea sunt explicate de către o ființă competentă; pe de altă parte, ele sunt greu de înțeles atunci când omul se gândeşte la ele singur, cu mintea lui. Motivul pentru care aspectele spirituale pot fi înțelese este acela că în privința cunoaşterii, omul se poate înălța până în lumina cerească în care nu apare decât ceea ce este spiritual, adică adevărurile credinței: pentru că lumina cerească este lumina spirituală.

4. Prin urmare, acesta este momentul în care cei care iubesc adevărul capătă o recunoaştere interioară a acestuia.

Cum îngerii au această dragoste de adevăr, ei resping complet dogma care afirmă că înțelegerea trebuie să fie subordonată credinței; căci ei spun: „Ce înseamnă să crezi un lucru, fără să vezi dacă este şi adevărat?". Dacă cineva susține că, şi în aceste condiții, acel lucru trebuie crezut, ei răspund: „Crezi că eşti Dumnezeu pe care trebuie să-L cred sau că sunt nebun să cred o afirmație în care nu văd nici un adevăr? Fă-mă să văd acest lucru, dacă e aşa". Şi astfel dogmaticul se retrage. Înțelepciunea angelică constă în faptul că îngerii văd şi în acelaşi timp înțeleg ceea ce cred.

5. Există o rezonanță spirituală pe care o cunosc doar puțini oameni, care se manifestă în cei ce iubesc adevărul şi care confirmă în interiorul lor dacă ceea ce ei aud sau citesc este sau nu adevărat. Această rezonanță îi însoțeşte pe cei care citesc Sfânta Scriptură într-o stare de iluminare provenită de la Domnul; iar a fi într-o stare de iluminare nu înseamnă nimic altceva decât a avea percepția şi, prin urmare, recunoaşterea interioară a faptului că un lucru sau altul este adevărat.

[33] Arcanum (plur. arcana) - ceea ce este ermetic, secret, de la arceo-, a închide şi arca-, arc, cutie; semnificația uzuală - lucruri ascunse, ocultate, mistere.

Despre cei care se află în această stare de iluminare se spune că au fost învățați de către Iehova, aşa cum reiese din *Isaia* 54:13, *Ioan* 6:45 şi din *Ieremia* 31:31-33-34:

Iată, vin zile... când voi face un legământ nou... Ci iată legământul... Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor... Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând «Cunoaşte pe Domnul!». Ci toți Mă vor cunoaşte în mod direct, nemijlocit.

6. Din aceste considerații reiese în mod evident că adevărul şi credința sunt una. Aceasta este şi motivul pentru care oamenii din vechime, care, datorită iubirii pe care o aveau, se gândeau la adevăruri mai mult decât oamenii din zilele noastre, foloseau pentru „credință" termenul „adevăr". Din acelaşi motiv, în limba ebraică credința şi adevărul sunt desemnate prin acelaşi cuvânt Amuna sau Amen.

7. Motivul pentru care credința este menționată de Domnul în Evanghelii şi în *Apocalipsă* a fost acela că evreii nu credeau în adevărul faptului că Iisus era Mesia, Cel care fusese prevestit de prooroci; şi atunci când adevărul nu este crezut, este menționată credința. Totuşi, una este să ai credință şi să crezi în Domnul şi alta să ai credință şi să crezi în orice om. Vom explica mai jos în ce constă diferența.

8. Credința separată de adevăr a pătruns şi a invadat Biserica odată cu Stăpânirea Papală, pentru că principala garanție a supraviețuirii acelei religii era ignorarea adevărului. De aceea, citirea Sfintei Scripturi era, de asemenea, interzisă; în caz contrar, conducătorii Bisericii nu ar mai fi putut fi adorați ca nişte zeități, nici sfinții lor nu ar mai fi putut fi invocați şi nici idolatria nu ar mai fi putut să se extindă până acolo încât corpurile lor moarte, oasele şi mormintele lor să fie privite ca fiind sfinte şi să fie transformate în surse de câştig bănesc. De aici rezultă foarte clar la ce falsități enorme poate conduce credința oarbă.

9. Credința oarbă a persistat apoi şi printre protestanți, pentru că ei au separat credința de caritate. Cei ce le separă pe acestea două nu pot decât să se afle în ignoranță şi să numească credință simplul fapt de a considera că un lucru este într-un anumit fel, fără să aibă recunoaşterea interioară că aşa este. Şi în cazul acestora, ignoranța este garanția dogmelor lor; căci, atâta vreme cât domnesc ignoranța şi convingerea că aspectele teologice transcend puterea de înțelegere a omului, ei pot vorbi fără a fi contrazişi, iar ceilalți pot crede că dogmele lor sunt adevărate şi că ei înşişi le înțeleg.

10. Domnul Iisus I-a zis lui Toma:

Toma, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei care nu M-au văzut şi au crezut. (*Ioan,* 20:29)

Prin aceasta nu se face referire la o credință separată de recunoaşterea interioară a adevărului, ci se spune că sunt fericiți cei care nu îl văd pe Domnul cu ochii lor fizici, aşa cum a făcut Toma şi totuşi cred că El este; pentru că ei văd aceasta în lumina adevărului care provine de la Domnul.

11. Recunoaşterea interioară a adevărului fiind credința, iar credința şi adevărul fiind una, după cum am arătat în paragrafele 2-6, rezultă că o cunoaştere exterioară lipsită de cea interioară nu este credință; şi, de asemenea, că o convingere referitoare la ceva care este fals nu este credință. Recunoaşterea exterioară lipsită de cea interioară este o credință în ceva necunoscut; iar credința în ceea ce este necunoscut este cunoaşterea obişnuită, care este o chestiune de memorie; dacă ea este confirmată, devine convingere. Cei care au acest tip de credință şi de convingere cred că un lucru este adevărat pentru că cineva a spus aceasta sau pentru că acel lucru le-a fost confirmat; şi totuşi, un lucru fals poate fi la fel de uşor de confirmat ca

un adevăr şi uneori chiar cu şi mai multă putere. Prin faptul de a considera că ceva este adevărat pentru că ne-a fost confirmat se înţelege a crede că ceea ce un altul ne spune este adevărat şi a accepta pur şi simplu acel lucru, fără o examinare prealabilă.

12. Dacă cineva gândeşte în sinea lui sau îi spune altuia: „Cine este capabil de acea recunoaştere interioară a adevărului, care este credinţa? Eu nu sunt.”, îi voi spune cum o poate dobândi: evită relele ca fiind păcate şi apropie-te de Domnul şi vei avea cât de mult doreşti.

Faptul că cel care evită relele ca fiind păcate se află în comuniune cu Domnul reiese din lucrarea *Despre viaţă* paragrafele 18-31; faptul că acela iubeşte adevărul şi îl recunoaşte reiese din paragrafele 32-41 ibid.; faptul că acela are credinţă reiese din paragrafele 42-52 ibid.

Capitolul II

Recunoaşterea interioară a adevărului nu poate exista decât la cei care sunt caritabili

13. Am definit mai sus ce este credinţa; vom explica acum ce este caritatea. În sensul său originar, caritatea este dragostea de bine; şi cum binele iubeşte adevărul, dragostea de bine naşte dragostea de adevăr şi, prin aceasta conduce la recunoaşterea adevărului, care este credinţa. Prin această înlănţuire, dragostea de adevăr[34] se manifestă şi devine caritate. Acesta este drumul progresiv al caritătii de la originea sa, care este dragostea de bine, trecând prin credinţă, care este recunoaşterea adevărului, până la capătul său vizibil care este binefacerea; ultima verigă este deci acţiunea. Din aceste consideraţii reiese clar modul în care iubirea, care este dragostea de bine, produce credinţa, care este acelaşi lucru cu recunoaşterea adevărului, şi cum prin aceasta dă naştere caritătii, care înseamnă a acţiona din iubire prin intermediul credinţei.

14. Vom arăta aceasta mai clar în cele ce urmează.

Binele în adevăratul său sens înseamnă a fi de folos; deci la origine, caritatea este dragostea pentru folos. A fi de folos înseamnă a acţiona efectiv pentru binele cuiva. Prin urmare, dragostea pentru folos conduce la dragostea pentru aceste modalităţi de a acţiona, din care ia naştere cunoaşterea a ceea ce ele sunt. Prin aceste corelaţii, binele care se manifestă efectiv conduce la o credinţă autentică.

15. Înlănţuirea progresivă a acestor noţiuni este analoagă cu transformarea tuturor aspectelor care ţin de voinţă, prin intermediul înţelegerii, în acţiuni ale corpului.

Voinţa singură, fără înţelegere, nu produce nimic; şi nici înţelegerea singură fără voinţă; ele trebuie să acţioneze conjugat pentru a da naştere oricărui lucru. Căci, dacă din gândire vei înlătura afecţiunea pentru un lucru sau un altul, vei mai putea oare gândi? Sau dacă din iubire vei înlătura gândirea, cum vei mai putea simţi afecţiunea faţă de ceva anume? Sau, ceea ce este acelaşi lucru, dacă elimini afecţiunea din gândire, vei mai putea vorbi? Sau dacă din iubire elimini gândirea sau înţelegerea, vei mai putea face ceva?

Este acelaşi lucru în ceea ce priveşte caritatea şi credinţa.

16. Aceste aspecte pot fi ilustrate prin analogia cu un copac. La origine, el este o sămânţă în care există strădania de a produce fructe. Această strădanie, fiind stimulată de căldu-

[34] Se sugerează că termenul latin veri (adevăr) să fie citit ca boni (bine).

ră, dă naştere mai întâi unei rădăcini şi din ea, unui trunchi cu ramuri, frunze, flori şi, în cele din urmă, cu fructe; astfel, strădania de a rodi fructe devine realitate.

Este evident că strădania de a produce fructe se menţine neîntreruptă de-a lungul întregii dezvoltări care are loc până când ea devine realitate; căci dacă ea ar înceta, puterea vieţii din arbore ar dispărea imediat.

Analogia este următoarea: copacul este omul. Strădania de a produce mijloace provine, în cazul omului, din voinţa asociată cu înţelegerea. Trunchiul cu ramurile, frunzele şi florile sale sunt, în cazul omului, mijloacele prin care voinţa dă naştere unor efecte şi sunt numite adevăruri ale credinţei; iar fructele, ce reprezintă efectele ultime ale strădaniei copacului, sunt, în cazul omului, foloasele. Voinţa sa se manifestă în aceste foloase (ca efecte). De aici se poate vedea că voinţa de a produce foloase prin intermediul înţelegerii este continuă în toată această dezvoltare, până când ea se manifestă efectiv.

În privinţa voinţei, a înţelegerii şi a conjugării lor vezi *Despre viaţă,* paragraful 43.

17. Din cele de mai sus apare acum evident modul în care caritatea, dragostea de bine sau dragostea pentru folos produc atât credinţa, cât şi modalităţile prin care ea se poate manifesta. Prin urmare, caritatea şi credinţa acţionează împreună pentru a realiza ceea ce este de folos. Pe de altă parte, credinţa singură nu produce binele sau folosul, ci ea realizează aceasta doar prin intermediul carităţii; credinţa este caritate în ceea ce priveşte modalităţile de a o pune în practică. Este deci fals să presupunem că în mod automat credinţa produce binele la fel cum un copac produce fructe. Copacul nu este credinţa, ci omul este copacul.

18. Putem recurge şi la alte corespondenţe: credinţa şi caritatea sunt una, la fel ca voinţa şi înţelegerea, deoarece caritatea este în legătură cu voinţa, iar credinţa cu înţelegerea. De asemenea, credinţa şi caritatea sunt una, la fel ca înţelegerea şi iubirea. Credinţa şi caritatea sunt una, la fel ca binele şi adevărul, pentru că binele este în relaţie cu iubirea, care aparţine voinţei, iar adevărul este în legătură cu gândirea, care aparţine înţelegerii.

Pe scurt, caritatea şi credinţa sunt una, la fel ca esenţa şi forma.

Întrucât esenţa credinţei este caritatea, iar forma pe care caritatea o îmbracă este credinţa. Este deci evident că o credinţă fără caritate este ca o formă fără conţinut, ceea ce nu reprezintă nimic. Pe de alta parte, caritatea fără credinţă este ca o esenţă fără formă, ceea ce, de asemenea, nu reprezintă nimic.

19. În ceea ce priveşte caritatea şi credinţa, vom recurge şi la alte analogii: în cazul omului este exact ca şi cu mişcările inimii numite sistolă şi diastolă şi cu mişcările plămânilor, numite inspiraţie şi expiraţie. Mai mult decât atât, există o corespondenţă perfectă a acestor organe cu voinţa şi înţelegerea omului şi, de aici, cu credinţa şi caritatea. De aceea, voinţa şi iubirea care îi este asociată sunt numite în Biblie inimă, iar înţelegerea şi gândirea care îi corespunde, suflet (anima) sau spirit (spiritus).

Prin urmare, a-ţi da sufletul înseamnă a nu mai fi în viaţă şi a-ţi da duhul (spiritul) înseamnă a nu mai respira.

De aici rezultă că nu poate exista credinţă fără caritate şi nici caritate în absenţa credinţei. Credinţa fără caritate e ca respiraţia plămânilor în absenţa inimii, ceea ce nu poate avea loc în nici o creatură vie, ci doar într-un automat.

Caritatea fără credinţă este ca o inimă fără plămâni, din care nu mai poate fi perceput nici un sens al vieţii. Prin urmare, caritatea produce foloase prin intermediul credinţei, la fel cum inima îşi îndeplineşte funcţiile cu ajutorul plămânilor.

Este, într-adevăr, atât de mare asemănarea care există între inimă şi caritate şi între plămâni şi credinţă, încât în lumea spirituală se cunoaşte care este natura credinţei unei fiinţe doar după respiraţia sa, şi care este natura carităţii sale după bătăile inimii. Căci îngerii şi spi-

ritele trăiesc prin intermediul acțiunilor inimii şi respirației, la fel ca oamenii; şi prin urmare simt, gândesc, acționează şi vorbesc la fel ca şi oamenii în lumea fizică.

20. Întrucât caritatea este iubirea de aproape, vom defini acum ce se înțelege prin aproape. Aproapele în sensul său natural este omul, privit atât ca şi colectivitate cât şi ca individ. Omul privit ca şi colectivitate poate fi Biserica, patria şi societatea; omul ca individ este numit în Sfânta Scriptură frate sau tovarăş. Dar în sens spiritual, aproapele este binele; şi cum binele constă în a fi de folos, aproapele în sens spiritual reprezintă ceea ce este de folos. Oricine va recunoaşte că folosul este aproapele spiritual. Căci cine iubeşte un om doar pentru persoana lui? Cu siguranță îl iubeşte pentru ceva din el în virtutea căruia el este ceea ce este, pentru caracterul său, căci acesta este omul. Această caracteristică sau calitate care este iubită reprezintă folosul său şi este numit bine; prin urmare, acesta este aproapele.

Cum Sfânta Scriptură este spirituală în esența sa, rezultă că, în sens spiritual, prin iubirea de aproapele se înțelege dragostea pentru bine.

21. Totuşi, una este să-ți iubeşti aproapele pentru binele sau folosul care se află în el la adresa ta şi altceva să-ți iubeşti aproapele datorită binelui sau folosului care se află în tine la adresa lui. Chiar şi un om rău poate să-şi iubească aproapele pentru binele sau folosul care se află în acela la adresa lui; dar numai un om bun poate să-şi iubească aproapele datorită binelui sau folosului care există în el la adresa aceluia. Pentru că un astfel de om iubeşte binele de dragul binelui sau folosul de dragul folosului. Diferența între acestea este descrisă de Domnul în *Matei* 5:42-47:

Mulți spun: „îl iubesc pe acest om pentru că mă iubeşte şi îmi face bine". Dar a-l iubi doar pentru acest motiv nu înseamnă a-l iubi cu adevărat, cu excepția cazului în care cel care iubeşte astfel este profund ancorat în bine şi, în consecință iubeşte bunătatea celuilalt. Atunci acesta manifestă caritate; dar celălalt manifestă doar prietenie, ceea ce nu este acelaşi lucru cu caritatea. Cel care îşi iubeşte aproapele din caritate se uneşte cu binele din aproapele său şi nu cu personalitatea acestuia, cel puțin atât timp cât el îşi fundamentează viața pe bine. Un astfel de om este spiritual şi îşi iubeşte aproapele într-un mod spiritual. Totuşi, cel care îl iubeşte pe celălalt doar din prietenie se uneşte cu personalitatea acestuia şi în acelaşi timp şi cu răul din ea. După moarte, un asemenea om nu poate fi separat de cel care se află în rău decât cu mare dificultate; dar celălalt poate. Caritatea realizează aceasta prin mijlocirea credinței, deoarece credința este adevărul. Omul care trăieşte în caritate examinează şi descoperă prin mijlocirea adevărului ce trebuie să fie iubit. Atunci când iubeşte sau oferă beneficii, el ține cont de natura folosului celuilalt, adică de ceea ce are cu adevărat nevoie celălalt.

22. Dragostea pentru Domnul este iubirea pură, iar iubirea pentru aproape este caritate. Nu poate exista în om nici o iubire pentru Domnul cu excepția carității şi, prin aceasta, Domnul se uneşte cu omul. Deoarece credința este în esența ei caritate, rezultă că nimeni nu poate avea credință în Domnul dacă nu are şi caritate. De aici, prin intermediul credinței, apare unirea: prin caritate, unirea Domnului cu omul; şi prin credință, unirea omului cu Domnul. Faptul că această legătură este reciprocă este explicat în lucrarea *Despre viață* paragrafele 102-107.

23. Pe scurt, atâta vreme cât un om evită relele ca fiind păcate şi priveşte către Domnul, el manifestă caritate şi deci, are credință. Faptul că atâta vreme cât cineva evită relele ca fiind păcate şi priveşte către Domnul, el este caritabil, reiese din lucrarea *Despre viață* paragrafele 67-73; paragrafele 74-91; şi faptul că el are credință din paragrafele 42-52. Ce este caritatea în adevăratul ei sens reiese din paragraful 114 al aceleiaşi lucrări.

24. Din tot ce s-a spus până acum apare evident că recunoaşterea interioară a adevărului, care este adevărata credinţă mântuitoare, nu poate exista decât în cei care sunt caritabili.

Capitolul III

Cogniţiile[35] referitoare la adevăr şi bine nu sunt în legătură cu credinţa, înainte ca omul să fie caritabil; dar ele reprezintă o acumulare din care poate lua naştere credinţa bazată pe caritate

25. Din cea mai fragedă copilărie omul posedă dorinţa de cunoaştere! Prin intermediul ei, el învaţă multe lucruri care îi vor fi de folos, precum şi multe lucruri inutile. Atunci când devine adult, în funcţie de activitatea pe care o are de realizat, care atunci devine folosul său, el asimilează doar acele lucruri care au legătură cu aceasta; şi astfel, disponibilităţile sale sunt stabilite. În acest mod ia naştere iubirea pentru folos; aceasta produce în om dragostea pentru mijloacele prin care el progresează în activitatea pe care o realizează şi care a devenit folosul său.

Această dezvoltare succesivă are loc în orice om.

Fiecare om realizează anumite acţiuni, prin intermediul anumitor mijloace, care să conducă la acel folos care reprezintă scopul său. Totuşi, întrucât acest folos, împreună cu mijloacele prin care el poate fi atins, ţine de viaţa în această lume, dragostea pentru el este naturală.

26. Şi totuşi, oamenii nu acordă atenţie doar foloaselor care servesc vieţii în planul fizic. Un om trebuie, de asemenea, să caute foloasele care îi vor permite să trăiască în ceruri, pentru că acolo va ajunge după ce viaţa sa în planul fizic va lua sfârşit. Viaţa pe pământ este doar o şcoală, unde sufletul se perfecţionează pentru a atinge viaţa veşnică în inima lui Dumnezeu. De aceea, încă din copilărie, orice om dobândeşte, fie din Sfânta Scriptură, fie din doctrina Bisericii sau din predici, cogniţii referitoare la ceea ce este adevărat şi bun şi care îi vor fi de folos în această viaţă. El înmagazinează această cunoaştere în memoria sa naturală, într-o măsură mai mare sau mai mică, în funcţie de dragostea sa înnăscută de cunoaştere şi de cât de mult este aceasta amplificată de anumite stimulente.

27. Dar toate aceste cogniţii, indiferent de numărul şi de natura lor, reprezintă doar o acumulare din care poate lua apoi naştere credinţa bazată pe caritate. Această credinţă nu se formează decât în măsura în care omul evită relele ca fiind păcate. Dacă el evită relele ca fiind păcate, aceste cogniţii intră în legătură cu o credinţă în care există viaţă spirituală. Dacă însă el nu evită relele ca fiind păcate, aceste cogniţii rămân simple teorii şi nu vor avea legătură cu o credinţă în care există vreun fel de viaţă spirituală.

28. Această acumulare de cogniţii este în mod special necesară pentru că fără ea credinţa nu poate lua naştere.

Căci cogniţiile referitoare la ceea ce este adevărat şi bun intră în credinţă şi o formează. Dacă ele lipsesc, credinţa nu ia naştere, pentru că nu e posibil să existe o credinţă complet vidă (de orice conţinut). Dacă aceste cogniţii sunt puţine, credinţa va fi slabă şi săracă; dar

[35] Termenul latin cognitiones a fost tradus prin „cogniţii” pentru diferenţa între acest tip de cunoaştere şi cea care este desemnată prin cuvântul latin scientifica, ce este de asemenea folosit în scrierile lui Swedenborg. Două dintre semnificaţiile atribuite cel mai adesea termenului cognitiones sunt (1) un anume tip de cunoaştere, cum ar fi, de exemplu, cea din Biblie, despre bine şi adevăr sau despre aspecte spirituale; (2) o cunoaştere profundă, care rezultă prin înţelegere şi intuiţie.

dacă ele există din abundență, credința (care rezultă din ele) va fi bogată şi plină, în conformitate cu bogăția lor.

29. Totuşi, trebuie să se ştie că acele cogniții care formează credința sunt cogniții ale adevărului şi binelui, şi în nici un caz cogniții a ceea ce este fals. Căci credința este una cu adevărul aşa cum am arătat în paragrafele 5-11; iar falsitatea, pentru că este opusă adevărului, distruge credința.

Nici caritatea nu poate să existe acolo unde există falsitate; căci aşa cum s-a spus în paragraful 18, caritatea şi credința sunt una, la fel ca şi binele şi adevărul. De aici rezultă, de asemenea, că, dacă nu există cogniții ale binelui şi adevărului, nu se formează nici o credință. Pe de altă parte, puține asemenea cogniții dau naştere unei credințe palide, iar multe asemenea cogniții formează o credință iluminată, în acord cu plenitudinea lor. Înțelepciunea unui om, la fel ca şi credința sa, îşi are sursa în caritate.

30. Pe lângă aceasta, mai există mulți care nu posedă o recunoaştere interioară a adevărului, dar care au totuşi o credință bazată pe caritate. Sunt cei care, în viețile lor, şi-au îndreptat privirile către Domnul şi care au evitat relele, urmând anumite principii religioase. Dar ei nu au urmărit să cugete la adevăruri, fie pentru că s-au lăsat prinşi cu grijile şi treburile acestei lumi, fie pentru că nu au avut parte de îndrumători care să le desluşească anumite adevăruri.

Cu toate acestea, interior, adică în spiritul lor, ei posedă o recunoaştere a adevărului pentru că îl iubesc. De aceea, după moarte, când devin spirite şi sunt instruiți de către îngeri, ei recunosc adevărurile şi le primesc cu bucurie. Dar altfel stau lucrurile cu cei care în timpul vieții nu au privit spre Domnul şi care nu au evitat relele ca urmare a principiilor religioase. Din punct de vedere interior, sau în spiritul lor, aceştia nu au nici o dragoste de adevăr şi, prin urmare, nu posedă nici o recunoaştere a sa. De aceea, după moartea lor, atunci când devin spirite şi sunt instruiți de către îngeri, ei nu doresc să recunoască adevărurile şi, de aceea, nici nu le primesc. Căci răul vieții urăşte în sinea sa adevărurile, dar binele vieții le iubeşte.

31. La anumite persoane, cognițiile referitoare la adevăr şi la bine care preced credința par a fi în legătură cu credința; dar, cu toate acestea, nu sunt. Gândirea şi afirmațiile acestor persoane, cum că ele cred, nu dovedesc că ele într-adevăr cred şi nici că aşa-numitele lor cogniții ar fi în legătură cu credința. La ei, aceste cogniții constau doar în a gândi că lucrurile sunt într-un anumit fel şi nu într-o recunoaştere interioară a acestui fapt. A crede că ele sunt adevărate, atunci când nu există cunoaşterea acestui fapt, nu reprezintă decât un fel de convingere care este foarte îndepărtată de recunoaşterea interioară. Dar, de îndată ce în sufletul acelui om este sădită caritatea, aceste cogniții devin principiile pe care se bazează credința, însă numai în măsura în care caritatea este cuprinsă în acea credință.

În primul stadiu, atunci când caritatea nu este resimțită încă, credința apare la asemenea persoane ca fiind pe primul loc, iar caritatea pe al doilea. Dar în etapa următoare, în care caritatea este simțită, credința trece pe locul al doilea, iar caritatea pe primul. Primul stadiu este numit reformare şi al doilea renaştere. Când un om se află în acest al doilea stadiu, înțelepciunea se amplifică pe zi ce trece în ființa lui, iar binele multiplică adevărurile şi le face să rodească. Omul este atunci ca un pom plin cu fructe, în fiecare fruct aflându-se semințe din care iau naştere apoi alți copaci, până când, în timp, se formează o grădină. El devine atunci un om adevărat, iar după moarte un înger, la care viața este caritatea, iar credința este forma, aceasta din urmă fiind frumoasă, conform naturii carității sale. În acest caz credința sa nu se mai numeşte astfel, ci este numită înțelepciune.

Din aceste considerații reiese cu claritate faptul că tot ceea ce ține de credință provine din caritate şi nu din ea însăşi. Putem concluziona acum că de fapt credința ia naştere din cari-

tate şi nu invers. Cogniţiile adevărului care preced apariţia credinţei sunt exact ca nişte provizii înmagazinate într-un hambar, care nu pot hrăni un om decât dacă acesta, din dorinţa de a mânca, scoate grâul afară.

32. În continuare, vom explica modul în care credinţa ia naştere din caritate. Orice om posedă o minte naturală şi una spirituală, prima pentru viaţa în lume şi cea de a doua pentru viaţa în ceruri. În privinţa înţelegerii, omul se află în ambele lumi, dar nu la fel stau lucrurile şi în ceea ce priveşte voinţa sa, înainte ca el să evite şi să întoarcă spatele relelor ca fiind păcate. Atunci când el face aceasta, mintea sa spirituală este deschisă şi se află în legătură cu voinţa sa, iar atunci când aceasta se produce, lumina spirituală din ceruri se revarsă din mintea spirituală în cea naturală. Această lumină este în esenţa ei caritate şi ea dă viaţă cogniţiilor referitoare la adevăr şi bine care se află în mintea naturală, formând din ele credinţa.

Este, analogic vorbind, similar cu ceea ce se petrece în cazul unui copac. Viaţa vegetală izbucneşte în el numai după ce lumina soarelui începe să curgă în interiorul său, aşa cum se petrece primăvara. Chiar mai mult, se poate face o paralelă completă între însufleţirea unui om şi înverzirea unui copac, în sensul că cea din urmă este realizată de lumina acestei lumi, iar prima de lumina cerească. Acesta este motivul pentru care omul este atât de des asemănat, de către Domnul în Scriptură, cu un copac.

33. Din aceste consideraţii putem concluziona, cu privire la cogniţiile despre adevăr şi bine, că ele nu au legătură cu credinţa înainte ca omul să se afle în caritate; dar că ele formează un depozit din care poate lua naştere credinţa bazată pe caritate. Cogniţiile referitoare la adevăr devin adevăruri într-un om renăscut şi la fel şi cogniţiile binelui, deoarece cunoaşterea binelui rezidă în înţelegere, dar dragostea de bine rezidă în voinţă; şi ceea ce rezidă în înţelegere este numit adevăr, iar ceea ce rezidă în voinţă este numit bine.

Capitolul IV

Principiile universale ale credinţei creştine

34. Principiile fundamentale ale credinţei creştine sunt următoarele: Domnul Eternităţii, care este Dumnezeu, a coborât în lume pentru a supune infernurile şi pentru a-Şi glorifica ipostaza Sa umană; fără aceasta nici un muritor nu ar fi putut fi mântuit; iar cei care cred în El vor fi salvaţi.

35. Acestea sunt numite principiile credinţei creştine pentru că sunt principiile fundamentale, iar acest fundament al credinţei trebuie să existe în toate aspectele (credinţei), în general şi în particular.

1) Este un principiu universal al credinţei acela că Dumnezeu este Unicul, prezentând atât un aspect imanent cât şi unul transcendent, că în El se află o Trinitate, şi că Domnul Iisus este una cu Dumnezeu.

2) Este un principiu universal al credinţei faptul că nici un muritor nu ar fi putut fi mântuit dacă Domnul nu ar fi venit în lume.

3) Este un principiu universal al credinţei faptul că El a venit în lume ca să înlăture iadul din om; că El l-a înlăturat luptând şi repurtând victorii împotriva lui; şi că astfel El l-a subjugat şi l-a obligat să I se supună.

4) Şi este, de asemenea, un principiu universal al credinţei acela ca El a venit în lume pentru a glorifica ipostaza umană pe care El şi-a asumat-o în lume, adică pentru a o uni cu Divinitatea originară; şi că, subjugând iadul, îl are astfel sub ascultarea Sa pentru eternitate.

Nici unul dintre aceste scopuri nu ar fi putut fi realizate fără o confruntare cu tentațiile, şi chiar cu ultima dintre ele, care au fost patimile de pe cruce.

El le-a îndurat, de aceea, pe toate. Acestea sunt principiile universale ale credinței creştine referitoare la Domnul.

36. Principiul universal al credinței creştine referitor la om este acela că el trebuie să creadă în Domnul Iisus.

Pentru că prin aceasta se realizează unirea cu El şi acesta este mijlocul prin care se obține mântuirea. A crede în El înseamnă a avea încredere că El te va mântui. În plus, este necesar să ducem o viață bună, pentru că doar un om care duce o viață bună poate avea o astfel de încredere.

37. Aceste două categorii de principii universale ale credinței creştine au fost tratate în detaliu, prima referitoare la Domnul, în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos;* şi a doua, cea referitoare la om în lucrarea *Despre viață.* De aceea nu este necesar să le mai discutăm aici.

Capitolul V

Principiile fundamentale ale credinței din zilele noastre

38. Principiul fundamental al credinței din zilele noastre este: Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe Fiul Sau în lume ca să dea satisfacție omenirii; şi, datorită meritului Fiului Său, El se îndură şi îi salvează pe cei care cred aceasta. Alții adaugă: cei care cred aceasta şi în acelaşi timp fac fapte bune.

39. Dar pentru a vedea mai clar care este natura acestei credințe, voi enumera în ordine diferitele idei pe care ea le susține. Credința din zilele noastre afirmă următoarele:

1) Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul sunt doi, amândoi din eternitate.

2) Dumnezeu Fiul a venit în lume prin voința Tatălui, pentru a oferi satisfacție omenirii, care altfel ar fi avut parte de moartea eternă, conform justiției Divine, care mai este numită şi o justiție răzbunătoare.

3) Fiul a ispăşit păcatele omenirii prin împlinirea legii şi prin patimile de pe cruce.

4) Tatăl a fost înduplecat, de către aceste fapte ale Fiului, să-şi manifeste iertarea.

5) Meritul Fiului se răsfrânge asupra celor care cred aceasta.

6) Această transmisie este instantanee, şi deci ea poate avea loc, dacă nu în timpul vieții, chiar şi în momentul morții.

7) Există unele ispite, iar pentru cei care le rezistă cu succes, survine apoi mântuirea prin această credință.

8) Aceştia în special au credință şi încredere.

9) Aceştia în special primesc îndreptarea (din greşelile lor), Grația plenară a Tatălui de dragul Fiului Său, iertarea tuturor păcatelor şi astfel sunt mântuiți.

10) Cei mai învățați afirmă că în cazul acestor persoane există un efort către bine care operează în secret şi care nu acționează în mod explicit asupra voinței; alții afirmă că această operare este explicită; şi ambele categorii susțin că aceasta se realizează prin Duhul Sfânt.

11) Dintre cei care confirmă ideea că nimeni nu poate face, prin el însuşi, binele adevărat, care este diferit de căutarea meritelor, şi că ei nu se află sub jugul Legii, majoritatea omit să mai facă bine şi nu se gândesc deloc la ce este rău şi ce este bine în viață. Căci ei îşi spun în sinea lor că nici o faptă bună nu te salvează şi nici un rău nu te condamnă, credința singură face totul.

12) În general, ei afirmă că înțelegerea este subordonată acestei credințe şi spun despre ceea ce nu înțeleg că este o problemă de credință.

40. Totuşi, nu este necesar să analizăm şi să cântărim foarte mult aceste afirmații, ca să ne dăm seama dacă sunt adevărate sau nu. Aceasta reiese evident din ceea ce am spus mai sus; şi mai ales din ceea ce a fost demonstrat din Sfânta Scriptură şi în acelaşi timp confirmat rațional în lucrările *Despre Domnul Iisus Hristos* şi *Despre viață.*

41. Dar, ca să se poată vedea şi mai clar care este natura credinței atunci când ea este separată de caritate, şi care este natura sa atunci când ea nu este separată de caritate, voi relata aici ceea ce am auzit de la un înger din ceruri. El mi-a spus că a vorbit cu mulți dintre reformați şi a aflat care era natura credinței lor. Mi-a relatat discuțiile pe care le-a avut cu unul dintre ei, a cărui credință era separată de caritate şi cu un altul, a cărui credință nu era atât de separată. Mi-a zis că le-a pus întrebări şi că ei i-au răspuns, întrucât conversațiile respective pot să facă lumină asupra acestui subiect, le voi relata.

42. Îngerul mi-a spus că discuția cu cel a cărui credință era separată de caritate a decurs în felul următor:

„Prietene, ce eşti tu?". Acela a răspuns: „Sunt un creştin reformat". „Care este doctrina ta şi religia care decurge de aici?" El a răspuns că este credința. Îngerul a întrebat atunci: „Care este credința ta?" şi el a răspuns: „Aceasta este credința mea: Dumnezeu Tatăl l-a trimis pe Fiul Său pentru a răscumpăra păcatele umanității, iar cei care cred aceasta sunt mântuiți". Îngerul l-a întrebat atunci: „Ce altceva mai ştii despre mântuire?". El a răspuns că mântuirea se poate realiza doar prin acea credință. Îngerul l-a întrebat mai departe: „Ce ştii despre răscumpărarea păcatelor?". El a răspuns că aceasta a fost realizată prin patimile de pe cruce şi că meritul Fiului se răsfrânge şi asupra celor care au această credință. Îngerul a întrebat atunci: „Ce ştii despre renaştere?". El a răspuns că aceasta este o consecință a credinței. Din nou, „Ce ştii despre pocăință şi iertarea păcatelor?" şi el a răspuns că acestea sunt de asemeni urmări ale credinței. Atunci îngerul a spus „Spune-mi ce ştii despre iubire şi caritate?" şi el a răspuns că ele sunt acea credință. Din nou, „Spune-mi ce ştii despre faptele bune?" şi el a răspuns că ele sunt acea credință. Din nou îngerul a întrebat: „Ce crezi despre toate poruncile din Biblie?" şi el a răspuns că ele sunt incluse în acea credință. Atunci îngerul a spus: „Prin urmare, nu vei face nimic?". La aceasta omul a răspuns „Ce aş putea face? Nu pot face binele prin mine însumi." Din nou îngerul a întrebat: „Poți avea credință prin tine însuți?" şi el a răspuns că nu. Îngerul l-a întrebat atunci: „Atunci cum poți avea credință?" la care el a răspuns: „Nu îmi pun întrebări despre aceasta. Trebuie să am credință". După un timp îngerul a spus „Cu siguranță că ştii totuşi ceva mai multe despre mântuire?" şi el a răspuns: „Ce ar trebui să ştiu în plus, când mântuirea este realizată doar prin această credință?". Atunci îngerul a spus: „Răspunzi ca unul care cântă la fluier o singură notă: nu am auzit altceva decât «credință». Dacă nu cunoşti decât asta şi nimic altceva, atunci nu cunoşti nimic. Du-te şi alătură-te tovarăşilor tăi". El a plecat şi i-a găsit pe aceştia într-un loc pustiu, unde nu era iarbă. A întrebat de ce era aşa şi răspunsul pe care l-a primit a fost: „Pentru că nu există nimic al Bisericii în ei".

43. Discuția îngerului cu cel a cărui credință nu era separată de caritate a fost următoarea: „Prietene, ce eşti tu?". El a replicat: „Sunt un creştin reformat". „Care este doctrina ta şi religia care decurge de aici?" El a răspuns că erau credința şi caritatea. Îngerul a spus: „Acestea sunt două". Iar celălalt a replicat că ele nu pot fi separate. Îngerul a întrebat „Ce este credința?" şi răspunsul a fost „Să crezi ceea ce ne învață Sfânta Scriptură". Îngerul a întrebat atunci: „Doar ai crezut aceste lucruri sau ai şi acționat în conformitate cu ele?" şi acela a răs-

puns: „Am şi acționat în conformitate cu ele”. Atunci îngerul paradisului, uitându-se la el, i-a spus: „Prietene, vino să locuieşti cu noi!”.

Capitolul VI

Natura credinței care este separată de caritate

44. Pentru a se vedea care este natura credinței atunci când este separată de caritate, o voi expune în toată goliciunea ei, după cum urmează: Dumnezeu Tatăl, fiind supărat pe umanitate, i-a alungat pe oameni din fața Sa şi, pentru a se face dreptate, a hotărât să se răzbune prin damnarea lor veşnică. El i-a spus Fiului: Coboară, împlineşte Legea şi ia asupra Ta pedeapsa care le-a fost destinată: şi atunci poate că Mă voi îndura de ei. Atunci El a coborât, a împlinit Legea şi a suportat să fie răstignit pe cruce şi omorât cu cruzime.

Când acestea au fost împlinite, El S-a întors la Tatăl şi a spus: „Am luat asupra Mea păcatele oamenilor: acum fii milostiv”. Astfel, El a intervenit în favoarea lor. Dar I S-a răspuns: „Doar de dragul lor nu pot; dar pentru că Te-am văzut pe cruce şi am văzut sângele Tău, sunt mişcat şi voi fi compasiv. Altfel, nu i-aş ierta. Totuşi, voi răsfrânge meritul Tău asupra lor, dar numai asupra acelora care îl vor recunoaşte. Aceasta va fi credința prin care ei vor putea fi mântuiți.”

45. Astfel este această credință în realitate. Oare ce om, care posedă o cât de mică lumină a rațiunii, nu vede aici aspecte care contrazic Esența Divină Însăşi? Cum ar fi acela că Dumnezeu, care este Iubirea şi Compasiunea Însăşi, ar fi putut, din supărare şi din spirit de răzbunare, să condamne oamenii definitiv şi să-i sortească pentru veşnicie iadului?

Sau acela că El ar trebui să dorească să fie mişcat, să-şi arate compasiunea, de condamnarea Fiului Său şi de primirea patimilor Sale de pe cruce şi a sângelui Său? Ce om, dotat cu o minimă lumină a rațiunii, nu sesizează că Dumnezeu nu i-ar fi putut spune unui Dumnezeu care era egalul Său: „Nu îi iert, dar voi răsfrânge asupra lor meritul Tău”?

Şi de asemenea: „Lasă-i acum să trăiască cum vor voi: numai să creadă aceasta şi vor fi salvați”, şi multe alte asemenea contradicții.

46. Totuşi, motivul pentru care aceste lucruri nu au fost sesizate este acela că o credință oarbă astupă astfel ochii şi urechile oamenilor. Dacă închizi ochii şi astupi urechile oamenilor, adică dacă îi faci să nu mai gândească şi să nu-şi mai exercite puterea de înțelegere, şi dacă atunci le spui celor care au fost impresionați de vreo idee referitoare la viața eternă orice vrei tu, ei vor crede. Chiar dacă le vei spune că Dumnezeu poate fi furios şi dornic de răzbunare, că Dumnezeu poate arunca osânda veşnică asupra oricui, că Dumnezeu vrea să-I fie trezită compasiunea de sângele Fiu-lui Său; că El va răsfrânge şi va atribui omului aceasta ca pe tur merit al său şi îl va salva, doar pentru simplul fapt că omul va crede aceasta; şi, mai departe, că un Dumnezeu poate hotărî despre un alt Dumnezeu de aceeaşi Esență cu El şi să-L însărcineze cu asemenea lucruri, împreună cu alte contradicții de acelaşi gen. Dar deschide-ți ochii şi destupă-ți urechile, adică reflectează la aceste lucruri cu puterea ta de înțelegere şi vei vedea cât sunt ele de discordante față de adevărul însuşi.

47. Dacă închizi ochii oamenilor şi le astupi urechile, şi îi determini să nu-şi mai folosească rațiunea şi intuiția, nu le vei putea induce cu uşurință credința că Dumnezeu i-a dat toată puterea Sa unui om, pentru ca el să poată fi asemenea lui Dumnezeu pe pământ? Nu le vei putea induce credința că oamenii morți trebuie să fie invocați? Că oamenii trebuie să-şi descopere capetele şi să îngenuncheze în fața imaginilor acestora? Şi că trupurile moarte, oasele şi mormintele acestora sunt sfinte şi trebuie să fie venerate? Dar dacă totuşi îți deschizi

ochii şi îţi destupi urechile, adică dacă reflectezi asupra acestor lucruri cu un minim de înţelegere, nu le vei percepe ca pe nişte enormităţi pe care raţiunea umană trebuie să le respingă?

48. Atunci când aceste lucruri şi altele asemănătoare sunt acceptate de un om a cărui înţelegere a fost blocată de vederile sale religioase, nu ar putea fi comparat templul în care el îşi realizează adorarea cu o vizuină sau cu o peşteră de sub pământ în care el nu ştie ce sunt obiectele pe care le vede? Religia sa nu ar putea fi comparată cu traiul într-o casă fără ferestre? Iar limbajul pe care îl foloseşte în adorarea sa, nu ar putea fi asemuit mai degrabă cu sunetele (nearticulate) decât cu vorbirea? Cu un asemenea om, un înger al paradisului nu poate discuta, pentru că unul nu va înţelege spusele celuilalt.

Capitolul VII

Cei a căror credinţă este separată de caritate sunt reprezentaţi în Sfânta Scriptură de filisteni

49. În Sfânta Scriptură, toate numele de naţiuni şi de popoare, ca şi cele de persoane sau locuri simbolizează aspecte legate de Biserică. Biserica însăşi este simbolizată de Israel şi de Iuda pentru că ea a fost fondată în sânul popoarelor lor. Diferitele convingeri religioase sunt simbolizate de naţiunile şi popoarele din jurul lor, religiile aflate în armonie cu Biserica fiind desemnate prin naţiunile bune, iar cele care nu sunt în armonie cu ea, prin naţiunile rele.

Există două convingeri religioase greşite care determină degenerarea tuturor Bisericilor de-a lungul timpului: una care le modifică principiile bune şi alta care le falsifică adevărurile. Acea religie care modifică principiile bune ale Bisericii se trage din dorinţa de a stăpâni, iar cealaltă, care falsifică adevărurile Bisericii, se naşte din mândria faţă de inteligenţa proprie. Convingerea religioasă care derivă din dorinţa de a stăpâni este reprezentată în Sfânta Scriptură de Babilon, iar convingerea religioasă care derivă din mândria faţă de inteligenţa proprie este semnificată în Sfânta Scriptură de Filistia. Se ştie bine cine sunt în zilele noastre cei din Babilon; dar nu se ştie cine sunt cei din Filistia. Cei din Filistia sunt cei a căror credinţă este lipsită de caritate.

50. Faptul că cei a căror credinţă este lipsită de caritate sunt din Filistia reiese din mai multe afirmaţii care se fac în Biblie despre filisteni, atunci când acestea sunt înţelese în sens spiritual: de exemplu, din certurile lor cu servitorii lui Avraam şi Isaac, menţionate în *Geneza* 21 şi 26 şi din războaiele lor cu copiii lui Israel, menţionate în *Judecători,* în *Samuel* şi în *Regi.* Semnificaţia spirituală a tuturor războaielor descrise în Biblie este aceea a unor lupte spirituale. Mai mult decât atât, pentru că această convingere religioasă eronată, care constă în credinţa separată de caritate, doreşte mereu să invadeze Biserica, se spune că filistenii au rămas în ţinutul Canaanului şi i-au atacat adesea pe copiii lui Israel.

51. Pentru că filistenii îi reprezentau pe cei a căror credinţă era lipsită de caritate, ei au fost numiţi cei necircumcişi. Prin cei necircumcişi se făcea referire la cei lipsiţi de dragoste spirituală şi care, prin urmare, se află doar în iubirea naturală, căci dragostea spirituală este caritatea.

Motivul pentru care aceştia au fost numiţi necircumcişi este acela că prin cei circumcişi se înţelegeau cei care erau în iubirea spirituală. Faptul ca filistenii erau numiţi necircumcişi apare în *1 Regi* 17:26, 36, *2 Regi* 1:20 şi în alte locuri.

52. Faptul că cei a căror credinţă este separată de caritate sunt reprezentaţi de filisteni reiese nu numai din războaiele pe care ei le-au avut cu copiii lui Israel, dar şi din multe alte

aspecte care sunt menționate în Biblie referitoare la ei. De exemplu, din ceea ce se relatează despre Dagon, idolul lor, din faptul că au fost loviți şi infestați cu bube şi şoareci pentru că au aşezat chivotul lui Dumnezeu în templul idolului lor şi din alte probleme care au apărut tot atunci şi care sunt menționate în *1 Regi* 5, 6; şi, de asemenea, din ceea ce se spune despre Goliat, care era un filistean, şi care a fost ucis de David, după cum se menționează în *1 Regi* 17. Idolul lor, Dagon, arăta în partea de sus ca un om şi în partea de jos ca un peşte. Prin aceasta era simbolizată religia lor care, datorită credinței, ar fi putut fi spirituală, dar care, fiind lipsită de caritate, era doar naturală. Bubele cu care au fost năpăstuiți simbolizează iubirile lor obscene, iar şoarecii cu care au fost infestați semnifică devastarea Bisericii prin falsificarea adevărului; iar uriaşul Goliat, care a fost ucis de David, simbolizează orgoliul lor, mândria lor față de propria inteligență.

53. Faptul că cei a căror credință este separată de caritate sunt simbolizați de către filisteni reiese, de asemenea, cu claritate din capitolele profetice ale Scripturii unde se vorbeşte despre ei:

Cu privire la filisteni...

Iată, se ridică nişte ape de la miazănoapte, cresc ca un râu ieşit din matcă; îneacă țara şi ce cuprinde ea, cetatea şi locuitorii ei. Țipă oamenii şi se bocesc toți locuitorii țării... Căci Domnul va nimici pe filisteni. (*Ieremia* 47:1, 2, 4)

„Apele ridicându-se dinspre miazănoapte" reprezintă neadevărurile din infern; „potopul" semnifică devastarea de către acestea a tuturor lucrurilor Bisericii, „cetatea şi locuitorii ei" semnifică distrugerea tuturor lucrurilor care țin de doctrina sa. „Țipetele şi bocetele" semnifică lipsa oricărui adevăr sau bine din Biserică. „Domnul va nimici pe filisteni" semnifică distrugerea lor.

Nu te bucura, țara filistenilor, că s-a frânt toiagul care te lovea! Căci din rădăcina şarpelui va ieşi un vasilisc şi rodul său va fi un balaur zburător. (*Isaia* 14:29)

„Nu te bucura, țara filistenilor" semnifică „cei care se află în credința separată de caritate să nu se bucure că vor rămâne aşa". „Căci din rădăcina şarpelui va ieşi un vasilisc" semnifică distrugerea întregului adevăr pe care-l dețineau, datorită mândriei pentru propria inteligență. „Şi rodul său va fi un balaur zburător" semnifică gândirea izvorâtă din minciunile răului împotriva adevărurilor şi binelui Bisericii.

54. Faptul că circumcizia simbolizează purificarea de toate relele iubirii naturale reiese evident din aceste pasaje:

Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile... ca nu cumva să izbucnească mânia Mea ca un foc... din pricina răutății faptelor voastre. (*Ieremia* 4:4).

Să vă tăiați dar inima împrejur, şi să nu mai fiți tari de cerbice. (*Deuteronomul* 10:16)

A-ți circumcide inima înseamnă a te purifica de rele. Pe de altă parte, de aici rezultă că printr-un necircumcis se înțelege un om care nu e purificat de relele iubirii pur naturale şi care, prin urmare, nu manifestă caritate.

Pentru că prin cei necircumcişi sunt simbolizați cei cu inima impură se spune:

Nici un fiu străin netăiat împrejur la inimă şi netăiat împrejur la trup nu trebuie să intre în Lăcaşul Meu cel sfânt. (*Iezechiel* 44:9)

Nici un om necircumcis nu va mânca din Paştele Domnului. (*Exod* 12:48)

Că aceştia sunt condamnați. (*Iezechiel* 28:10, 31:18, 32:19)

Capitolul VIII

Cei a căror credință este separată de caritate sunt simbolizați în *Apocalipsă* de balaur

55. S-a spus mai sus că, în decursul timpului, fiecare Biserică degenerează ca urmare a două tendințe religioase negative, una provenind din dorința de stăpânire şi alta din mândria pentru propria inteligență. Cea dintâi tendință este descrisă şi semnificată în Biblie de Babilon, iar a doua de Filistia. Deoarece *Apocalipsa* vorbeşte despre starea Bisericii Creştine, şi mai ales despre natura şi sfârşitul său, aceste două tendințe religioase negative sunt tratate atât în general cât şi în particular.

Tendința semnificată de Babilon este descrisă în capitolele 17, 18 şi 19, şi este prostituata care şade pe fiara stacojie, iar cea semnificată de Filistia este descrisă în capitolele 12 şi 13 şi este balaurul împreună cu cele două fiare care s-au ridicat din mare şi din pământ. Deoarece sensul spiritual al Bibliei era ocultat înainte de aceste vremuri, nu a fost îngăduit să se cunoască faptul că această tendință religioasă este simbolizată de balaur şi de cele două fiare. *Apocalipsa* nu a fost înțeleasă, mai ales pentru că religia credinței lipsite de caritate prevala atât de mult în lumea creştină, încât nimeni nu putea să vadă că de fapt chiar ea era descrisă acolo, căci orice tendință religioasă negativă produce orbire.

56. Faptul că această convingerea religioasă a credinței separate de caritate este semnificată şi descrisă în *Apocalipsă* prin balaur şi prin cele două fiare, nu numai că mi-a fost comunicat din ceruri, dar mi-a fost şi arătat în lumea spiritelor aflată sub ceruri. I-am văzut pe cei aflați în credința separată de caritate adunați la un loc şi formând un mare balaur a cărui coadă se întindea până la ceruri; şi am mai văzut şi alții cu aceeaşi convingere, separat, având formele unor balauri. În tărâmurile subtile, formele care apar reflectă corespondențele care există între lucrurile din lumea fizică şi aspectele spirituale; de aceea, îngerii din ceruri îi numesc pe aceştia „ai balaurului”. În plus, ei sunt de mai multe feluri. Unii alcătuiesc capul balaurului, alții corpul şi alții coada sa. Cei care alcătuiesc coada sunt cei care au falsificat toate adevărurile din Scriptură. De aceea în *Apocalipsă* se spune: „cu coada sa a tras jos a treia parte din stelele cerului”. Prin stelele cerului sunt semnificate cognițiile referitoare la adevăr, iar prin a treia parte este simbolizat sensul spiritual al adevărurilor din Scriptură.

57. Deoarece în *Apocalipsă* prin balaur sunt semnificați cei care se află în credința separată de caritate şi pentru că acest lucru nu a fost cunoscut şi a rămas ascuns din lipsa unei cunoaşteri a sensului spiritual al Scripturii, vom oferi aici o explicație generală la ceea ce se spune despre balaur în capitolul 12.

58. Iată ce se menționează acolo despre balaur:

Şi s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveşmântată cu soarele, care avea luna sub picioare, şi pe cap purta o cunună de douăsprezece stele. Ea era însărcinată, țipa în durerile naşterii, şi avea un mare chin ca să nască, în cer s-a mai arătat tot atunci un alt semn: iată, s-a văzut cum a apărut un mare balaur roşu, cu şapte capete, zece coarne, şi care avea şapte cununi împărăteşti pe cele şapte capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului şi le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul când îl va naşte. Ea a născut un fiu care era un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu, la tronul Lui de domnie. Şi femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit dinainte de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile. Şi apoi am văzut că în cer s-a făcut un mare război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei. Dar până la urmă n-au putut birui; şi nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. (*Apocalipsa* 12:1-8)

Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ şi slobod, a început să urmărească plin de ură pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. Şi femeii i s-au dat cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare cu ele în pustie, la locul ei, unde va fi hrănită o vreme, şi

vremuri, şi jumătate de vreme, departe de faţa şarpelui celui rău. Atunci şarpele cel rău a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul. Şi pământul i-a venit în ajutor femeii. Pământul şi-a deschis imediat gura şi a înghiţit tot râul pe care-l aruncase balaurul din gură. Şi atunci balaurul cel rău, mâniat la culme pe femeie, s-a dus să facă război cu ceilalţi din seminţia ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi care ţin la loc de cinste mărturia lui Iisus Hristos. (*Apocalipsa* 12:13-17)

59. Explicaţia acestor cuvinte este următoarea:

„În cer s-a arătat atunci un semn mare" semnifica o revelaţie făcută de Domnul referitoare la viitoarea Biserică, la receptarea doctrinei acesteia şi la cei de care ea va fi atacată. „Femeia înveşmântată cu soarele, care avea luna sub picioare" semnifică Biserica, care, de la Domnul, se află în dragoste şi credinţă; „şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap" semnifică înţelepciunea şi inteligenţa celor care aparţin Bisericii adevărurilor divine. „Ea era însărcinată" semnifică naşterea doctrinei. „Ţipa în durerile naşterii şi avea un mare chin ca să nască" se referă la rezistenţa opusă de cei aflaţi în credinţa separată de caritate, „în cer s-a mai arătat tot atunci un alt semn" semnifică o nouă revelaţie. „Iată s-a văzut cum a apărut un mare balaur roşu" semnifică credinţa separată de caritate, balaurul fiind numit roşu din cauza pasiunilor inferioare. „Cu şapte capete" semnifică înţelegerea greşită a Scripturii. „Şi zece coarne" semnifică puterea sa datorată faptului că este adoptată de mulţi. „Şi care avea şapte cununi împărăteşti pe cele şapte capete" reprezintă adevărurile falsificate ale Scripturii.

„Şi cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, şi le arunca pe pământ" semnifică distrugerea tuturor cogniţiilor referitoare la adevăr. „Balaurul a stat înaintea femeii care sta să nască pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naşte" semnifică ura lor şi dorinţa lor de a distruge doctrina Bisericii încă de la naşterea ei. „Ea a născut un fiu care era un copil de parte bărbătească" semnifică doctrina. „Care va cârmui toate neamurile cu un toiag de fier" semnifică faptul că **această doctrină va convinge prin puterea adevărului natural, derivat din adevărul spiritual.** Şi „copilul a fost apoi răpit şi dus la Dumnezeu, la tronul Lui de domnie" semnifică protecţia oferită copilului, din ceruri, de către Domnul. „Şi femeia a fugit în pustie" semnifică Biserica primită în inimă de cei puţini, „într-un loc pregătit dinainte de Dumnezeu" semnifică starea sa în timp ce se fac pregătiri pentru ea printre cei mulţi. „Ca să fie hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile" semnifică dezvoltarea ei până la valoarea sa reală.

„Şi în cer s-a făcut un mare război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei" semnifică disensiunea şi lupta celor a căror credinţă este separată de caritate împotriva celor care respectă doctrina Bisericii referitoare la Domnul şi la viaţa în caritate. „Dar până la urmă n-au putut birui" semnifică faptul că au fost învinşi de forţele binelui. „Şi nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer" semnifică faptul că au fost alungaţi din cer (paradis) pentru că nu mai meritau să rămână acolo.

„Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ şi slobod, a început să urmărească plin de ură pe femeia care născuse un fiu care era un copil de parte bărbătească" semnifică infestarea Bisericii cu cei aflaţi în credinţa lipsită de caritate.

„Şi femeii i s-au dat cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare cu ele în pustie, la locul ei" semnifică prudenţa în timpul cât Biserica este primită de cei puţini. „Unde va fi hrănită o vreme, vremuri, şi jumătate de vreme, pentru a fi departe de faţa şarpelui celui rău" semnifică până când Biserica dobândeşte recunoaşterea valorii sale reale. „Atunci şarpele cel rău a aruncat din gura apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul" semnifică abundenţa argumentelor lor, derivate din minciună, cu scopul de a distruge Biserica.

„Şi pământul i-a venit în ajutor femeii. Pământul şi-a deschis imediat gura, şi a înghiţit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură" semnifică faptul că argumentele lor au căzut singure la pământ, fiind bazate pe minciună. „Şi atunci balaurul cel rău, mâniat la culme pe femeie,

s-a dus să facă război cu ceilalți din semința ei" semnifică ura lor persistentă față de cei care trăiesc în spiritul iubirii. „Care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi care țin la loc de cinste mărturia lui Iisus Hristos" înseamnă cei care duc o viață plină de caritate şi cred în Domnul.

60. Următorul capitol din *Apocalipsă,* al 13-lea, tratează despre cele două fiare ale balaurului, una care a fost văzuta ieşind din mare şi cealaltă din pământ; despre prima se vorbeşte în versetele 1-10 şi despre cea de-a doua în versetele 11-18. Faptul că ele sunt fiarele balaurului reiese evident din versetele 2, 4 şi 11 ale acestui capitol.

Prima fiara simbolizează credința separată de caritate şi confirmările ei, ce decurg din omul natural; cea de-a doua fiară simbolizează credința separată de caritate şi confirmările ei extrase din Biblie, care sunt falsificări ale adevărului. Dar voi trece peste explicația acestor pasaje pentru că ele conțin o argumentație pe care ar fi prea plicticos să o expun în întregime. Voi explica doar versetul final:

Cine are cu adevărat pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase. (*Apocalipsa* 13:18)

„Cine are cu adevărat pricepere, să socotească numărul fiarei" semnifică cei care sunt iluminați să se întrebe despre natura confirmărilor acelei credințe, extrase din Biblie. „Căci este un număr de om" semnifică faptul că natura sa este cea a inteligenței umane limitate. „Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase" semnifică faptul că toate adevărurile din Biblie sunt falsificate.

Capitolul IX

Cei aflați în credința separată de caritate sunt numiți capre în *Daniel* şi în *Matei*

61. Prin țapul din *Daniel* 8 şi prin caprele din *Matei* 25 sunt simbolizați cei care se află în credința lipsită de caritate. Aceasta poate să reiasă din faptul că ei se opun berbecului şi oilor menționate acolo. Berbecul şi oile îi simbolizează pe cei aflați în caritate: căci Domnul este numit în Biblie „Păstorul", Biserica este numită „stână", iar oamenii bisericii în general sunt numiți „turma" şi mai precis „oile".

Deci, întrucât oile îi simbolizează pe cei aflați în caritate, reiese că prin capre sunt simbolizați cei care nu se află în caritate.

62. Faptul că cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați prin capre reiese din:

1) experiențele avute în lumea spirituală;
2) Judecata de Apoi şi cei cărora ea le-a fost aplicată;
3) descrierea luptei dintre berbec şi țap în *Daniel;*
4) neglijarea carității de către cei menționați în *Matei.*

63.1) Cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați în Biblie prin capre. Aceasta reiese din experiențele avute în lumea spirituală.

În lumea spirituală apar toate lucrurile care pot fi văzute în lumea fizică. Există case şi palate; paradisuri şi grădini şi, în ele, toate felurile de copaci; lanuri bogate şi pământuri paraginile, câmpii şi tufişuri şi, de asemenea, turme, toate semănând exact cu cele de pe pământ. Nu există nici o diferență între ele, cu excepția faptului că cele din urmă au o origine naturală (pământească) iar celelalte au o origine spirituală. De aceea îngerii, fiind spirituali, văd aceste obiecte de origine spirituală, la fel cum oamenii le văd pe cele de origine fizică.

Toate lucrurile care apar în lumea spirituală sunt corespondențe; căci ele corespund sentimentelor îngerilor şi spiritelor. Din acest motiv, cei care iubesc binele şi adevărul şi im-

plicit înțelepciunea şi inteligența, locuiesc aici în palate magnifice, înconjurate de grădini pline de pomi încărcați cu rod, iar în jurul acestora sunt din nou câmpii şi păşuni unde se odihnesc turme; toate acestea sunt simbolice.

Dar celor care iubesc răul le corespund aspecte cu un caracter opus. Aceste spirite se află fie în iaduri, în care sunt închise în case de corecție fără ferestre, dar în care există totuşi o lumină (*lumeri)* ca aceea provenind de la un *ignisfatuus* (foc rătăcitor, himeră); fie se află în locuri pustii şi trăiesc în colibe, în jurul cărora toate lucrurile sunt sterpe, unde sunt tot felul de jivine, şerpi, balauri, bufnițe şi multe alte lucruri corespunzătoare păcatelor lor.

Între cer şi iad există un loc intermediar care este numit „lumea spiritelor[36]".

În această lume ajung toate spiritele oamenilor imediat după moarte; aici, spiritele interacționează unele cu altele într-un mod similar cu cel în care oamenii interacționează unii cu alții pe pământ. Toate lucrurile care apar în aceasta lume sunt, de asemenea, corespondențe. Aici există grădini, crânguri, păduri cu copaci şi tufişuri şi, de asemenea, câmpii verzi şi împodobite cu flori şi, în acelaşi timp, animale de diferite feluri, blânde sau sălbatice, toate conform sentimentelor spiritelor cărora le corespund. Aici am văzut adesea oi şi capre, precum şi lupte între ele, similare cu cea descrisă în *Daniel* 8.

Am văzut capre cu coarnele întoarse spre în față sau spre spate şi le-am văzut repezindu-se furioase asupra oilor. Am văzut capre cu doua coarne cu care loveau violent oile; şi când m-am uitat să văd care era motivul, am văzut nişte spirite care aveau o dispută referitoare la credință şi la caritate. De aici a reieşit clar că credința separată de caritate era ceea ce apărea sub forma unei capre; ceea ce apărea ca oaie era de fapt caritatea din care ia naştere credința. Întru-cât am asistat frecvent la astfel de scene, am ajuns să ştiu cu certitudine că cei aflați în credința separată de caritate sunt reprezentați în Biblie prin capre.

64.2) Cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați în Biblie prin capre. Aceasta reiese din Judecata de Apoi şi cei cărora ea le-a fost aplicată.

Judecata de Apoi s-a aplicat celor care erau „căldicei", adică cei care aveau o moralitate de fațadă (exterioară), dar erau foarte puțin sau deloc spirituali în interior. Cei care erau răi, atât în aspectele exterioare cât şi în interior, au fost trimişi în iad cu mult înainte de Judecata de Apoi; iar cei care erau spirituali atât interior cât şi exterior au fost înălțați la ceruri tot cu mult înainte de Judecata de Apoi.

Căci judecata nu s-a realizat asupra celor care erau în paradis, nici asupra celor care erau în iad, ci asupra celor care se aflau în starea intermediară dintre rai şi iad şi care şi-au făcut acolo pentru ei un fel de paradisuri.

Faptul că Judecata de Apoi a fost aplicată acestora şi nu altora este arătat în mica mea lucrare despre *Judecata de Apoi* paragrafele 59, 70, şi va fi arătat mai departe în *Continuarea despre Judecata de Apoi,* mai ales în pasajele referitoare la judecarea reformaților.

Dintre reformați, cei care la acea vreme se aflau în credința separată de caritate, nu numai din punct de vedere al doctrinei ci şi ca mod de viață, au fost trimişi în iad; în vreme ce aceia care aveau aceeaşi credință doar ca doctrină, dar manifestau caritatea în viața lor au fost înălțați în paradis. Din aceste lucruri reiese clar că ei sunt simbolizați prin caprele şi respectiv prin oile menționate de Domnul în *Matei* 25, în care El vorbeşte despre Judecata de Apoi.

65.3) Cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați în Biblie prin capre. Aceasta reiese din descrierea luptei dintre berbec şi țap în *Daniel*

Toate lucrurile care apar în Cartea lui Daniel se referă, în sens spiritual, la aspecte din paradis şi din Biserică; la fel este cu tot ce apare în Sfânta Scriptură, iar acest lucru a fost ară-

[36] Vezi şi „Împărăția misterioasă a spiritelor" şi/sau „De la Iad la Rai" de Jakob Lorber, n. red.

tat în lucrarea *Despre Sfânta Scriptură*, paragrafele 5-26. Prin urmare, aceasta este situația și în privința a ceea ce se spune în *Daniel* referitor la lupta dintre berbec și țap:

Am avut o vedenie...

Și iată un berbec cu două coarne stând în picioare în fața fluviului și coarnele lui erau lungi, iar unul mai lung decât celălalt și cel mai lung creștea cel din urmă.

Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi... și a ajuns puternic. Pe urmă a venit un țap de la apus și a cutreierat toată fața pământului... și avea un corn mare între ochi. A venit până la berbec... și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui... Și i-a frânt amândouă coarnele... l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare... Țapului... i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari... Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată... și până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat lăcașul Sau Celui Sfânt... Cornul a aruncat adevărul la pământ...

Am auzit pe un sfânt vorbind... „în câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul lăcaș și oștirea?" Și el mi-a zis: „până vor trece... seri și dimineți; apoi sfântul lăcaș va fi curățat". (*Daniel* 8:2-14)

66. Este evident că această viziune prevestește stadiile viitoare ale Bisericii. Căci se spune că mai-marelui oștirii i-a fost luată jertfa necurmată și că locul sanctuarului său a fost surpat și că țapul a aruncat adevărul la pământ; și, de asemenea, că sfântul a spus: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul lăcaș și oștirea?" și a fost până în seara și în dimineața în care sfântul lăcaș va fi curățat. Căci prin seară este simbolizat sfârșitul Bisericii, când va fi o nouă Biserică.

Mai departe; în același capitol, prin regii Mezilor și Perșilor este simbolizat același lucru ca și prin berbec, iar prin regele Greciei același lucru ca și prin țap. Căci în Biblie numele regatelor, națiunilor și popoarelor, ca și cele ale persoanelor și locurilor semnifică aspecte legate de ceruri și de Biserică.

67. Explicația acestor versete este următoarea:

„Berbecul cu două coarne dintre care cel mai lung creștea cel din urmă" se referă la cei aflați în credința izvorâtă din caritate.

„Berbecul lovea cu coarnele la apus, la miazănoapte și la miazăzi" semnifică distrugerea răului și a falsității. „Și a ajuns puternic" semnifică dezvoltarea.

„Țapul care venea de la apus, și a cutreierat toată fața pământului" se referă la cei care se află în credința lipsită de caritate și la invadarea Bisericii de către aceștia. Apusul simbolizează răul omului egoist. Faptul că „avea un corn între ochi" semnifică raportarea doar la inteligența proprie. „Și s-a repezit asupra berbecului cu toată puterea lui" semnifică faptul că a atacat vehement caritatea și credința ce decurge din ea. „Și i-a frânt amândouă coarnele... și l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare" semnifică faptul că el a distrus complet atât caritatea cât și credința; căci cel care o distruge pe una o distruge și pe cealaltă, pentru că ele sunt una.

„Țapului i s-a frânt cornul cel mare" semnifică faptul că nu poate fi obținută nici o cunoaștere spirituală autentică dacă ne bazăm exclusiv pe inteligența proprie. „Și în locul lui au crescut patru coarne" semnifică aplicarea sensului literal al Bibliei drept confirmare.

„Dintr-unul din ele a crescut un mic corn" semnifică ideea că nimeni nu poate împlini Legea și nu poate face binele prin sine însuși. „Care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi,

spre răsărit, şi spre ţara cea minunată" semnifică răzvrătirea sa împotriva tuturor lucrurilor Bisericii.

„Şi până la oştirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oştirea aceasta şi din stele, şi le-a călcat în picioare" semnifică distrugerea în acest fel a tuturor cogniţiilor binelui şi adevărului, care sunt corelate cu caritatea şi credinţa.

„S-a înălţat până la căpetenia oştirii, i-a smuls jertfa necurmată şi i-a surpat lăcaşul Celui Sfânt" semnifică faptul că astfel au fost distruse toate lucrurile referitoare la adorarea Domnului şi la Biserica Sa.

„Cornul a aruncat adevărul la pământ" semnifică faptul că acest principiu a falsificat adevărurile Bibliei.

Prin „seara şi dimineaţa când sfântul Lăcaş va fi curăţat" este simbolizat sfârşitul acestei Biserici şi începutul unei noi Biserici.

68.4) Cei aflaţi în credinţa separată de caritate sunt simbolizaţi în Biblie prin capre. Aceasta reiese din neglijarea carităţii de către cei menţionaţi în *Matei.* Faptul că în *Matei,* prin capre şi oi sunt simbolizate aceleaşi aspecte ca şi prin ţapul şi berbecul din Daniel este evident din aceea că în legătură cu oile sunt enumerate lucrările carităţii şi se spune că ele le-au făcut; iar în legătură cu caprele sunt enumerate aceleaşi lucrări ale carităţii pe care se spune că ele nu le-au făcut şi de aceea au fost condamnate. Căci cei care se află în credinţa separată de caritate neglijează faptele pentru că ei neagă că acestea au vreo legătură cu mântuirea şi cu Biserica. Atunci când caritatea, care constă în fapte, este astfel înlăturată, credinţa dispare şi ea - deoarece credinţa îşi are originea în caritate, iar acolo unde nu există caritate şi credinţă, urmează damnarea.

Dacă toţi cei răi ar fi fost simbolizaţi aici de către capre, nu ar fi fost enumerate toate actele caritabile pe care ele nu le-au înfăptuit, ci relele pe care le-au făcut. Asemenea persoane sunt simbolizate prin capre şi în *Zaharia* 10:3:

Mânia mea s-a aprins împotriva păstorilor şi voi pedepsi pe ţapi.

Şi în *Iezechiel* 34:17, 18, 21, 22:

Iată, voi judeca între oaie şi oaie, între berbeci şi ţapi. Oare nu vă ajunge că paşteţi pe păşunea cea bună, de mai călcaţi în picioare şi cealaltă parte a păşunii voastre?...

Pentru că aţi împuns cu coarnele voastre toate oile slabe, până le-aţi izgonit.

Voi veni în ajutorul oilor Mele, ca ele să nu mai fie o pradă.

Capitolul X

Credinţa separată de caritate distruge Biserica şi tot ceea ce este în legătură cu ea

69. Credinţa separată de caritate nu este credinţă deoarece caritatea este viaţa, sufletul şi esenţa credinţei; şi acolo unde nu există credinţă pentru că nu există caritate, nu există nici Biserică. De aceea Domnul spune:

Când va veni Fiul Omului, va găsi El credinţă pe Pământ? (*Luca* 18:8)

70. Am auzit de câteva ori dispute între „capre" şi „oi" asupra acestui subiect: dacă cei care s-au stabilit în credinţa separată de caritate deţin vreun adevăr; şi cum aceştia ziceau că ei deţin mult adevăr, situaţia a fost examinată. Ei au fost întrebaţi atunci dacă ştiau ce este iubirea, caritatea şi binele; şi deoarece acestea erau lucrurile de care ei se separaseră, nu au putut să răspundă altceva decât că nu ştiau. Au fost întrebaţi: „Ce este păcatul?", „Ce este căinţa?" şi „Ce este iertarea păcatelor?". Pentru că au răspuns că ei, fiind îndreptăţiţi de credinţă, beneficiază de iertarea păcatelor, astfel încât acestea nu mai apar, li s-a spus că aceasta nu este adevărat. Fiind întrebaţi: „Ce este renaşterea?", ei au răspuns că aceasta este fie botezul, fie

iertarea păcatelor prin credință, dar li s-a spus că nu acesta este adevărul. Când au fost întrebați „Ce este omul spiritual?”, ei au răspuns: „Este cel motivat de credința pe care o împărtășim”; și din nou li s-a spus că nu este adevărat. Au fost întrebați în continuare despre izbăvire, despre unirea dintre Domnul Iisus și Tatăl și despre unitatea lui Dumnezeu: iar ei au dat răspunsuri neadevărate. Au mai fost menționate și multe alte subiecte; și după acele întrebări și răspunsuri s-a ajuns la o concluzie.

Aceasta a fost că cei care s-au stabilit în credința separată de caritate nu dețin nici un adevăr.

71. Faptul că așa stau lucrurile nu poate fi crezut de ei câtă vreme se află în lume; căci cei care se află în falsitate nu văd decât că falsitățile sunt adevăruri. Ei consideră că nu este important să cunoască mai mult decât aspectele legate de credința lor. În cazul lor, credința este separată de înțelegere, căci este o credință oarbă; și de aceea ei nu își pun întrebări. Mai mult decât atât, acesta este un aspect care poate fi cercetat doar din Sfânta Scriptură, prin intermediul unei înțelegeri iluminate. Astfel că ei falsifică adevărurile din Scriptura, gândindu-se că este vorba doar despre credință atunci când sunt menționate iubirea, căința, iertarea păcatelor și multe alte lucruri legate de acțiunile omului.

72. Acesta este într-adevăr caracterul celor care s-au stabilit doar în credință, atât ca doctrină cât și în viață; dar nu și al celor care, deși au auzit și au crezut că singură credința mântuiește, au evitat totuși relele ca fiind păcate.